

LEZZA ÇUKURU

göl/ge

BURÇİN SARIDOĞAN

Ahu Dila Tanin'in küçük yaşıta öğrendiği tek gerçek,
sevginin herkes için aynı şey olmadığıydı.
Kendi acısına sessiz kalmayı uzun zaman önce
öğrenmişti ama kız kardeşinin acısına asla!

Kız kardeşini iyileştirmek için çıktığı bu yolda her şeyi
göze almıştı. Bir gece ansızın hayatına dahil olan ve kendi
gölgesinden kaçan bir adam, ona yol gösterebilecek miydi?

Çakır Kağan Alicioğlu ya da şehrin karanlığında fısıltıyla
anılan adıyla Gölge, yeraltının kurallarını sırtında taşıyan
adam... Bir tarafı, kadife sessizlikte çalan bordo kutulu
kemanın sahibine delicesine âşık, diğer tarafı da kan
izlerini soğuk bir bakışla silen Gölge'ydi.

Bir serçe, kendi bataklığından
kanat çırparak çıkabilir miydi?

*"Sessizliğin bir çığ gibi büyüsün ama beni yanına al.
Yeter ki yanında olduğumu bileyim. Sana bakarken
ilkbaharını hiç yaşayamadığım bir şebirin kışına uyanmış
gibi hissediyorum. Beni ilkbaharını bilmediğim şebirin
kışında bir başıma bırakma, Dila."*

LAPIS YAYINLARINA
ULASHMAK İÇİN

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

İzaz Çukuru - Çizgi
Burçin Sarıdoğan

Yayın Yönetmeni: Sidera Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin

1. Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-93690-2-0

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Burçin Sarıdoğan, 2025 ©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

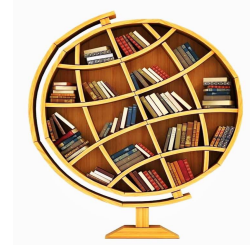
Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah* Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

BURÇİN SARIDOĞAN

LEZA ÇUKURU

gö/ge

*Düzenleme
Ny.özlem*

LAPIS

Ninova

GİRİŞ

Gecenin Alkaran ayazına bıraktığı soğuk nefes, yağmurun ince damlalarıyla birleşip kader çizgilerime sızıyordu. Yazgım, satırların arasına kan gibi akıyor, leza çukurlarında atan nabzıma dokunuyordu. Oradan da gecenin zehir kokusunu taşıyan saçlarımın kırıklarından süzülüp karanlığa karışıyordu.

Yirmi üç yaşına bıraktığım her nefes, her saç teli ve her kaldırım taşı, kalbimin içinde ezerek öldürdüğüm bir serçeyi hatırlatıyordu bana. Ela gözlerim o serçenin en son soluklandığı yere, o soluk taş parçasına kaydı. Kaldırımda kalan o küçük kan izi... Tıpkı babamın göğsümün ortasına bıraktığı bıçak izine benziyordu.

Bıçak izinin değil yarası, izi bile kanıyordu.

Altdudağıma geçirdiğim dişlerimi serbest bırakıp bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Kirpiklerimde biriken damlalar siyah botlarımın tabanında yok olurken kendimi o yıldızların arasındaki soluk bir ışık gibi hissettim.

Gökyüzünde nefes alan binlerce yıldız arasından biriydim. Beni yaratan ve kalemi ruhuma teslim eden yaratıcı, yukarıda bir yerlerdeydi ve tam olarak otuz yedi dakika önce yaptığım hatanın bedelini en ağır şekilde ödetecekmiş gibi beni izliyordu.

O yıldızların herhangi birinde, *Alkaran* adında bir şehirde yaşıyordum ve kalbimde öldürdüğüm serçenin günahı yalnızca bana değil, bu şehrin taş sokaklarına, sisli kaldırımlarına, nefes almayı unutan duvarlarına yazılmıştı.

Kan çanağı olan gözlerimin içine damlayan yağmur damlası, dakikalardır gözlerimin akında nefes almış ve en sonunda buz kesen yanağımdan, sıcaklığının izini bırakarak süzölmüştü. Bir elim yandan astığım siyah, büyük çantanın içinde, diğer elim ise siyah, dizlerimin üstünde biten kabanımın içindeydi. Evime giden karanlık ve oldukça dar olan sokağı girdiğimde, el gözlerim bir anlığına ince bileğime takmış olduğum siyah, kayışlı saatimi buldu.

Saat sabaha karşı dört kırk sekizdi, yaptığım hatanın karşıma çıkmasına ne kadar süre kaldığını bilmiyordum ama arkamda hissettiğim sıcak bir nefesle korkarak gözlerimi sımsıkı kapadım, ardından büyük çantamın içinde duran elimi çekmeden ani bir hareketle arkamı döndüm.

Sıcak nefesin sadece evsiz bir sokak çocuğına ait olduğunu fark ettiğimde nefes nefese kalmıştım.

“Yüz liran var mı?” diye sordu. Yüzü kirliydi, tıpkı Alkaran’ın nefesi gibi. Çantamda duran paralardan habersizdi; benim yüz liraya değil, tam olarak *sekiz yüz bin* liraya ihtiyacım vardı ve bu para bilirsiniz ki birinden isteyebileceğim bir *yüz* lira değildi.

“Yok,” diye yalan söyledim. Sesim dağınıktı. “Ama söz veriyorum, bir sonraki karşılaşmamızda vereceğim.”

“Bir sonraki sefere o paraya ihtiyacım olacağını nereden biliyorsun?” diye sordu. Peşimi bırakmayacak olma ihtimali korkumun kabarmasına neden oluyordu.

“İnsanların paraya her zaman ihtiyacı vardır,” diye yanıtladım, sesim hâlâ çok telaşlı ve aceleliydi. “Sen ve ben gibiler bu dünyada oldukça birilerine olan muhtaçlığımız zehir gibi kanımızda dolaşmaya devam edecek.”

Başka bir şey demesine izin vermeden arkamı döndüm, yürümeye devam ettim. Bir anda, gözlerimin kamaşmasına neden olacak beyaz ışık, sokağın sonunda belirdi. Bacaklarım korkuyla titredi, göğsüme takılan nefes, içimde kördüğüm oldu. Işığın etkisi azalmadı, gözlerimi kör edecek kadar keskindi. Işığın etkisinden kurtulabilmek adına az önce geldiğim sokağı geri dön-

mek için hareketlendim ama alt sokağın sonunda beyaz bir ışık daha belirdi ve gecenin is kokusu sadece kalbime değil, ruhuma da sindi.

Labirentte çıkış yolu arayan gözlerim, çıkmaz sokağa giren yolu takip etmek zorunda kaldı. Etrafımı saran ışığın etkisi büyüdü, büyüdü ve beni yolun sonundaymışım gibi hissettirdi.

Ve ben yolun sonunda, karanlık bir gecede, Alkaran'ın soğuk ayazında su alan botlarımla yapayalnızdım. Siyah, çelikten arabaların kapısı açıldı, beyaz ışığın içinden bana doğru gelen yüzlerce adım sesi duydum. Bir süre sonra o adım seslerine sahip olan eller, çantamda duran uyuşturucu paralarını ve uyuşturucu paketlerini sıkıca kavradığım elimi kavradı. Büyük bir çığlık atmak için hazırlanırken bir el bunu yapacağımı anlamış gibi dudaklarımı sıkıca kavradı ve o çığlığın içimde kördüğüm olmasına sebep oldu.

Kalbim korkuyla çarptı.

Beni bulmuşlardı.

Daha sonra boynuma astığım çanta sertçe çıkarıldı ve saçlarım sıkıca kavrandı.

“Elini çek,” dedi birisi. Zihnim bu sesi tanıyor olup olmadığımı konusunda endişeliydi. Dudaklarımdaki el geri çekildi ama gece mavisi saçlarım bir gölge gibi siyah eldivenlerin arasındaydı.

“Ahu Dila Tanin.”

Sesin sahibini tanıyordum. Sesi şehrim'e düşen yıldırım gibiydi, sesi şehrim'e düşmekle kalmayıp evimi viran ederdi. Dehşetle kapadığım gözlerim, adım yabancı sesin dudaklarından döktüğünde aynı dehşeti yaşarcasına tekrar açıldı.

“Leza çukuru... Cehennemin yedinci kapısının önüne gelmekle kalmayıp alevli ateşe dokunan ellerinle kapıyı açtın ve o çukura düştün.”

Birkaç adım attı. Sıcak nefesi, soğuktan çatlamış dudaklarıma değdi.

“Cehenneme *hoş geldin*, diyemeyeceğim. Sen zaten çok uzun zamandır burada yaşıyorsun.”

ATEŞ ÇUKURU

Sezen Aksu. Odalarda Işıksızım

Kalabalığın içinde kaybolmuş gibi hissediyordum.

Gece mavisı saçlarıma değen bakışlar, esmer tenimden sızan nefesler ve büyük bir şehrin ağrısını taşıyan göğüs kafesim...

Görünmez miydim? Görünmezlik pelerinini ruhuma giymemiştim ama insanların bana olan bakışları, benim hakkımda olan düşünceleri beni bu düşünceye itmişti. Mühürlü kapıların ardında saklanan kimsesizliğim, göğüs kafesimde yaşayan şehrin gürültüsü kadar sessizdi.

Alkaran'ı göğüs kafesime, dar sokaklarını kalbimin dört kapaklığına, şehrin gürültüsünü ise kimsesizliğime sığdırmıştım ama bugün hiçbir yere sığamıyordum.

Beş aya yakın bir süredir yılmadan çektiğim hastane kokusu, bugün sadece burnuma değil, kalbime de ağır geliyordu. Zihnimin içinde yıllardır süren bir savaş, çatlamış dudaklarımda ise ifadesizliği yırttığım buruk bir tebessüm vardı. Bu tebessüm, yaklaşık beş dakika önce satırlara akıttığım hayatımın mürekkebi gibi yüzümde patlamış ve tebessüm, gözyaşlarıma dağılmıştı.

Aylin... Ay kızım. Ay Ağlım. Küçük yüreğini saran bu hastalığın çaresi benim avuçlarıma bırakılmıştı ama bu, çaresizlikten başka bir şey değildi.

Ela gözlerimden damlayan gözyaşları, elimde dakikalardır tuttuğum plastik kahve bardağının içine düşmüştü. Ben hiç ağlamazdım. Sen bu derde düşün düşeli, hep güçlü görünmek zorundaymışım gibi hissederdim ama bugün ne olur affet beni.

Kendi içime bile sığamazken gözyaşlarımın sessizce dökülmesi, bu şehrin omuzlarıma bıraktığı ağırlığı hiçbir yere sığdıramıyor oluşumdandı.

Elimdeki kahve bardağını, hastanenin girişinde duran çöp kovasına attım ve hiçbir şey olmamış gibi gözyaşlarımı elimin tersiyle sildikten sonra tekrar hastaneye girdim. Hastanenin nefes damarlarına düşen kokusu, her zaman olduğu gibi yine burnuma sinmişti.

Yaklaşık iki buçuk ay önce sekiz yaşındaki kız kardeşim Aylin'e akut lösemi tanısı koyulmuştu. İlk önce iştahı kesilmiş, o çok sevdiği çikolataları bile yiyemez hale gelmişti. Okul ve çalışma yoğunluğu arasında kız kardeşim Aylin'e ayırabildiğim vakit azdı. Bu da yakalandığı bu hastalığı tam olarak iki buçuk ay sonra öğrenmemize neden olmuştu. Kız kardeşim lösemi tanısı koyulmadan iki buçuk ay yaşamış, geriye kalan iki buçuk ay sonrasında ise ömrümüz hastane köşelerinde sürünmekle geçmişti. Yaklaşık beş aydır bu hastalığın pençesine takılan küçücük yüreği, artık bu hastalığı kaldıramayacak kadar yorgundu. Yaşadığı eklem ağrıları gün geçtikçe artmış, vücudunda anlam veremediğim morluklar oluşmaya başlamıştı. Günler sonra soluğu hastanede almıştık ama geç kalmıştık.

Şimdi ise annemin son kalan altınlarını satarak özel bir hastaneye getirdiğim kız kardeşimin kemoterapi günüydü. Bu yüzden buradaydım. Hastalığı şimdilik ilerlemiyor olsa bile yaklaşık bir hafta sonra ödediğim ücretin günü dolacak ve banka hesaplarına bir miktar daha para yatırmam gerekecekti. Kız kardeşim kemoterapi tedavisine *şimdilik* cevap veriyordu ama hastalığın tanısını koymak için çok geç kaldığımızdan, kemoterapiye cevap veriyor oluşunu daha ileriye götürebileceğinden doktorumuz Mert Bey emin değildi.

Hastanenin üçüncü katına ulaşmak adına çıktığım merdivenler nefesimi kesmesi yetmiyormuş gibi bir de titreyen dizlerimin daha da titremesine sebep oluyordu. Aylin'in tedavi görmüş olduğu odaya girecektim ki ön cebimde olan telefonumun me-

lodisiyle duraksadım, telefonu cebimden çıkardığımda arayan kişinin dayım olduğunu gördüm. Bir kez bile düşünmeden aramayı reddettim.

Canım bugün yeterince sıkındı, bir de dayımın zırvalıklarla uğraşamayacaktım. Dayım, Alkaran'da bir tekne restoranı işletiyordu. Annem de orada çalışıyordu.

Aylin'in odasının camına geldiğimde hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Çok ağır bir kemoterapi gördüğü için sarı saçları dökmeye başlamıştı ve ben en sonunda ağlaya ağlaya saçlarını kazımak zorunda kalmıştım. Şimdi gözlerinin, kendi gözlerimden bildiğim ela rengi solmuştu ama gülümsediğinde bana verdiği huzur hâlâ bakiydi.

“Küçüğüm...” diye fısıldadım. İçimden geçirdiğim duaların sahibiydi. “Söz veriyorum, iyileşeceksin. Yeniden koşacaksın, yeniden o sarı saçlarını tarayacaksın hatta hep yaptığın gibi yine kendi başına keseceksin o saçlarını ve ben sana hep çok kızacağım ama sen bana her zaman olduğu gibi aldırmayacaksın.”

Gözlerimin buğulandığını fark edecek kadar kendimde ama Mert Bey'in bana sesleniyor oluşunu duymayacak kadar dalgındım.

“Ahu?”

Bana seslenen kişiye omzumun üstünden yaşlı gözlerimle baktım. Beni ilk defa ağlarken görüyordu. İki buçuk ayın sonunda ben de o hiç çatlamayacağını düşündüğüm taş gibi yanılmış ve parçalara ayrılmıştım.

“Umut etmekten bıkmam ama ya umut benden bıkarsa?” diye sordum. “O zaman nasıl ayakta durabilirim, bilmiyorum.”

Mert Bey, “Elinden geleni yapıyorsun,” dedi. “Ama bazen elinden gelenin fazlasını da yapsan yetmez. Olacakların önüne geçemezsin.”

“Diğer hastanede sizin ilgilendiğiniz gibi kimse ilgilenmedi. O insanları da anlıyorum, kızmıyorum ama bir haftanın sonunda, tekrar oraya döndüğümüzde hastalığın daha da ilerlemesinden korkuyorum. Lütfen, üzerinizde en ufak bir sorumluluk bile

hissetmeyin çünkü elinizden gelenin fazlasını yaptınız. İlk başlarda takviye edilen ilaçları karşıladınız ama daha fazlasını yapmanıza gönlüm de hâlâ var olduğunu düşünmediğim vicdanım da el vermez.”

“Sekiz yüz bin liradan bahsediyorum. Bir anda nasıl bulacaksınız? Bir anda bulman da önemli değil, Ahu. Bir miktar bulup yatırsan o da seni rahatlatır. Teknede çalışmaya devam mı?”

“Evet, geceleri devam ediyorum,” diye yanıtladım. Bir süre sessizlik yaşandı. “Nasıl bulacağımı bilmiyorum,” diyebildim sadece. “Tek isteğim artık size daha fazla yük olmamak.”

“Bana yük olmadınız, hiçbir zaman olmadınız. Ahu. Aylin de sen de benim kardeşim sayılırsınız.”

Bir kez daha mahcup bir ses tonuyla, “Lütfen,” dedim. “Kalan borcumu ödeyeceğim. Daha fazla yardımınızı istemiyorum.”

Sadece başını sallamakla yetindi. Kahverengi, omuzlarında biten saçlarına sağ elini geçirdi, ardından gitmesi gerektiğini söyledi. Başka bir şey demeden uzaklaştığında, gözlerim ince bileklerime ne kadar sıksam da bol gelen siyah, kayışlı saatimi buldu.

Öğleden sonra 15.21’di.

“Yine geleceğim,” diye mınıldandım ve siyah, dizlerimin üstünde biten kabanımın ceplerine ellerimi soktum. Merdivenlerden dalgınca inmeye başladım. Hastane, Saraylı Caddesi’ne yakın bir yerdeydi, bu yüzden dolmuş durağına yürümekten vazgeçmiştim. Kıvrıkcık saçlarıma vuran yağmur damlaları bile yürümeme engel olamamıştı çünkü bana sadece yürümenin iyi geleceğini biliyordum.

Alkaran’ın kuru soğuğu nefesimi kesti. Yüzüme vuran soğuk, titrememe neden olurken aldığım nefes dudaklarımdan arasından beyaz buhar olarak çıkıyordu. Saraylı meydanında, ara sokakta dövme dükkânı olan arkadaşımın yanına gitmeyi planlamıştım. Buna yaklaşık beş saniye önce karar vermiştim. Büyük dalgalara sahip olan kararsızlığımın yanında, beni Ahu Dila Tanin yapan şeylerden biri de ani verdiğim kararlardı.

Saraylı meydanının kalabalığına karıştıgımda, şimdi tam

anlamıyla o boğucu kalabalıkta kaybolduğumu hissediyordum. Saraylı, Alkaran'ın en büyük ve en kalabalık meydanıydı. Siyah, düztaban botlarım kaldırım taşlarının içine dolan suya bastı, ayak bileklerime çamurlu su geldi ama ben bunu bile umursayacak halde değildim. Ara sokağa girdiğimde, koyu yeşil DEVIL'S TATTOO yazan neon ışıklı tabela, kasvetli havada bile bütün ihtişamıyla görüş alanıma girmişti.

Siyah, sürgülü kapıyı itip dükkâna giriş yaptım. Bakışlarım, dövme koltuğundaki sarışın kıza dövme yapan arkadaşımı bulduğunda, bıkkın bir nefes bıraktım çünkü bu saatlerde kimsenin olmayacağını düşünüp buraya gelmişim ama şansım yine yüzüme tükürmüştü.

Usta bir dövmeci olmasına rağmen vücuduna asla dövme yapmamış olan arkadaşımın kahverengi gözleri beni buldu.

"Ahu!" dedi. Şaşırmıştı. "Geleceğini haber vermedin?"

"Bugün vermek istemedim, Özgür Bey. İstemiyorsanız gidebilirim tabii."

Özgür anında kaşlarını çatıp elinde tuttuğu ucu sivri aleti gri demir masanın üstüne koydu ve sarışın kıza hemen geleceğini söyledikten sonra oldukça küçük olan, hem kıyafetlerini değiştirdiği hem de mutfak olarak kullandığı yere geçmemi söyledi.

Benimle birlikte küçük tabureye otururken, "Ağladın mı sen?" diye sordu. Birazdan yapacağı, kalıplaşmış esprisini duyacağıma yine her zamanki gibi emindim üstelik. "Koca götün yine sığmadı o tabureye."

"Bir kere de şaşırt, Özgür," dedim. "Hiç şaşırtır mısın? Pek sanmam."

"Soruma cevap versene. Ağladın mı?"

"Evet, çok bile dayandım. Neden şaşıırıyorsunuz ki? Ben de ağlayabilirim."

"Ne oldu?" dedi, tuhaf bir ses tonuyla. O da tıpkı Mert Bey gibi şaşırmıştı çünkü ben ağlamazdım. Ne olursa olsun, kaya gibi sert dururdum. Sarp kayaların altında parçalansam bile se-

simi çıkarmazdım ama bu sefer sanki elimi kıymık batmasını bahane ederek ağlamıştım. "Aylin'e bir şey mi oldu?"

"Aylin iyi ama iki hafta sonra sekiz yüz bin liranın bir kısmını hesaba yatıramazsam iyi olacak mı bilemiyorum."

"Anasını sikeyim. Sekiz yüz bin lira mı? Daha önce yatırdığın yüz bin liranın karşılamış olduğu ilaçlar ne çabuk bitti? Ahu, hastaneyi mi satın alıyorsun?"

"Mert Bey yarısını kendi karşılamıştı zaten. Annemin iki bileziği anca elli bin etmişti."

"Bende yirmi otuz bin gibi bir şeyler var. En kötü kredi çekeriz, ne olur ki?"

"Krediyi çekeriz çekmesine ama hangi parayla, hangi gelirle bunu ödeyeceğim?" diye sordum. "Çalışmam lazım."

"Yanımda çalış, diyeceğim ama pek anlamıyorsun dövme işlerinden."

"Bana iş ayarlayamaz mısın? Elin kolun Çerkeş'e kadar uzanır. Bul bana. Gerçekten zor durumdayım. Çalışmam gerek. Çalışayım, düzenli bir gelirim olsun ki krediyi çekebileyim. Bursumla da geçinip giderim, hep olduğu gibi."

"Tamam. Restoran, bar, kafe zincirlerine sahip olan bir arkadaşım var. En kötü onu ararım."

"Barda çalışmama baba bozuntusu belki laf yapar," dedim. Belki değil, gerçekten laf yapardı. "Sen bana restoran ayarla. Dayımın teknesinden az çok tecrübeliyim. Kimse bilmemeli ama Babamın sağı solu belli olmaz. Annem çok yoruluyor. Oradan aldığı üç kuruşu da zaten boğazımıza, okul masraflarımıza veriyoruz."

"Tamam," dedi, yarım ağız gülümseyerek. "Üzülme, halledeceğiz. Ben hep senin yanındayım."

"Ederiz, değil mi Özgür?"

"Ederiz. Yarın bana uğra."

Başımı onaylarcasına salladıktan sonra Özgür'ün dükkânından çıktım ve tekrar Saraylı meydanına doğru yürümeye başladım. Özgür'le birinci sınıftayken iktisat kantininde tanış-

mıştık. Özgür, Alkaran Üniversitesi'nde, iktisat okumuş ve mezun olmuştu. Bense Okul Öncesi Öğretmenliği, üçüncü sınıf öğrencisiydim. İlk başlarda takıldığım bir sınıf grubu vardı ve bu grubun içinde arkadaşım olarak kalan Özgür, Nida ve Nefes olmuştu. Nida ve Nefes bölümden arkadaşlarımdı ama ikisi de diğer şubedeydi. Sadece ortak derslerimiz olduğunda büyük amfide bir araya gelebiliyorduk.

Cep telefonumun melodisini tekrar duyduğumda ön cebimden çıkardım ve bu sefer beklemeden aramayı yanıtdım. Babamın gür sesini duyduğumda kısık bir küfür dudaklarımdan arasından kaydı, arayan kişinin o olduğunu bilseydim açmazdım, dayım sanmıştım.

"Neredesin, Ahu?"

"Hastanedeydim," diye yanıtladım, soğuk bir ses tonuyla. "Nerede olabilirim? Ya okuldayımdır ya da hastanedeyimdir, değil mi? Benimki de soru işte, ayık kaldığın zamanlar çok az olduğu için nereden bileceksin?"

"İki dakika laf sokmadan duramazsın, değil mi? Gelirken ekmek al, annen kahvaltı hazırlayacak."

"Annem bugün tekneye gitmeyecek mi?"

"Biraz geç gidecekmiş. Hadi, çok konuşma. Al da gel."

"Tamam. Gelirken alırım."

Başka bir şey demesine izin vermeden aramayı sonlandırdım ve evimin iki alt sokağında duran dolmuşa el kaldırıp bindim. Öğrenci kartımda duran kırk lirayı okuttum ve boş tekli koltuk bulduktan sonra oturdum, yorgun gözlerimi dinlendirmek için başımı dolmuşun camına yasladım.

Yirmi üç yaşındaydım, kalbimin beni taşıyamayacağı bir yaş değildi ama Alkaran'ın omuzlarıma bıraktığı ağırlık yirmi üç yaşımın her anına sinmişti. Yirmi üç bana hiç uğurlu gelmemiş hatta bir zehir gibi hayatımın nefes damarlarına yayılmıştı.

Yirmi üçüncü yaşımın, yirmi üçüncü gününde kız kardeşim Aylin'in lösemiye yakalandığını öğrenmiştim ve o günden sonra bir daha hiçbir şey -en azından benim için- iyi olmamıştı.

İnsan dışarıda her zaman duyduğu, bildiği ya da gördüğü hastalığın pençesine asılı kalmadan çaresizliğin ne demek olduğunu anlamıyordu. Her zaman duyduğum bir hastalığın kız kardeşime bu kadar yakın olacağını hiç tahmin etmemiştim çünkü bilirsiniz, bize dokunmayan şeylerin bir gün bize dokunacağına ve evimizin içine bir yıldırım gibi düşeceğine ihtimal vermezdik.

Bütün veremediğim ihtimallerin en başında da henüz çocukluğunun en güzel yaşlarında, bir hastane odasında bıraktığım kız kardeşimin hastalığı gelmişti.

Bir anlığına gözlerimi açtım, Demetevler'e gelen dolmuş daha fazla ilerlemeden ayaga kalktım ve başparmağımla kırmızı düğmeye bastım. Dolmuş saniyeler sonra durduğunda, araçtan indim. Dar sokaklarıyla bilinen Alkaran'ın denizi neredeyse buradaki evlerden görünüyordu. Buna, bizim ev de dahildi. Kemerkaşlı diye bilinen semtte oturuyordum, burası yine de her şeye rağmen çok sevdiğim ve *başka yerde yaşayamam*, dedirten bir semtti. Herkes belalı bir semt diye bilse de kimsenin tavuğuna kış demediğiniz sürece kimse kimseye bulaşmazdı.

Binalar yüksek, Alkaran çayına yakın olan bir bataklığa inşa edildiği için deprem olduğunda kalbimizi ağzımıza getirecek kadar da dayanıksızdı ama köklerini bu semtte büyüten bir ailenin en büyük çocuğu olmak, bu semte de ne olursa olsun alışmayı gerektiriyordu. Bizim oturduğumuz hana sekiz katlıydı. On kattan, on iki kata kadar birçok hana yan yanaydı. Bu yüzden tüm mahalleye *yapışmış* *gırıltı* *derlendi* ve bu bir nebat de olsa doğruydı.

Burada, Alkaran'ın en iyi içkembeye çorbasını yapan bir yer vardı, ben ise orada en çok tarhana çorbası içmeyi seviyordum. Şimdi ise Emel teyze Evi'nin önüne yine hasret kaldığım tarhana çorbasını içmek için gelmişim. Dükkandan içeriye girdiğimde ocak başında duran Emel teyze teyze kocası, Feyyaz amcaya baş selamı verdim.

"Ahu," dedi, keşifli bir ses tonuyla. "Neredesin kaç gündür?"

"Hastanedeydim, Feyyaz amca," dedim. "Hastanede olmadığım zamanlar da okulda. Bazen de tekmede."

“Aylin nasıl?” dedi, bir yandan da büyük tencerede kaynayan tarhana çorbasını karıştırıyordu. Ayakta beklemekten yorulduğum için hemen karşısında duran masaya geçtim ve beyaz kutuda duran peçeteyi aldıktan sonra kaşığı sildim.

“İyi diyeyim, iyi olsun,” derken sesim keyifsizdi. “Emel teyze teyze yok mu?”

“Migreni tuttu sabah. Ben de evde dinlenmesini söyledim. Akşamüstü gelir belki.”

Bu sırada tencerede kaynayan tarhana çorbasını kâseye koyduktan sonra tıpkı sevdiğim gibi tost makinesinde ısıttığı taş fırın ekmeğini de tabağa koydu ve oturduğum masaya bıraktı.

Bir an bile beklemeden tarhana çorbasının içine doğradığım sıcak ekmeklere kaşığımyı daldırdım ve birkaç yudum aldım. Ağzımın içinde dağılan sıcaklık, kızarmış olduğuna emin olduğum boğazımı yumuşatırken Feyyaz amca karşımdaki sandalyeyi çekti.

“Yemek yemeyi senin kadar seven bir kızım olsaydı keşke. Benim oğlan kuru kafa, aynı kuru bedeni gibi.”

İstemsizce gülümsedim.

“Mesut iyidir, ya. Bir de büyüseydi...”

Mesut, Feyyaz amcanın tek oğluydu. On yedi yaşındaydı ve liseye gidiyordu.

“Tek isteğim Alkaran’dan gitmemesi,” dedi hüzünle. “*Ben üniversiteyi Alkaran’da okumam*, diyor. Şimdiden koymuş kafasına.”

Ağzımdaki ekmeği çiğnedikten saniyeler sonra, “Ben de öyle diyordum,” dedim. “Bir daha Alkaran’a adımımı bile atmam gibi büyük sözler ediyordum ama Alkaran bağımlılık yapmış bende. Tutsak olma işi de var tabii ama...” Tarhana çorbasını bitirdikten sonra elime aldığım peçeteyle dudağımın kenarına bulaşan çorbayı sildim. “Ellerine sağlık. Yine on numara beş yıldız olmuş.”

“Afiyet olsun,” derken gülümsedi. Gülümsediğinde alnında ve göz kenarında oluşan kırışıklıklar bile Feyyaz amcada iyi duruyordu. “Dayının teknesi dün yine tıklım tıklımdı. Parayı kınıyor.”

“Aynen, o yüzden de zurnık koklatmıyor.”

“İyi biri aslında ama neden böyle cimri, bilmiyorum. Keşke size biraz yardımı dokunsa.”

“Allah korusun, cebimdeki paraya dokunmasın da başka bir şey istemem.”

Yerimden kalkıp ücreti Feyyaz amcanın kabul etmeyeceğini bile bile beyaz tabağın içinde duran karanfillerin üstüne koydum, bir şey demesine izin vermeden dükkândan çıktım.

Eve yakın olan marketten iki tane ekmeç aldım, dik yokuşlardan sonra ulaştığım apartmanın dar merdivenlerinden çıktım. Dördüncü katta oturuyorduk. Bu merdivenlerden çıkmak bana azap gibi gelse de alışmıştım.

Adım seslerimi duyan annem kapıyı çoktan açmıştı. Siyah botlarımı çıkarıp boşta kalan elime aldıktan sonra portmantonun ayakkabılık kısmına bıraktım ve kalçamla kapıyı kapadıktan sonra dar koridordan geçip mutfığa girdim.

İçeriye girmemle mutfağın sandalyesinde oturan babamı bulmam bir oldu. Annemin hazırladığı kahvaltılardan yiyordu.

“Nerede kaldın?” diye sordu, umursamaz bir ses tonuyla. “Açlıktan öldüm.”

Ekmeği poşetten çıkarıp, babama doğru uzatırken, “Getirdim işte,” dedim. “Anne, nasıl oldun? Başının ağrısı geçmedi mi hâlâ?”

“İyiyim,” dedi ama sesi pek öyle gelmiyordu. Başına sıkıca sardığı yazma da iyi olduğunun bir göstergesi değildi. “Aylin nasıl?”

“Bir hafta sonra ilaç tedavisi bitiyor,” dedim. Babamın kahverengi gözleri öfkeyle, ela gözlerimde yanan yorgun ateşi buldu.

“Yine mi para çıkardı başımıza bu doktor bozuntusu?”

“Baba,” dedim sertçe. “Mert Bey bize yeterince yardımcı oldu.”

“Külahıma anlat sen bunları,” dedi öfkeyle. “Özel hastanelerde çalışan bütün doktorlar böyle. Bok yardımcı oldu.”

“Sana laf anlatmakla uğraşmayacağım,” dedim, umursamaz

bir ses tonuyla. "Tedavinin devam edebilmesi için bir miktar daha yatırılmasına ihtiyaç var. Sekiz yüz bin liranın bir kısmı yani."

Babam içtiği çayı masanın üstünde duran elime doğru püskürttü. Tiksinerek aldığım peçeteyle hemen sildim.

"Yok, ebesinin parası! Neyin yarısı, neyin? Bir kuruş daha vermem o hastaneye, duydun mu beni? Alıp götürürüm ben Aylin'i diğer hastaneye. Sigorta ne kadarını karşılar." "

"Götüremezsın. Benim imzam olmadan çıkaramazsın! Aylin'in durumu ağır. O bahsettiğin sigorta Aylin'e iyi gelen ilaçları hile karşılamıyor."

"O da hastane, bu da hastane! Tutturdun zaten özel olsun diye! Ne var özelde? Yarın gider, alırım ben Aylin'i."

Babamı dinlemedim. "Kredi çekeceğim," dedim.

Babamın gözleri bir ton daha karardı. Yuvarlak, küçük gözleri iyice açıldı, beyaz bıyığına bulaşan çay lekesini elinin tersiyle sildi ve öfkeyle, "Ne kredisi, lan?" dedi. "Ne kredisi? Üniversite öğrencisine ne kredisi verirler?"

Babam çektiği kredilerin hiçbirini ödeyemediği için bütün bankalara borçluydu ve dolandırdığı bankalar siciline işlemişti. Bu yüzden değil babamın kredi çekmesi, marketten veresiye bir şey alması bile mümkün değildi artık.

"Başvuracağım," dedim ısrarla. "Ya yarın ya da bugün."

"En fazla yirmi bin verirler," dedi babam. "Sonra ne yapacaksın? Geriye kalan para ne olacak?"

"Bilmiyorum!" diye öfkeyle bağırdım. "Sorun çıkaran değil de sorunu çözen olsana! Sadece bir kere, sadece bir kere ya. Ne olursun!"

Elinin tersiyle, masada duran çay bardağına vurdu ve çay bardağı tıpkı benim ruhum gibi parçalara ayrıldı.

"Ahu!" diye bağırdı o da benim gibi. "Siktir git! Ne bok yiyorsan ye ama bulaşma bana! Bunaldım lan sizden! Sorunlarınızdan, hastalıklarınızdan, her bir bokunuzdan bunaldım! Ağız tadıyla bu evde kahvaltı bile yapamıyorum!"

Annem yine her zamanki gibi sessizdi. Susmam için yalvarıncasına gözümün içine bakıyordu ama bugün annemi bile dinleyemeyecek kadar öfkeliydim.

"Bir kere arkamızda dur." derken sesim yorgundu. "Baba, evladının sırtını yasladığı dağ değil midir? Bir kere dağ ol bana."

"Sus." dedi öfkeyle. "Yarın Aylin'i çıkaracağım o hastaneden, bu konu da burada kapanmıştır."

"Çalışacağım!" diye bağırdım, artık dayanamıyordum. Ben görünmezlik pelerini giymemiştim, babamın beni görmeyişine dayanamıyordum. "Arkadaşım iş bulacak, restoranda garsonluk yapacağım. Bir şekilde ödeyeceğim. Söz veriyorum, başına bela olmayacağım."

"Sen benim arkamdan, *Orhan kızına bile sahip çıkamadı, restoranlarda çalıştırıyor* mu dedirteceksin, lan? Dayının teknesinde çalışıyorsunuz işte. Neyinize yetmiyor, lan? Delirtmeyin beni, hepinizi yakarım!"

Bir eline masada duran kahvaltı bıçağını aldı ve o an geçmişin kuyusu açıldı. Bakışlarım, göğsüme bıraktığı bıçak izine kaydığında güçlkle yutkundum. Annem elinde tuttuğu bıçağa uzandı, o an gözlerimden sıcak bir damla yaş yanağıma doğru süzüldü. Babam bir daha gelmeyeceğine dair tövbe ettiği duruma, yıllar sonra bir kez daha gelmişti.

"Bırak, anne. Dilinden küfür eksik olmayan, elinden bira şişeleri düşmeyen adamın tövbesi mi kabul olurmuş? Bırak, saplasın o bıçağı bu sefer kalbime." Birkaç adım attım. Annem, babamın elindeki bıçağı bıraktı. Gece mavisine boyadığım saçlarımın dağılmış birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ama bu sefer ıskalama." dedim. Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. "Eğer sen ıskalarsan o bıçak bir dahaki sefere benim elime geçer ve beni bilirsin, ben asla ıskalamam."

2

YABANCI BİR YÜZ

Cigarettes After Sex. K

Babam, beni bir kez daha güvendiğim dağların eteklerinde bırakmıştı. Sarp kayalıkların altında titreyen ellerimi kaldırdım ve avuç içimden süzülen, zehir kokan kelimeleri onun kalbinin tam ortasına bıraktım. Bir kez bile titremeyen o kalp, hem sert kayalıkların ağırlığında hem de kelimelerimin zehrinde ezildi.

Annem, bidona bastığı turşuyu tabağa bırakırken ben de ne çok küçük ne de çok büyük olan balkonumuzdan, karşı komşumuz olan Feriha teyzenin kızı Nida'yla sohbet ediyordum.

"Yarın kaçta gideriz okula?"

"Saat dokuzda ders başlıyor ama ben onun öncesinde bir arkadaşımın yanına uğrayabilirim, sen beni bekleme."

"Tamam. Yine ağzıma sıçtı bu Alkaran'ın soğuk ayazı, geçiyorum ben içeriye. Annem söylenip durur şimdi evi soğuttun diye."

"Tamam," dedim, durgun bir ses tonuyla. "Yarın görüşürüz."

Balkonun kapısını kapadıktan sonra ben de mutfaka geçmiştim ve saatler önce babamın bırakmış olduğu harabeyi topladıktan sonra annemle beraber akşam yemeğini hazırlamıştık. Annem, tekneye gitmekten vazgeçmişti. Bir noktada benden de çok üzülüyordu, görebiliyordum.

"Yemeği yedikten sonra hastaneye geçeceğim. Tekne yok, bugün de kızım la vakit geçireyim." Annem tenceredeki biberli, salçalı domates pilavını tabağa koyarken, "Çok üzülüyorum," dedi. Sesindeki durgunluğu ve üzüntüyü fark edebiliyordum ama tıpkı annem gibi benim elimden de hiçbir şey gelmiyordu.

“Üzülme, babamın her zamanki tavırları işte. Ne zaman bana baba, sana da kocası gibi davrandı ki? Alıştım ben. Sen de alış artık.”

“Alışığım, annem. Alışığım ama üzülüyorum.”

Oturduğum sandalyeden kalktım, anneme doğru ilerledim. Hiçbir zaman duygularını tam anlamıyla belli eden biri olmamıştım. Duygularımın üstünde her zaman bir buz tabakası vardı, hislerim ve düşüncelerim orada donmuştu. Bazen eriyor gibi görünse de hiçbir şekilde o buz tabakasına gömülmüş olan kalbimin çözölebileceğini sanmıyordum.

Bir elimi beline sardım ve başımı yavaşça omzuna yasladım.

“Aylin ve senin için yapabileceklerimin bir sınırı yok.” dedim. Bu sırada evin kapısı alacaklı gibi çalmıştı, kimin geldiğini tahmin edebiliyordum. “Bir de şu çatlak teyzem için.”

Mutfaktan çıktım, dar koridordan geçtim ve en sonunda kapıya ulaştım. Kapıyı açtığımda, kızıl saçlarının uçlarıyla uğraşan Şevval teyzemi buldu gözlerim, yanılmadığımdan emindim.

Şevval teyzem keyifli bir ses tonuyla, “Ahu.” dedi. “Neredesin kaç gündür? Yemin ediyorum. bir an kayboldun sandım. Muh-tara *Ahu Dila Tanin için arama kayıp ilanı çıkaralım*, diyecektim.”

“Aman, teyze,” dedim. “Uğraşma benimle. Nerede olacağım? Aylin’in yanındaydım.”

“Teyzesi ölsün,” dedi, keyifli sesi yerini keyifsizliğe bırakmıştı. “Nasıl minik yavrum?”

“İyi,” dedim, bu sırada içeriye girmiş ve mutfığa doğru yürümeye başlamıştık. “İyi de işte...”

“İyi de işte ne?”

Annemi öpüp ardından kendine de tabak, kâse ve kaşık çıkardı. Kendisine yemek ve cacık koyduktan sonra masaya oturdu. Bu süre zarfında sessiz kalmıştım çünkü teyzem bir işle uğraşırken bir diğer işe odaklanamıyordu.

“İki hafta sonra tedavi bitiyor. İkinci aşamaya geçebilmek için sekiz yüz bin liranın bir kısmını ödememiz gerek.”

“Allah kahretsin!” dedi, kıvrıcık saçlarına dolanan ellerini çekti ve bıkkın bir nefes verdi. “Nasıl bulacaksınız o kadar parayı?”

“Kredi çekeceğim,” diye yanıtladım. “Daha sonra da arkadaşım restoranda bir iş ayarlayacak ve çalışmaya başlayacağım.”

“Benim göğüs banktan on bin lira çıkar sana,” dedi teyzem. “Kurban olsun bütün servetim ama benim hiç servetimin olmadığını biliyorsun be Ahu’m.”

İstemsizce gülümsedim. Sanırım annemden sonra diğer sevdiğim kişi, kalbinin güzelliğini her zaman hissettiğim teyzemdi.

“Önemi yok, teyzem,” dedim, ardından bıkkın bir nefes verdim ve önümde duran kaşıkla domatesli pilavdan biraz alıp ağzıma götürdüm. Sesim düşünceliydi. “Ne olursa olsun, bir çaresini bulacağım.”

“Ahu, istiyorsan önce sen geç hastaneye. Ben de buraları topar, teyzenle gelirim.”

“Tamam, anne.”

Geçen yıl bu zamanlar aralık ayının sonundayken, yanağımda nefes alan tokat iziyle koşarak kaçtığım evimden bu sefer sakın adımlarla çıkmıştım ama o gün içimde kopan kıyametin daha ağırını yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Babam, yine içerek kaybettiği evin yolunu tesadüfen bulduğunda beni kapının önünde sigara içerken yakalamıştı ve yüzüme en ağırından tokat atmadan önce *bana getireceğin parayla sigara mı alıyorsun*, demişti. O gün sadece benim değil, içtiğim sigaranın da sonu olmuştu.

Düşüncelerimde ilerlerken en sonunda dolmuş durağına gelmiş ve Aylin’in olduğu özel hastanenin yakınlarında duran dolmuşu binmiştim. Bizim semti sevmememin en önemli nedeni, merkeze çok yakındı ve dolmuşu bindikten sonra on beş dakika yürüme mesafesinde kalıyordu her yer.

Öğrenci kartımda ne kadar kalmıştı, bilmiyordum, yarın kartıma para yüklemek zorundaydım. Beni birkaç defa daha idare

ederdi ama her gün okul, ev ve hastane arasında gidip geldiğim için elimde kalan para da dolmuş ücretine gidiyordu.

Başımı cama yasladıktan sonra gözlerimi kapadım. Yaklaşık yarım saatin sonunda hastaneye gelmiş ve üçüncü kata çıkmıştım. Adımlarım, kız kardeşimin kaldığı odayı bulurken kalbimin içine düşen o kuru yığıntı, nefes almamı yeniden zorlaştırmıştı. Birkaç adım attım, yüzümdeki donukluğu çektim ve odadan içeri girmek için hareketlendim. Yüzümdeki gülümseme, odanın içindeki boşluğu görmemle soldu.

Aylin, daha bu sabah alındığı odada değildi. Kalbim korkuyla çarparken adımlarım geldiğim merdivenin solunda kalan odayı bulduğunda, telaşlı bir şekilde kapıyı çaldım. Mert Bey'in gel sesiyle odaya girdiğimde, korku dolu gözlerle Aylin'in doktoruna baktım.

"Aylin'e ne oldu? Normal odaya almıştınız, iyiydi."

Mert Bey düşünceli bir ses tonuyla, "Aylin..." dedi. "Sen gittikten sonra tekrar rahatsızlandı, yoğun bakıma almak zorunda kaldım."

"Bunu bana nasıl haber vermezsiniz? Çok korktum!"

"Ahu," dedi. "Korkunu anlayabiliyorum ama Aylin her zaman geçirdiği ataklardan birini geçirdi. Bir süre daha kemoterapiye devam edeceğiz, bunun sonucunda belki de uygun ilik bulmak zorunda kalacağız."

"Ya bulamazsak?" diye sordum. "Kardeşimin ölmesini istemiyorum, küçük de o, çok küçük..."

Mert Bey, oturduğu sandalyeden kalktı ve kolumu nazikçe tutarak beni yoğun bakım ünitesine doğru yönlendirdi. Yaklaşık beş dakika sonra dördüncü katta olan yoğun bakım ünitesine gelmiş ve yine camların ardından kız kardeşimi izlemeye başlamıştım.

"Bu hastalığı kaldıramayacak kadar güçsüz," derken sesi durgundu. "Elimizden geleni yapıyoruz ama kemoterapiye iki ayın sonunda da cevap vermezse uygun ilik aramak zorunda kalacağız."

“Hiç cevap vermedi aslında, değil mi?” diye sordum. “Kemoterapi ilaçları sadece hastalığın ilerlemesini durdurdu, hiçbir şekilde iyileşme kaydedemedi, değil mi?”

“Evet,” diye kabullendi. Gerçekler yüzüme babamın tokadı kadar ağır bir şekilde çarpmıştı. “Tedavi için gereken ikinci ücreti bile yatıramazken ilik bulunduğunda geriye kalan ameliyat masraflarını ve sonraki ücretin kalanını nasıl karşılayacaksın?”

“Bilmiyorum,” diyebildim. Hiçbir şey bilmiyordum. “Biraz dışarı çıkacağım, boğuluyorum sanırım.”

Bir anlığına, hastanenin o tuhaf kokusu genzime çökmüş ve nefes almamı zorlaştırmıştı. Hiç beklemeden hızlı adımlarla merdivenlerden indim ve hastanenin bahçesine çıktım.

“Allah’ım...” diye mırıldandım. “İsyan etmiyorum, isyan etmiyorum ama bana verdiğin bu acıyla nasıl başa çıkacağımı neden öğretmiyorsun?” Hastanenin bahçesindeki banklardan birine oturdum, dermanım kalmamıştı. “Her şeye kabulüm. Yalvarırım, bir çare gönder bana. Yalvarırım.”

Dizlerimi göğsüme doğru çektim. Ağlamamı durduramıyordum, belki de bu yüzden ağlayamıyordum. Derin derin iç çekiyordum, bu şehrin ayazı nefesimi kesiyordu. Başımı, banka uzattığım kolumun üstüne koyarken düşüncelerimin ağırlığı ve günlerdir uykusuz kalışımın sonucunda, bir bankta uykunun karanlığına düştüm.

Düştüğüm uykunun kollarından, uçuruma düşer gibi yerimden sıçrayıp, uyanırken bir anlığına nerede olduğumu fark edemedim. Gözlerim, ay ışığı altında beni izleyen gözleri bulduğunda, o yabancı nefesin bana *çok, çok yakın* olduğunu fark ettim.

Bir elim boşluğu kavrar gibi korkuyla, rengini bu karanlıkta seçemediğim gözlerin sahibinin kravatını kavradı. Bunu gerçekten de korkuyla, istemsiz bir şekilde yapmıştım. Kalbim tuhaf bir şekilde heyecanla titrerken dudaklarıma değen sıcak nefesi ani bir hareketle kendime doğru çektiğimden dolayı daha net hissediyordum.

“Siz kimsiniz? Ne yapıyorsunuz?”

Nefes nefeseydim.

Yabancı yüz, yüzüme çok yakındı. Bu yakınlığın bir diğer sebebi hiç düşünmeden, kravatından kavrayıp, elime sarıp onu doğruca kendime doğru çektiğim içindi.

Ben uyuduğum zaman ayrıca uyanıktım da. Biri yanıma yaklaştığında ne olursa olsun hissederdim, sıçrayarak uyanırdım.

Küçüklükten bu yana bende travma kalmış bir içgüdüydü bu. Babam bir gün başucuma gelip, içkili nefesini yüzüme verip beni korkuttuğu için bu durum bende travma bırakmıştı. Bu korku yüzünden annem uyuduğum zaman odaya girmez. kimse-
nin de girmesine izin vermezdi.

Şimdi o korku başucumdaydı.

"Siz kimsiniz ve dibimde ne arıyorsunuz?" diye bir kez daha sordum. Ses tonum tuhaf bir şekilde sakindi ama yabancı adamın gözlerindeki korku için aynı şeyi söyleyemezdim. "Ne istiyorsunuz?"

Yabancı adamın sert ve kemikli eli boğazıma kayıp nabzımı buldu, başparmağını yavaşça nabzuma bastırdı.

"Asıl..." dedi, bakışları çok kısa bir an kravatına doladığım elime kaymıştı. "Bu soruyu benim size sormam gerekmiyor mu?"

SERÇE KUŞUNA TUZAK

Ben Howard - Promise

Yaktın içimdeki umutları, vurdun bir çiçeği en nadide yerinden.

Yakmakla kalsaydın keşke. Kanadını kıranlardan değil, seni kalbimin içinde yaşatmaya çalışan dağ çiçeğinden aldın bütün hıncını. Artık göğsümün içinde nefes alan dağ çiçekleri değil, avcumun içine batan ısırgan otlarıydı. Isırgan otları, avcumun içindeydi ve avcumun içinde en az gözleri kadar yabancı birinin nefesi de vardı.

“Çok... Çok özür dilerim. Siz bana çok yaklaştıysınız, yüzümde nefesinizi hissedince... Kusura bakmayın.”

Avcuma doladığım kravatı serbest bıraktım.

“Rüya görüyordunuz sanırım. Siz öyle bağırınca ben de ne yapacağımı bilemedim, uyandırmak için yaklaştım.”

Sesi darmadağındı. *Neden?*

Gözlerim, farkında olmadan usulca yüzüne kaydı. Sert hatlı, belirgin çenesine takıldı önce. O kararlılığı yansıtan çizgilerde bir anlığına duraksadım. Ardından bakışlarım, beni içine çeken o iri gözlerinin koyu kahvesine ilişti. Derin, durgun bir deniz gibiydi gözleri. Kalbim, göğsümde ritmini şaşırtırken nefesim daraldı. O an, içimde beliren o tarifsiz gerginliği bastırabilmek için hafifçe geri çekildim ama bakışlarımı ondan ayıramadım. Uzaklaştıkça bile, o bakışın sıcaklığı tenimde asılı kaldı.

Yabancı da benim gibi geri çekildi ama gözleri, bir anlığına bile gözlerimden ayrılmadı. Sağ elindeki çakmağı yavaşça

sol eline bıraktı. Uzun, zarif parmaklarının arasında neredeyse kaybolan o çakmağı, sakın bir hareketle kumaş pantolonunun cebine yerleştirdi. Ardından, başını hafifçe kaldırarak gözlerimin ta içine baktı.

“Çakır Alicioğlu.”

Uzattığı eline bakıp bir an tereddüt ettim. İçimde, geri çekilmekle uzanmak arasında kalan bir çekingenlik dolaştı. Belki kaba biri sanacaktı ama yine de öyle görünmek istemedim. Derin bir nefes alıp elini nazikçe tuttum.

“Ahu Dila Tanin,” dedim ve elimi, gecenin keskin soğukunda ruhaf bir sıcaklık yayan eline bıraktım. Parmakları, önce nazikçe dokundu ellerime. Sonra sanki o anı unutmamak ister gibi biraz daha sıkıca kavradı. Kalbim istemsizce hızlandı. Birkaç saniye sonra elini çekti ama dokunuşunun sıcaklığı parmak uçlarımda kaldı.

“Uyuyakalmıştınız.” Sesi yumuşaktı ama içinde belli belirsiz bir endişe vardı. “Eğer sizi rahatsız ettiysem ya da korkuttuysam özür dilerim.”

“Önemi yok, sadece kötü bir kâbusun içindeydim. Kusura bakmayın, böyle bir tepki vereceğimi kimse bilemezdi.”

“Kötü kâbuslar...” diye mınıldandı. “Hep böyle yerlerde mi yakalar sizi?”

“Kötü kâbuslar...” dedim ben de. Sesim neredeyse fısıltıya dönmüştü. “Hep böyle anlarda yakalar beni.”

Birkaç saniye sessizlik oldu. O sırada, rüzgârla birlikte burnuma pahalı bir parfüm kokusu geldi. Yoğun ama boğucu değil, neredeyse sıcak bir nefes gibi tenime karışan bir koku. Keşke o alevli rüzgâr, teninin içtiği o parfümün adını da fısıldayabilseydi. Çünkü gerçekten, fazlasıyla güzel kokuyordu.

“Kahve içer misiniz?” diye sordu. “Şoförüm bize kahve getirebilir.”

“Aslında olabilir,” dedim. *Hayır*, demek için açılan dudaklarım nasıl oldu da onu onayladı? Yabancı biriyle, hastanenin önünde kahve içmek... Ahu Dila... Güçlkle yutkundum. *Sabah kadar buradayım, belki zaman geçer.*

“Neden buradasınız?”

“Siz neden buradaysanız,” diye kaçamak bir cevap verdim.

İri, koyu kahve gözleri bir anlığına yüzüme değdi. Kalın kabanının içinde jilet gibi duran takım elbisesinin ceketinden siyah bir paket çıkardı. Beyaz paketin şeffaf etiketini açtı ve ardından bana doğru uzattı.

Uzattığı paketten sigara almadan önce, “Çakmak?” diye sordum. Bir şey demeden pantolonunun cebine koyduğu çakmağı çıkardı ve bana doğru uzattı. Parmak uçlarım, çakmağı kavradı.

Sigarayı yakıp derin bir nefes çektim içime. Bu sırada *şoförüm*, diye bahsettiği kişinin kahve bardaklarıyla oturduğumuz yere doğru yürüdüğünü gördüm.

“Efendim, kahveleriniz,” dedi.

“Hanımefendiye şekerli olan,” dedi. “Sanem’in başından ayrılma, bir şeye ihtiyaç olursa yazarım.”

Şoför başını sallayarak yanımızdan uzaklaştı.

“Güçlü tahmin,” diye mırıldandım. “Kahveyi şekerli içerim.”

“Ben de sert severim,” dedi. “Kahveyi yani.”

Bir kez yutkundum. İkinci kez yutkundum ve en sonunda dayanamadım, sıcacık olan kahveden arka arkaya birkaç yudum aldım.

“Ha si...” diye mırıldandım. Küfür ağzımın içinde kaybolurken Çakır Bey dilimin haşlandığını anladı. Elindeki kahve bardağını bıraktı ve istemsizce, çıkarmış olduğum dilime nefesini üflledi.

Sonrasında derin bir sessizlik yaşandı. Birkaç saniye durdu, sigarası hâlâ parmaklarının arasındaydı. Neden yakmıyordu?

“Kahve içerken yanında sigara içmem,” dedi. “Sadece tek bir şeyin tadının damağımda kalmasını severim.”

“Anladım,” diye yanıtladım. “Peki, neden burada olduğunuzu hâlâ söylemediniz.”

“Buradayım çünkü kız kardeşim ağır bir grip geçiriyor.” Koyu kahve gözlerinin önüne düşen siyah saç tellerini, boşa kalan eliyle dağıttı. “Serum takıldı, uyuyor.”

“Geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim.” Sırtını banka yasladı, derin bir nefes çekti ve kahvesinden tekrar bir yudum aldı. “Siz neden buradasınız?”

“Kız kardeşim, lösemi hastası.” Gözlerim bir anda buğulandı. Bakışlarımı onunkilerden kaçırdım. “Onun için buradayım.”

“Anladım,” derken sesi keskindi ama içinde belli belirsiz bir yumuşaklık vardı. “Durumu nasıl?”

“Pek iyi değil.” Sesim, omuzlarım gibi çökmüştü. “Aslında hiç iyi değil. Yoğun bakıma alındı. Beş aydır böyle,” dedim sessizce. “Tedaviler sadece ağrıları hafifletiyor. Ama... Bir türlü ilerleme kaydedemiyoruz.”

Yutkundum, kelimeler boğazıma düğümlendi.

Tam o anda cebindeki telefon titredi. Hiçbir şey demeden çıkardı, ekrana şifresini girdi. Mesajı okurken yüzündeki ifade değişmedi ama elindeki bitmiş kahve bardağını yavaşça buruşturdu, kâğıdın hışırtısı duyuldu. Öfkelenmişti.

“Geçmiş olsun,” dedi, ardından acelesi varmışçasına ayaklandı. “Kız kardeşim uyanmış, serum da bitmiş.”

Yanımdan kalktı. Bileğindeki siyah kordonlu, kaliteli duran saate kısa bir bakış attı. Ardından kahverengi gözlerini yeniden bana çevirdi.

“Teşekkürler, Çakır Bey,” dedim. Adının dudaklarımda kınışını umursamadım. Bir süre sessiz kaldım. “Kahve için... Tadını unutmuş olduğum sigara için... Ve tabii sohbetiniz için.”

Dudak ucuyla belli belirsiz gülümsedi. “Bunu sohbetten mi sayıyorsunuz?” diye sordu. Direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. “Ben saymıyorum da.”

“Anlamadım?”

“Anlarsın,” dedi, gözlerini benden ayırmadan. “Tanıştığıma memnun oldum, Ahu Dila Hanım.”

Soğuk, keskin esen rüzgâr yüzüme değdi ama sözleri kadar keskin değildi.

Alkaran'ın keskin ayazı, gecenin en garip karşılaşmasına tanıklık ediyordu. Sigarayı yansımda ezdim, yanımdaki buruştur-

rulmuş kahve bardağını da aldım. Soğuk hava ciğerlerimi keserken, bir an durup arkamı döndüm.

Siluet, çoktan karanlığın içine karışmıştı. Yine de o kısa anın bıraktığı nefes -taze, temiz, yabancı nefes- hâlâ üzerimdeydi. Bir an, dudaklarımın kenarında beliren o eksik gülümsemeyi fark ettim. Sonra omuz silktilim. Bir daha hiçbir yerde göremeyeceğim bir yabancının nefesi benimle olsa ne olurdu, olmasa ne olurdu?

Henüz bitiremediğim kahveden birkaç yudum daha aldım. Tadı, gecenin pası gibi ağızımda kaldı. Sonra bardağı da onun-kiyle beraber çöpe bıraktım.

Avuçlarım hâlâ duman kokuyordu. Biliyordum... Gece yine içim kabaracak, uykusuzluğumun arasında yine ağlayarak bahçeye inecektim. Bunu bilmek, artık kaderimin sıradan bir parçasıydı.

Hastaneye döndüğümde koridorların soğuk ışıkları yüzüme vurdu. Zaman orada yürümüyor, sadece ağır ağır soluyordu. Yoğun bakım katına çıktım. Camın ardından, bembeyaz çarşaf-
ların içinde, bir meleği andırır gibi yatan küçük kız kardeşime baktım. Solgun yüzü, uyuyan bir çocuğun masumiyetini taşıyordu ama bu uykunun bir sabahı olmayacağını düşünmek bile beni mahvediyordu.

Yaklaştım, elimi cama koydum. "Söz veriyorum," dedim. Sesim dağılmıştı, tıpkı içim gibi. "Seni kurtaracağım. Ne pahasına olursa olsun."

Gecenin soğuk nefesi, sabahın ilk ışıklarına karışırken gözlerimi açtım. Sabaha karşı, yine aynı yerdeydim: Yoğun bakımın sol tarafına düşen küçük odada.

Tavanın donuk beyazı, yorgun gözlerime değdi. Mert Bey az önce uğramış, Aylin'i kontrol etmişti. Şimdilik her şeyin iyi olduğunu söylemişti. Ama o *şimdilik* kelimesi, içimde yankılanan bir belirsizlik gibiydi. Ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu.

Aylin'in sesini en son iki gün önce duymuştum. Şimdi göğ-

sümün ortasında yanan o kaybetme hissi her yanımdaydı. Biliyordum ki gülen okyanus mavisini gözlerini görmeden, sesini duymadan bu his geçmeyecekti.

Uyandığım odanın banyosunda, yanımda getirdiğim küçük boy şampuanla sadece saçlarımı yıkadım. Öncesinde saçlarım ne çok açık ne de çok koyu kumraldı. Bu rengi kendime yakıştıramadığım için üç yıl önce gece mavisine boyamıştım. Bir an markete gidip yine aynı marka ve rengi alıp saçlarımı tekrar boyamayı aklımın bir köşesine yazdım.

Islak saçlarımı havluya sarıp nemini aldım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra büyük, siyah çantamdan gri kapaklı saç sakızını çıkardım. Parmaklarımla saçlarıma yedirdim ve zaten kıvrık olan saçlarımı daha belirgin hale getirdim. Fondöteni atladım, kirpiklerimi kıvrıp maskarayı sürdüm. Tüm eşyalarımı çantama geri koydum, kırmızı kapaklı defterimi aldım ve odadan çıktım.

Aylin'in kaldığı yoğun bakım odasının camına yaklaştım. O saatte kaçınıcı kez buraya gelip kontrol ettiğimi sayamazdım.

İyi, diye fısıldadım içimden. İyi çünkü o senin kardeşin, bu pe ermedi, ermeyecek de.

Yoğun bakım odasından çıkan Derya Hemşire'yle göz göz geldiğimde, "Nasıl?" diye sordum.

"Şimdilik durumu stabil," dedi. "Eğer bir değişiklik olursa sizi arayacağız."

"Teşekkürler," diye mınıldandım.

Son bir kez Aylin'e baktım, daha sonra da bileğimdeki saat. Sekizi dört geçiyordu. Dersim dokuzdaydı.

Yine asansör sobimi yenememiş, merdivenlerden inmeye karar vermişim. Birileri yanımda olursa binebiliyordum ama tek başımayken imkânsızdı.

Merdivenin son basamağındaydım ki elinde kahveyle bekleyen, en fazla on bir yaşında olduğunu düşündüğüm bir erkek çocuk görüp hafifçe gülümsedim. Yürümeye devam edecektim ki benden önce davrandı ve plastik hardaktaki kahveyi bana uzattı.

"Sana afiyet olsun," dedim. Dudaklarıma yerleşen ıstı

me anlam verememiştim. “Ben yol üzerinden alacağım, teşekkür ederim.”

“Benim kahvem değil,” dedi, masum bakışlarıyla. “Sizin kahveniz.”

“Ama ben kahve istemedim ki?”

“Elim yanacak artık,” dedi sarı saçlı, yeşil gözlü ocuk. “Kahveyi alır mısın lütfen?”

Uzattığı kahveyi ellerinin arasından aldım, ocuk arkasına bakmadan hastanenin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Sadece kahveyi almam için yapmıştı çünkü kahve sıcak değildi. Bana gönderen kişi bunu da düşünmüş, kahve dolu bardağın altına bir plastik bardak daha yerleştirmişti.

Hastanenin bahçesine çıktığımda, birkaç gün önce Nida’dan çaldığım ama sonra içmekten vazgeçtiğim sigara aklıma geldi. Kahveyi bir elimde tutarken çantamdan cüzdanımı çıkardım ve bir dal sigarayı dudaklarımın arasına koydum. Gözlerim etrafta sigara içen birkaç kişi aradı ama kimseyi göremedim.

“akmak lazım sanırım?”

Korkuyla yerimden sıçradım. Başımı çevirdim, omzumun üzerinden bana seslenen kişiye baktım. Dün gece koyu olarak gördüğüm gözleri, bu sefer açık kahve tonlarındaydı çünkü yüzü bulutların arasından sızan güneşe çevriliydi.

akır Alicioğlu, bütün ihtişamıyla karşımdaydı.

Dün gece fark edemediğim siyah saçları özenle taranmış, hafifçe sol tarafa yatırılmıştı. Siyah gömleğinin üzerine giydiği ceket ve siyah kabanyla oldukça... İyi görünüyordu. Sakalları bile özenle taranmış, yüzü sanki bir ressamın kaleminden akıtılarak izilmış gibiydi.

“Yine korkuttum galiba,” dedi.

Kendisini sabahın sekizinde incelemeye daldığım için konuşmamıştım. Gözlerimi, gözlerinden çekip, “Evet, sorun değil,” dedim. Elindeki akmağı bana doğru uzattı. “Teşekkürler.”

“Bir de nazik, bak sen.”

Benimle flrtleşiyor muydu? Yok artık! Daha neler!

"Her kadın naziktir, Çakır Bey." Avcumu açtım ve çakmağı bırakmasını bekledim. Dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigaranın ucunu ateşlemeden hemen önce sol elimde duran kırmızı defteri heykelin yanına bıraktım. Sigaradan derin bir nefes çektikten sonra Çakır Bey de tıpkı benim gibi avcunu açtı ve çakmağı bırakmanı bekledi. "Kız kardeşiniz tekrar mı rahatsızlandı?"

"Kız kardeşim bu gece burada kaldı, bense acil bir işim çıktığı için gitmek zorunda kaldım."

"Anlıyorum," diye mınıldandım. "Sizinle sohbet etmeye devam etmek isterdim ama bir saat sonra başlayacak olan dersime yetişmem lazım."

"Bu konuşmaları gerçekten sohbetten sayıyor musunuz?"

"Neden sürekli böyle söylüyorsunuz?"

"Hiç."

Bir adım attı, şimdi direkt olarak ela gözlerime bakıyordu. Açık kahve gözleri, gözlerimin arkasına sızdırdığım dünyaya uzanmak istiyor gibi bakıyordu ama bilmeliydi ki ben bile o dünyadan çok uzak bir yerde nefes alıyordum.

"Saçlarınızı kurutmamışsınız," derken sesi gergin ama bir o kadar da sakin çıkmıştı. "Alkaran'ın ayazı sizi hasta edebilir."

"Çok nazıksınız, iyi günler dilerim."

"İyi," dedi, gözlerini kısarak. Bana meydan mı okuyordu? "Hasta olduğunuzda, umarım size bu yüzden olduğunu hatırlatan biri olur."

"İyi günler," dedim. Başka bir şey demesine fırsat vermeden sigaradan son bir nefes çektim, hızla uzaklaşmaya başladım. İzmir mariti yanından geçtiğim çöp kurusuna atmıştım.

Yaklaşık yarım saatin sonunda, Tandoğan Kampüsü'ne geldiğimde kulağımdaki kulaklıkları çıkardım ve dersin yarım saat sonra başlayacağını öğrenip Nida'ya nerede olduğuna dair bir mesaj attım. Mesajıma verdiği cevap gecikmemiş, kafeteryada olduğunu yazmıştı. Eğitim fakültesinin bir alt katında yer alan kafeteryaya indiğimde, çok fazla kalabalık olmadığı için ela gözlerim Nida'yı bulabilmişti.

Yaklaşık yirmi adımlık mesafeyi, siyah düztaban botlarımın altında ezdim ve Nida'nın yanındaki boş sandalyeyi çekip oturdum.

"N'aber, asık surat?" diye sordu.

"Gerginim," diye yanıtladım. "Sanki saç tellerimden, ayakucuma kadar dolaşan bir elektrik akımı var. Kimi çarpsam acaba şu elektrikle?"

Nida alaylı ses tonuyla, "Beni çarpma," dedi. "Beni zaten birazdan Selim Hoca çarpacak."

"Dersi yarım saat ertelemeden, öğle aramızın hakkına girmeden haftaya başladığı nerede görülmüş? Beynimizdeki hücreleri sömürür şimdi."

"Kahve içecek misin?" diye sordu Nida. Bu sırada, yarı yolda şekersiz olduğu için içemeyip döktüğüm kahve aklıma geldi.

"Yok," dedim. "Canım istemiyor şu an."

Nida'yla beş dakika sonra amfi dörde gelmiş ve duvar kenarında, ortada bulunan sıralardan birine geçmiştik. Yaklaşık on beş dakikanın sonunda, bölümümüzün belalı oluşunun yanı sıra çocuk ruh sağlığı dersimizin hocası olan Selim Hoca gelmişti.

Asık, ciddi suratıyla *günaydın*, dedikten sonra yoklama kâğıdını kahverengi çantasından çıkardı, geçen hafta gelmeyen kişilerin boş kalan imza yerlerini siyah tahta kalemyle karaladı ve ön sırada oturmuş olan Aykut'a uzattı.

"Aykut," dedi, her zaman kullandığı ciddiyet dolu sesiyle. "Geçen haftaki dersi özet geçmek ister misin?"

"Hocam bu hafta Ahu'nun sırası," dedi.

Ne? Bu işi sıraya dökmüştük de benim mi haberim yoktu?

"Ahu nerede?" diye sorunca elimi kaldırdım ve Selim Hoca'nın sorgu dolu gözleri, beni buldu.

"Buradayım, hocam," dedim. "Ama geçen hafta dersinize bir dakika geç kaldığım için derse almamıştınız. Bu yüzden hangi konuyu işlediğinizi bilmiyorum."

"Bir dakika geç kaldın diye mi almadım?" diye sorduğunda, sadece başımı sallayarak onayladım. "Hata yapmışım," dedi, sesi

düzdü. "Keşke bir saniye geç kaldığında almamazlık yapsaymışım."

"Oldukça komik," derken gözlerimi devirdim. "Bir sonraki derse bir saniye geç kalırım, siz de almazsınız."

"Sene sonunda göreceğiz, komik olup olmadığını."

Başka bir kişi söz hakkı aldığı anda, çantamın içine koymuş olduğum kırmızı kapaklı defterimi bulmaya çalıştım ama yoktu. Yaklaşık bir saat öncesine ait bir anı zihnimden gözkapaklarıma düştüğünde defteri heykelin yanına koyduğumu ve almadığımı hatırladım.

"Siktir ya," diye fısıldadım. "İnşallah oradasındır."

Nida, "Ne oldu?" diye sordu. "Ne inşallah oradadır?"

"Tüm notlarımı tutmuş olduğum defteri kaybettim, hastane-deki heykelin oraya koymuştum."

"Bütün notlar bir de?" dedi. "Sadece benim değil, senden para karşılığı not isteyenlerin geleceklerini de yaktın."

"Of. O defteri bulamazsam bittim ben."

Defteri bulamazsam ne olacağını düşünüyordum ki Selim Hoca'nın sorgu dolu gözlerini üzerimde hissettim.

"Bir sorun mu var?"

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Hayır," diye yanıtladım. "Bir sorun yok, hocam."

"Söylediklerimi önemli görmüyorsun sanırım, Ahu Dila?"

"Görüyorum, hocam."

"Neden not almıyorsun öyleyse?"

"Alıyorum," diye mırıldandım ve Nida'nın benim için defterinden kopardığı yaprağı, kendi önüme çekip kalemimi çıkardım.

Selim Hoca, tıpkı tahmin ettiğim gibi öğle aramızı yemiş, geç bıraktığı için yemekhanenin o kalahalığına bırakmıştı bizi.

"Yarım saattir sıradayız," dedi Nida. "Biraz daha yemek yemezsem bayılacağım."

"Al benden de o kadar," dedim. "Aç kalan bir Ahu, kaplan kadar acımasızdır."

“Zayıflamışsın ama sen,” dedi. “Koca götün erimiş biraz.”

“Koca götümü ye,” dedim, kısık bir ses tonuyla.

“Özgür’le sen, kafayı benim götümle bozdunuz.”

“Güzel ama,” dedi. “Her erkeğin istediği gibi kalkık. Bir de benimkine bak, düz.”

“Babam erkek ırkından soğuttu beni,” dedim. “Hiçbir erkeğe ilgi duyamayacak kadar körleştim.”

“Duygusuz bebeğim,” dedi Nida. “Seni seven böyle sevmeli.”

Öğrenci kartlarımızı okutma sırası bize geldiği için bir şey demedim ve kartımı okutup beyaz tepsilerden temiz olanı aldım. İki tane paketli suyu tepsiye koyduktan sonra mercimek çorbasını, bezelyeli tavuk yemeğini ve asla yiyemediğim sarımsaklı bulgur pilavını da aldım. Genelde her zaman boş bulduğumuz pencere kenarına oturdum. Nida da yemeğini alıp karşıma geçti.

Sessizce yemeğimizi yerken, zihnimin içine düşüp beni saatlerdir meşgul eden iki soru vardı: Birincisi, bütün notlarımı yazmış olduğum deftere bir şey olmuş muydu? İkincisi, Özgür bana bahsettiği arkadaşının restoranından iş ayarlayabilmiş miydi?

“Yemek yedikten sonra nereye gideceksin?”

“Özgür’ün yanına gideceğim. İş ayarlayabilmiş mi öğreneceğim. Sen ne yapacaksın?”

“Ben de kütüphaneye geçerim. Finallere az kaldı, konuları toparlarım.”

“İyi,” dedim, sudan birkaç yudum aldıktan sonra. “Görüşürüz yarın.”

Yemekhaneden çıktığımda, gökyüzünü esir alan lacivert bulutlar yağmurun habercisiydi ve ne durumda olduğunu bilmediğim defterim, umarım ben hastanenin önüne gidene kadar ıslanma tehlikesiyle karşılaşmazdı.

Kızılca’ya giden otobüse bindim, kulaklığımı taktıktan sonra uzun zamandır sevdiğim Lana Del Rey’in, *Video Games*’ini açtım. Lana’nın sesi, kulaklarımın pasını silerken zihnimi de susturmuştu. Yirmi dakikanın sonunda, Kızılca meydanına yakın

durakta indim ve Özgür'ün dövmeci dükkânına doğru yürümeye başladım.

Gökyüzü yağmur yüklü bulutlarla kaplıydı, tıpkı içimde kaynayan ama bir türlü akamayan gözyaşlarım gibi. *Akabilse keşke, dedim içimden. Keşke aksa da o zehri biraz olsun gözlerimden atabilsem.*

Dükkâna girdiğimde kulaklığı çıkardım. Özgür, elinde tuttuğu deftere bir şeyler yazıyordu.

Ben de yanındaki sandalyeye otururken, "N'aber?" dedim. "Beni hiç sorma, aşırı gerginim. Kırmızı defterimi hastanedeki heykelin orada unuttum. Nasıl bir eşeğim ya!"

"Koca götlü bir eşek."

"Eşegin görü büyük mü Özgür?"

"Ne bileyim ben, kızım. Eşek tercihim değil, biliyorsun."

"Bazı şerefsiz evlatlarının tercihi ama," dedim. "Dün *Twitter*'da gezinirken gördüm, biri eşeğe tecavüz etmiş. Köydeki adamlar bulmuş o kişiyi, ağzundan kan akana kadar dövmüşler. Böylelerine dayak şart, iğreniyorum erkek ırkından."

"Erkek ırkı da sana hayılmıyor ama diğer konuda haklısın. Orosu evlatları."

"Her neyse," dedim. "İş ayarlayabildin mi bana?"

"Ayarladım, aslanım," dedi, keyifli bir ses tonuyla. "Sen beni ne sandın?"

"Gerçekten mi?" dedim, heyecan dolu bir sesle. "Nerede ayarladın? Restoran mı?"

"Yok," dedi başını kısıyarak. "Özel bir şirkette, içeceklerin hazırlandığı mutfakta çalışacaksın."

"O da iyi," dedim çünkü şu an iş seçebilecek durumda değilim. "Ne zaman başlayacağım?"

"İlk önce denemeye alacaklar seni," dedi. "Daha sonra beğenirlerse devam edeceksin."

"Tamam. Yarın mı gideyim görüşmeye?"

"İstersen bugün de gidebilirsin," dedi. "O şirketin CEO'su arkadaşım Kağan. Sekreterinin numarasını mesaj atarım sana, gittiğinde *Beni Kağan Bey gönderdi*, dersin."

İçimdeki heyecanla sımsıkı sarılmadan önce, “Özgür,” dedim. “İyi ki varsın.” Özgür de sımsıkı sarılarak bana karşılık verdi.

Onun yanından ayrıldıktan sonra bana verdiği adrese doğru yola çıkmaya karar vermiştim. Adresin tam olarak nerede olduğunu bilmediğimden, Özgür’ün cebime sıkıştırdığı elli lira sayesinde taksiye binmiş ve şirketin adresini vermiştim.

Taksi, yaklaşık yirmi beş dakikanın sonunda, şirketin önünde durduğunda taksiden indim ve dağılmış surat ifademle göğe doğru uzanan şirkete baktım. Şirketin en son katı, gerçekten göğe uzanıyordu.

Daha fazla beklemeden, şirketin otomatik kapısından geçip içeriye girdim. Bu sırada güvenlik görevlisinin bakışları beni buldu, elimde duran çantamı yan tarafta çantaların içini kontrol eden aletin içine bıraktım ve güvenlik sensöründen geçtim. Temiz olduğuna inanılan çantamın askısını çapraz şekilde boynumdan geçirdim ve danışma bölümüne ilerledim.

“Merhaba,” dedim. Danışma bölümünde oturan genç adam başını kaldırıp bana baktı. “Kağan Bey’in sekreteriyle görüşecektim.”

“Randevunuz var mıydı?”

“Maalesef.”

“Randevunuz yoksa alamam sizi.”

Özgür’ün beni kandırma ihtimali... Olabilir miydi?

“Bakın, beni Özgür gönderdi. Kağan Bey, arkadaşımın çocukluk arkadaşıymış, iş görüşmesine geldim.”

“Hanımefendi, üzgünüm. Yapamam. Randevunuz olmadan sizi alamam. Lütfen, çıkın.”

Omuzlarım düştü. “Lütfen, yardımcı olmaya çalışın. Gerçekten bu işe çok ihtiyacım var.” Gözlerim buğulanmıştı. “Lütfen...” Zemin ayaklarımın altından kayar gibi olunca dudaklarımın arasından dökülenler de karıştı. “Yardım...”

Soluğum düğümlendi. Dizlerimin bağı çözüldü. Soğuk fayansın tenime değdiğini hissetmedim bile. Gözkapaklarım ağır-

laştı. Nefesim, göğsümde yarım kaldı. Uzaktan biri sesleniyordu sanki ama sesi bulanık bir rüyadan farksızdı.

“İyi misiniz? Hey, sesimi duyuyor musunuz?”

Bir çift el omzuma dokunduğunda, karanlık dalga yeniden üzerime kapandı. Sanki bedenim oradaydı ama ruhum başka bir yere gitmişti.

“Bana bak,” dedi, tanıdık bir ses. Bu ses... O muydu? Sesini duymam, kalbimde bir şok etkisi yaratmış olmalıydı ki bakışlarım netlik kazandı. “İyi misin?”

Dudaklarıma dayadığı şişeyi yudumladım. Birkaç dakika sonra gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Yine mi sen?” diye sorduğumda, belli belirsiz bir gülümsemeyi yakaladım ama o kadar silikti ki emin olamadım.

“Aynı soruyu benim sana sormam gerekmiyor mu?”

Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. “O niyeymiş?”

“Burası benim, bana ait. Ve sen buradasın.” Güçlkle yutkundum. Bu kocaman gökdelen, Alicioğlu Holding... Evet, soyadı buydu. *Alicioğlu*... Ama hiç dikkat etmemiştim. “Yürüyebilecek misin?” Usul usul başımı salladım. Neredeyse bütünleştığım zeminden doğrulurken yanımdakiler yardımcı oldu. “Ahu Dila Hanım’ı odama alalım. Atıştırmalık bir şeyler de getirin.”

“Sadece Ahu,” dedim. “Ahu demeniz yeterli.”

“Dila ismini sevmiyor musun?”

“Uzun geliyor.”

“O zaman... Dila. Dila demek tercihim olur.”

Henüz bir tercih sunmamıştım. “Peki, nasıl isterseniz.”

Odaya geçtiğimizde Çakır Bey oturmam gereken yeri eliyle nazikçe gösterdi. Deri koltuğa yerleştim. Hiç çekinmeden direkt, “Tesadüf mü?” diye sordum. “Bu üç oldu.”

“Tesadüf değil, kader,” dedi. Kendi de direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. “Özgür’ün babası, annemle çalışıyor. Biz de bu sayede çocukluktan beri tanışıyoruz. Bir arkadaşının iş ihtiyacı olduğunu söyledi. Özgür zorda kalmasaydı benden böyle bir ricada bulunmazdı.”

Anladım, dercesine başımı salladım. Derin bir iç çekip, "İşe ihtiyacım var," dedim. "Sebebi..." Gözlerim tam da şu an buğulanmamalıydı. Kahretsin, durduramıyordum ki. "Kız kardeşimin tedavi masraflarını karşılamaya devam etmek için... Kredi çekmem lazım. Düzenli yatan maaş ve bir sigorta girişi gösterirsem daha kolay olur diye düşündüm."

"Gereken neyse yapılacak, Dila. İstersen ön avans da çekebilirsin. Şevval Hanım muhasebeyle görüşmenizi sağlar."

İfadesizlik bir maske olsaydı, buzdan gülümsemesini kapatabilmek için takardım. İri, koyu kahve gözlerinin içinde gördüğüm o ifade, beni bu düşünceye itmişti. Buzdan gülümsemesi dudaklarının kıvrımına yayılırken ifadesizce izlemeye başlamıştım ama çenesindeki derin kesik izi dikkatimi dağıtmış ve istemsizce kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Çenesindeki izi başparmağıyla nazikçe okşadı, o an neden, bilmiyorum ama art arda yutkundum.

"Teşekkür ederim."

Şevval Hanım diye bahsettiği kişi odaya girdi ve kahveleri bıraktı. Göz ucuyla Çakır Bey'e baktım. Siyah kravatını nazikçe düzeltti ve dudığına yerleşen buzdan gülümsemesiyle beni izlemeye devam etti. Artık gülümsemese olur muydu? Gülümsediğinde çenesindeki o iz geriliyor ve dikkatim dağılıyordu. Bunu yapmasını istemiyordum.

Evet, istemiyordum.

"Okuyor musun?"

Çantamdan çıkardığım CV'mi hafifçe doğrularak masasına bıraktım. "Evet."

Sonrasında Şevval Hanım tekrar kapıyı çaldı, Çakır Bey'in gel, demesini beklemeden odaya girdi. Bu durum kaşlarının çatılmasına, çenesinin gerilmesine sebep olsa da hemen, "Bir sorun mu var?" diye sorarken oldukça sakindi.

"Çakır Bey, çok özür dilerim ama kız kardeşiniz yeniden fenalaşmış. Tanıl Bey haber vermemi istedi, sizi aramış ama ulaşamamış."

Çakır Bey cebinden çıkardığı siyah telefonu saniyeler sonra kulağına götürdü ve sakin bir şekilde ayağa kalktı.

“Kriz mi?” diye sordu. Bu sırada Şevval Hanım odadan çıktı ve kapıyı usulca kapadı. “Bora, koca bir holding yönettiğimin farkındasın, değil mi sevgili kardeşim? Nasıl yani şimdi? Durum ne?”

Birkaç saniye sessizlik oldu. Karşı taraftan gelen ses bir anda yükseldi, bunu fark eden Çakır Bey sesi hemen kıstı. Boğuk çıkan yabancı ses tamamen kayboldu.

Sırtı bana dönüktü. Yüzü, devasa camın ardındaki Alkaran caddelerine bakıyordu. Oturduğum yerden başımı hafifçe kaldırdığımda, şehir o kadar küçük görünüyordu ki... Gerçekten de Alicioğlu Holding, şehre hükmeden diğer gökdelenlerden farksızdı.

“Tamam, gece yanında kalırım,” dedi sonunda.

Gözlerim yeniden Çakır Bey’e döndüğünde, farkında olmadan kalçalarına takıldım. Duruşu dik, hattı belirgindi. Dar ceke-ti sırtını daha da sıkı gösteriyordu. Bacakları uzun ve düzgündü.

Çenesindeki o küçük izin hayali yeniden gözlerimin önüne geldiğinde, art arda birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. Terleyen ellerimi pantolonuma silerken kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

İçimden kendime lanet okumaya başladım. Birkaç dakika sonra patronum olacak adam hakkında bunları düşündüğüme inanamıyordum.

Siktir, Abu Dila. Koca bir siktir.

4

İZ

Angus & Julia Stone – Chateau

Çakır Bey, konuşması bittiğinde bana doğru döndü ve bakışlarımı fark etme ihtimali bile yanaklarıma kanın oturmasını sağladı.

“Nasıl bir çalışma programı yapacaksın, düşündün mü?”

“Birileri yardımcı olursa yapabilirim diye düşünüyorum. Nasıl çalışmam gerekiyor? Sonuçta holdingde çalışan herkesin çayından ve kahvesinden sorumlu olacağım. Çalışanlarınızdan herhangi biri bana yardımcı olabilir mi?”

“Sana her gün ne yediğimin ve ne içtiğimin listesi verilir,” dedi.

O sırada kaşlarım çatıldı, zorlukla yutkundum. “Anlayamadım, nasıl yani?”

“Seni...” derken sesi sakindi. “Kendim için işe alıyorum, şirketteki diğer çalışanlarla hiçbir alakan olmayacak.”

“Sadece size hizmet edeceğim, öyle mi?”

Şu an daha açık kahve gibi duran iri gözlerini küstü, dudaklarına silik bir tebessüm yerleştirdi.

“Öyle.”

Zorlukla, “Anladım,” dedim. Ela gözlerimle, gözlerinin içine baktım. “Tabii siz nasıl uygun görürseniz.”

Başka bir şansın yok. Aylin için her şeyi yapmak zorundasın.

“Sekreterimi Şevval Hanım senin için bir liste hazırlar ve e-posta adresine gönderir. Bir de gitmeden önce bana sert, şekerli bir kahve yapar mısın?”

"Sözleşme falan imzalamayacak mıyım ya da işe alındığıma dair herhangi bir belge?"

"Şevval Hanım'la o işleri halledersiniz."

"Teşekkürler." Yavaşça hareketlendim, siyah kabanımın önünü ilikledim ve bir elimi, Çakır Bey'e doğru uzattım. Nazikçe ayağa kalktı ve uzatmış olduğum elimi kavradı. İlk başlarda tutuşu normaldi, elimi hafifçe geriye çekecek olduğumda sertleşmişti.

"Kaba bir tabir olacak ama çalışanlarıma en başında bu uyarıyı yaparım," dedi. Gözlerim çenesindeki izi, ardından bir duvan izler gibi izleyen gözlerini buldu. Elim, hâlâ avuçlarının içindeydi. "İtaatsizliği kabul etmem."

"Sorumluluklarımı yerine getireceğimden emin olabilirsiniz, bu işe ihtiyacım var ve elimden geleni yapacağım."

"Söylediklerime ve isteklerime itaat edeceksin yani? Doğru mu anladım?"

Elimi, çok da nazik olmayan bir hareketle avcunun içinden ayırırken, "Doğru ama eksik," dedim. "Size itaat edeceğimi değil, sorumluluklarımı yerine getireceğimi söyledim. İzninizle, kahvenizi yapmaya gideceğim."

Sabah sürmüş olduğum saç sakızı yüzünden sertleşmiş ve gözlerimin önüne düşmüş olan arsız rutamlarımı, derin bir nefes aldıktan sonra kulağımın arkasına sıkıştırmış ve odadan çıkmak için hareketlenmişim.

Odadan çıktığım an, aldığım nefesi kaba bir şekilde bırakırken, karşımda duran Şevval Hanım gülümseyerek bana baktı. "Çakır Bey etkileri," dedi, kısık ses tonuyla. "İlk geldiğim gün sert bakışlarından ve *hiçbir işi düzgün yapamaz mısın sen*, demesinden dolayı bacaklarım titiyordu ama alıptım. Siz de alıptanız."

"Umarım," dedim. "Kahvesini nerede yapabilirim? Bir de işe başladığıma dair belgeleri ve Çakır Bey'in haftalık yemek listesini e-postama atacaktıysınız."

Kafası karışmış gibi bana baktı. "Haftalık yemek listesi mi?" diye sordu. "Ben Çakır Bey'le görüşeyim, olur mu?"

“Olur.”

“Kahvesini, koridorun sonundaki, bu kata ait olan mutfakta yapacaksınız. Orada üzerinizi değiştirmeniz ve dinlenebilmeniz için küçük bir oda var. Çakır Bey için kahveyi makinede değil, ocakta pişireceksiniz.”

“Teşekkürler. Oraya gideyim, herhalde bir şekilde hallederim.”

Ben hep hallederdim zaten. Şimdi de hallederdim ki.

Titreyen kalbimi sakinleştirmek isteğiyle dolduğumda, küçük Ahu koridorun sonundaki pencerenin önünde, gökyüzünü izliyordu ve yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Beline kadar uzun olan kıvrık saçlarını nazikçe gözlerinin önünden çekti, bana baktı ve gözlerimi yavaşça açıp kapadım. Bu sırada gözlerimin önünden kayboldu ve aslında o koridorun sonunda, gökyüzüne merdiven dayayan bir pencere de yoktu. Küçük Ahu'nun kaybolması sorun değildi, tırnaklarının izi kalbimdeydi.

Kapısı açık olan mutfığa girdiğimde, oldukça küçük ama yeterli olduğunu düşündüm. Dolaplar mat siyah ve düzdü. Daha önce hiç kullanılmamış gibi temiz duran ocağın yanında, üzerinde *Artuklu Yemen* yazan bir paket duruyordu ve paketin üzerine yapıştırılmış bir kâğıt vardı. Beyaz kalemle yazılmış olan siyah kâğıdın üzerinde şöyle yazıyordu:

Mardin Süryani Kahvesi, Mardin'de yapılan ünlü kahvelerden. Öğleden sonra bu kahveyi içerim. Bir fincan su, bir tatlı kaşığı da kahve koyacaksınız. Kısık ateşte kaynayana kadar bekleyeceksiniz. Fincanlar üst dolaptır, cezve ise gümüş renkli kutunun içinde. Cezve demirden olduğu için kulpu bir süre sonra fazlasıyla ısınacak, sizin için aldırılmış olduğum ince turuncu eldivenle tutabilirsiniz.

Ç. K. Alicioğlu.

“Bu adam manyak galiba,” diye fısıldadım. “Bir insan kahvesini ne zaman ve nasıl içeceğini not eder mi? Normal bir kahve yapayım işte. Bir de bunun yemek listesi var. *Burger King*'de çalışsam daha iyi olmaz mıydı acaba ya?”

Kahveyi güzelce karıştırdıktan sonra kısık ateşte ocağın üze-

rine koydum. Üç dakika sonra kahve olmuştu. Fincanı beyaz, üç hölmeli kahve tabağına koydum. İkinci çekmecede bulduğum fıstıklı lokumları da diğer hölmeye koyduktan sonra kabanımı çıkardım ve küçük odadaki siyah, parlak koltuğun üzerine koydum. Gözlerim tabaktaki lokumlara kaydığında, aklıma gelen bir konuşma rüzünden lokumları tekrar kutusuna koydum.

Geldiğim kondordan, elimde kahveyle dönerken masanın başında önündeki ekrana bakan Şervat Hanım bana tebessüm edip, "Ellerine sağlık." dedi.

Ona kuru bir tebessümle yanıt verip kapıyı tıkladım. Gel-devişini durduktan sonra kapıyı açtım ve ifadesizlik maskemü takığım yüzüme. kuru bir tebessüm verleştirerek odava girdim. Odanın kapısı içerveye girdiğimde kendiliğinden kapandı. Çakar Fey önündeki dosyaları kenara itti, kahvesine yer açtı.

Hatîrâ öğüdüm, gözlerim direkt olarak gözlerimin içine bakarken kahveyi önüne bıraktım. "Bu çay içerken ya da yerken tadını kesmesini sevmediğinizi içti yanına su ya da fıstıklı lokum bırakmadım." dedim.

"Damak tadına gırtlak öğreniyor olman hoşuma gitti açıkçası. Tabii bir de dikkatli olupun artı ve elisi tablona artı olarak öğrenmede değili."

"Damak zevkizim gündü olduğunu, Mardin'den öcel olarak görüne olduğunuz Sürvanı kahvesinden de anlayabiliyorum."

"Damak zevkizim..." dedi. Başvıta önündeki kahveyi mi yoksa ben size içti ettiğiz anlayamamışım. "Güzeldir, ilerleyen zamanlarda daha da mı anlayacaksınız."

Hırhırâ bir ses pek. Aha. Sakınâ

Hiç beklemeden kahveden bir yudum aldı, alev gibi parlayan gölcenmeden gölcenme uzanan köprü sallanmaya başladı. "Afriyet olsun, cîrden."

"Tepeldüzler ellerine sağlık." dedi, nazik bir şekilde. "Lokumlar çilekizim için. Öcel bir lokum fabrikasında yapıyorlar. Be sonraki sefere kendin için koyabilirsin, ben pek hoşlanmam."

“Nasıl isterseniz,” diye yanıtladım ama derin bir *öf* çekmek için zor duruyordum. Ellerim terliyordu, nefesim daralıyordu ve bir an önce bu odadan çıkmak istiyordum.

“Belgeler ve yemek listesi gönderilecek. Çıkarken Şevval Hanım’a e-posta adresini vermeyi unutma.”

Anladım, dercesine başımı salladım. Çakır Bey’in gözlerine sırtımı döndüm ve odadan çıkmak için hareketlendim. Bu sırada parkede yankılanan adım seslerime, Çakır Bey’e ait olduğunu düşündüğüm adım sesleri karıştı. Saçları savurarak bir şey mi olduğunu soracaktım ki arkamı döndüğümde oldukça yakın olduğumuzu fark ettim.

“Bende sana ait bir şey var.” Yavaşça bana doğru yaklaştı. “Senin için oldukça önemli olduğunu düşündüğüm.”

KIZLARI BABALARI YIPRATICI PERDELERİ İSE GÜNEŞ

Vec Benjamin. Water Fountain

Uzun, kıvrık kirpiklerime sürdüğüm maskara yağmurla yıkandığı için kirpiklerim birbirine yapışmıştı. Maskara yüzünden göz altılarının karandığını aynaya bakamasam da biliyordum.

Nefes aldığım her saniye, sanki bir kurşunu şarjöre yerleştirip namluyu kalbime dayıyordum. Ellerim tetikreydi; gözlerim, karanlıkta koyu kahve gözleriyle beni izleyen adamın bakışlarına mubtlanmıştı. Kalbim ateşler içinde yanarken tetiği çekmek üzere olan parmağım buz kesmişti.

Aam... Ruhum... Kalbim görünmez miydi? İçimde, birbirine kaynamayı reddeden kelimeler dolayıyordu. *'Ne olursun, dedim içimden. Kelebekliklerin arasından bir ses duyarsam? Nabızım atıyor ses diye beni kontrol ettim. Ruhum ölmek üzere.'*

Alışveriş Holding'den çıktığımda, elim ayağım bana bir adım kadar uzak olan adam yüzünden titriyordu. O gözlerde çok ruhaş bir şey vardı, sanki beni yıllar öncesinden tanıyor gibi bakıyordu. Gözlerine, sesine ve hareketlerine bu kadar yabancıyken bana hiç yabancı kalmıyormuş gibi davranması ruhaştı. Sözleri hızlı konuşmasını da bırakmıştı.

Telefonumun melodisini duymamla, siyah kabanımın cebinde olan elimle beraber telefonu çıkarıp kulağıma götürdüm.

"Efendim, baba," dedim.

"Ne zaman geleceksin?" Ses netti, istediği şeyler gibi. "Geleceken tekneve uğra, davından bira al."

Hayır, baba. İyi olacağını o kadar iyi biliyorsun ki ben de iyi

muyorsun bile. O kadar iyi rolü yapıyorum ki buna ben bile inanıyorum.

“Gelmeyeceğim,” derken sesim kısıktı. “Özgür bana iş buldu ama köpürme hemen, restoran değil. Bir holdingde kahve ve çay bölümünde çalışacağım. Belgelerimi aldım, kredi başvurusu yapmak için bankaya gidiyorum.”

“Bana laf getirtme de ne halt ediyorsan et. Ne kadar veriyorlarsa kabul et, birazını da bana verirsin. Merak etme, beraber öderiz.”

“Sana değil, kendime leke getirmem ama ne var, biliyor musun baba? Kalbin öyle lekeli ki ellerini sürdüğün her yere yapıyor. Ruhumda iz gibi o leke. Senin gibi bir adamın kızıyım ama senin gibi değilim.”

O lekeyi, acı bir gecenin izi olarak tam göğsümde taşıyordum. Değil göğsümdeki yara, izi bile sızlıyordu.

Telefon ağır, yankılı bir tokat gibi yüzüme kapandı. Biraz daha fazla acı çekmemi istiyordu ve bunun bile çıkarını kolluyordu. Eline geçen her fırsatı değerlendiriyor, her parayı haksızca ve vicdansızca almaya çalışıyordu.

Öyle iğrenç bir durumdu ki ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ne desem annemin canını yakmazdım? Ne desem babamın kalbi -benimki gibi- alevler içinde yanardı? Ağlamak istiyordum, içim çıkana kadar. Ama ağlayamıyordum, yine içim çıkana kadar.

Hızlı hızlı yürüdüğüm için sol boşluğuma bir ağı girmişti ve bu yüzünden kaldırıma oturmak zorunda kalmıştım. Sol elimi, sol boşluğuma baskı yapar gibi bastırırken az da olsa ıslanmış olan saçlarımı gözlerimin önünden çektim.

“Kızım,” dedi, yabancı bir ses tam arkamdan. “Neyin var?”

Başımı arkaya çevirdim ve omzumun üzerinden, pencerenin ardında duran yaşlı teyzeye baktım.

“Sol yanıma bir ağı saplandı,” dedim. “Rahatsız ettim sanırım ama kusura bakmayın lütfen, birazdan kalkacağım.”

Bir şey demeden, pencereyi kapatıp perdeyi çekti. Dışarıda yağmurun sesi, teneke çatının üzerinden dökülürken ağır ağır

azalıyordu. Dakikalar sonra elinde cam bir kupayla geri döndü. Buhar, ellerinin arasından yükseliyor, kupanın camına bulanık bir sıcaklık yayıyordu. Çayı önüme koyduğunda, kokusu yoksul bir evin duvarlarına sinmiş sabır gibiydi.

Alkaran'ın dar bir sokağındaydım. Taş duvarları yosun tutmuş, köşelerinde su damlacıkları titriyordu. Bu şehrin nemi bile yorgun bir insanın nefesi gibiydi. Ve o nemin içinde, hiç tanımadığım bu yaşlı kadının gözlerinde gördüğüm merhamet, içimde yıllardır unutulmuş bir şefkati hatırlattı. Boğazım düğümlendi, gözlerim buğulandı.

"Niye öyle ağlayacakmışsın gibi bakıyorsun?" dedi kadın. Sesi, rûlbenti kadar yumuşaktı. "Hiç iyilik yapmadılar mı sana?"

Sözleri, sanki yağmurun bile durduğu bu sessizliğe çarpı. Buğulu gözlerle ona baktım. Elmacikkemiklerinin altına yerleşmiş çizgiler, geçmişin yorgun hatıraları gibiydi. Burukça gülümsedim. "Bu dünyada iyilik sadece zenginlere var," dedim. "Öyle işte. Siz buralı mısınız?"

"Kendimi bildim bileli buradayım, yavrum," dedi. "Kocam beş yıl önce Alzheimer'dan öldü. İki oğlum var. Biri sanayide dükkân işletir, diğeri emlakla uğraşır. Ben de bu evde Pamuk'la yapıyorum."

"Pamuk kim?" dedim, sesime hafif bir tebessüm karıştı. "Kendiniz mi?"

"Tavşanım," dedi, gülümseyerek. "Koca kulaklı, bembeyaz bir şey. Her sabah maydanoz bekler benden."

"Ne güzel," dedim. "Yani yalnız olmamanız."

"Arada torunlarım gelir," derken, gözleri dalıp gitmişti. "İki aslan parçası. Evi dağıtırlar ama içim o günlerde daha az sızlar."

Buharı hâlâ tüten çaydan bir yudum aldım. Sıcaklığı boğazımdan geçip mideme indiğinde, içimde bir anlığına huzur belirdi. Bergamot kokusu, yağmurun kokusuna karıştı. "Çay için teşekkür ederim ama kalkmam gerekiyor," dedim, usulca. "Yağmur biraz hafiflemiş. Bankalar kapanmadan gitmem lazım. Yolum hep buradan geçiyor, yine uğranım size, olur mu?"

“Nasıl istersen yavrucuğum,” dedi, beyaz tülbentini düzelterek. “Benim adım Şefika. Daha iyi misin Şimdi?”

Bir yudum daha aldım. “Ben de Ahu Dila,” dedim. “Tanıştığıma çok memnun oldum.” Oturduğum taşın üzerinden kalktım. Şefika teyzenin yüzüne son kez baktım. Gözlerinin kenarındaki çizgiler bile insana güven veriyordu. “Pamuk en çok neyi sever?” diye sordum. “Gelirken boş gelmeyeyim.”

“Maydanozu çok sever,” dedi gülerek. “İyi günler, güzel kızım.”

Yağmurun sesine, uzaktan gelen bir ocuk kahkahası karıştı. Adımlarımı hızlandırdım. Kaldırımındaki su birikintilerine basarken su sıçrıyor, oraplarıma kadar ıslatıyordu. Acım azalmıŐ değildi ama yağmurun altında daha sessizdi artık. Sanki suyun altında kalmış bir yara gibi.

Bankaya vardığımda, içerideki steril hava dıŐarının nemli solukluğunu unutturdu. Beyaz floresan ışıklar gözlerimi acıttı.

Sıra aldım. Ekranda numaram yandığında genç bir kadın bana gülümsedi. “Hoş geldiniz,” dedi profesyonel bir tonla. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Kredi çekmek istiyorum,” dedim, parmaklarımla masanın kenarında sıkarak. “Ne kadar verirlerse. Bir miktarı var mı bilmiyorum ama en yüksek miktarda istiyorum.”

Belgeleri uzattım. Kadın dikkatle inceledi, klavyede bir Şeyler yazarken tırnaklarının tuŐlara vurma sesi boş salonda yankılandı. Özgür’n ve Türkan teyzemin bilgilerini verdim. İkisi de bana kefil olacaktı. İçimde, çok küçük bir rahatlama hissi kıpırdadı.

“Onaylanıp onaylanmadığı birkaç gün içinde telefonunuza mesaj olarak gelir. Kefil kiŐilerle gelip paranızı alırsınız. Tabii onaylanırsa,” dedi kadın. “Size gönderdiğim e-postada faiz oranı ve ödeme planı da var.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Sizce onaylanır mı?”

“Olumsuz bir durum görmedim.”

İstemsizce gülümsedim. İçime tuhaf, garip bir heyecan dolmuŐtu. Belgeleri toplayıp ayağ a kalktım. Kapiya yönelirken kli-

madan gelen soğuk hava boynumdan içeri süzüldü. Dışarı çıktığımda. Alkaran'ın gökyüzü hâlâ griydi ama bulutların arasından kısa bir anlığına, solgun bir ışık süzüldü.

Babama eve gitmeyeceğimi söylemiştim ama bu tamamen karşılaşmamak için söylediğim bir yalandı. Kabanımın cebinden, telefonu çıkardım ve annemi aradım. "Babam evde mi?" diye sordum. Evde olmaması benim için daha iyiydi; yüzünü görmek bile istemiyordum.

"Az önce çıktı. Bekliyorum seni, hadi gel, annem."

"Tamam, annem. Yaptığın yemeklerden benim için saklama kabına koy. Bir duş alır, hastaneye geçerim, olur mu?"

"Tamam. Karnıyarık ve pirinç pilavı yaptım. Tereyağlı, tam istediğin gibi."

"Off... Ben onu şimdi ne yerim var ya! Elllerine sağlık."

Annem telefonu kapatır kapatmaz evime giden sokağa girmiştim. Kabanımın siyah şapkasını başıma geçirdim. Büyük ihtimalle babam, Mehmet amcanın kahvehanesinde kâğıt oynamaya gitmişti.

Babamla karşılaşmak istemediğim her an, onu görmek kaçınılmaz olurdu ama ne zaman konuşmak istesem ortadan kaybolurdu. *Lâşfen*, dedim içimden. *Karşılaşmadan yoluma devam ederim.*

Dik yokuşlardan sonra ulaştığım apartmanın dar merdivenlerini tırmanıp siyah askeri botlarımın bağcıklarını çözdüm ve kapıyı çaldım. Annem birkaç saniye sonra kapıyı açtı. Hiç düşünmeden boynuna atıldım, sımsıkı sarıldım.

"Bugün gittin mi temizliğe?" diye sordum, kapıyı kapatırken. "Artık gitmene gerek yok, tamam mı? Ben çalışacağım, size ben bakacağım."

"İş buldun mu? Oldu mu o iş?"

"Oldu, annem," dedim, yumuşak bir ses tonuyla. "İyi bir şirkette çalışacağım. Henüz maaş konuşmadık ama bize yetecek kadar kazanacağımdan eminim. Hem beni yormayacak bir iş. Sadece kahve yapacağım, ara sıra da yemek."

“Hiç içime sinmiyor, Ahu Dila. Mahvolacaksın.”

“Bu şekilde de olmuyor muyum canımın içi?”

“Oluyorsun ama şimdi iki katı olacaksın. Okula gideceksin, oradan işe, daha sonra hastaneye. O gül yüzünü görmemeye nasıl dayanırım? İzin ver, hastanede ben kalayım.”

“İki dakika koltukta oturduğunda belin bükülüyor, fıtığın azıyor,” dedim sandalyeye otururken. “Hastanede nasıl kalacaksın? Geceleri uyanıyorum, Aylin’i kontrol ediyorum. Bu da yetmiyor, başında bekliyorum. Bunları yapamazsın ki. Ne olur, anla beni. Şikâyetçi değilim ben. Ekmeğimi taştan çıkarır, yine yaparım her şeyi. Yeter ki siz iyi olun, yanımda olun.”

“Kurban olsun mu annen sana?”

“Olsun, gız,” dedim keyifli bir sesle. “Şimdi duşa gireyim, sen de yemekleri hazırla. Tamam işte, çok geç kalmadan giderim.”

Banyoya geçtiğimde kalbimdeki o umut hissi yeniden filizlenmişti. Bir yanımı hâlâ ağrılıydı ama içimde hafif bir huzur vardı. Kız kardeşimi kurtarabilme ihtimali bile bu kadar güzelse kurtardığımda ne hissedecektim, kim bilir.

Hüzünlenmek istemiyordum. *Her şey iyi olacak*, dedim kendime. *Aylin’i gördüğümde gülümsemeliyim.*

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp kirli sepetine attım. Duşun altına girip sıcak suyu ayarladım. Su tenimden süzülürken şampuanla saçlarımı iki kez yıkadım, duş jelimle vücudumu ovaladım. Bornozuma sarılıp çıktığımda Aylin’le ortak kullandığımız odaya geçtim. Eski, kahverengi dolaptan beyaz dantelli iç çamaşır takımını seçtim. Üstüme sarı, boğazlı yün kazak ve siyah pantolon giydim. Saçlarımın sadece nemini aldım, havluyu kuruması için odanın kapısına astım. Annem görünce söylense de bugün çalışmaya başlayacağım için belki ses etmezdi.

Mutfağa girince annemin sofrayı çoktan hazırlamış olduğunu gördüm. “Salata, pirinç pilavı ve karnıyarık,” dedim gülerek. “Ölmeyeyim mi şu yemek için?”

“Kız, ne diyorsun sen? Ne ölmesi? Bir yemek için mi? Doğru konuş bak, ölüm falan deme.” Annemin pofuduk yanaklarını

başparmağımla işaretparmağımın arasına alıp sıktım, ardından kocaman öptüm. "İşi de kaptın, keyfin yerinde, kuzum benim."

"Uzun zaman sonra..." dedim. "Çok uzun zaman sonra kalbimdeki acı azaldı, anne. Sen üzülme diye *kalbim yanıyor*, diyemezdim. Ama Aylin'i o halde gördüğümde o acı gitmiyordu. Bugün biraz daha iyiyim sadece."

"Anne olmak için illa doğurmak gerekmiyor, biliyor musun?" dedi. "İnsan çok sevdiği, uğruna hayatını mahvettiği biri için de annedir. Hayaatını kız kardeşi için feda eden de annedir."

"İyi ki benim annemsin," dedim, içim titreyerek. "Düşersem tutarsın, ayaklarım yorulursa sırtımdaki deriye kanat dikersin. Ben bilmiyorum muyum *çalışmıyorum*, deyip yine çalışacağını? *Temizliğe gitmiyorum*, deyip yine gideceğini? Senin yükün, omurgamı almaz benden."

"Her gün eve uğra, ne olursun," dedi annem. "Seni çok öz-lüyorum."

"Az kaldı," dedim umutla ve anneme sıkıca sarıldım. "Yine bu masada sen, ben ve Aylin olacağız."

Evden ayrıldığımda, dolmuş durağına yetişmek için acele ettim. Aylin'in kaldığı özel hastanenin yakınlarında inen otobüse bindim. Akbilimde para olup olmadığını hatırlamıyordum, o yüzden annemin zorla cebime sıkıstırdığı yirmi lirayla ücretimi ödedim. Arka tekli koltuğa geçtim, kulaklığımı taktım ve Lanna'nın bir şarkısını açtım. Başımı cama yaslayıp gözlerimi kapadım.

Yol, iki şarkı sürecekti. İkinci şarkının nakaratına geldiğimde hastaneye varmıştım.

Hadi ama...

On dakika, dediğimde uzun ama *iki şarkı*, dediğimde daha kısa geliyordu. Zamanı ancak böyle yumuşatabiliyordum.

Hastaneye vardığımda Nida'ya *yarın ilk derse gelemeyeceğim*, diye mesaj attım. Şevval Hanım yoğun olduğu için çalışma planımı sabah yapacaktık. İlk iş günümde dersi kaçıracaktım ama umurumda değildi.

İkinci şarkının son nakaratında araçtan indim. Hastanenin önüne doğru yürürken gözlerim heykelin yanında unuttuğum defterimi aradı ama tabii ki görünürde yoktu. Sonra dün gece oturduğum bankı gördüm. İçim gıdıklanmış gibi oldu. Sanki oraya bakmam yasakmış gibi hemen gözlerimi kaçırıp kapıya yöneldim.

Hastaneye girer girmez, Mert Bey'in odasının önüne gelip kapıyı tıkladım.

"Gel," dedi içeriden.

"Merhaba."

"Ahu Dila," dedi gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Size ameliyat masraflarını karşılayacak kadar iyi olduğumu söylesem?" dedim. "Bahsedemedim size ama iş buldum, kredi başvurusu yaptım. Olağanüstü bir durum olmazsa onaylanır diye düşünüyorum."

"Aylin çok şanslı," dedi. "Ne olursa olsun, o parayı bulacaktır. Biliyordum."

"Bugün nasıl?"

"İyi," dedi. "O zaman yarın tedavi sürecine başlayalım mı?"

"Daha iyi olacak, değil mi Mert Bey?" Sesim öyle heyecanlıydı ki... "Bu anı kaç aydır beklediğimi bilemezsiniz."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım. Aylin uyuyor ama istersen yanına gidebilirsin."

"Çok iyi olur."

Birlikte yoğun bakım katına çıktık. Aylin'in odasına girmeden önce mavi doktor kıyafeti giyip eldiven, maske ve bone taktım. Kapıdan içeri adım attığımda, kalbim derimi döver gibi atmaya başladı. Yanındaki sandalyeye oturmadan önce elini tuttum, küçük parmaklarını okşadım.

"Gözlerini açmayacak mısın?" diye fısıldadım. "Ablan geldi. Gamzelerini göstermeyecek misin?" Zorlukla yutkundum. "Ablan ne olursa olsun seninle," dedim. "Bu savaşta yalnız değilsin. Yanındayım, hep olacağım. Az kaldı. Söz veriyorum, kurtaracağım seni. Ahu Dila sözü."

Bir süre sessizce baktım yüzüne. Ardından üzerimdekileri çıkarıp çöp poşetine attım ve dışarı çıktım. Mert Bey ortalarında yoktu. Saate bakınca bir saatin geçtiğini gördüm. Yemeğimi dışarıda, bankta yemeye karar verdim. Poşetten yemek kaplarını çıkardım, temiz kaşığı aldım. Karnıyarığı dörde böldüm. Bir lokma karnıyank, bir lokma pilav aldım.

Oyle güzeldi ki...

"Afiyet olsun."

O sesi duyduğumda elimdeki kaşığı düşürüyordum az kalsın. Dün gecedan beri hafızama kazınmış, tanıdık bir sestti. Elimle kaşığı son anda tuttum. Başparmağımı damağıma koyup yavaşça kaldırdım.

"Siz hep böyle sessiz mi geleceksiniz?" dedim, yutkunarak. "Korkutunuz beni."

"Bana da yer var mı? Oturabilir miyim yanına?"

Çakır Bey'in yanıma oturmasına izin verip yumuşak bir sesle. "Tabii, kütlen," dedim. "Bu arada, tadına bakmak isterseniz kullanmadığım bir çatal var."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı. "Sanırım ben seni izlemekte retineceğim."

"Şey..." dedim, kaşıkla pilavı karıştırırken. "Unuttuğum, sizde olan şey ne?"

"Bu sabah, Atatürk Heykeli'nin önünde unuttuğun şeyden bahsediyorum."

"Defterim!" dedim hemen. "O kadar dalgınım ki... Benim için en önemli detayı kaybettiğimi bile unutmuşum."

"Arabamda," dedi. "Kerim birazdan getirir."

"Çok teşekkür ederim, Çakır Bey. Sadece benim değil, bütün sınıfın geleceğini kurtardınız."

"Güzel not tuttuğun için senden mi alıyorlar?"

"Evet," dedim. "Detaycı biriyim. Her söyleneni değil ama önemli olanı yazarım."

“Güzel,” dedi. “Ben de detayları severim.”

Koyu kahve bakışlarını üzerimde gezdirdi. Önce gözlerimin içine, daha sonra boynuma, ardından kaşığı tutan elime baktı.

“Detaylar sizin için de önemli demek,” dedim, sesim kısılmıştı. “Ben de bir insanın gülüşünden çok, bakışlarındaki hüznü okurum. O yüzden hep gözlerine bakarım. Peki, gözlerimin içinde az önce ne gördünüz?”

“Babası tarafından yıpratılan küçük bir kız çocuğu,” dedi. Sesi, buzdan kalbimin üzerine düşen köz gibiydi. “Kızları babaları yıpratır, çocuk... Perdeleri ise güneş.”

O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Bir an dünya başıma yıkıldı sandım. Soğuk terler döktüm. Kalbimin her odasına birer umut tanesi yerleştirmiştim. Hepsi Aylin’in yaşayacağına dairdi. Ama o anda... Kalbim bir mayın tarlasına dönmüştü. Gelen mesaj, o tarlaya atılan en büyük adımdı.

Gözyaşlarım durmuyordu. Buğulu gözlerimden süzülüyor, bileklerime kadar iniyordu.

Mesajı defalarca okudum. Anlamıyordum. Çakır Bey elimdeki telefona baktı, daha sonra aldı ve yüksek sesle okudu:

“... kredi başvurunuz onaylanmamıştır.”

GÜLÜMSEMEK VE GÜLÜMSETMEK

Sasha Sloan The Only

Dünyanın başıma yıkılışının sebebi bir söz değildi.

Dünyanın başıma yıkılışının sebebi, ilk defa babam da değildi. Bu kararı veren kişiyi tanıımıyordum. O da beni tanıımıyordu ki bu parayı bana vermeyerek dünyanın en büyük kötülüğünü ettiğini bilmiyordu. Şimdi ağlasam için için... İçimdekileri savururcasına babama ağlasam... Bir kere desem... Bir kere *dağ ol sırtımı yaslayayım*, desem olmaz mıydı?

Kalbim yanıyordu ve bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum.

Yanımdaki adama, kırık bir kemığın kaynayışı gibi sarılarak kaynamak istedim. Hiçbir şey düşünemedim. Kalbim kadar sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken aynı acıyı bir kez daha yaşamamanın ağırlığı altında ona sarıldım. Göğsüm daralıp genişliyor, her nefesim o acıyı soluyordu. Kaskatı kesilmiş göğsüne değiyor, titreyen dizlerim onun dizlerine dokunuyordu.

Uzakta bir yerde, sis perdesinin ardında kalbimin yangını sürüyordu. Bense o yangını biraz olsun söndürbilmek için yanımdaki yabancıya sıçratmıştım. Birleşen ellerim, onun kasılarak geri çekilmesiyle elektrik çarpmış gibi ayrıldı. Saniyesinde oturduğum bankın köşesine sındım. Suç işlemiş bir çocuk gibiydim.

"Özür dilerim," dedim kırık sesle. "Sadece sarılmaya çok ihtiyacım vardı."

"*Sarılmak* böyle bir şey mi?" diye sordu. Sesi net ve keskindi, babamla arama çizdiği çizgi kadar sertti. "Sana daha önce hiç

sarılmamışlar.” Zaman, avuçlarımdan kayan kum tanesi gibiydi. Çakır Bey oturduğu yerden doğruldu. Bir eli nazıkçe belime, diğeri titreyen çeneme dokundu ve beni kaldırdı. “Gözyaşlarını silmek istemiyorum,” derken sesi dizlerimin titremesine neden oldu. “Silersem duramam, biliyorum.”

Dudaklarımı büktüm. “Ama durmalısınız,” diyebildim sadece.

Başını hafifçe salladı. “Evet, durmalıyım,” dedi. “Sarılmak neden bu kadar iyi gelir, biliyor musun?” Sıcak nefesi dudaklarıma değdi. Küçük bir çocuk gibi başımı iki yana salladım. “Sarılmanın anatomisinde...” dedi yavaşça. “Kalpler birbirine denk gelir. Ve ruhun içindeki boşluğu, sarılan diğer kişi kendi kalbiyle doldurur. Şimdi sana sadece bir kez sarılacağım,” diye fısıldadı sonra. Gözleri koyu bir tutkuyla parlıyordu. Söylediklerinin altını sarılışıyla çizdi. “Bir daha hiç kimse sana böyle sarılamayacak.”

Şehrin soğuk nefesinde birbirine karışan soluklarımız, gecenin sessizliğini deliyordu. Ela gözlerimden düşen yaşlar onun siyah boğazlı kazağında solgun izler bıraktı. Yanağımdaki tokat izinin yangını içimde yankılanırken bir yanım çocuk gibi yatağın altına saklanmak istiyor, diğer yanım da kaldırım taşına yığılmış, anın gerçekliğini sorguluyordu.

Usulca kollarımı kaldırdım, ellerimi onun boynunun üzerinde birleştirdim. Kokusunu ilk kez bu kadar net duyuyordum, gerçekten de çok güzel kokuyordu. Dudaklarım kuru bir tebesümle çatladı. Parmak uçlarımda yükselip yanağıma omzuna yasladım.

“Her düştüğünde, hayattan her sağlam tekme yediğinde bu anı hatırla,” dedi. Sesi, gülümsememin içine mayınlar bırakıyordu. O umutların üzerine düşen her gözyaşım, mayın tarlasına atılmış bir adım gibiydi.

“Her şey gibi bu an da silinecek,” dedim sessizce. “Bir insana, bir umuda, bir sarılışa yenilmeyeli çok oldu. Ve inanır mısınız bu anı gözlerimin içinden, kalbimin izinden parçalayarak

“Kerem (Zeki) dükkanı her şeyi, hiçbir umudu yememez”
Kerem safrın altına ebihi Kolunu usula boynuz
diz, “Madem ki yakıt o gırtlığın bizi tekmeleyip kurallığı
gösterdim. “Ea ne olur öğrendi okuyan gördüm.” dedi
Nura her ihtimale. “Keş kihi öne baka...”

“Kerem Zekiye ayni safrı çam tıssın bizi” diye kocur
sana “Madem (Nura) kurumu göke pehla perfumü, anladıkla
ne Zekiye Zekiye şayevada ve kulhan bu huzura bel
“madem ki şayevada” “Terak Zekiye o ayni haşhaşın
günümü koruma” dedi “Ama neke bana em vermemen?”
“Hi, tamamışın herer ayıyı nasıl ayabılırın?” dedi
“Nura şayevada aynıyın nasıl raporların?”

“Hi tamamışın herer heruman dıvarlarını anlattımın
belki” dedi “Ama o derene nasıl vikişğin gösterdiklerin.”

Bu sını şayevak, ayadeti çayğı ağızına. “Şimdi deyi
kurca” dedi. kurumu, “chord” “Bu raporla. Umanın bana
anlatın.”

Ela kurumu odur sarkıcı. “Ben olman.” dedi “Ama
ne o nasıl sarkıcı bana oduram.”

“Yıldırım koruma” dedi. gösterimle bakıcı. “Ka kur
anama dıvarında oğ koduram.”

“Kudı ne pıdı” dedi bellemadık her kuralladıkla. “Ela
her vade göderi çayevak em emam.”

“Nura”

“Yıldırım koruma, göderi her koruyunda bir yer.”

“Nura tamamı anda ne çayevam koruyamam?”

“Hi” dedi “Yıldırım bana, göderi de bana ne olan o
kuralladıkla.”

“Nura bu pıdı kur sındı kuralladıkla ayıyın?”

“Nura sındıki odur ama en sındık bu verimadıkla in
de” dedi kuralladıkla ama her vade

“Yıldırım” dedi. “Ke kuralladıkla ayni ne göderiyam vapo
am. Bana sındıki odur ama kuralladıkla gösterim, derim. O
ama o kur vadein sındıkla bel raporla.”

"Güzel," dedi. "Her gece mutlaka oraya uğrarım. Akşam yemeğimi de şu zaman orada yerim. Alkol servisinde mi olsa yemek bölümünde mi çalışmak istersin?"

"Fark etmez. Sadece çalışırım. Yeter ki kız kardeşim vafasın."

"Onun için her şeyi yaparsın, doğru mu?"

"Doğru."

"Şimdi onun için gökyüzüne bakıp bir defa gülümser misin?"

"Neden bu kadar iyisiniz?" diye sordum.

"Çünkü ben bir şeylerin en iyisi olmayı severim," dedi. "Dama."

"Peki, o zaman gülümsüyorum."

"Lütfen."

Başımı gökyüzüne kaldırdım. Dudaklarımdan bir dua döktü, kız kardeşimin ruhuna şifa olsun istedim. Sonra gülümsedim. Bir yıldızın kalbi, sırtı aralarında söküldü. Saçlarım iplik, gülümseyişimin ucu ıgneydi ve boşluğu, kalplerimizin doldurduğu o anı gökyüzüne daktım.

Şehrin soğuk ayazı, bankın köşesinde beni ısıtırken o bunu fark etti. Şoförüne bir sert bir de şekerli ve yumuşak içimli kahve aldırmıştı. Bardak beyaz plastikti, üzerinde onun adı yazıyordu.

"Kahvelerimiz karışmış olabilir mi?" diye sordum, yudumlamadan hemen önce. "Neden benim kahvemde sizin adınız yazıyor?"

Adının yazılı olduğu bardaktan kahvesini yudumladı. Uzunsamaz bir ses tonuyla, "Karıştırmışlardır," dedi. "Hangi bölümde okuyordun?"

"Okul Öncesi Öğretmenliği, üçüncü sınıftım."

"Öyle mi?" dedi. "Selim Hoca'yı tanıyor musun?"

"Evet," dedim. Sonra jeton düştü. "Akrabanız mı?"

"Amcamın oğludur," dedi, hoşnutsuz bir sesle. "Kendisini pek sevmem, o da beni sevmez."

"Neden?" diye sordum. Sonra utanarak, "Özür dilerim," diye ekledim. "Öyle paz diye..."

"Bir gün anlatırım," dedi. "Şimdi ondan bahsedip keyfimi kaçırmak istemiyorum."

"Siz nerede okudunuz?"

"Eğitimlerimin hepsini ekonomi üzerine, yurtdışında aldım. Babam fazla kontrolcüydü. Gözümü bir açtım Alkaran'dayım, bir kapadım Londra'da... Amerika, Fransa, daha sayamadığım nice ülke."

"Büyük bir holdingin başında olmanın şartları galiba," dedim. "Gözleriniz, yorgunluğunuzu belli ediyor."

Gözlerimin içine bakarak, "Bir iş yaparsam en iyisini yaparım," dedi. "Tıpkı iyi bir damak zevki gibi. İleride daha iyi anlayacaksın."

"Risk almaktan korkmuyorsunuz," dedim. "Bu yüzden hiç pişmanlık duydunuz mu?"

Kahvesinden büyük bir yudum alarak, "Duymadım," dedi. "Risk alıyorsan sonucuna da katlanırsın. Pişmanlıkla risk kelimesi, birbirine yakışmaz."

"Anlıyorum," dedim. Gözlerim, alnına düşen kömür karası saçlarına kaydı. "Sohbetiniz ve kahve için teşekkür ederim ama yarın işimin ilk günü. Geç kalmak istemiyorum." Alaycı bir tebessümle, "Patronum işkolik bir adam," diye ekledim. "Risk almayı seviyor ama ilk günden azar ıstımk istemem."

"Patronun yarın için senden sütlü menengiç kahvesi istiyor bence," dedi, dudaklarının kıvrımında bir tebessümle.

"Patronum bana ve sihirli parmaklarıma güvenebilir," dedim. "İyi geceler."

"Dışarıdayken bana böyle deme," dedi. "Holdingdeki unvanım bana yeter."

"Olur," diye mırıldandım. Rüzgâr saçlarımı savururken kokum soğuk geceye karıştı.

"Olur mu sahiden?"

"Olur, sahiden."

"İyi geceler," dedi.

Bir eli saçlarına uzandı, orada nefes alan galaksileri avuçladı.

her birini yıldızların evine bıraktı. Ayaklarım usulca hareketlenirken onun yoğun bakışlarını arkamda bıraktım ve hastanenin girişine doğru yürüdüm.

İçimden yalnızca bir cümle döküldü:

Geceler artık iyi olsun.

KIRMIZI ŞAPKA

Sia Breathe Me

Şehrin damarlarından geçen tramvaylar, toprağın derinliklerinden gelen bir inilti gibi yankılanır, her geçişte yeri titretirdi. Yoldan geçen herkesin yüzü aynı solgunlukta, aynı yorgunlukta asıktı. Rüzgâr, ıslak kaldırımlara düşen birkaç yaprağı önüne katarıyor, pas kokulu bir melodi gibi kentin içinden geçip gidiyordu.

Bu şehirde sabahlar bile yorgundu. Umut, sisin ardında kalmış bir ışık gibiydi.

Yeri titreten tramvay sesleri, adım attığım her an kulağımın içinde çalınan o tuhaf melodinin arasında kendine bir yer buluyordu. Dinlediğim her şarkının bir ruhu olduğuna inanan biri olarak, kanatları kırılmış her ezgiyi anlayarak dinlediğimde, sanki onu iyileştirebiliyordum.

Ama bugün... İçimdeki hiçbir şarkı iyileşmiyordu.

Tramvay seslerinin içinden geçerken hiç susmayan bir ses -bir hocanın, bir dersin içinde üç yüz seksen sekiz kez *nedir*, diyen tonlaması- zihnimde yankılanıyordu. Düşüncelerim dağınıktı. Dağıttığım her yeri toplamak için uzanan ellerimi, yine düşüncelerim kırıyordu. Bugün öyle boş hissediyordum ki sanki dünya bacaklarıma devrilmişti ve ben sakat kalmıştım.

Aylin'in okyanus mavisi hareleri gözlerimin önüne geldiğinde, çenemin titremesini bastırmak için yüzümü tuttum. Onun gözlerinin içinde kendi yeşil yapraklarımı görüyordum. Solan, kuruyan, yeniden yeşermeyi unutan o yaprakları...

Son günlerde, hiç dinlenmeyen ama dinlense de anlaşılmama-

yan bir şarkı gibiydim. Birine sarılmanın nasıl bir his olduğunu unuttuğumdan, o hissi hatırladığımda ellerim titriyordu. Gecenin ayazında yuvasını yitirmiş bir serçe gibiydim. Kanatlarımı ısıtan sıcak bir elin şefkatine bir kez tanık olmuştum. Peki, şimdi o el yokken nasıl duracaktım?

Elimdeki kahvenin sıcaklığı avuçlarıma yayılırken bakışlarım pencereden dışarı kaydı. Üçüncü amfinin en arka sırasındaydım; sadece varlığımı belli etmek için buradaydım. Ela gözlerim, içinde sıkıştığım duvarların ardından düştüğü sessizlik kuyusuna anlamsız bakışlar atıyordu.

Kahveden bir yudum aldım. Gözlerim omzumun üzerinden Nida'yı buldu. Sorgu dolu gözlerle bana bakıyordu ama ben, ifadesizliğimi bir maske gibi yüzüme geçirmiştim. Telefon ekranıma bir mesaj düştüğünde bakışlarım oraya kaydı.

“*Overthink* perilerin gelmiş.”

Ayşegül Hoca dersi bitirdiğini söylerken kalemi çoktan bırakan ellerim güçsüzdü. Son cümleleri defterime değil, zihnimin dağınık köşelerine not ettim.

Hoca sınıftan çıktığında, Nida hiçbir şeyini toplamadan yanıma geldi. Koyu kahve gözlerinde sorgu dolu bir ifade vardı.

“O kadar dalgındın ki not tutamadığına yemin edebilirdim. Ama sıkıntı o değil,” dedi.

“Peki, nerede sıkıntı?” dedim, sesimin soğukluğunu fark etmeden.

“Sende,” dedi. “İyi değilsin, hiç iyi görünmüyorsun. Ben senin arkadaşın değil miyim? Neden saklanıyorsun benden?”

“Çünkü anlattığım an titreyen çenemi durduramayacağımı biliyorum.” Sesimin içinde, kimsesiz bir çocuğun ağlaması kadar derin bir yalnızlık vardı. “O kadar çok susmak istiyorum ki. Gözlerimin içine *anlat*, diye bakan ifadene rağmen anlatamıyorum.”

“Konu, Aylin mi?”

“Başka ne olabilir ki? Keşke yine babam olsaydı mesele. En azından, gözlerimi devirdiğimde o mevzu orada kalırdı. Ama

şimdi... Ömrümün tamamını vereceğim kardeşime, ömrümden bir parça bile veremiyorum."

Nida hüznle, "Durumu o kadar mı kötü?" dedi. "Keşke bir mucize olsa."

"Mucizeler sadece masallarda olur," dedim, umutsuzca. "İş buldum, çalışıyorum."

"Nerede buldun?"

"Alicioğlu Holding'de. Kahve, çay, yemek... Ne varsa."

"Çakır Alicioğlu?" dedi, gözleri büyüyerek. "*Netflix*'e, sırf beğendiği dizinin yeni sezonu iptal oldu diye, tüm ücreti karşılayıp yeni sezonu çektirecek kadar zengin olan adam mı? O mu senin patronun?"

Bu, bilmediğim bir detaydı. "Sen tanıyor musun?"

"Tanımayan var mı? Selim Hoca'nın kuzeni."

"Evet, onu söylemişti," dedim.

Nida heyecanla yanıma oturup, "Yakından gördün mü?" dedi. "Konuştunuz mu?"

"Ne bu adamın içine düşecekmişsin gibi tavırlar? O da insan işte."

"Sen salaksın," dedi Nida. "Onu dokuz milyon kişi takip ediyor! Her gece fotoğraflarına bakan insanlar var!"

Gülmemek için dudaklarımı bastırdım.

"O bahsettiğin kızlar adamın fotoğraflarına bakarken, ben kravatından tutup kendime çekmiştim. O da yanan ağzıma nefesini üflüyordu."

"Ne dedin sen?"

Nida'nın sesi amfide yankılandı. Herkes dönüp baktı.

"Nida, yaz dizisi mi çeviriyoruz? Ne bu tavır?"

"Pat diye söylenir mi bu?" dedi. "Hangi ara?"

Tam o sırada telefonuma mesaj geldi.

Bilinmeyen Numara: *Dersin bitmiş olmalı. Yarım saat içinde burada olman gerekmiyor muydu? Alicioğlu.*

"Nida, o! İşe geç kaldım! Hem de ilk günden!"

Kırmızı Fransız şapkamı aceleyle taktım, saçlarımı toplama-
dan kabanımı giydim.

“Ya, nereye?”

“Söz, daha sonra anlatırım!”

“Bugün babaannesinden dönüyor, seni öldürür!”

“Başa gelen çekilirmiş!” diye bağırdım. Merdivenleri inmek üzereyken ayağım burkuldu.

Düşmemi engelleyen bir el bileğimden sıkıca tutup, “İyi misiniz?” dedi, tok bir sesle.

“İyiyim,” dedim.

Gözlerimi kaldırdığımda, bileğimi tutan kişinin bölüm başkanının oğlu -adını hatırlayamadığım, gözlerinin altı mor halkalarla çevrili genç öğretim görevlisi- olduğunu fark ettim. Başını eğdi, hiçbir şey demeden uzaklaştı.

Telefonum yeniden titredi.

Ç.K. Alicioğlu: *Kahve için teşekkür ederim. O kadar güzel olmuştu ki içmelere doyamadım. Neredesin?*

Ahu Dila Tanin: *Çok özür dilerim. Hemen geliyorum, yarım saat içinde oradayım.*

Ç.K. Alicioğlu: *Kerim seni fakültenin önünde bekliyor. Eğer yedi dakika içinde burada olmazsan bizzat benden çekeceği var.*

Ahu Dila Tanin: *Geliyorum, yedi dakika içinde oradayım. Menengiç kahvenizi istediğinizden bile güzel yapacağım.*

Gerçekten de Kerim beni fakültenin önünde bekliyordu. “Beklettim,” dedim.

“Benim için sorun değil,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama kahve olmadan o huysuz olur, haberin olsun.”

“Başka biri yapamaz mı?”

“İstemez,” dedi. “Sadece sizin yapmanızı ister.”

Yutkundum. “Yedi dakikamız var,” dedim. “Serçe kanatlarım uçmak için hazır ama ne olur, kırılmasın.”

Kerim gaza bastı. Dua ettim. Yedi dakikanın sonunda, Alicioğlu Holding’in otoparkındaydık. Asansörle çıktık. Sekreter yerinde değildi. Kapıyı tıklatıp girdim. Ve onu... Hiç beklemediğim bir halde buldum. Ayakkabılarını çıkar-mıştı. Elindeki matkapla duvardaki tabloyu düzeltiyordu. Beni görünce, durup başını kaldırdı.

“Merhaba,” dedim, gülmemek için yanağımı ısırarak. “Kolay gelsin.”

Elindeki matkabı bıraktı, ayakkabılarını giydi. Yaklaştı. Ardında açık kalan kapıyı parmağıyla kapadı. Yedi adımlık mesafeyi iki adımda kapattı. Gözleri koyulaşmıştı ama bana, “Merhaba,” derken sesi sakindi. Ellerini kaldırdı, kırmızı şapkamı düzeltti. “En sevdiğim renktir,” dedi.

“Ben de severim,” dedim.

“Neden hiç söylemedin?”

“Neyi?”

“Keman ve piyano çaldığını ve bu konuda çok da iyi olduğunu.”

Donup kaldım. “Lafı geçmedi,” diyebildim sadece.

“Peki, neden geç kaldın?”

“Sadece dalgındım,” dedim. “*Yedi dakikan var*, dediniz ya... İşte o yedi dakika zihnimde yankılandı.”

“Yedi dakika sende bir şey uyandırdı yani?” dedi. alaycı bir tebessümle.

“Öyle,” dedim.

“Kahvemi yapman için...” dedi ve bir adım daha attı. sıcak nefesi dudaklarıma değdi. “Yedi dakikan var.”

“Sekizinci dakikada ne olur?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Sadece burada kalırsın. Kahve komasına girene kadar kahve içeriz.”

“Altı dakikam kaldı,” dedim ve yüzümde aptal bir tebessümle arkamı dönüp mutfığa yöneldim.

Bir gürültünün tam ortasında, parçalanmış kelimelerden ibaretim.

Sesler, sanki ağzımın içindeki kelimeleri kemiriyordu. Dudaklarım dakikalardır aptal bir gülümsemenin eşiğinde titrerken elimde ince kumaş eldivenlerim vardı. Çakır Bey, elimin yanmaması için bunları almıştı. Demir cezveyi tutuyor, katı menengiç kahvesini bir kez daha tatlı kaşığımla karıştırıyordum. Süt kaynadığında, granit tezgâhın üzerindeki siyah mat fincana

boşalttım. Fincanı kare siyah tepsiye yerleştirip ince uzun parmaklarımla kavradım.

Dakikalar önce geldiğim koridordan yürüyerek Çakır Bey'in odasının kapısını tıkladım. "Gel," dedi. Sesi derin ve keskin, tam bir emir gibi. Kapıyı açtıktan sonra bir eli çenesinde, diğer eli önündeki dosyalara not düşen kalemmini tutuyordu. "Teşekkürler, dosyaların yanına alayım," dedi. Gözlerim istemsizce üzerindeki kıyafetleri inceledi. Kahverengi boğazlı kazak, siyah kumaş pantolon ve sağa yatırılmış saçlar... Bir an Nida'nın sözleri aklıma geldi ve kaşlarım istemsizce çatıldı. Gerçekten dokuz milyon takipçisi vardı ve bu kadar tanınıyor muydu?

"Bir sorun mu var?"

"Ha- Hayır," dedim, kekeleyerek. "Sadece çok dalgınım."

Kahvesini dosyalarının yanına bıraktım, beklemiyordum ama gözlerimin tam içine bakınca bir şey söyleyecekmiş gibi hissettim.

"Kız kardeşini mi düşünüyorsun?"

"Düşünmediğim tek bir an bile yok," dedim. "Ne yapacağımı bilmiyorum, öyle kötüyüm ki bu gece hastaneye bile gitmek istemiyorum çünkü... Yüzüm yok."

"İşlerim bittikten sonra beraber mekâna gideriz, olur mu? Çalışma düzenini konuşursun."

Başımı onaylarcasına sallayıp, "Ne yemek istersiniz?" diye sordum. Şevval Hanım henüz e-postama yemek listesi göndermemişti. "Yemek listesi maili henüz gelmedi de..."

"Bugün canım pek bir şey istemiyor," dedi Çakır Bey, sıkıntılı bir nefesle. "Sade bir Türk kahvesi yeter."

Farkında olmadan öğretici bir tonla, "Ama sadece Türk kahvesiyle beslenmek olmaz ki," dedim.

Bakışları değişti. Koyu kahve iri gözleriyle bana bir köprü döşedi ve sakın bir sesle tonuyla, "Olmaz mı?" dedi. Bir eliyle menengiç kahvesi fincanının kulpunu kavradı. "İyi o zaman, olur bakalım. Ne yememi istersin?"

"Malzeme var mı bilmiyorum, yani ne sevdiğinizi ya da sevmediğinizi bilmediğim için... Bilemedim şimdi."

“Bugünü boş ver,” dedi, kahvesini yudumlarken. “Bugün hiç keyifli bir gün değil. Ben dışarıda bir şeyler atıştırırım.”

“Neden evde yemek yemiyorsunuz?” diye ağzımdan istemsiz bir soru çıktı.

“Evde yemek yemem. Eve pek uğramam, daha çok kendi evimde takılırım,” dedi, kahvesini tepsiye koyarken.

“Anladım,” dedim. “Kız kardeşiniz nasıl oldu? İyi mi?”

“İyi,” diye yanıtladı, düz bir sesle.

Dosyalarını topladı ve toplantıya geçmek üzere odadan çıktı. Sabah gördüğüm keyifli Çakır Bey gitmiş, yerine donuk, sert bakışlı biri gelmişti.

Mutfığa döndüm, cebimden telefonu çıkardım ve annemi aradım.

“Nasılsın, annem? Teknede misin?”

“Evet, annem. Akşam gelecek misin?”

“Hastanede olacağım.”

“Kredi işi hâlâ belli olmadı mı?”

Bu soruyu sorması dizlerimin üstüne çöküp ağlamama neden olacak gibiydi. Boğazımı birkaç kez temizleyerek, “Belli olmadı,” dedim. “Şimdi kapatmam gerekiyor, ben seni yine ararım. Dikkat et kendine, ne olur.”

“Nasıl istersen, anneciğim. Sen de dikkat et. Aklım sende.”

“Anne,” dedim telefonu kapatmadan önce. “Seni çok seviyorum.”

“Gün ışığım, ben de seni çok seviyorum.”

Telefonu kapadığımda söylediğim yalan şimdiden zihnimi kemirmeye başlamıştı. Kolumdaki saate baktım, yarım saatin dolmasına az kalmıştı. Cezveyi ocağa koyup yeniden sade kahve yaptım fincana dökmeye hazırlandım. Tepsiyi alıp asansöre geçtim. İkinci kata inip koridordan sola döndüm. Kapıyı tıkladım ve tanıdık ses *gel*, dedi.

Masada, dosyaların arasında oturmuş, bir eli çenesinde beni izleyen Çakır Bey’e baktım.

“Kahvesi bile özel yapılıyor,” dedi tanımadığım biri.

Çakır Bey sert bir sesle, "Sen de bir zamanlar kasıp kavurdun bu piyasayı, amca," dedi.

"Yeğenim şimdi ellerimdeki ipi aldı. Çok mu? Asla," dedi tanımadığım ses. "Kendi oğlum kadar sevindim."

Fincanı uzattım, eli ellerime değdi. Sıcacık elleri, soğuktan kurumuş ellerimi nazikçe sardı.

"Teşekkür ederim, ellerine sağlık," dedi. Dosyanın yanında duran not defterini avuçlarıma bıraktı. Aldım, sırtımı delip geçen bakışların gölgesinde odadan çıktım.

Not defterinin ilk sayfasında Çakır Bey'in notu vardı:

Hiçbir şey yeme. Yarım saat sonra restoranıma gideriz, orada beraber atıştırırız. Ben de seni Seyhan Bey'le tanıştırayım, durumu anlatırız. Telefonuna mesaj atmadım, cevapsız bırakılıyorum hep. Böyle olsun dedim bu sefer.

İstemsizce dudaklarıma ikinci bir gülümseme yerleşmişti. Başıma neler geleceğini henüz bilmiyordum. Bilseydim, gitmezdim. Gitmezdik...

Mutfığa geri dönüp birkaç kirli bulaşığı yıkadım, tezgâhı sil-dim ve kendimi siyah koltuğa bıraktım. Kolumdaki saate baktığımda on dakika uyumuş olduğumu fark ettim. Uykusuz ve yorgundum; gözlerimi kapadığım an, pamuktan kolların arasına düşer gibi uyuyakalmıştım. Kâbusların içinden çıkarken fark ettim ki her şey aynıydı: Kredi hâlâ verilmemişti. Kirpiklerim, her rüyanın sonunda olduğu gibi ıslanmıştı.

Uyanır uyanmaz karşımdaki koltukta oturmuş, koyu kahve gözleriyle beni izleyen Çakır Bey'e baktım.

"Güzeldi," dedi sakın bir sesle. "Keşke uyanmasaydın." Boğazını temizledi. "Toplantı... Yani toplantı güzeldi. Keşke bitmeseydi."

"Kusura bakmayın," dedim, uyuşuk bir tonla. "Sadece on dakika uyuyacaktım, ışıklar açılmış..."

"Senin kusuruna bakabilir miyim?" dedi, iç çekerek. "Asla bakamam."

Uzun bir yutkunmanın ardından kalktım, duvardaki saate

baktım. Kırk dakikadır uyuyordum resmen. Lavaboda ellerimi ve yüzümü yıkadım, kabarmış saçlarımı düzelttim. "Ben hazırım," dedim.

"Kırmızı şapkan nerede? O yokken tam hazırsın gibi gelmedi," dedi.

Çantamdan kırmızı Fransız şapkamı alıp eline bıraktım. Bir adım yaklaştı. Bir adım daha. Aramızda bir adımlık mesafe kalana kadar ilerledi. Gözleri, gözlerimin içindeki enkazı görebiliyormuş gibi bakıyordu. Pahalı parfüm kokusu burnuma doldu. Yüzümü istemsizce yüzüne yaklaştırdım. Kaşlarını çatmasına ve zor yutkunmasına neden oldum.

"Dişlerinle yanağını ısırmayı kesmelisin," dedi. "Islak kirpiklerini parmaklarımla kurulamayı isterdim ama biliyorsun, bunu yaparsam..."

"Yapamazsınız," diye yanıtladım. "Bir kadının gözyaşlarını silemeyecek kadar güçsüz mü hissediyorsunuz kendinizi?"

"Herhangi bir kadınla akan gözyaşlarını bir tutarsan bu beni güçsüz değil ama sinirli hissettirebilir," dedi. Asansör kapısı açıldığında, Çakır Bey dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle önümden çekildi, elini önden uzattı ve yürümem için yol verdi. "Halledeceğim," dedi, sesi yumuşacıktı. "İlk önce gözyaşlarının sebebini, ardından kendisini."

*Düzenleme
Ny.özlem*

MUMLAR VE DAĞILMIŞ HİSLER

Birdy – Skinny Love

En güçsüz ve en savunmasız hissettiğim anlardan birindeymişim ve bu sefer yalnız değilmişim gibi hissettiren de hayat değil miydi?

Köşesini döndüğüm sokak çıkmazdı ve ben bitmiş gücümle, o sokağın en başındaydım. Sokak karanlıktı ama avcumda erimiş mumun gölgesi vardı. Kendi gölgeme bile güvenmezken avcumda tuttuğum umutların gölgesine güvenmek beni darağacına götürür müydü bilmiyordum.

Ela gözlerimin içinde, her zaman karanlıkta kalan bir mezarlık vardı ve o mezarlığın adını *baba yarısı* koymuştum. Bu kadar çabalamama rağmen babamın güçlü elleri neden bir kez omuzlarımı kavramıyordu? Babamın güçlü elleri en son saçlarımı okşadığında yedi yaşında olmalıydım. Babama dair olan iyi anılar zihnimin içinde cızırtılı televizyon görüntüsü gibi kesik kesikti.

Yanında oturduğum iri, kahve gözlere sahip olan adamın bakışları gölge gibi beni izliyor ve bunu fark ettirmemeye çalışıyordu ama aracın camından yüzümü okşayan rüzgâr gibi göremesem bile hissedebiliyordum.

Bu hayatta görmeden hissedebildiğim tek şey babamın bana olan sevgisiydi ama son beş yıldır, bunu hissedemiyordum. Babam tarafından hiçbir zaman bana sunulmamıştı sevgi ve sanırım büyüdüğümde her şeyin farkına daha iyi varabilmiş ve kendimi kandırmayı kesmiştim. En azından artık anneme, *babam beni seviyor mu sence*, diye sormayı bırakmıştım çünkü cevabı

görebiliyordum. Bazı soruların cevabı davranışların kemiğine bürünür ve gözlerimizin önüne canlı bir şekilde çıkardı.

"Düşüncelerinin altındaki tabureyi çekmelisin," dedi tok sesiyle. "Böylece darağacına astığın her cümle maktul, halatsa katil olur."

"Dalmışım," derken gözlerim, boşta kalan elinin çözmeye çalıştığı siyah kravatını buldu. "Bu aralar fazla dalgınım."

"Biliyorum," dedi. Sesinde, gördüğü hislerin izleri vardı. Artık hislerimi gizlemekte başanlı değil miydim? "Dün gece hiç uyumadın mı?"

"Neden benden konuşuyoruz?" diye sordum. Lüks aracın deri döşemelerini titreten rüzgâr kokusunu da burnuma getiriyordu ve bu istemsizce mayısmama neden oluyordu. "Mekânından ya da orada çalışacağım işle ilgili konuşalım."

"Çünkü senden konuşmak istiyorum," derken sesi netti. "Seni tanımak istiyorum." Boğazını temizledi. "Çalışanımı tanımak istiyorum."

"Alkaran bugün yine kasvetli," dedim. isteklerini görmezlikten gelmişim. "Kasvetli havaları sever misiniz?"

Dudağının kenarı kıvrıldı, beyaz gömleğinin bir düğmesini açtı ve boynundaki ince gümüş zincir gözlerimin önüne serildi.

"Soğuk ve ıslak olan her şeyi severim," dedi. *Islak* kelimesinin üstüne basarak konuşmuştu. "Yağmurlu havalarda eşofmanımı çekerim ve ormanda yürüyüşe çıkarım. Bazen evimde kalırım, yağmur yağarken kahvemü yudumlar ve işleri evimden yürütürüm."

"Kafein bağımlısı olabilir misiniz?" diye sordum. Gözlerim, gökyüzünden yeryüzüne damlayan yağmur damlalarını yok eden silecekleri izliyordu.

"Bir şeye bağlanmaktan nefret ederim," dedi. Sanki sesindeki sıcak birden buz kesmişti. "Bir insana ya da bir esyaya."

"İşinize ve kahveye bağımlı olduğunuzu düşünmüştüm," diye bir itirafı daha bulundum. "Şapırdım."

"İnan bana..." dedi. "Benimleyken daha çok şapıracaksın."

Üstludağıma oranla daha kalın olan altdudağıma ıslattım ve sessizce yutkundum. "Peki, sen bağlanmayı sever misin? Bir işe, eşyaya ya da bir insana?"

"Oradan bakınca nasıl duruyorum, bilmiyorum ama ben gökyüzündeki yıldızlara ya da her gün doğan güneşe bile güvenmem. Güvenmemeyi çocuk yaşta öğrendim. Bir gün yıldızlar gökyüzünden silinebilir, güneş hiç doğmayabilir ve gece sokaklarımızı aydınlatan o ay hiç çıkmayabilir. Düz giden yollar viraja dönebilir, kaldırımında açan çiçekler solabilir. Hiçbir şeyin garantisi yok. En azından benim dünyamda."

"Güvenini yerle bir eden kişi baban mı?"

Kıvırcık, gece mavisi saçlarımı iki kulağımın arasına sıkıştırdım ve gözlerimi, lastiklerin altında ezilen yola çevirdim.

"*Bu hayatta kızlar en çok babalarına güvenir.* Bu yalanı kim uydurdu, bilmiyorum ama yanlış tahmin," diye yalan söyledim. Yalan söylediğim kişi Çakır Bey miydi yoksa Ahu Dila mıydı bilmiyordum. "Güvenimi ben paramparça ettim. Kimsenin bir suçu yok."

"Anladım," derken sesi düşünceliydi. "Aç mısın?"

"Biraz," dedim ama bu, aynı dakikalar içinde söylediğim ikinci yalandı. *Çok açtım.*

"Ben de hiçbir şey yiyemedim. Mekâna gittiğimiz an patronun olduğum için karşılıklı yemek yiyemeyiz. Böyle şeylere takılan biri değilim ama kendini rahat hissetmen açısından... Eğer izin verirsen seni çok sevdiğim bir yere götürmek isterim."

"Hep böyle nazik biri misiniz?" diye sordum istemsizce. "Etrafımda o kadar kaba insan var ki bu haliniz tuhaf geliyor."

"Sakin biriyim," dedi. Bu sırada sinyali yakmış ve yolun karşı tarafına geçmiş, Kızılay'dan otobana giden yolları lastiklerin altında ezmeye devam etmişti. "Annem her zaman *sende peygamber sabrı var*, der. İnancılı bir adam olduğum söylenemez ama sanırım bu düşünceye katılıyorum. Sabrımın ve sinirimin arasında çok ince bir ip var, o ipten sinir tarafına düşene Allah yardım etsin."

"Ben kolay sinirlenen biriyim ama anlıktır," dedim. "Saman alevi gibiyim."

"Alev gibi olduğun doğru," dedi. O an ne dediğinin farkına vardı ve dudaklarının arasında bir küfür parçaladı. "Alev yani. Nasıl desem... Saman alevi gibi olduğun doğru yani."

Toplayamamıştı ve toplayamadığı gibi sıvayamamıştı da.

Gözlerimiz buluştu, bu sırada dengem sarsıldı ama bunu belli etmemek için ellerimi dizlerime koydum ve içimden bacak arama sızan o anlamsız hissi kovmaya çalıştım. Titreyen ellerim, çantamın içindeki siyah tokayı buldu ve kabarmış olan uzun kıvrık saçlanımı yarım topuz şeklinde topladım. İşim bittiğinde titrek bir nefes bıraktım.

Yağmur gittikçe şiddetini artırdığı için silecekler hızlanmıştı ve dakikaların içinde yalnızca sileceklerin sesi kalmıştı. Yaklaşık on beş dakikanın sonunda, gelmiş olduğumuz restoranın önünde durdu. Burası, Alkaran'ın merkezine kırk dakika uzaklıkta olan bir yerdi. Araçtan ilk önce inen kişi ben, ardından o olmuştu. Aracın ışıkları son bir kez yanıp söndüğünde, araçtan inmiş ve bir eli kabanının cebinde, bana doğru yürümeye başlamıştı.

Gecedan iz taşıyan saçlarını yana yanırmış, havaya kaldırmıştı. İri gözleri gece karanlığında koyu kahveye dönüşmüştü yine ama o gözleri aydınlıkta da gördüğüm için arada açık kahve olduğunu da biliyordum. Uzun kıvrık kirpikleri usulca açılıp kapandı ve kemikli, beyaz tenli ellerinin ikisini de uzun, siyah kabanının cebine koydu.

"Kıvrıkların ıslanmasın," dedi. Sesi, gözlerinde kopan fırtınaların aksine sessizdi. "Hadi, geçelim."

Çalır Bey'in önünden yürümüş, sağ tarafımızda kalan merdivenlerden türemeyi yeni kesmiş olan bacaklarımla düşmeden çıkabilmişim. Mekanın kapalı olan terasına çıktığımızda bizi ıyıkta iki kişi karşılamıştı.

Babam yaşında olduğunu dış görünüşünden anladığım adam, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk," dedim nazikçe ve beni yönlendirmesine izin

verdim. Pencere tarafına rezerve edilmiş olan masanın önünde durduğumda, ilk önce neden, bilmiyorum ama Çakır Bey'in oturmasını bekledim. O oturduğunda, ben de karşı sandalyeye oturdum.

"Birazdan burası yanar," dedi. "Kabanını çıkar istersen."

Bakışlarıyla sobaya odun atan diğer çalışanı gösterdi. Sadece başımla onaylayıp ben de onun gibi siyah kabanımı çıkardım. Ellerim kırmızı Fransız şapkamı çıkarmak için havalandığında, karşımdaki adama ait olan eller, soğuktan kurumuş olan ellerime değdi ve o an ateşte eritilmiş olan demiri, avuççiçime bastırmışlar gibi hissettim.

"O kalsın," dedi. Sesi, yutkunmama neden olacak kadar yoğun duygular içeriyordu. "Kalsa olur, değil mi?"

"Olur," diye fısıldadım, ellerimi ellerinin gölgesinden çektim ve bana bakan gözlerine burukça gülümsedim. Sonra o da bana gülümsedi ve bu, kalbimde yağız atların koşmasına ve kalbimin teklemesine neden oldu.

Allah'ım, diye geçirdim içimden. Bana ne oluyor? Neden yaz dizilerinde karşımdaki adamdan anında etkilenen başroldeki aptal kız gibi gülümsedim?

Çakır Bey, sipariş için gelen kişiye, "Her zamankinden," dedi. "Ahu, sana sormadım ama geçen gece bahsettiğim restorana getirdim seni ve buradaki en güzel yemek, pırzoladır."

"Sorun yok," dedim zorlukla. "Damak zevkinize güveniyorum."

"Ben de öyle," dedi. Sesinde anlam veremediğim, anlam vermek istesem bile zihnimden satırlara dökemediğim kelimenin izlerini taşıyordu. "Damak zevkime bayağı güvenirim." Önümde duran cam su şişesinden bardağa aktardığım suyu parmaklarımla kavradım ve birkaç yudum aldım. "Piyano ve keman çalmayı kaç yaşında öğrendin?"

"Altı," diye yanıtladım. "Teyzemin eski kocası Sait eniştem, konservatuvar hocası. Ayrıca Milli Eğitim'de müzik öğretmeni olarak çalışıyor. Bir gün evlerine gittiğimde piyanoyu görmüş-

rüm ve dikkatimi çekmişti. O gün eve gidene kadar benimle ilgilenmiş, diğer müzik aletlerinden de bahsetmişti. İlgirmi ilk çeken piyano olmuştu. Piyano derslerinde ilerledikten sonra keman da çalmayı öğrenmiştim ve bu işte gördüğünüz üzere kendimi başanlı buluyorum.”

“Sende gördüğüm bu özgüveni seviyorum,” diye bir itirafta bulunurken gözlerimin içine baktı. “Yapabildiğin her şeyin arkasında, dağ gibi duruyorsun.”

“Dağ gibi duruyorum ama kendime dağ olamıyorum,” dedim. Dilimde, bilmediğim bir türkünün yası vardı ve o yas, bir sarmaşık gibi kelimelerin ruhuna sarınmıştı. Burukça gülümse-dim. “Ama kız kardeşim için bütün zorluklara göğüs germeye çalışıyorum. Her gün gülümsemem gereken insanlara gülüm-süyorum, günaydınımı ya da merhabamı eksik etmiyorum. Si-zinle konuşuyorum, kahvenizi yapıyorum, okuluma gidiyorum ve notlar alıyorum. Kız kardeşimi uyutan ilaçlara lanet okumayı bile bıraktım. Bütün bunlara rağmen hâlâ attığına inandığım bir kalbim var mı işte bundan emin olamıyorum.”

“Kalbini vurmuşlar,” dedi. Gözlerinde, tınaklarımla dibini kazdığım topraktan ev vardı ve harabeye dönmüştü. “Kalbini arkadaşın ya da sevgilin vurmamış. Sana nefes olan, bu dünyada var olmana sebep olmuş biri yapmış ve biliyor musun? Kalbin, avuçlarının içinde can çekiyor.”

“Neden kalbimin sesini duymuyorlar?” diye sordum. “Kız kardeşim ölüyor, neden kimse yardım etmiyor?”

“Ölmeyecek,” dedi. Kelimesi bakışlarından daha sert ve kes-kindir. “Sana söz veriyorum, ölmeyecek.”

“Peki, ne olacak?” diye sordum. “Siz mi kurtaracaksınız? Sekiz yüz bin liradan bahsediyorum. Belki bir takım elbisenize verdiğiniz paradır ama bunu bana teklif etmeniz bile gururumu kurar.”

“Gururunu ayaklar altına alacağın hiçbir şeyi istemem sen-den,” dedi ama ilk defa, sesindeki o güveni hissedemedim ve ben, hislerimde yanılmazdım. “Sadece sana yardım etmeme izin

ver. Seni götüreceğim mekân resmi kâğıtlarda bana ait olma bile başında kuzenim var ve öğretim görevlisi olmak dışında, orada müdür.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bu iyiliğinizi unutmayacağım.”

Masa bin bir çeşit mezzeyle dolarken en sonunda sipariş ettiğimiz yemek, beyaz tabaklarda gelmişti.

“Beyaz olsun,” dedi, ardından ikimizin önünde duran şarap bardaklarına beyaz şarap döküldü. “Kırmızı tehliktir, bugün tehlikelerden uzak durmaya çalışacağım.”

Gözleri başımda duran kırmızı şapkayı buldu, dudaklarında asılı kalmış olan yarım gülümsemeyle bana baktı ve birkaç saniye sonra yemeğini yemeye başladı.

Bıçakla ayırdığım etleri, yanımda duran ekmek sepetinden aldığım ekmeğin arasına koyduktan sonra bir güzel yemeye başladım, gerçekten çok acıkmıştım. Gözlerim, beni izleyen gözleri bulduğunda istemsizce gülümsedim. “Yemek yerken utanmayacağım,” dedim. “Yemek, kırmızı çizgidir.”

“Kalçan bundan dolayı bayağı iyi,” dedi. Bugün bu açıksözlülüğü ikinci kez yapıyordu ve bunun adına *patavatsızlık*, demek için zor duruyordum. Yediğim ekmek boğazımda kalırken öksürmeye başladım. O da ne söylediğini anlayıp bende yaratmış olduğu etkiyi gördüğünde, yüzündeki gülümsemeyi silmeden önümde duran bardağı parmaklarıyla kavradı ve bana doğru uzattı. Buz kesmiş elim, sıcak eliyle temas etti. İçtiğim su sayesinde öksürüğümün şiddeti azalırken sessizce yutkunmak zorunda kaldım.

“Kalçalarım neden herkesin bu kadar dikkatini çekiyor?” diye sordum. Bu sırada gülümseyen yüz hatları dağıldı ve bakışları karanlığın dibinden, gözlerimi ayırt etti.

“Herkes?” derken sağ kaşı havalanmıştı. “Herkes de kim?”

“Özgür, Nida, Nefes... Arkadaşlarım yani. Özgür’ü biliyorsunuz. Nida ve Nefes bölümden arkadaşlarım. Ayrıca Nida karşı komşum.”

"Anladım," dedi. "Tanıl bizi orada bekliyor, acele etsek iyi olur."

İfadesizlik yüz hatlarına dikili bir maske gibiydi ve o, bu konuşmadan sonra o maskeyi takmıştı. Yemeğimiz bittiğinde, çantama elimi atmama izin vermemişti ki atsaydım da hesabı ödeyip ödeyemeyeceğim konusunda pek emin değildim. Hesabı göremesem de kabank olduğunun farkındaydım çünkü burası, herhangi bir yere benzemiyordu. Restoranın içindeki her şey tahtadandı ve eşyalar eskiydi ama bu eskilik, hoş bir hava katmıştı.

Tekrar arabaya geçtiğimizde, bir eli aracın dokunmatik ekranına uzanmış ve kendine ait olan müzik uygulamasına girmiş, yabancı müzik açmıştı.

"Sigara içsem sorun olur mu?" diye sordu, ardından cevap vermemi beklemeden sigara paketini açtı ve direksiyonu iki bacağının arasına sabitledi. Dudağına yerleştirdiği sigarayı siyah, mat renk *Clipper* çakmağıyla ateşledi ve derin bir nefes çekti. Çektiği her nefeste gecenin karanlığında yanıp sönen kırmızı kül, dakikalar sonra söndü ve sigaranın yoğun kokusu bile rüzgârın taşıdığı parfüm kokusuna yenildi.

Yaklaşık bir saatin sonunda, bahsettiği mekânın sokağına girdiğimizde aracını o mekâna ait olan demirden kapının önünde durdurdu ve sadece el frenini çekti, ardından gözleri dakikalar sonra gözlerime değdi.

"Hadi," diye mınıldandı. "Buyur bakalım."

İkimiz de aynı anda indik. Senkronize olmuş gibi yürüyen adımlarımız bize doğru gelen lacivert takım elbiseli adam sayesinde karşıırken birkaç adım gerisinde durdum. Mekânın arka kapısında bekleyen diğer adam kapıyı açtı ve geçmem için eliyle yön verdi.

Adama söyleyeceği şeyler bitmiş, dakikalar sonunda soluğu yanımda almıştı.

"Sen her zaman buradan geçeceksin," dedi. "Mekânın ön kapısını diğerleri kullanacak." Uzun, dar bir koridora girdiğimizde

mavi loş ışıklar birer birer yanmaya başladı ve o an, istemsizce yutkundum. “Diğer garsonlarla aynı odada olmayacaksın,” derken gözleri gözlerimi buldu. “Benim odamı kullanacaksın.”

“Ne?” dedim, şaşkınlığımı koruyamamıştım. “Sizin odanızda mı soyunacağım?” Sessizce yutkundu, gözleri açılıp kapandı ve o an, düzeltme ihtiyacında bulundum. “Yani giyinme mevzusu, sizin odanızda mı olacak?”

“Diğer garsonların giyindiği odada olmanı istemiyorum,” derken sesi sertti. “Anlaşıldı mı?”

“Anlaşılmadı,” diye çıktım. “Diğerlerinden farkım ne? Sizin kahve pişiriciniz olmam neden beni farklı kılıyor?”

Bir eli, kıvrıcık saçlarımın dökülmüş olduğu omzumu buldu ve beni, duvara doğru hafifçe itti.

“Seni...” derken gözlerime değil, dudaklarıma bakıyordu. “Farklı kılan kahve pişiricim olman değil.” Ardından sustu ve konuştuğu an, bugün beni tam üçüncü kez dumura uğrattı. “Benim olman.” Sıcak nefesi, dudaklarıma yaklaştı ve dizlerimin bağı çözüldü. “Benim çalışanım olman,” diye düzeltti ve etkisini sürdürdüğü sözlerinin altını, *çalışanım olman*, diyerek yaktı. “Buradaki kimse, benim özel olarak çalışanım değil,” diye de ekledi.

Sessizlik, ikimizin de aldığı düzensiz nefeslerin altında ezildi ve bir elim, nazikçe göğsünü bulup onu ittirdi.

“Anlaşıldı,” dedim ama gözlerim ilk defa ona karşı, ne yapacağını bilemezmişçesine bakıyordu. “Bu arada... Bana bir şeyler dayatırsanız buna gelemem. Siz dayattığınız için değil, görevim olduğu için bir şeyler yapmak isterim.”

“Anlaşıldı,” diye yanıtladı, ardından bakışlarını gözlerimden çekti. “Şimdi, odama çıkalım.”

Ve kırmızı düğmeye bastı. Kırmızı düğmeye bastığı an kapı açıldı ve siyah, demir merdivenler görüş açıma girdi. Çakır Bey, elinde tuttuğu anahtarları şingirdattı ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Merdivenlerin bitişinde bir kapı vardı. Anahtarla kapıyı açtı, ardından buranın gerçekten de bir oda olduğuyla yüzleştim.

Sırtık ortu her zeytinin ve nevreşimin bozulmaması bir ya-
nık vardı. Yanığın hemen yanında siyah komodin, komodunun
içerisinde ise sıralanmış içki ve sigara paketleri duruyordu. Dizi-
crikle oturmuş ve kapının girişinde durmaya dayalı klonet ve sırtık
cımı duvarların vardı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum, sesim tıhafa.
"Evet, önce buradan bahsettiğinizi düşünmüyordum."

"Buras yalnızca bana ait bir oda." dedi. "Tanrı arada bir ben-
öce inderiz burada kalırsı ama korkarım artık kalamayacak."

Tanrı diye bahsettiği kişi erkek kardeydi. Adını iş görüme-
nin ilk gününde gün telefonunda konuşurken öğrendim.

"Neden?"

"Anlatmamı istiyordun." diye yanıtladı. ardından komodi-
nin çekmeceğini açtı ve diğer anabın. bana doğru uzandı. "Bu
senin."

Tanrı bu sırada odanın ortasına kullandı ve bana uzanan eli, elimi
kavradı. Kollarım gök gürültüsünün sesi gibi kendi göğüsümü vardı
ve sırtık, kızıllığın nefesini kesti.

"Silmek" diye fısıldadı, eli mengene gibi elimi kavradı ve beni
yakınlığa çekti. "Gök gürültüsünden korkar mısın?"

"Hayır," dedim zorlukla. "Siz korkar mısınız?"

"Korkmam." dedi, sesi tıhafa. "Yağmuru ve gök gürültü-
sünü severim. Mum olacıkın." diye fısıldadı, elimi bırakmadan
ortamda duran telefonunu çıkardı ve ışığı yaktı. Elim, elinin
aralındaydı. Hemenkilerim, göğüsümde kaynayan su kızıllığının
dökülmesine sebep olacak kadar güçlüydü ve elimi tuttuğu her
an, bu his güçleniyordu. Nereden çıkardığını anlamadığım üç
renkli mumun fitilini siyah, mat Clapper'ıyla yaktı. Mumların
komodine dırdı ve mumların gölgesinde duran karpıklarının
gölgesi, üzerine düştü.

"Sadece..." dedi, sesi karanlığın gölgesine sığınmıştı. "Hol-
dingde Çakır Bey olsam ya?"

"Nasıl yani?" diye sordum safça. Elimi bırakmadı hatta biraz
daha kendine doğru çekti ve sıcak nefesi, dudaklarıma değdi.

“Sadece bu odada Çakır olsam olmaz mı?” diye sordu, ardından sessizce yutkundu.

“Şu an burada böyle durmamız...”

Bir elini, dudağıma koydu ve beni susturdu. “Lütfen, Ahu Dila.” dedi. Adım dudaklarından dökülürken gökyüzüne özgürce kanat çırpıp serçe gibi sınırları geçmişti. “Sadece burada.”

“Bir daha burada, ikimiz, yan yana olmayacağız,” diye fısıldadım, sesim kuru bir gürültüden ibaretti. “Yalnızca yarım saat, belki de daha az.”

“Sorun değil,” dedi. “Lütfen.”

İstediği gibi adı dudaklarımdan yalın bir şekilde döküldü. “Pekâlâ. Çakır.” diye fısıldadım. Hafifçe gülümsedi ama belli belirsizdi, bir an görüp görmediğim noktasında ben de emin olmadım. “Sadece burada.”

Ellerim karıncalanıyor, gözlerim buğulanıyordu. Tuhaf bir şeyin içine sürükleniyordum. Kendimi neden durduramıyordum?

Bir eli, belimi kavradı ve neden bunu yaptığını anlayamadan yatağa oturmama yardımcı oldu. Kendisi de yatağın diğer kısmına otururken eli hâlâ elimdeydi ve neden bu durumun içinde olduğumuzu bilmiyordum. Nasıl bu duruma geldiğimizi hiç bilmiyordum.

“Ellerin çok güzel,” diye fısıldadı, ardından diğer elimi de kavradı. “Ahu Dila, kimse sana *böyle* bakmasın,” diye de ekledi ve o an, kalbim gerçekten ikiye ayrıldı. “Benden başka kimse sana böyle bakmasın.”

“Çakır...” diye fısıldadım. Biz bu hale nasıl gelmiştik? “Ne yaptığının farkında mısınız?” Korkuyla gülümsedim. “Ne yaptığının farkında mısınız?”

“Değilim,” dedi. “Sadece kendime engel olamıyorum.”

“Bu odadan çıktığımız an her şey eskiye dönecek ve senden köşe bucak kaçacağım,” diye bir itirafta bulundum. “Bu işe ihtiyacım var, lütfen benden uzak dur.”

“Uyuduğunda sana daha önce çok güzel olduğunu söyleyen

oldu mu?" diye sordu. Dilinin kemiği kalbine battıyordu ve kelimelerinin dikenli olmadığını sanıyorsa yanılıyordu. "Umarım bunu söyleyen olmamıştır."

"Olmadı," diye yanıtladım. "Daha önce, bunu bana söyleyen olmadı."

"Güzeli," dedi, ardından iki elimi yatağın üstüne bıraktı. "Ellerin sıcak oldu," diye konuşmaya devam etti. "Alevden izler taşıyan nabızın, ellerinin soğukluğuna titiz eder gibi atıyor."

Nabızım, derimi döver gibi atıyordu sahilden de.

"Neden gözlerinizin içine baktığımda, beni çok önceden tanıyormuşsunuz hisine kapılıyorum?"

"Bilmem," dedi, ardından başparmağı nazikçe yanığımı okşadı. "Gözlerimin içine iki saniyeden fazla bakamıyorsun ve benimle hâlâ sızli birli konuşuyorsun."

"Alışkanlıklarından kolay vazgeçemiyorum."

Ve tam da o an san loş ışık, cızırtısıyla odayı aydınlattı. İkimizin de gözleri kamaşırken elektrik binden gitti, oda karanlığa gömüldü. Soğuk soğuk terliyordum.

"Sadece iki dakika," dedi. "Sadece iki dakika ver bana."

"Ne için?" diye sordum.

"Teninin, tenimin altında kavrulduğunu gösterebilmek için sadece iki dakika istiyorum."

Buz kesim. Ne söylediğinin farkında mıydı?

"Siz..." diye fısıldadım, hayal kırıklığı içinde. "Beni başka bir amaç için mi buraya getirdiniz?" Öfkeyle, oturmuş olduğum yataktan kalktım. "Amaçınız ne?" diye sordum. "Beni bu yatağa atmak mı? Muhtaç görünüşüm, sizi arzularınızla tatmin mi etsin istiyorsunuz?"

"Ahu Dila," dedi serçe. "Ben öyle bir adamı mıyım?"

"Siz nasıl bir adamınız ki?" diye sordum. "Sizi kaç gündür tanıyorum?"

"Senden etkilendiğini biliyorum," dedi. İnatını duymak beni iki omuzumdan kavramış ve piddetlice sarımsıydı. "Bacaklarını öyle kapama, benden etkilendiğini bacaklarını kapatsan bile fark edebiliyorum."

"Rengini hemen belli ettin," dedim. Hayal kırıklığına uğramıştım. "İstedğin gerçekten bu muydu? Beni bu odaya bu yüzden mi getirdin?"

"Hayır," dedi. "Seni bu odaya getirdim çünkü gerçekten amacım bu odayı göstermek ve burada rahat olabileceğini söylemekti. Sonra... Elektrikler kesildi ve elini tuttuğum an, hissettiğim o çekim duygusu..."

"Lütfen," dedim, ağlamak üzereydim. "Bu işe çok ihtiyacım var. Bunu bana yapmayın."

"Ben öyle bir adam değilim," derken sesi netti. "Sana zorla dokunacak ya da zorla bir şeyler yaptırarak bir adam değilim. Sadece, bir şeyleri belli etmeye çalışıyorum."

"Benden etkilendiğinizi en başından beri belli ediyorsunuz," diye bir itirafta bulundum. "Salak mıyım ben? Bunu fark edemiyor muyum?"

"Sadece iki dakika," diye fısıldadı. "Sana dokunmadan yapacağım bunu."

Sessizce yutkundum. "Bir daha bu odada hiçbir zaman yalnız olmayacağız," diye yanıtladım. "Sadece iki dakika."

"Yatağa uzan," dedi, ardından dudaklarını birbirine bastırdı. Yerimden kımlıdamadım ama bana dokunmayacağını bildiğim için mi bilmiyorum, bir his yatağın pencereye doğru olan sol tarafına uzanmama neden oldu. "Gözlerini kapa."

Yatağa uzandım, gözlerimi kapadım ve zorlukla yutkundum. Yerimde çürümiyordum.

Allah'ım... Lütfen bu odadan çıktığımızda her şey eskisi gibi olsun çünkü bu işe çok ihtiyacım var.

"Pantolonunun düğmesini aç," diye fısıldadı ama elim buna cesaret edemedi. "Ben açabilir miyim?" diye sordu. Sadece başımı sallamakla yetindim. *Lanet olsun! Sadece işi düşün, Ahu Dila. Kardeşini düşün ve bu adamın sana, sen istemediğin sürece dokunmasına izin veremeyeceğini bil.* Pantolonunun düğmesini açtı, kollarını hafifçe sıyırdı ve ardından sıcak elini, buz tutmuş olan göbeğime değdirdi.

Titriyordum ve kahretsin ki bu adamın kokusu her yanıma dağıldığından mıdır nedir, sağlıklı düşünemiyordum.

Düşün, Ahu Dila. Acilen bir şeyler düşün ve bu odadan yaylan.

Yaylanmalısın, Dila. En azından bunu sen yapmalısın ve Ahu'yu burada bırakmalısın.

"Elini..." diye fısıldadı. "Sıcak yağmurların yağmaya hazır olduğu o noktaya koy."

Bunu yapamadım. Elimi, bahsettiği noktaya götürmek için pantolonumun içinden geçirdi ve dantelli iç çamaşırımın engeline takılmamı umursamadan, tam da iç çamaşırımın üzerinden o noktada bıraktı.

"Yanıyor, değil mi?" diye sordu, dilim damağım kurumuştu. "Sızlıyor mu?"

"Her cümleiniz bu yüzden mi erotikti?" diye sorup titrek bir nefes bıraktım. "Seri severimler? Damak tadları? Benden ne istiyorsunuz? Allah aşkına, benden ne olmamı istiyorsunuz? Bunu bana neden yapıyorsunuz? Bana verdiğiniz o işe ihtiyacım var, bunu göremiyor musunuz?"

Gök gürültüsünün kucığına, dudaklarından dökülen kıkırtılar kanı ve mahşer yerinin zemini kalbimmiş gibi ikiye ayrıldım.

"Benden etkilendiğini biliyorum," diye fısıldadı. Bunu inkâr edebilecek cümleleri kuramadım. "İnkâr etsen bile biliyorum." İç çamaşırı engelimi geçti, elimi tam o noktada bıraktı ve bacaklarım titremeye devam etti. "Oraya sıcak nefesimi üflediğimi hayal et," diye fısıldadı. Gözlerimi sıkıca yumdum ve hayal etmemeye çalıştım. İşaretparmağı, tam olarak o noktaya değdi ve ilk defa bir erkek elinin değiyor oluşu, ben de sarsılarak ağlama isteği uyandırdı. "Etkileniyorsun," diye fısıldadı. "Biliyor musun? Ben de senden etkileniyorum, hem de ilk gördüğüm günden beri."

İki parmağı, yağmurların yağmasına neden olacak olan o noktayı okşamaya başladı. Zihnimdeki düşünceler, bir rezidan-sın en üst katından savrulan hisler gibi yere çakıldı ve paramparça oldu.

İlk orgazmımı çalacak olan adamın gerçek yüzüyle hiç beklemediğim anda tanışmıştım ve işin en kötü yanı, hiç okşanmamış olan saçlarım onun elleri tarafından okşanmak istiyordu. İşin en kötü yanı, bu yatağa çakılmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Parmakları durmadı ve o *noktayı* okşamaya devam etti. Beni bir dağın zirvesine taşıırken dudaklarımdan dökülen kışkırtıcı sesler onun daha da hızlanmasına neden oluyordu. Bir parmağı, titreyen tepemi buldu ve ıslaklığımı oraya sürerken nazikçe okşamaya devam etti.

Eli bir anlığına yavaşladı ama vücudumu kontrol edemiyordum. Allah kahretsin ki *durmasını istemiyordum*.

“Yavaşlama,” diye fısıldadım ama sanki bu ses bana ait değildi. “Lütfen, Çakır, yavaşlama.”

“Siktir,” diye fısıldadı. “Ahu Dila, gözlerini aç.”

Gözlerimi açtım, yüz katlı bir bina sanki gözlerimin önünde yıkılıyordu ve ben, gözlerine bakıyordum. Paramparça olmayı umursamadan bana doğru açılmış olan kollarına koşuyordum.

“İyi hissediyor musun?” diye sordu. Sessizce yutkundum ve bu sessizliğim ona verdiğim en iyi cevap oldu. “İyi hisset çünkü seni okşayan benim. Gözlerimin içine bak, seni titreten benim elim.” Gözlerimi usulca yumdum, zihnim hâlâ bu noktaya nasıl geldiğimizi sorguluyordu. “Dilimi o noktada istiyorsun, değil mi?” diye sordu. Gözlerini benden hiç kaçırmadı, buğulanan ela gözlerimin içine bakmaya devam etti. Parmakları bir an bile durmuyor, yavaşlamıyordu. “Biliyor musun? Ben de yağmurların yağdığı o noktayı, dudaklarımla kurutmak istiyorum ama biliyorum. Çok fazla olur, biliyorum.”

Bu yolda ne kadar yaralanacağımdan ve hatta elli katlı binanın altında kalacağımdan habersizdim. Gözyaşlarım şakaklarıma süzülürken duyduğum cümlelerin altında ezildim.

“Ahu Dila, bana gel,” diye fısıldadı. Titriyordum ve bütün hislerim darmadağın olmuştu. O noktadaki bir şeyler dalgaların kıyıya vurması gibi bütün hisleri o noktama vururken bir yağ-

mur oldum ve parmaklarının arasına yağıdım. "Benim kadınıml ol."

Sözlerinin etkisiyle gözlerimi açtığımda bana benzeyen biri, Çakır'la beraber odadan çıkıyordu. Yattığım yerden doğruldum, gözlerim Çakır'ı aradığında bulamadım. O anın izlerini taşıdığını düşündüğüm yarak ise üzerinde tepinmemişim gibi hiç bozulmamıştı.

ÇAMUR İZLERİ

Matt Maltese. As the World Caves In

Zihnimdeki düşüncelerin çamurdan izleri, yirmi dakikadır hiçbir şey düşünmeden baktığım boşluktaaydı. Ela gözlerim buğuluydu ve ağlamamak için birbirine bastırduğım dişlerim artık acıyordu.

Önüme koyulmuş olan fincanın içindeki kuru kahve ve yarım kesilmiş limon bile midemi bulandırıyordu. Çamura batmamın sebebi olan adam, karşıma geçmiş ve bana, sanki bu hale beni o getirmemiş, dakikalarca kusmama neden olmamış gibi kahve ve limon hazırlamıştı. Buğulu gözlerim fincana baktığında yeni bir mide bulantısının eşiğindeydim.

Gergin ses tonuyla, “Karıştırayım,” dedi ve fincanın içinde duran çay kaşığıyla gürültülü bir şekilde kahveyi ezmeye başladı. Rest&Bar’ın mutfağında, sırtı deri bar taburesinde oturuyordum ve etrafa bomboş bakışlar atıyordum. Beş dakika aralıklarla tam iki kez kusmuştum.

O an bittiğinde, aniden mideme oturan gerginlik ağzımdan dökülmüştü sanki.

O anı unutmak istiyordum.

O an bir yumru oldu, boğazıma oturdu ve lanet olsun ki kendimi durduramayışım, aynaya baktığımda yüzümden tiksinneme neden oldu. Elini yağmur damlalarının yağdığı noktaya koyduğunda hissettiğim heyecanın bir yumru gibi mideme oturacağının farkındaydım ve buna rağmen hiçbir şey yapmamıştım. Onu durdurabilirdim ama durdurmamıştım.

Tatmadığım hislerin esiriydim. Gözlerinde gördüğüm yabancılaşma kanacak kadar da aptaldım. Neden izin vermiştim?

“Beni daha fazla suçlu hissettirmekten ne zaman vazgeçeceksin?” diye sordu. İri koyu kahve gözleri, dakikalardır ona bakmam için ısrarla yüzümde geziniyordu ama benim yaptığım tek şey gözlerimi kaçırmak ve boşluğa kilitlenmek olmuştu.

“Buradaki tek suçlu benim, Çakır Bey,” dedim, dakikalar sonra. Sesim sakın ama soğuktu.

“Sizli bizli konuşacağız, öyle mi?” Parmaklarının kavradığı çay kaşığını çıkardı, mutfak lavabosunun içine attı ve çıkan ses, gözlerimi usulca kapamama ve derin bir nefes almama sebep oldu.

“Kız kardeşim hasta,” dedim, sesim fısıltı gibi çıkmıştı. “Anın getirdiği heyecana kapıldım ve size engel olamadım.”

“Anın getirdiği heyecan... Sadece bu kadar mı?” diye sordu, kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı.

Sadece bu kadar değil, dedim içimden. Ama sadece bu kadar olması gerekiyor.

“Bu işe çok ihtiyacım var,” dedim. Gözlerim buğuluydu ve ağlamamak için sıkıttığım dişlerimin ağrısını hissetmiyordum, çenem resmen o ağrı yüzünden sızlıyordu. “Suç benim. Eğer olanları unutmuş gibi yapamazsak sizinle çalışmaya devam edemem. Bir diğer ihtimali düşünemem. Ne olursunuz, siz de düşünmeyin. Sizinle çalışmaya devam etmek zorundayım çünkü kız kardeşim ölmek üzere.”

İçimde kopan kasırganın rüzgârlarını taşıyan yağmur taneleri yanağımdan süzülürken bir eli uzandı ve art arda akmaya devam eden gözyaşlarım, başparmağının altında eridi.

Eriyen tek şey gözyaşın değil, dedi iç sesim. Az kaldı, sen de buharlanıp uçacaksın.

“Ağlama,” diye fısıldadı. “Lanet olsun. Tamam, ağlama, özür dilerim.”

Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. İri gözlerini gölgeleyen sık, uzun kirpikleri usulca açılıp kapandı ve derin bir nefes alıp verdikten sonra yanağımdaki başparmağını çekti.

“Özür dilenecek bir şey yok. Lütfen, unutamıyorum artık.” Unutamayacağımı biliyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Az önce, sanki bana yasak değilmiş gibi burnuma çektiğim kokusu zorlukla yutkunmama sebep oldu. Avcumun arasına bıraktığı fincandaki kahve limon karışımından iki kaşık aldım.

“Midene iyi gelecektir. Sanem’in midesi ne zaman yemeği fazla kaçırırsa bulanır, annem de ona her zaman bu karışımdan yapar ve o da iyi geldiğini söyler.”

“Umarım iyi gelir, teşekkür ederim,” dedim ve sessizce iç çektim.

Şimdi nasıl devam edecektim? *Adamla yatmışsın gibi davranmayı kes*, diyen iç sesime sağlam bir tekme geçirip susmasını istedim ama buna bile gücüm yoktu.

“Daha iyi misin?”

Çakır Bey, benim aksime sizli bizli konuşmuyordu. *Lanet olsun*, diye geçirdim içimden. Bir insan neden benden etkilenir ki? Kalçalarımın mı etkilenmişti? Yoksa gece mavisi, kıvrıcık saçlarımın mı? Kalçama göre oldukça ince olan belimden mi?

Siktir, siktir, siktir! O anı nasıl unutacaktım?

“İyiyim,” dedim, sesim kısıktı. “Su var mı? Boğazım kurudu galiba.”

Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarımda gezindi, burnundan sert bir nefes verdi ve *var*, dercesine başını salladı. Mutfağın en sonundaki kapıya ilerledi, kapının ardında kalan kahverengi kuttudan küçük boy su şişesi çıkardı ve saniyeler içinde, su şişesinin kapağını açıp bana uzattı.

Uzattığı su şişesini kavrarken, sağ elini bilerek şişeyi kavrayan sol elime değdirdi ve *o an* gökyüzünde bir şimşek çaktı, zihnimin odalarında ona *yavaşlama*, diye yalvaran sesim yankılandı. Hemen ardından ise onun içimi titreten sesi...

Benim kadını ol, Ahu Dila.

“Yapma,” dedi. “Dila, unutmuş gibi davranmamam, yapmamam.”

Elimdeki fincanı avcumun arasından bıraktım, fincan büyük

bir gülümseme vere düşerken zorlukla yutkundum ve diğer elimde tuttuğum suyu da fincanın düştüğü zemine, hemen yanına gönderdim.

"İlk değildim. ilk değildin." diye yalan söyledim. "Ever, istediğim, çok istedim. Nasıl hissettireceğini merak ettim ama hep bu kadar. Profesyonel olmazsak bu işi nasıl yürütebiliriz? Her gece yatağına ısıtacak bir kadın arıyorsan bunu sahibi olduğun birtane eğlence mekânlarından birinde bulabilirsin. Benden uzak dur, eğer duramazsan işimden olurum. Eğer duramazsam kız kardeşimden olurum."

"Sert severim, Dila, unuttun mu?" Dudaklarının kenarına soğuk buzdan bir gülümseme yerleşti, yüzüne doğru eğildi ve dudaklarındaki sıcak nefes dudaklarımı teğet geçti. Güçlülükle yutkundum. "Tutkuyu, sert olmaktan çok daha severim." diye devam etti konuşmaya. "Eğer şu an ağzımı ağzına, elimi de hâlâ düğmeleri açık olan pantolonuna yaslanıyorsam yanımda kalmanı istediğim için. Yanımda kalacaksın, bu bir dayatma değil. Gözlerinden yanımda kalmak istediğini görebiliyorum. Ama kardeşin için... Ama..."

"Ama?" diye sordum, ağzım şaşkınlıkla aralandı.

"Konu kapandı." dedi, bir elini siyah kumaş pantolonunun cebine koydu ve cep telefonunu çıkardı. Gözlerim Çakır Bey'in... *Sakır, Ahı Dila! Hâlâ Çakır Bey mi diyorsun? Bari iç sesindeki bey kelimelerini kaldır.* Gözlerimi devirdim, Çakır'ın sıkı kalçalarına tabolan bakışlarımı kaçırdım ve oturduğum bar taburesinden kalktım. Gözlerim tezgâhın üzerindeki peçeteyi buldu, peçeteyi kavradığım gibi üç yaprak kopardım. Bu sırada onu dinlemiyormuş gibi yapmaya başlamıştım ama bal gibi de dinliyordum.

"Ne zaman gelirsin?" diye sordu. Sesi sakindi ve yüzüne yerleşen o tuhaf ifadenin izleri, benim de yüzümde geziniyordu. "Mutfakçıyız. Şefleri çıkardım, işim vardı. Aynen. Oturdum, pancake falan yaptım, çok severim çünkü. Uzatma, çabuk gel. Acil." Telefonda konuştuğu kişinin başka bir şey demesine izin vermeden kapattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Elini kesecek-

sin, Dila. Bırak, temizlerler.” Bırakmadım. O da bunu fark ettiğinde, “Sen ne ara bu kadar inatçı oldun?” diye sordu. “Bu neyin özgüveni, bilmiyorum ama geldiği gibi giderse iyi olur, bir şeyi iki kez tekrarlamaktan hoşlanmam.”

“Ne güzel,” dedim, umursamaz tutmaya çalıştığım ses tonuyla. “Benden hoşlanmazsınız ve işim kolaylaşır.”

Dudaklarına tehlikeli bir gülümseme yerleşti. “Bir şeyi iki kez tekrarlamaktan hoşlanmadığımı kastetmiştim,” dedi.

Sessiz kaldım ve sessiz kalmam hoşuna gitmemiş gibi homurdandı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve ben yerdeki fincan kırıntılarını temizlerken tuhaf bir ifadeyle beni izlemeye devam etti. Küçük kırıntıları orta boy süpürgeyle, ağız geniş küreğe aldıktan sonra süpürgeyi mutfak kapısının yanına koyup, “Müdür ne zaman gelir?” diye sordum.

“Birazdan,” dedi, mutfağın tam ortasında duran tezgâha kalçasını yasladı. “Dila, bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki sorabilirsiniz.” Bu sırada yere düşmüş olan su şişesini aldım, kırıntıların olduğu peçetenin yanına koymak üzereydim.

“Yediğin bir şey dokunmuş olabilir mi?”

“Nasıl yediğim bir şey?”

“Hiç. Tamam, bir şey yok.”

“Kusmamı kastediyorsanız sebebi yediğim şeyler değil.” Zorlukla yutkundum. Az önce sırf yanında kalmam için her şeyi unutabileceğimi söylememiş miydi yoksa ben mi yanlış anlamıştım? “Unutun gitsin,” dedim öfkeyle. “Ne siz beni tanıdınız ne de ben sizi. Vereceğiniz parayı da işi de yanınızda olmayı da istemiyorum. Bir aptallık yaptım, yaptığım an pişman oldum ve anlıyorum ki yanınızda kaldığım her saniye bunun pişmanlığını yaşayacağım.”

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı, zorlukla yutkundum ve Rest&Bar’ın mutfağından çıkmak için harekedendim. “Kardeşini düşünmüyorsun yani?” diye sordu, sesi soğuktu. Bir ayağım havada kalırken gözlerimi usulca yumdum ve kız kardeşimin okyanus mavisi gözleri o anda gözkapaklarıma döküldü.

“Kardeşimi düşünüyorum,” diye fısıldadım. “Ama ne olursa olsun, kendimi de düşünmek zorundayım. Sırf kardeşimi kuracağım diye gururuma ihanet edemem. Yatağınızı ısıtan o kadın olamam. İstifa ediyorum, Çakır Bey. Kendinize yeni bir kahve pişirici ve bir de yatağınızı ısıtacak çalışan bulabilirsiniz. Bu olanlardan arkadaşım Özgür’e bahsetmeyeceğim, siz de bahsetmezseniz arkadaşlığınız adına iyi olur.”

DİKENLİ SÖZCÜKLER

Flatsong. My Heart Goes Bum Bum Bum

Her şey mahvolmuştu.

Üzerini karaladım.

Her şey mahvolmamıştı, ben her şeyi mahvetmiştim.

Alkaran'ın soğuk ayazında, gecenin bir vaktinde, daha önce adını bile duymadığım sokakların isimlerine bakarak, tam olarak nerede olduğumu çıkarmaya çalışıyordum. Son cümlelerimi kurarken Çakır'ın yüz ifadesini çok merak ediyordum ama sırtımı ve kelimelerimi döndüğüm yüzüne bakarsam bir adım bile atamayacağımdan korkmuştum.

İçimdeki his neydi ve bilmediğim his beni neden bu kadar ele geçirmişti, bilmiyorum.

Tutku muydu?

Ya da daha birkaç haftadır tanıdığım adamın üzerimde kurduğu etki miydi?

Ne yapacağımı bilemezmiş gibi dar sokakların karanlık kaldırım taşlarında yürürken cebimdeki son parayla olduğum yere bir taksi çağırmaya ve kız kardeşimi görmek için hastaneye gitmeye birkaç dakika önce karar vermiştim.

Bir elim uzandı, çapraz askılı çantamın geniş cebini buldu ve oradaki telefonumu bulmak için oldukça büyük bir uğraşa girdi. Tam iki dakika boyunca telefonumu aradım ama yoktu, sürekli bir şeyleri kaybetme huyumdan ya da koyduğum yeri hatırlayamamaktan ne zaman vazgeçecektim?

“Bunu mu arıyordun?” diye sordu tanıdık ses. O sesi tanıyor

olmak bile irkilmemi engelleyemedi. Kaldırım taşından bir adım geriye düştüm. Sokak lambasının altında dudağının kenarına yerleşen tehlikeli gülümsemesiyle bana bakan Çakır'ı gördüm.

"Amacın beni delirtmek mi?" dedim, sesim öfkeliydi. "Ne zamandan beri beni takip ediyorsun?"

"Rest&Bar'dan çıktığın ilk saniyeden beri," diyerek omuz silkti. "Seni gecenin bu vaktinde tek başına, hastaneye ya da evine göndereceğimi düşünmedin herhalde?"

"Neden?" diye sordum. "Bir kadın, gecenin bu vaktinde yalnız başına bir yere gidemez mi?"

"İnan, gecenin bu vaktinde tek başına çekinmeden bir yere gitmeni her şeyden çok isterdim ama derdim bu değil. Derdim, gündüz insan gibi takılıp, gece olduğunda orospu çocuğu olup kadınları taciz eden şerefsizlerin olması. İmzaladığın sözleşmede ilk üç ay istifa edemeyeceğin yazıyor. En azından gideceğin yere bırakmam için izin ver. ben de istifayı kabul edeyim ve bana tazminat ödemek zorunda kalma."

"Sen..." deyip zorlukla yutkundum. Bir eli cebinde bana doğru yürümeye başladı. dudaklarından dökülen sözcükler iri gözlerin sahibine değil, bana battı.

"Ben çok şerefsiz bir adamım. biliyorum ama sana gelen yollarda her şey mubah."

"Lütfen sus artık." Güçlükle yutkundum. Ne yürüyecek ne de konuşacak takatim kalmıştı. "Beni hastaneye götür, tamam. kabul ediyorum ama bu süre zarfında benden uzak dur."

"Güzel ama uzak durma kısmını pek sevemedim." Bir eliyle önden buyur etti ve dudaklarına yerleşen tatmin olmuş gülümsemesiyle. "Aramızda ne kadarlık mesafe olmasını istersiniz. Dila Hazım?" dedi.

"Çok çok fazla mesafe olmalı." dedim. "Ayrıca bana neden Dila diyorsun?"

"Çok fazla olmaz." diye homurdandı. "Bir nefeslik olur." Birkaç saniye bekledi. "Çünkü Dila ismi dudaklarımdan arasından çıkarken bana o anı hatırlatıyor."

Zorlukla yutkundum. *Hangi an*, diye sormama gerek yoktu sanırım, değil mi? Karanlık sokağın tam ortasında, sokak lambasının soluk, sarı ışığı yüzümüze vururken omzumun üzerinden Çakır'a baktım. Siyah saçları alnına dağılmıştı, beyaz gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve boynunda parlayan gümüş zincirin ucundaki figürü ise ilk defa görüyordum.

Serçeydi. Ve serçenin kanatlarının biri beyaz kutu içinde donmuşken diğer kanadı da kül olmuştu. Tuhaf ama güzel duruyordu.

“Kolyemi beğendin sanırım, Minik Serçe?”

Minik Serçe mi?

Gözlerim sokağı taradı, burada benden başka kimse yoktu, yani seslendiği kişi bendim, öyle mi? Aptala bağlamıştım. Gerçekten yaz dizilerindeki aptal başrol kız gibi davranıyordum, acilen kendime gelmem gerekiyordu. Ben hareket edemezken Çakır bundan faydalandı ve aramızdaki dört adımlık mesafeyi kapattı.

İlk önce boynundaki kolyeyi çıkardı, itiraz etmek üzereydim ki başparmağını dudaklarıma bastırıp, “Konuşma,” diye fısıldadı. “Konuştuğun zaman ağzımı ağzına yaslayasım geliyor ve sonumuzun yatakta bitmesini istemiyorum. Sikeyim! Benden nefret ederek uyandığın bir gecenin sabahına uyanmak istemiyorum. Sabah uyandığında nefretini değil, arzulu bakışlarını görmek istiyorum. Bunun için bu anlamsız sürtüşmeye bile razıyım.”

Buz gibi kolyeyi sıcak boynuma bıraktı. İlk önce boynuma, ardından sağ köprücük kemiğimin üzerine tüylerimin ürpermesine neden olacak bir öpücük bıraktı.

Bu adam çok fenaydı.

“İçinde bir sapık yatıyor, bunu biliyorsun, değil mi?”

Dudaklarına keyifli bir gülümseme yerleştirdi, ona sapık demem hoşuna mı gitmişti?

“Ben sana zorla dokunmadım,” dedi, soğuk parmakları bir kez daha boğazlı kazağımın uçlarını kavradı. Aynı dakikalar içinde, ikinci kez köprücük kemiğime ıslak öpücüğünü bıraktı

ve yavaşça geri çekildi. "Ben kimseye zorla dokunmam, Dila. İlk orgazmının sahibi olamamak beni biraz üzdü ama önemli değil. Bir şeyin ilki değil, sonu önemlidir."

Gözlerim çenesindeki derin kesik izine takılı kalırken yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Neredeyse fısıldayarak, "Bir şeyin ne ilk ne de son olması önemli," dedim. "Önemli olan bıraktığı etkidir."

Gecenin karanlığında bir ton daha koyulaşan kahve gözleri sanı hareketime baktı. Dilini dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirdi, bu hareketi zorlukla yutkunmama neden olurken yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı ve çenesindeki iz, çeneme değdi.

Bu hiç iyi olmamıştı.

"Şimdi belinden kavrasam..." dedi. Bir eli yavaşça belimi kavradı, beni yavaşça kendine yasladı ve karnımın üzerinde, ona ait olan sertliği hissettiğimde kalbim ağzıma geldi. Nefes nefeseydim. Gözleri, sonunda uçurum olan yokuştı ve ben de o yokuşun ortasındaydım. Gözlerim kararmak üzereydi ve ben, gözlerinin uçurumundan düşmeye adım adım yaklaşıyordum. "Çenemdeki izi çenene sürtsem..." Çenesindeki izi bir kez daha çeneme sürttü. "Sonra dudaklarımı, dudaklarına yaslasam... Hiç etkilenmeyeceğini mi iddia ediyorsun?"

Dudaklarını dudaklarıma yaslamasını bekledim çünkü her cümlesinin sonunda, dediği şeyi yapmıştı. Ne? *Kahrıtsın*, dedim içimden. Ne düşünüyordum?

"Hımm," dedi. Dilinin altında sakladığı dikenli sözcükleri her konuştuğunda kalbime batırdığının farkında değil miydi? "Ben de öyle düşünmüştüm, güzelim."

"Lütfen yapma," dedim. Aklım zaten yerinde değildi ve kalan kırıntıları da benden almamalıydı. "Biri istemeden ona dokunmayacağını söylüyorsun ama ellerin, o anı yaşadığımızdan beni üzerimde."

"Ellerim senden uzak kalamıyorsa bu ellerimin mi yoksa senin suçun mu?"

"Birdenbire böyle bir çekim hissedemezsin," dedim, belimi sarmalayan bileğinden kavradım ve yavaşça ittim.

“Birdenbire hissettiğimi kim söyledi?” diye sordu. Zihnimde ona ait olan kararsızlığı eşti, yanına merak duygusunu ve şüpheyi yerleştirdi. Bir şeyler söylemek için hareketlenmişim ki izin vermedi. “Hadi, daha fazla üşüme,” dedi. Aracın anahtarını cebinden çıkardı, mekânın arka tarafına doğru yürümeye başladı. Bir elim uzandı, boynumdaki kolyeye değdi. Bu duruma nasıl geldiğimizi düşünürken tekrardan, “Hadi, hızlan,” dedi ve hareketlenmemi sağladı. Birkaç dakika sonra aracın yanına geldiğimizde uzaktan kumandayla kapıları açtı. İlk önce ön farları iki kez yanıp söndü. Ön koltuğa geçtikten sonra emniyet kemerimi bağladım. Çakır da sürücü koltuğuna geçti, elinde tuttuğu uzaktan kumandayı aracın göğsüne bıraktı. Kumanda yeni atıştırmaya başlayan yağmur damlalarının ön camdan kayışı gibi kaydı, göğsün tam ortasında, en alt kısımda durdu.

Motoru tek tuşla çalıştırdı, direksiyonu kavramadan önce üzerindeki kabanı çıkardı ve bana doğru uzattı. “Arka koltuğa bırakabilir misin?” diye sordu. Cevabımı beklemeden dizlerimin üzerine bıraktı ve ilk önce geri geldi, ardından direksiyonu sola kırdı ve karanlık sokağın içini aydınlatan ön farların izinde, dar sokakta ilerlemeye başladı.

Dizlerimin üzerinde duran kabanı kavradım, arka koltuğa bırakmak için hareketlendim ve tam da bu sırada, kabanından gelen keskin kokuyu istemsizce içime çektim.

Bu adam zihnimdeki düşünceleri birdenbire nasıl ele geçirmişti?

Bir hayatın içine bodoslama nasıl dalabilirdi ve buna hakkı varmış gibi o hayatın içinde kalmak isteyebilirdi?

“İstifamı kabul edeceksin, değil mi?” diye sordum. Dakikalar sonra ısıtıcıdan aracın içine yayılan, o gür sese karışan benim cümlelerim olmuştu.

Sorduğum soruyu duymazlıktan geldi. Bana cevap vermek yerine, “Sigara içsem sorun olur mu?” diye sordu. “Bir de benim acil kahve içmem lazım, kahve aldıktan sonra seni hastaneye bıraksam?” Ben de ona cevap vermedim, kısasa kısastı. Sessizli-

ğimi onaylamışım gibi algıladı, bir eliyle direksiyonu tutmaya devam ederken yavaşladı, cebindeki sigarasını çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi. "Torpido gözünde çakmak olacaktı, verir misin?" dedi. Bir elim uzandı, torpido gözünü açtı ve oradan siyah, metal *Clipper* çıkardım. Araç gittikçe yavaşlarken çakmağı tam ona vermek üzereydim ki yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve bakışları parmaklarımin arasında olan çakmağı buldu.

"Sigaramı yaksana," diye fısıldadı.

"Neden? Sen yakamıyor musun?"

Keyifle gülümsedi. "Yakabiliyorum," dedi. "Ama bu aralar yakmak istediğim şey sigaram değil."

Hiç. İyi. Hissetmiyorum.

Çakmağı ateşledim, bir kıvılcım olup aramızdaki o tuhaf çekime tutuşmak isteyen çakmağı ikimizin arasından sakındım. Dudaklarının arasındaki sigarayı yaklaştırdırken o da benimle aynı anda hareketlendi ve yüzünü biraz daha bana yaklaştırdı. İki dudağının arasında duran sigarayı yaktım. Sigaradan derin bir nefes çekerken, yanaklarındaki çukur gittikçe belirginleşti. Dudaklarındaki sigara külünü yansına kadar açık olan camdan savururken, "Kahve içer misin?" diye sordu.

"Hay-"

"Güzel, ben de cevabının öyle olacağını düşünmüştüm. Bu yüzden bana acı, sana da şöyle tatlısından bir kahve."

Aracı kaldırımın kenarına park etti, dörtlü sinyali yaktı ve araçtan indi. Ensesine vuran soğuğa aldırmadan dizlerinin üzerinde biten kabanının cebine ellerini yerleştirdi ve kahve almak için mekâna doğru ilerledi. Çok değil, yarım saatin sonunda tek elinde tuttuğu kahve kutusuyla geri döndü, kapıyı açtıktan saniyeler sonra sürücü kolruğuna yerleşti ve kahve kutusunu bir şey demeden bana uzattı. Kahve kutusunu iki elimle kavradım, bu sırada emniyet kemerini taktı ve yakışıklı yüzünü gölgeleyen çenesindeki izi başparmağıyla usulca okşadı.

O ize dokunmasından artık nefret etmeye başlıyordum. *Hayır*, diye tersledi iç sesim. *Sen o ize dokunduğunda deliriyorsun.*

“Yarın yemek listesini eksiksiz bir şekilde yerine getirmeni istiyorum, benim için oldukça yoğun bir gün olacak. Akşam Rest&Bar’a gidebilir misin bilmiyorum, eğer gidersen Seyhan’a haber veririm. Şimdi biraz Dila’yı tanıyabilir miyim?”

“Gitmeme izin vermeyeceksin,” dedim. Sesim sakindi ama bakışlarım için aynı şeyi söyleyemezdim. “Neden?”

“Çünkü öyle istiyorum,” dedi, bu sırada motoru tekrardan çalıştırdı. Yağmur damlaları gökyüzünden yeryüzüne düşerken aramızdaki sessizliğe, dikenli sözcüklerden ağ örüyordu ve benim yapabildiğim tek şey parmak uçlarımda yürüyen zamanın karanlık tarafına doğru sürüklenmekti. “17 Haziran 1995 yılında doğdun. Alkaran Üniversitesi’nde Okul Öncesi Öğretmenliği okuyorsun, üçüncü sınıfsın. Bunları biliyorum, bilmediğim şeylerden başla.” Bir eli uzandı, dizlerimin üzerinde olan kahve kutusundan kendi kahvesini aldı. “Kahveyi içerken dikkat et, oldukça sıcak.”

Bu uyarısı istemsizce dudaklarımın kıvrılmasına neden olurken tanıştığımız ilk geceyi hatırladım. Dilime, nefesini üflemişti. Oradan anlamalıymışım bir şeyler olduğunu ama ben galiba biraz saftım.

Ya da ben saf değildim.

O, karşılıklı oturduğumuz masada şeytanla işbirliği içindeydi ve kurallar şeytana göre değil, ona göre belirlenmişti. Şeytanı bile alt edecek olan cümleler dudaklarından döküldüğünde istemsizce ürperiyordum ve ellerine gerek kalmadan cümlelerinin karşısında çırılçıplak kalmışım gibi hissediyordum. Gözlerindeki gördüğüm o ifade, buz gibi betona basmışım gibi hissettirirken, “Seninle çalışmaya devam edemem,” dedim. Bu konuda tavrım netti, anlamasını istiyordum. “Ne olursa olsun, istifamı kabul edeceksin, tazminat ödetmeyeceğini biliyorum.”

“Beni tanıımıyorsun, Dila,” dedi.

“Tanımadığım bir adamın ellerinin müstehcen yerlerimde gezmemesi gerekiyor, haklısın,” diye yanıtladım. Sesim de bakış-

larımı gibi öfkeliydi. “O yüzden tam şu an aracı kenara çek, en azından iyiliğin için.”

“Ama bu ileride tanıyamayacağın anlamına gelmiyor,” dedi.

Gerçekten de ne dediğimi umursamıyor ve sadece kendini düşünüyordu. Benim ne hissettiğimin bir önemi yok muydu?

“Benim ne hissettiğimin senin için bir önemi yok mu?”

“Hissettiklerinin benim için bir önemi olmasaydı şu an hâlâ o yatakta, ellerin ellerimin arasında ve müstehcen yerlerinde de dudaklarım geziniyor olurdu.”

“Lanet olsun!” diye öfkeyle bağırdım. “Kes artık şöyle konuşmayı!”

Elimdeki kahvenin yansı aniden hareket ettiğim için üzerime döküldü, öfkeyle dişlerimi birbirine geçirdim. “Al işte,” dedi, gözleri kısa bir anlığına bana değmişti. Ses tonu ilk defa öfkeliydi. “Ya dilini yakarsın ya kendini.” Yol kenarına geçti, motoru durdurdu ve dörtlü sinyali yaktı. “Çıkar üstünü,” dediğinde ağızım şaşkınlıkla aralandı. “Kızım, yanıyorsun, çıkarsana!” Gözlerini gözlerimden çekti, başını kendine ait olan cama çevirdi ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Arka koltuktaki pakette siyah boğazlı kazak var, onu bana ver, bunu sen giy.” Bir şey dememe izin vermedi, beyaz gömleğini bana doğru uzattı. “Eğer bu gömleği sen giymezen ben sana büyük bir zevkle giydiririm,” dedi. “Ve bunu yemin ediyorum, gözlerinin içine baka baka yaparım.”

“Beni mahkemelerde süründürsen de hatta elimdeki her şeyi bile alsan istifa edeceğim,” dedim. Elindeki gömleği aldım ama ben onun aksine gözlerimi vücudundan çekmedim. Kalbinin üzerinde Arapça dövme, Arapça yazının durduğu noktada da örümcek ağı dövmesi vardı ve göğsünün ortasına yaptırdığı kafes dövmesine uzanıyordu. Kafesin kapağı ve demirleri kırıktı. Kırık kafesin kapağının hemen önünde, özgürlüğüne kavuşmak isteyen serçe dövmesinin de kanadı kırıktı, bunu göğsüne damla damla akan kan rengi dövmeden anlamıştım. Göğsünün üzerine yaptırdığı diğer dövmelere bakacaktım ki başını birden

bana doğru çevirdi, dudağının kenarına keyifli bir gülümseme yerleşti. “Minik Serçe, beni müsait olduğumuz bir zamanda da inceleyebilirsin, sana görsel şölen sunabilirim,” dedi.

“Sana bakmıyordum,” diyerek yalan söyledim.

“Hı hı,” dedi umursamaz bir ses tonuyla.

“Yüzünü tekrar cama dön,” dedim. Beni şaşırtıcı bir şekilde ikiletmedi, yüzünü cama döndü. Camdan gözüküyordum ama gölgem net değildi. Boğazlı kazağı çıkardım, sağ göğsümün üstü kızarmıştı, bunun haricinde sorun yoktu. Beyaz gömleği üzerime geçirdim, aceleyle düğmeleri ilikledim ve işim bittiğinde, “Dönebilirsin artık,” dedim.

Gözleri anında giymiş olduğum gömleğini buldu. “Yakıştı,” dedi. “Tabii bu gömleği başka türlü üzerinde görmek isterdim ama...”

“Kalan kahveyi yüzüne dökmeden önce beni hastaneye bırakır mısın?” dedim. Dudaklarım sahte bir gülümsemeyi taşısa da ses tonum tehditkârdı. Motoru çalıştırdı, yanan sinyali kapadı.

“Benim iki kız kardeşim, bir de erkek kardeşim var. En büyüğünün adı Sanem, ondan iki yaş küçük olanın adı ise Süreyya. Tanıl’ı zaten biliyorsun, erkek kardeşim. Aylin’den başka kardeşin var mı?”

“Hayır,” derken ses tonum yumuşaktı, tıpkı onun gibi. Konuşmaya devam edecektim ki aracın içine yayılan cep telefonunun sesini duydum. Çakır, cebindeki telefonu çıkardı ve üzerinde yazan isme baktıktan sonra bana uzattı. Annem arıyordu. Telefonu açtım, annemin kısık sesi kulaklarıma dolarken, “Bu akşam hastaneye gitme,” dedi. “Baban eve gelmeni istiyor.”

“Neden?” diye sordum, bu sırada telefonun yan tuşundan sesi kısmıştım.

“Sorgulama ve ne olursun geldiğinde babanı sinirlendirme. Sinirleri tepesinde, lütfen yarım saate kadar eve gel, Ahu.”

Annem telefonu yüzüme kapattı. Bakışlarım Çakır’a takılırken, “Rota değişti,” dedim. Evi tarif ederken bir alt sokağında beni bırakabileceğini söylemiştim. Çakır da evin önünde bı-

rakmak istediğini söylemişti ama bunu kesin bir dille reddetmiştim. Yarım saatin sonunda bir sokak değil, iki sokak aşağıda aracı durdurmasını söyledikten sonra, "Kararım kesin," dedim. "Başka iş bulacağım."

"Bulmayacaksın," dedi, sesi netti. "Sana karşı her zaman nazik olmaya çalışıyorum, Dila. Sinirlenmek istemiyorum. Başka bir iş diye bir şey yok, çıkar bu fikri aklından."

"Yapamam," diye direttim. "Benden istediğin şey çok ağır, kaldıramam."

"Benim kadını ol," dedi bir kez daha. Koyu kahve gözleri, gözlerimin içindeki karanlığa bakarken orada bir değil, birçok şey gördüğünü biliyordum. Gördüğü her yaraya dudaklarını değdirirse ya dudakları ya da duyguları yaralanırdı. Bunu kimse ona söylememiş miydi?

"Senin kadının olayım, davetlere katılayım, yatağını ısıtayım ve sen de bunun karşılığında kız kardeşimin hastane masrafını karşıla. Türk klişelerine hoş geldiniz." Sinir bozucu kahkaham aracın içinde yankılandı. "Kendi hayatımın başrolünde sadece ben varım, Çakır. Başka bir yerde, bileğimin hakkıyla çalışacağım. Bir mucizeye ihtiyacım vardı, o an karşıma çıktın ve biliyor musun? Ben ilk defa bir mucizeye inandım. Sana inandım."

"Ben baştan aşağı hayal kırıklığı bir adamım, bu hiç değişmeyecek," dedi. "Ama yine de kadını olmanı istiyorum, Dila." Bir eli usulca bana uzandı. "Lütfen izin ver," dedi. "En fazla ne kaybederiz ki?"

"Sonunu göremediğim yolda yürüyemem," dedim. Bileğimi nazikçe kavradı. "Sevilmek için çırpındığım yaşı çoktan geçtim, kanatlarım artık bana sunulmayan sevgiler için oynamaz."

Bana sevgi vaat etmiyordu, bana vaat ettiği tek şey onun çekici ve bir o kadar da kusursuz olan bedeniydi.

"Sen bana bir şeyler anlatırken, ben sadece sigaramı yakıp seni izlemek istiyorum," dedi. Nefesim kesildi, zorlukla yutkundum. Savaşmak istemiyordum, savaşmak istemezken bile zihnimde, *bunu asla yapmayacağım* savaşı veriyordum.

“İyi geceler, Çakır.”

Bileğimdeki elini çekmedi, aksine bileğimi sıkıca kavradı ve ben ne olduğunu anlayamadan dudağımın kenarına sert bir öpücük bıraktı. Öpücüğü bıraktığı yeri diliyle ıslattı. “Kahve tadı,” dedi, sesi sarhoş olmuş gibi çıkmıştı. “Lütfen *o an* neler hissettiğini söyle. Gözlerinde görüyorum, istiyorsun...”

Kahretsin, dedim içimden. *Darmadağınım*.

“Lütfen yapma,” diye mırıldandım ama dudaklarım, dudaklarına değiyordu. Gözlerim, gözlerinde gördüğüm o karanlık ifadeye bakıyordu.

“*Lütfen yapma*, derken bile yapmamı istiyorsun,” dedi, yakışıklı yüzüne keyifli bir ifade yerleşti. Dilinin değdiği dudak kenarıma, başparmağıyla dokundu ve yavaşça okşadı. “Ben ateşim,” dedi. “Sen de ateşe yaklaşan serçe. Hiç böyle yakmak, hiç böyle yanmak istememiştim.”

“Eğer serçenin kanatları yanarsa uçamaz. Bu yüzden, serçe ateşten uzak duracak,” dedim. Bu, ona söylediğim son sözdü. Aracın kapısını açtığım gibi indim ve ardıma bile bakmadan, koştura koştura eve giden sokağa girdim. Dar sokaktan geçtim, yokuşta bile durmadım. *Dayan, Abu*, dedim. Duşa girdiğim zaman içim çıkana kadar ağlayacaktım, boka battığım yetmezmiş gibi bir de elime yüzüme bulaştırmıştım.

Hayatım zaten karmaşıktı, hiç karmaşık değilmiş gibi bir de onu dağınık hayatıma düzenli bir şekilde yerleştiremezdim. İnsan dağınıklığın yanına düzenli bir şey koyamazdı, hadi koydu diyelim, her zaman eğreti duracaktı. Hayat standartlarımız bile birbirine denk değildi, hadi ama... Fakir kız zengin erkek klişesinden bahsetmiyordum. Düşünce yapımız, yetiştirilme tarzımız bile farklıydı.

O, duygusallık değil, tutku istiyordu. Ben ise babası tarafından bir kez bile saçları okşanmayan bir kızdım. Kanından olduğum adam elinin tersiyle beni iterken o nasıl sarmalayabilirdi ki? Beni, vücudumu sevdiği için sarmalamasını istemiyordum. Bunu kim isterdi?

İnsan, şefkate yaklaştığında gardını düşürürdü, ben ise o duyguya her yaklaştığımda gardımı almak zorunda kalacaktım çünkü o duygusal açıdan değil, bambaşka bir açıdan tatmin olmak istiyordu.

Ne olursa olsun, kendimi kullandırmayacaktım.

Çakır, siyah saçlarıyla, iri kahve gözleri ve yüzündeki izle bile eğreti durmayan bir adamdı. Etkileyici, ağzı çok iyi laf yapan biriydi ve tahmin ediyordum ki bir sözüne ya da bir bakışına ona diz çökecek olan kadınlar etrafındaydı. O zaten, benim dikbaşlılığımdan etkilenmişti.

Ama bir gün sıkılacaktı.

Peki, o zaman ben ne yapacaktım?

Ne olursa olsun, kendimi de düşünmek zorundaydım. Geri dönmeyen akşamlardan, işin içinden çıkamadığım sabahlardan dimdik ayağa kalkmışım. *Gözümdeki yaşa rağmen.*

Bir yolunu bulurdum, her zaman bulmuştum.

Apartmanın önüne geldiğimde, dizlerimin titrediğini son anda fark ettim ve demir kapının önüne çaresizce yıkıldım. Nefes nefese kalmışım. Birkaç dakika dizlerimin üzerinde bekledim, bir elimi demir kapıya yasladım ve sessizce soluklandım. Sonra demir kapının ince telini kendime doğru çektim, dar merdivenlerden yukarı çıktım. Kapıyı çaldım, bu sırada annem kan dolmuş gözleri, dağılmış saç ve titreyen elleriyle karşıma çıktı.

“Neyin var?” dedim korkuyla. “Anne, iyi misin?” Botlarımı çıkardım, eve girdim ve gözlerim direkt mutfak kapısının eşiğinde beni bekleyen babamı buldu. “Annemi yine mi dövdün?” diye sordum, gözlerim anında buğulanmıştı. “Sen nasıl şerefsiz bir adamsın!”

“Siktir olup gideceksiniz bu evden!” diye bağırdı babam. Elindeki bira şişesini duvara fırlattı, kırılan cam parçaları ve şişeden sıçrayan sarı su beyaz duvara iz bıraktı. Babam durmadı, ağzından tükürükler saçarak konuşmaya devam etti. “Sizi beslemekten yoruldum! Orhan’ın karısı ve kızı şunu yapmış diye elâlemin bana laf getirmesinden bıktım!”

“Asıl biz seni beslemekten yorulduk! Bu evden gidecek biri varsa o da sensin! Sen defolup gideceksin!” diye bağırdım. “O clâlem neden senin için bir halt demiyor? Dilleri bir tek bize mi uzanıyor?”

Neden tartıştıklarını, babamın gözünün annemi dövecek kadar neden döndüğünü bilmiyordum. Bildiğim tek şey ne olursa olsun, annemin haklı olduğuydu.

Babam söylediklerimi umursamadı, mutfağa girdi ve saniyeler içinde elinde bir bıçakla döndü. “Siktir olup gidiyor musunuz yoksa ben bu bıçağı, o günkü gibi göğsüne saplayayım mı?”

Bunu üçüncü kez yapıyordu. Üçüncü kez beni bıçaklamakla tehdit ediyordu. Bir daha gelmeyeceğine dair tövbe ettiği duruma, üçüncü kez gelmişti ve ben ona ikinci kez aynı duruma geldiğinde, *bu sefer ıskalama, eğer ıskalarsan o bıçak bir dahaki sefere benim elime geçer ve beni bilirsin, ben ıskalamam*, demiştim.

Ayaklarıma serdiği umutların altında bırakması yetmiyormuş gibi bir de üstüne hakaretlerini işitiyordum. Bu dünyaya babamdan eziyet çekmek için mi gelmişim? Annem bu dünyaya babamdan eziyet çekmek için mi gelmişti? Omzumun üzerinden, buğulu gözlerle anneme baktım. Dudağının kenarında kurumuş kan lekeleri vardı. Sol gözünün altı, elmacıkkemiği morarmaya yüz tutmuştu. Babamın ne ara yaklaştığını anlayamadım. Elindeki bıçağı, daha önce izini bıraktığı göğsüme yeniden saplamak için yanıma gelmişti. Geçmişte yaşadığım o anı hatırlamak, büyük bir öfkeyle bağırmama ve babamı göğsünden sıkıca itmeme neden oldu.

O gece yapamamıştım, kendimden uzaklaştıramamıştım ve annemin de gücü babamı üzerimden almaya yetmemişti. Gözlerimden akan sıcak bir damla yaş yanağımdan çeneme doğru süzülürken babam sarsılan bedenini çabucak toparladı ve beni sertçe duvara yapıştırdı. Ağzımdan küçük ama acısı büyük bir inilti döküldü. Bıçağın sivri ucunu boynuma yasladı, gözlerinde gördüğüm merhametten yoksun ifade üzerime yıkıldı. Küçük Ahu Dila’nın boynundan tuttu ve defalarca kez duvara çarptı.

Annem, o gece gibi babamı üzerimden itmeye çalışırken babama gelen deli güç onu ittirdi. "Sen annen gibi olmayacaksın," dedi öfkeyle. "Annen gibi orospuluk yapmayacaksın!"

"Öyle bir şey yok, Ahu," dedi annem, hıçkırarak ağlıyordu. "Temizliğe gittiğim adam, *zor durumdayım*, deyince bir yıllık paramı peşin ödedi ve buna göre sözleşme imzalattı. Baban *onaylanmamış sözleşme olur mu hiç*, dedi. İnanmadı. *Adamın altına mı yattın*, dedi. Hakaretler savurdu ve en sonunda dövdü. Böyle bir şey yapar mıyım? Doğru değil, kızım."

Biliyordum, öyle bir şey yoktu. Bu, ruh hastası babamın kafasından uydurduklarıydı. Annem ne zaman işe gitse babam gereksiz kıskançlık yapar, günü ona zehrederdi.

Unuttuğu bir şey vardı: Bu kıskançlık değil, hastalıktı.

"Orospu çocuğu!" diye bağırıp dizimi münasip olmayan tarafına geçirdim. Sarsılmasına neden olduktan sonra elindeki bıçağı, avcumun kesilmesini umursamadan keskin tarafından kavradım. "Tek yaptığın şey sorun çıkarmak. Bir kere bile saçlarımı okşamadın, baba. Bir gün bile bana gülümsemedin. Bir kere *ben hallederim, sen yorulma*, demedin. Sekiz yaşından beri çalışıyorum ama bir türlü doymadın, verdiklerimle yetinmedin ve hep daha fazlasını istedin. Hiç çabalamadın. Neden?" diye bağırdım. Boğazım acıyordu. Gözlerim döndü, kavradığım bıçak hayatımın tam ortasına saplandı ve kâğıt gibi ikiye ayırdı. Artık yapmadıklarımın değil, yaptıklarımın bedelini ödemeye karar verdiğimde elimde bir bıçak, babamın gözlerinin içine bakıyordum.

Bıçağı, babamın kalbinin iki parmak aşağısına saplamıştım.

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Elimi bıçaktan çekemedim. Bıçağın saplandığı yerden akan kan, sarı gömleğini anında kirletirken gözlerim şok içinde bana bakan anneme takıldı. Babam ilk önce dizlerinin üzerine yıkıldı, saniyeler içinde gürültülü bir şekilde zemine düştü.

"Sana söylemiştim, baba," dedim, hıçkırıklarımın arasından.

"O bıçak benim elime geçerse *iskalamam*, demiştim."

Kanlanan elime bakıp duvarın dibine çöktüm. Belimi soğuk duvara yasladım. Dizlerimi göğsüme çekip, hıçkırarak ağlamaya başladım.

Ölünün kefeni bile bir kere sarılır, baba. Sen beni aynı kefene kaç kez sardın, kaç kez öldürdün, sayamadım.

“Neden gördüğün en güzel çocuk ben olamadım?”

Hem duygusal olarak hem de fiziksel olarak bitmiştim. Babamın bitmek bilmeyen öfkesi, kibri çocukluğumu ateşe verirken ben kapalı kapılar ardında, sessizce ağlamıştım.

Hiçbir şey değişmemişti.

Babamın öfkesi ve kibri bu sefer de gençliğimi ateşe vermişti. Yine dört duvarın arasında, bu sefer bağıra bağıra, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Zamanı birkaç dakika öncesine alsaydım da o bıçak elime geldiğinde yine babama saplayacaktım, bunu biliyordum ama bunu bilmek, daha çok ağlamama sebep olmuştu.

Babam beni ne zaman anlamıştı ki? Hiçbir zaman.

Kalbimde soluğumu kesen hayali bir bıçakla yaşamaya sekiz yaşındayken başlamıştım, yirmi yaşında da bir bıçağın kalbe nasıl saplandığını öğrenmiştim. *Bana bunu babam yapmıştı.*

Ben ağlamaya devam ederken hiç beklemediğim bir şey oldu ve dış kapı gürültüyle duvara çarptı. Saniyeler sonra kapı eşiğinde bana şaşkınlıkla bakan iri, koyu kahve gözleri gördüm.

Çakır Kağan Alicioğlu buradaydı.

Gözleri ilk önce gözyaşlarımın aktığı yüzümde, ardından avcumdaki kader çizgilerine karışan kan lekelerinde gezindi. Birkaç saniye sonra korkuyla açılan gözlerine tuhaf bir ifade yerleşti, tam üç kez art arda yutkundu. Ve şaşkınlıkla aralanan ağzı, dar koridorda sırtüstü uzanmış olan babamı görmesiyle daha da büyüdü.

“Çakır...” dedim. Sesim de dizlerim ve ellerim gibi titriyordu. “Babamı öldürdüm.”

İĞNE DOLU KALPTE UMUT ARAM;

Artemus. If U' Think I'm Pretty

Duygusal acı, zihinde çatlar. Çatlayan acı, iyileşmeye yüz tutmuş kahverengi kabuklu yaraları kanatmaya başladığında kırılır. Zihin, küçük yaşlarda yaşadığımız travmatik olayların üzerine diğer travmatik olayı ekler ve altta kalan acı çürür.

Kelimelerdeki hisleri kapatan bir mürekkep damlasının içinde var olduğumu ve bana verilen en büyük imtihanın da baha olduğunu sekiz yaşındayken düşünmeye başlamıştım. Beni bazen çöplükten getirmiş gibi ezdi. O ezdikçe ben güçlenirdim. Annemin ben uyumadan önce okuduğu masallardaki canavara benzetirdim bahamı ve onu her masalın sonunda öldürürdüm.

Bahasını öldürmeye masallarda başlayan Aha Dila, yirmi üçüncü yapını, hayallerini, annesini ve kız kardeşini düşünmeden elindeki bıçağı babasının kalbinden iki parmak aşağıya saplamıştı.

Bunu kendime nasıl yapmıştım?

Buğulu gözlerim, ellerimi koyduğum dizlerimdeydi ve dakikalardır aynı noktaya kilidlenmişti. Çok değil, bir hafta önce ağlayamıyorum diye söylenirken yaklaşık beş dakikadır gözlerimden istemsizce akan yaşlar yanağımdan süzülüyor, dişlerimle ezdiğim dudaklarımin arasında kayboluyordu.

"Nabız alıyorum," dedi, tanıdık ses. "Oğuz, hemen konum atacağım yere gelmeniz lazım. Acil diyorum, acil! Bana ne anı na koyayım, ister uçarak ister yürüyerek gel! On dakika içinde burada olman lazım." Birkaç saniye soluklandı, ondan önce ku-

nuştuklarını duyamamıştım ama sanırım yaralı biri olduğunu söylemişti. “Adam dev gibi amina koyayım, siksen tek başıma kaldıramam.”

Annem duvarın dibinde, boş bir ifadeyle Çakır’ı izliyordu. Gözleri bir kez bile bana değmemişti.

Anneme bunu nasıl yapmıştım?

Ben şimdi, kökü kurumuş portakal çiçeğiydim ve değdiğim dudakları yaralar, kan kustururdum.

Aylin’e bunu nasıl yapmıştım?

Çakır, elinde tuttuğu ve nereden bulduğunu bilmediğim kalın, gri renk ceketini babamın yarasına bastırıyordu. Bıçak babamın yanına düşmüştü, şu an orada değildi ve ben onu çıkarıp çıkarmadığımı bile hatırlamıyordum. Ne kadar süre geçti, bilmiyorum. Tam iki kez mermere, sırtüstü uzanan babama bakabilme cesaretinde bulunmuştum ama üç olmamıştı. *Bakamamıştım.*

Kalbimi dolduran gözyaşları tükenmemişti. Kalbimi dolduran gözyaşlarım da titreyen kanlı ellerim de bu hale nasıl geldiğimizi bilmiyordu.

Adım seslerini duyduğumda, gözlerim açık olan demir kapıya çevrildi. Eve tanımadığım dört kişi girdi. Hepsi de takım elbiseliydi. Gözlerim onları incelemek için yüzlerinde gezindi. Biri buğday tenli, kumral saçlıydı. Diğer beyaz tenli, kıvrıcık saçlıydı. Gözleri çekikti. Diğer iki kişi de esmerdi ve yüzlerini uzun sakallarıyla kamufle etmişlerdi.

“Başkan, olay bu muydu?” dedi, kumral saçlı adam. “Sen öyle anlatınca ben de adamı beyninden vurdun sandım.”

“Çenenin yayını sikkemeyeyim, Oğuz,” dedi Çakır. Konuşurken bakışları duvarın dibinde, kapının önünde duran anneme takılmıştı. “Adama ceket giydirdim, bu saatte sokakta kimse olmaz ama ne olur, bilinmez. Yaralı olduğunu görmesinler. Nurullah, adamı araca götürdükten sonra anneyi al, üzerine bir şeyler geçir ve senin araca geç. Ben de kızı alayım, hastanede görüşürüz.” Birkaç saniye bekledi, gözleri bu sefer titreyen çeneme takıldı. “Sertap’a haber verdim, bizim hastaneye gideceğiz,” dedi.

Oğuz babamın kollarından, adını bilmediğim kısa boylu adam da bacaklarından kavradı. Nurullah denilen kişi de babamın yarasına baskı uygulamaya başladı. Babam saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Çakır, "Ben Ahu'nun patronuyum," dedi ama annem herhangi bir tepki göstermedi. "Lütfen, sizinle ilgilenecek olan elemanıma zorluk çıkarmayın."

Birkaç dakika sonra nefes nefese kalmış olan Nurullah geldi ve duvar dibine çöken annemi kucakladı. Dudaklarıma yerleşen sinir bozucu gülümseme, titreyen çenemde çatladı ve kırık kahkahalara dönüştü. "Her şeyi mahvettim," dedim, dakikalar sonunda. Buğulu gözlerim, gözlerinde umut yıldızlarını taşıyan Çakır'ı buldu. "Katilim ben."

"Saçma sapan konuşma," dedi öfkeyle, sakinleşmeye çalışıyordu ama bu pek mümkün değildi. "Katil falan değilsin, Dila. Hadi gel, biz de arkalarından gideceğiz."

"Çakır, ben katilim," diye fısıldadım. "Babamı öldürdüm."

"Baban ölmedi, Dila," dedi bir kez daha. "Hadi, Minik Serçe, gel kucığıma." Yürüyecek gücüm yoktu. Bir eli belimi, diğer eli bacaklarıma kavradı ve beni yerden kaldırdı. "Ellerini boynuma sar," derken sesi sakindi. Ellerimi boynuna dolayıp başımı göğsüne yasladım ve sessizce ağlamaya başladım. Demir kapıyı kapatırken, "Dili kırılmış," dedi. "Gece'nin bir vaktinde çilingir çağırmadığım kalmıştı."

Merdivenlerden dikkatli bir şekilde indi, beni iki sokak aşağısına kadar kollarının arasında taşıdı. Aracın önüne gelmeden birkaç dakika önce ön farlarda saniyelik yanan sarı ışık gözlerine değdi ve orada karanlıkların sahibi olan yıldızları aydınlattı. Buğulu gözlerim hâlâ gözlerindeydi.

"Kolyem vardı," dedim, boynumu yokladığımda. "Kolyem nerede? Sen vermiştin. Şimdi yok."

Çakır birkaç saniye duraksadı. Eli hafifçe boynuma değdi. "Kolye burada, sakinleş, hadi gel bakalım." Kolyeye dokundum, boynumdaydı. Kolyeyi bana Çakır vermişti ama ne zaman vermişti? Neden hatırlayamıyordum? Arabanın kapısını açtı ve beni

yavaşça koltuğa bıraktı. Hemen ardından emniyet kemerimi taktı. Sürücü koltuğuna geçti, kendi emniyet kemerini de taktıktan sonra motoru çalıştırdı.

Gözlerimden usulca, titreyen çeneme akan yaşları kontrol edemiyordum. Sessizce iç çektim. Tırnaklarımın içinde, kader çizgilerimde, kulaklarıma uğuldayan küçük çocuğun çığlıklarını duyuyordum.

“Ağlama,” dedi, yumuşak bir ses tonuyla. Dudaklarımı büzdüm, titreyen çenemdeki gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama ellerime bulaşmış olan kan lekeleri, gözyaşlarımı da kirletti. “Sen öyle ağlarsan...”

Gözlerine baktım. Gözyaşlarımı silmekten korkmuyordu, gözyaşlarımı silerse duramamaktan korkuyordu.

Dudaklarımdan, “Katil oldum,” demekten başka kelime dökülüyordu. “Kardeşimi iyileştiremedim, anneme rahat bir yaşam sunamadım, okulumu bitiremedim, katil oldum.”

“Ölmeyecek, Minik Serçe,” dedi, bir kez daha. “Çoktan hastaneye varmışlardır, bana güven.”

“Ya gelmeseydin?” diye sordum. “Ya ben orada öylece kalsaydım? Hiçbir şey yapamadım, duvarın dibine çöktüm, hiçbir şey yapamadım.”

“Ama geldim,” dedi, sesi netti. “Hep geleceğim, Dila.”

Zorlukla yutkundum. “Ama geldin...”

Çakır, elinin altında yağ gibi kayan direksiyonu sağa kırdı, dörtlü sinyali yaktı ve araçtan indi. Arka yolcu koltuğunun kapısını açtı, koltuktan ne aldığını benim kapımı açtığımda gördüm. Yarisına kadar dolu olan su şişesiydi. Beyaz kapağı açtı, sıcak eli buz kesmiş ellerimi kavradı ve şişeden akan suyu yavaşça dökmeye başladı. “Teşekkür ederim,” dedim, sesim hâlâ titriyordu. “Kötü biri değilim, ne olursun beni kötü bilme.”

“Böyle bir şey mümkün değil, Dila,” dedi bir kez daha. “Bu mümkün değil, güzelim.” Ellerimdeki kanı temizledi ama izleri, zihnimde kırılan acının gölgesine saklanmıştı. “Sümüklü, gel buraya.” Gülümsemek istedim ama yüzümde mimik oynamadı.

Torpedo gözünden peçete çıkardı, peçeteyi burnuma yaslayıp nazıkçe sildi. "Daha fazla ağlamak yok," dedi. "Bazı acılar ve insanlar gözyaşı dökmeyi hak etmez. Kansızın kanı ellerine bulaşsa ne olur?"

"Duydun mu her şeyi?" diye sordum. "Neden beni takip ettin?"

"*İki sokak aşağıda bırak, deyince içime sinmedi, çaktırmadan takip ettim. Apartmana girdin ama içimden bir ses takip et, kaçınıcı katta olduğunu öğren, belki kaçırmak için işe yarar, dedi. Ben de ayakkabıların durduğu kapıyı bulana kadar çıktım ve sesini duydum, ağlıyordun.*"

"Sen delisin," dedim. "Kaçırmak nereden çıktı?"

"Sen öyle işi bırakacağım, deyince ben de kaçırırım diye düşündüm." Gözlerimde, adını koyamadığım bir his parladı ve gözlerinde yanan yıldızları aydınlattı. "Daha iyi misin?"

"Senin sayende daha iyiyim. Ölmemiştir, değil mi? Ben kendimi kontrol eden biriydim, aklıma eseni anında yapmazdım. Bana bugün ne oldu, bilmiyorum. Aklıma eseni yapıyorum ve en kötüsü, sanki bu başlangıçmış gibi hissediyorum. Düşünmeden kurduğum cümlelere bakınca insan bir günde nasıl değişebilir?"

"İnsan bir günde nasıl değişir, bilemem ama bir gecede nasıl değişir, çok iyi biliyorum. Bazı acılar öldürmez, büyütür."

"Kötü geceler, hep böyle bizi mi bulur?" diye sordum.

"Kötü geceler *ansızın* hep bizi bulur," diye yanıtladı. "Şimdi hastaneye gideceğiz. Ağlamak yok, tamam mı?"

"Çok uzun zamandır ağlayamayınca durduramadım kendimi," dedim. Sesim kısılmıştı. "Tekrardan teşekkür ederim."

Bana öyle bir baktı ki çok kısa bir an gözlerinde kendimi görür gibi oldum. O da sanki omzuna astığı her şeyle tek başına mücadele etmişti, mücadele ettikleri de ilk önce kendinden uzaklaşmasına neden olmuştu.

Benim gibi.

Parmak uçlarıma, bir zamanlar her şeyden çok sevdiğin insanın kan bulaştı, anne. Sana hiç kimse zarar veremesin diye çabaladım, şimdi neden en çok zararı ben vermişim gibi hissediyorum?

Her nefes alıp verişimde göğsüme saplanan ağrı, annemi hastane odasında yarı baygın bir şekilde yatarken gördüğümde daha da arttı.

“Kuzenim hastanenin başhekimisi,” dedi Çakır. “Babanı on dakika önce ameliyata almışlar, tam anlamıyla detay veremedi ama hayati tehlikesi olsaydı söylerdi. Annen hastaneye girdikten bir süre sonra sinir krizi geçirmiş, sakinleştirici yapmışlar, şu an daha iyi.”

“Bir kez bile olsun içimden *babama bunu nasıl yaptım*, demedim, biliyor musun? *Anneme, Aylin’e, hayallerime bunu nasıl yaptım*, deyip durdum. İnsan, ağır yaraları iyileşmeye başlarken affetmeye kimden başlar?”

“Ya o bıçak kalbine gelseydi?” diye sordu, ses tonunda bariz bir öfke vardı. “O zaman affetmeye kimden başlayacaktın? Babandan mı?”

“Gelmediğini mi sanıyorsun?” diye sordum. Bakışlarımı annemden çektim ve omzumun arkasında, kapının birkaç adım önünde duran Çakır’a baktım. “Tam üç yıl önce o bıçak kalbime hedef alındı ama göğsüme saplandı. Artık değil yarası, izi bile sızlıyor.”

“Nasıl oldu?” diye tereddütle sordu. Bu soruyu yanıtlamak istediğimden emin değildim. Birkaç dakika bekledim, annemin yastığa dağılmış saçlarını okşadım, gözlerinden öptüm ve odadan çıkmak için hareketlendim.

Çakır, sakın ama kendinden emin adımlarla güçsüz adımlarımı takip etti. Nereye gittiğimi bilmiyordum, gözlerim birkaç saniyelğine yangın merdivenine açılan kapıya takıldı. Açık olduğunu sanmıyordum ama şansımı denemek istedim. Kapı gıcırdayarak açıldı. Bir merdiven indim, duvar tarafındaki basamağa oturmak üzereydim ki, “Kabanını kalçanın altına al, üşütme,” diye uyardı. Dediğini yapıp kabanımı kalçamın altına

aldım. O da benim gibi yaptı, korkulukların olduğu basamağa geçti ve direkt olarak gözlerimin içine baktı.

"Yirmi yaşındaydım," diye başladım konuşmaya. Tuhaf olan, o günle ilgili kendime bile konuşmamışken birkaç gündür tanıdığım bir insana göğsümde taşıdığım izden bahsetmek istememdi. Yangın merdiveninde otomatik olarak yanan ışık söndü ama gözlerinde gördüğüm yıldızların parlaklığı buğulu gözlerimi aydınlattı. Bir adım yaklaştı, yan döndüğüm için dizi dizime değdi.

"Üniversite puanım Alkaran için yeterli değildi, babam da böyle sorumsuz olunca annemi ve kız kardeşimi bırakıp başka şehre gitmek istemedim, mezuna kaldım. Sabahları bizim mahalledeki Eylem ablanın işlettiği kuaförde, geceleri de evde ders çalıştım. Haftalığımı aldığım günden bir gün sonra Aylin ve annemle beraber sosyete pazarına gittik, uzun zamandır üzerimize giyecek bir şeyler almamıştık. Birkaç parça kıyafet aldık, bir de akşam yemeği için sebze, et falan... Aylin, annemin dediğine göre kabarık bir elbiseye dakikalarca bakmış. Durumumuz el vermediği için Eylem ablanın kızının eski kıyafetlerini giyer, onunla yetinirdi ama bir kere beğenmiş, anladın mı? Kıyamadım, içinde kalmasın istedim ve o elbiseyi aldım. Babama ayırdığım parayla, daha doğrusu ayırdığım alkol parasıyla Aylin'e elbise aldım. O gece eve geldi, yine zilzuma sarhoş tabii. Gözü, burnunun ucunu dahi görmüyor. O gece çilingir sofrası istemiş annemden ama annem hazırlamamıştı. Ben de rakı almamıştım zaten. İlk önce anneme çattı, daha sonra Aylin'e bağırıp çağırdı ve en sonunda da bana. Odaya gelip denemeleri, masanın üzerinde duran soru bankasını yırttı. Boşuna çalışıyormuşum..."

Sağ gözümünden akıp, titreyen çeneme doğru süzülen gözyaşını elimin tersiyle silerken bir yandan da sesli, derin bir nefes alıp verdim.

"Zaten ben üniversite kazanamazmışım, zeki değilmişim, zeki olsaymışım ilk yılımda tuttururmuşum gibi bir sürü şey... Sonra tartışmaya başladık, ben sussun diye mutfaka geçtim ama

peşimden geldi. İlk defa babama, *sen de iyi bir baba değilsin ama bak, biz seni besliyoruz*, dedim. İlk önce kalakaldı, benden böyle bir şey beklemiyordu çünkü. Sonra açtım ağzımı, yumdum gözümü. *İğrenç, alkolik bir baba olmak yerine ilk önce insan ol ve bizimle düzgün konuş*, dedim. Her şeye annem ve ben koşturuyoruz, o anca kahvede arkadaşlarıyla pişpirik oynuyor ve bu, yıllardır değişmedi. Ben küçükmüşüm, o da babammış, haddimi bilecekmişim. Komik olan şu ki o, haddini bilmezken haddimi bildirmeye çalışıyordu. Dayanamadım, masanın üzerinde duran ayran sürahisini yüzüne fırlattım. O da bıçağı aldı, tişörtümü çıkardı, ne olduğunu anlamadan göğsüme sapladı ve işaretparmağıyla aynı uzunlukta olan izi, göğsümün ortasına mühür gibi bastı.”

Bir eli yumruk oldu, hareketlendi ve bu sırada otomatik ışık yeniden yandı. Yumruk yaptığı elini merdiven korkuluğuna geçirdi. “Niye gebermesine izin vermedim ki?” dedi, öfkesi kendineydi. “Böyle insanların nefes alması bile suç, anladın mı? Derdini sikeyim o adamın. Kansız, orospu çocuğu!”

“Babaannem de pek iyi sayılmaz, lütfen onu tenzih etme, yattığı yerde ters dönmüştür inşallah,” diyerek zorlukla gülümsedim. “Küfretmek sizin gibi iş insanı, beyefendi birinin ağzına yakışmıyor.”

“Bak sen,” dedi, dudaklarına serseri bir gülümseme yerleşti. “Ne yapacağım ben seninle?”

“Ne yapacaksın ki sen benimle?” diye sordum. Gözlerim, karanlıkta bir ton koyulaşan gözlerindeydi. Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum.

“Dizlerime yatıracağım,” dedi ve o an kalbim tekledi. Zorlukla yutkundum, buğulu gözlerimi net bir ifadeyle bana bakan gözlerinden kaçırdım ve arkama bile bakmadan kaçmak istedim.

Geriye dönüp baktığımda, ne olursa olsun bugünün bir takvim yaprağı gibi yırtılıp kaybolmasına izin vermeyecektim. Bugün benim zaferim, ilk yenilgim ve bir adamın ateşinden kaçmak için kanatlarımı feda ettiğim ilk gündü.

18 Aralık 2018.

Hafızama kazıdığım tarih, zamanın parmak uçlarında kanatlarını açan serçenin yenilmeye hazırlandığı ilk tarihti.

Bazı yenilgiler, durağan bir acının kanayan yarasına tuz basabilirmiş ama sorun bu değildi. Sorun, bunu bilmeme rağmen kanatlarımı açarak şeytanla işbirliği içinde olan adama yürümemdi.

Dizlerini, dizlerime ve hatta bacaklarıma değdirerek uzattı. "Hadi," diye fısıldadı. "Hadi, Minik Serçe."

Başını dizlerine koydum ve sanki bunu bekliyormuş gibi iç çekerek ağlamaya başladım. Boz bulanık bir akıntının içindeydim. Kendimi aradığım bir yerde ateşi yakan, yakmakla kalmayıp başkalarına da sıçratan adamın dizlerinde küçüldüm.

Her şey burada, cehennem çukurlarını gözlerinde taşıyan adamın dizlerinde yeniden başladı.

"Bu gecenin böyle biteceğine ihtimal vermezdim," diye fısıldarken bir eli kanşmış olan kıvrık saçlarıma kaydı. "Bu gece, sekiz yaşındaki kız çocuğunu dizlerimde avutacağım aklıma gelmezdi."

"Yürüdüğüm yolun yanlış olduğunu biliyorum," dedim, açıkça. "Ama ellerime uzanan ellerini görmezlikten de gelemiyorum."

Küçük bir kukurtı dudaklarından döküldü. Bulaşıcıymış gibi dudaklarıma yayıldı. "Yani hâlâ kahve pişiricimsin, öyle mi?" diye sorarken sesi keyifliydi.

"Hı hı," dedim, bu sırada gözlerim kapanmak üzereydi. "Bugün olan bitenle ilgili tek bir imada bile bulunmazsan işime devam edeceğime söz verebilirim."

"Bana ne olursa olsun sizli bizli konuşmayacak ya da *Çakır Bey*, demeyeceksen imada bulunmam," dedi ama bundan o da pek emin değildi. O odada yaşanan hiçbir şeyi unutmayacağını, unutmayacağımı biliyordum.

"Başkalarının yanında bile mi?"

"Başkalarının yanında bile," diye onayladı. Birkaç dakika ses-

siz kaldıktan sonra zihninin bir köşesinde dönüp dolaşan soru dudaklarından döküldü. “Bir gün bana keman çalar mısın?” diye sordu. “Annem kadar iyi misin merak ettim.”

“Annen de mi çalıyor?”

“Evet, öğrencileri bile var.”

“Babam söylediğine göre yanlışlıkla kemanımı kırmış.” Burukça gülümsedim. “Şu an sorsan inanmam ama o zaman inanmıştım. Okuldan eve döndüğümde, kemanımı kırık bir şekilde yatağımın üzerinde görmüştüm. Bu beni çok üzmüştü ama babam karşıma geçip, *isteyerek olmadı*, dediğinde cazgırlık yapamamıştım. Yenisini eniştemden isteyemedim, onun kemaniyla çalmaya devam ettim ama son bir yıldır hiç çalmadım. Belki bir gün, neden olmasın.”

Sonra zaman, dudaklarımızın arasına hapsolan sessizliğe gümüldü ama durmadı çünkü zaman hiç kimse için durmazdı. Bu hayatta hiç durmadan, ara vermeden akan tek şey zamandı ve ben durmaksızın hayata karışan bir zaman küresinin içinde, bu geceyi ellerimdeki mumla arayacağımdan habersizdim.

İlk hatam değildi, son da olmayacaktı.

Çakır’ın dizlerinde, zaman kavramını unuttuğum anda uykuya dalmak üzereyken cebimde titreyen telefonum gözlerimi aniden açmama neden oldu. Kabanımın ceplerinde olan elimi çıkardım, arka cebime koymuş olduğum cep telefonuma uzandım ve ekranda yazan isme birkaç saniye bakakaldım.

Teyzem arıyordu.

Aramayı yanıtladım. Telaşlı sesi kulağıma dolarken, “Sakin ol,” dedim. “Hastanedeyiz. Teyze, geldiğinde anlatsam olur mu?” Birkaç saniye bekledim, başımı Çakır’ın dizlerinden kaldırdım. “Oda numarasına bakmadım, birazdan konumla beraber mesaj atarım,” diye yanıtladım.

“Oda numarası 288,” dedi Çakır. Telefonu kapadığımda, teyzeme bulunduğumuz hastanenin konumunu atmıştım. “Ben annemin yanına döneyim,” diye fısıldadım. “Yardımların için teşekkür ederim.”

“Kim olsaydı aynı şeyi yapardı,” dedi.

Dudaklarımdan, söylediğine itiraz eden mırıltılar döküldü. “Yapmazdı.” derken zorlukla yutkundum. “Eğer sen olmasaydın, ben şimdi nezarethanede, annem hastanede, babam da morgda olurdu. Hayallerimi bırakmadım, hayallerime sımsıkı tutundum. Her şeye rağmen ansızın, iyi ki.”

“Her şeye rağmen ansızın, iyi ki...” dedi, o da benim gibi. “Yarın holdinge gelir misin? Yani kahve içmediğim günlerde aşırı sinirli biri oluyorum.”

Bahanesi komikti. Dudaklarıma yorgun bir gülümseme yerleşirken, “Yalan söyleme üzerine biraz daha çalışmalısın,” dedim. “Zayıf noktayı buldum sanırım.”

Bir şeyler söylemek istedi, daha sonra bundan vazgeçti. Bir elini kaşe kabanının cebine koydu ve benimle beraber merdivenlerden çıkmaya başladı. Yangın merdiveninden çıktık, ben annemin odasının önünde dururken Çakır asansöre doğru ilerledi. Bir anlığına duraksadım, omzumun üzerinden ona baktım.

“Seni göremediğimde aşırı gergin oluyorum.” diye bir itirafa bulundu. Bu onun, ellerimin terlemesine, bacaklarımdan uyuşmasına neden olan ilk itirafı değildi ama gözlerinde gördüğüm o şey iğne dolu kalpte, umut arıyormuşum gibi hissettirmişti. “O yüzden yarın gel. Bir de rahat uyuman açısından hemen yandaki odayı ayarlatım.”

“Teşekkür ederim ama annemin yanında olsam daha iyi olur. İyi geceler, Çakır,” dedim. “Babamla ilgili bir gelişme olursa lütfen haberdar et. Bu sefer mesajlarına cevap vereceğim.”

Gülümsedim, o da gülümsedi.

Asansörün kapısı açıldı, o gidene kadar yerimden kıvılda-yamadım.

Gitti.

Ben hâlâ aynı yerdeydim.

Annem hâlâ uyuyordu. Bu benim açımdan, en azından kendimi toparlayabilmek adına iyi olmuştu. Ellerimi ve yüzümü yıkamış, kıvrık saçlarımı çantamda bulduğum kırmızı tokayla

toplamiş ve annemin yanında duran deri koltuğa uzanmıştım. Çok değil, birkaç dakika sonra telefonum arka cebimde titremişti.

Çakır Kağan Alicioğlu (03.46): *Baban ameliyattan çıkmış, durumu iyi ve hayati tehlikesi yok. Uyandığında kuzenim bana yine haber verecek.*

Ahu Dila Tanin: *Teşekkür ederim. Ne desem bilemedim, bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım.*

Çakır Kağan Alicioğlu: *Birazdan Nurullah senin için yemek getirecek. İtiraz yok. En son benimle beraber yediğin yemekle duruyorsun. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.*

Bu arada, mesajına hemen cevap vermen... Hımm, bak sen...

Biriyle flört etmek için zamanım olmamıştı ya da sevgili muhabbetlerine girecek kadar hazır hissedememiştim. Bu yüzden karşımdaki adamın tavırlarına bir anlam veremiyordum ama şu an hissettiğim şeyi bir kelimeyle özetleyecek olursam bu, *ruhaf* kelimesi olurdu.

Tuhaf hissediyordum.

Ahu Dila Tanin: *Bunun içinde teşekkür ederim. Ve tamam, itiraz yok.*

Bu gece umarım hemen biter, teyzem geldiği an uyumayı düşünüyorum. Uyumazsam bitmeyecekmiş gibi.

Çakır Kağan Alicioğlu: *Minik Serçe... Hadi uyu.*

İyi geceler.

Ahu Dila Tanin (03.55): *İyi geceler.*

Teyzemin telaşlı sesi hastanenin sessiz koridoruna bir bomba gibi düşerken yüzümdeki o aptal ifadeyi sildim, uzandığım koltuktan kalktım ve kapıyı açtım. Koridorun en sonundaki merdivenlerin başında, telaşlı bir şekilde telefonla konuşuyordu. Sesi gittikçe netleşti, beni gördüğünde adımları hızlandı ve sımsıkı sarıldı.

"Ah, güzel kızım..." dedi, onu gördüğüm an akan gözyaşlarımdan öptü. "Bahtsız bedevim, kıvrıcık çiçeğim, iyi misin?"

"Annem uyanırsa çok daha iyi olacağım," dedim. Omzumun

üzerinden anneme baktım. "Sakinleştirici verdiler, o da ağır geldi sanırım. Hâlâ uyuyor."

"İyi olacaksın, güzel kızım," dedi. "Alt komşu Suzan, iriyan adamlar babanı aşağı indirirlerken görmüş. Beni arayınca aceleyle çıktım, size gittim ama çilingir kapıyı tamir ediyordu. Sordum ama o da bir şey bilmiyormuş. Biraz da gergin gibiydi, gecenin bu saatinde çilingir ne geziyor? Anlat artık. Neler oldu? Bu hastane özel bir hastane, Dila. Burada ne işiniz var? Hadi geldiniz, masrafları nasıl karşılayacaksınız?"

Olanları anlatmaya başlamadan önce, az önce uzandığım koltuğa geçtim, gözlerimden akan ve kalbimi dolduran yaşları elimin tersiyle sildim. "Babamı bıçakladım." diye âdeta fısıldadım. Teyzemin gözleri şaşkınlıkla açıldı, bir eliyle şaşkınlıktan açılmış olan ağzını kapadı ve yanımdaki koltuğa oturdu. "İşten dönüyordum, holdingde çalışan bir arkadaşım yanımdaydı." *Sana kısmen yalan söylediğim için affet, teyze. Doğrusunu anlatamam.* "Annem aradı. Acil eve gel, babanı da geldiğinde sinirlendirme, dedi. Bugün Koçakların bok evini temizlemeye gittiğinde durumumuz kötü, bir yıllık temizlik ücretimi peşin alsam olur mu acaba, diye sormuş. Aydın Koçak da sözleşme imzalarız, demiş. İmzalamış. Babam da annemi paraları saklarken gördü sanırım, o kısımdan emin değilim. *Bunca parayı adamın altına yattın da mı kazandın,* demiş, hakaret etmiş, dövmüş..." Sessizce iç çektim. "Annem yapmaz, teyze. Ben yaparım ama annem yapmaz."

"O nasıl söz, Ahu!" dedi teyzem, ses tonu öfkeliydi. "İkiniz de yapmazsınız!"

"O günkü gibi bıçağı aldı. Blöf müydü yoksa gerçek miydi bilmiyorum, elinden aldığım gibi kalbinin iki parmak aşağısına sapladım. Elim titremeseydi kalbine saplayacaktım. Bıktım bu adamdan! Ne ölüyor ne de defolup gidiyor, kaldı başımıza."

"O arkadaşın mı yardım etti?"

"Evet," diye onayladım. "Arkadaşımın aracında telefonumu

düşürmüşüm, seslenmiş ama duymamışım. Sonra takip etmiş, zile basmak üzereymiş ki bağırırları duymuş. Sonra kapıyı kırdı, babam sırtüstü yatıyor...”

Konuşmaya devam edemedim çünkü hıçkırarak ağlamaya başlamıştım.

“Allah razı olsun o arkadaşından,” dedi. “Babanın durumu nasıl?”

“Ameliyattan çıkmış, iyiymiş,” dedim güçlkle. “Ben annemin yüzüne nasıl bakacağım?”

“Ahu,” dedi annem bu sırada. “Kızım...”

İkimiz de aynı anda oturduğumuz deri koltuktan kalktık, annemin yattığı yatağa yürüdük. “Buradayım,” dedim. Ağlamam şiddetlenmişti. “Özür dilerim, anne. Çok özür dilerim.”

“Yavrum,” dedi, zorlukla yutkundu. Gözleri birkaç saniye etrafı izledi. “Öldü mü?” diye sordu. “Ölmedi, de. Bu yaşta, seni nasıl koyarım o cehennemin içine? Bir cehennemden alıp diğer cehenneme nasıl atarım?”

“Yaşıyor,” dedim. “Sen iyi misin?”

“İyiyim, annem,” dedi. “O adam kimdi?”

“Arkadaşım,” dedim ve yalan söylediğimi anlamasın diye gözlerimi gözlerinden kaçırmadım. “Aracında telefonumu düşürünce acil lazım olur diye getirmiş.”

“O olmasaydı, şimdi sen...”

“Ama geldi,” dedim. *İyi ki geldi.* “Çok yoğun bir gündü, anne. Şerefsiz kocan iyi. Tahmin ediyorum ki kimse bu gece yaşananları öğrenmeyecek. O arkadaşım güçlü biri ve... Her neyse. Şimdi ben biraz uyuyabilir miyim?”

Annem net bir şekilde, “Sabah konuşacağız,” dedi. “İyi geceler.”

“Rahat ol, kuzum,” dedi teyzem. “Ben buradayım, hadi sen uyu biraz.”

Bu sırada kapı çaldı, birkaç saniye sonra elinde yemeklerle annemi taşıyan adam girdi. Bir şey söylememe izin vermeden yemekleri yatağın önünde duran masaya bıraktı ve çıktı.

"Ağızma bir lokma koyarsam kusarım," dedim. Ne yazık ki bunu yemek yemeyi çok seven biri olarak söylüyordum. "Alarm kurdum, sabah erkenden derse gideceğim ve oradan da işe. Sabah teyzemle eve geçebilir misiniz? O adamın yanında dolanmanı istemiyorum. İki gün uyanmaz zaten ilaçlardan. Ve kaçmıyorum, gözlerini büyüterek bana bakma. Eve geldiğimde konuşacağız."

"Olur," dedi annem. Koltuğa uzandım, gözlerimi yumdum ve sırtımı annemlere döndüm.

Çok uzun zamandır leza çukurunda yaşıyordum ama düşüğüm cehennemde, ilk defa bu kadar çok canım yanıyordu. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de bugün birkaç gündür tanıdığım yabancıнын eline, şarjörü umut dolu bir silah vermiştim.

Kalbime dayayacağı ve beni hayallerimden vuracağı günü çaresizce bekliyordum.

Çünkü biliyordum, bu hayatta hiçbir iyilik karşılıksız yapılmazdı.

Sabah aynı yatağa beraber uzanan teyzemle annemi uyandırmadan kalkmışım. Eve geçmiş, duş almış ve hızlıca üzerime kadife, dizlerimin bir parmak yukarısında biten önü düğmeli ceket, omuzları açık bordo kazak geçirmiş ve sabahın erken saatlerine ders koyan eğitim sistemine küfrederek okula gelmişim. İlk dersi uyuyarak geçirmem dışında bir sorun yoktu, şimdi ise arkadaşlarım Nefes ve Nida'yla beraber fakültenin kantininde, kahve almak için sıra bekliyordum.

"Bugün çok yorgun gibisin," dedi Nida. "Aylin mi uyutmadı? Uyandı mı?"

Aylin... Dün gece ilk defa hastaneye, onu görmeye gidememişim. Gidemediğim gibi doktorunu da arayamamışım.

"Yok," dedim, yorgun bir ses tonuyla. Kahverengi gözleri merakla bana bakıyor, dudaklarımdan dökülen kelimelerdeki yorgunluğun sebebini anlamaya çalışıyordu. "Uykusuz bir gece geçirdim, ders çalıştım da."

“Of, finallere az kaldı,” dedi Nefes. “Final haftası yürüyen morg gibiyim, keşke ölsem.”

“Yine başladı *keşke ölsem*, demelere, salak!” dedi Nida. Sesi keyifliydi. “Uğur geliyor, baksanıza. Şimdi dolanır peşinde, Ahu Dila.”

Nefes, “*Yanık*, diyoruz ama inanmıyor ki,” dedi. “Ne olur azıcık yüz versen? Ölür müsün? Nida zaten Allah’a emanet, ben desen aynı... Çiçek gibi kızsın. Kalçası dolgun, ince belli, kedi gözlü... Uğur da yakışıklı. Dünyaya yakışıklı ve güzel çocuklar getirirsiniz işte. Daha ne istiyorsun,? Allah’tan belanı mı?”

“Boş yapmayın,” dedim, umursamaz bir ses tonuyla. “Kimseyle ilgilenmiyorum.”

“Ah, keşke benim âşık olduğum da bana âşık olsa... Uğur sülüğünü anlıyorum, platonik olmak zor.”

Nefes, tam altı aydır bir üst sınıftaki Sinan’la ilgileniyordu. Anlattığına göre kantinde sıra beklerken Sinan denen çocuk ona sırasını vermişti ve Nefes bu sırada kendisinden etkilendiğini, ilgisini çeksin diye böyle davrandığını sanmıştı. Kendiyle ilgilenmiyor olması dışında sorun yoktu. Çünkü çocuk zaten sıradan çıkacakmış, bu yüzden kendi yerini Nefes’e vermiş. Bunu fark etmesi onu biraz üzmüştü ama bu sadece bir dakika falan sürmüştü. Nefes güzel, alçakgönüllü biriydi. Aralarında en uzun boylu olan bendim ama bu çok da sırtıtmıyordu. Nefes, Nida’nın bacaklarına göre daha basenli, benim gibi balıketindeydi ama o da benim gibi bu durumdan rahatsız değildi. Annesi ve babası Bursa’da yaşıyordu. O da okul için Alkaran’a gelmişti ve okula yakın, kendine göre bir artı bir ev tutmuştu. Nida zaten karşı komşum, çok küçük yaştan beri tanışıyorduk.

Hep beraber kahvelerimizi aldıktan sonra boş bir masa bulup oturmuştuk. “Selim Hoca’nın dersi hiç çekilmez ya,” dedi Nida. Sonra gözleri beni buldu. *Anlatacak bir şeylerin vardı*, der gibi baktı. Ona *sonra anlatacağım*, dercesine baktım ve ardından umursamazca omuz silktim.

Nefes, “Yeni işin nasıl, bebek?” diye sordu. Bu sırada kahvemden koca bir yudum almıştım.

“Bence iyi,” dedi Nida. “Alicioğlu Holding, boru değil.”

“Oha,” dedi Nefes, şaşkın ses tonuyla. “Nasıl, lan?”

“Özgür sayesinde. Çocukluk arkadaşımı. *Bir arkadaşım var, iş ayarlar mısın acaba*, demiş. O da sağ olsun, holdinginde kahve pişirici Ahu yaptı beni.” *Benim kadını ol, Ahu Dila*. Zorlukla yutkundum. “Kahve yapıyorum, bazen de yemek yani o yüzden...”

Nida, utanmaz ses tonuyla, “Neden, nasıl tanıştığınızı anlatmıyorsun?” diye sordu. “Kravatından tutup kendine doğru çektiğini, az daha öpüşeceğinizi...”

“Hadi oradan,” dedi Nefes. “Hayır, hayır, öyle bir şey asla olamaz.”

“Oldu galiba,” dedim. *Biraz daha fâslası olmuş olabilir ama size bunu anlatamam. Kimseye anlatamam.* “Ama ben uyuyakalmışım, o da uyandırmak istemiş. Biliyorsunuz, biri ben uyurken yanıma yaklaştığında hissediyorum ve reflekslerim kuvvetli de olunca öyle şey oldu...” *Şimdi sallama zamanı.* “Başka bir şey olmadı, kız arkadaşı var zaten. Birkaç defa odasından çıkarken gördüm.”

Aferin, Ahu Dila. Az daha salla, nasıl olsa yalan ağzına yuva yaptı. Bir kız arkadaşı olma ihtimali... Yok artık, daha neler. Olabilir miydi böyle bir şey?

“Of, kaçırdın adamı,” dedi Nefes. “O yüzden sen Uğur’a bak.”

“Küfredeceğim ama,” dedim. “Ben gidiyorum. Nida, sen de geç kalma. Şimdi Selim Hoca *derse geç kaldın, almıyorum*, demesin.” Kahvemden koca bir yudum daha aldım. Asık suratım tabiri caizse siyah askeri botlarımın ezdiği zeminin anasını ağlatırken kantinden çıktım ve amfi dörde doğru yürümeye başladım.

Ders başlayalı on beş dakika olmuştu ve ben tabii ki odaklanamıyordum. Pat diye soru sorsa soruyu bile anlayamazdım, o derece dalgındım. Zihnimin içinde dönüp duran sesin sahibini ve dün yaşananları ne yutabiliyordum ne de unutabiliyordum.

Selim Hoca beni şaşırtarak dersi on dakika erken bitirmiş-

ti ve ben Nida'ya yakalanmamak için koştura koştura sınıftan çıkmış, bu sırada *işe geç kaldım*, diyerek yalanlarımı yazdığım bir mesaj atmıştım. Alicioğlu Holding'e gitmek için tam üç otobüs değiştirmiştım ve en sonunda, holdingin önüne geldiğimde annemi aramıştım. Annem eve geçtiklerini, gece de mutlaka gelmem gerektiğine dair bir şeyler söylemişti ve ben de *tamam*, deyip kapamıştım.

Holdingin döner kapısından geçtim, dün çıkartılmış olan kartımı okuttum ve güvenliğe öldürücü bakışlar attıktan sonra asansöre bindim. Çok değil, birkaç dakika sonra asansörden, basmış olduğum kata geldiğine dair tık diye ses çıktı. Asansörden indim, gözlerim koridorun sağ tarafında duran kapıya takıldı, kapalıydı.

Çantamı ve kabanımı, bana ait olan odaya bıraktım. Tezgâhın üzerinde yıkanmamış ve dibinde kurumuş olan kahve telvesine kaşlarımı çatarak baktım. İki fincan vardı. En son dün çıkmadan önce bulaşıkları yıkamıştım. Mutfaktan çıktım, Çakır'ın odasına giden koridorda yavaşça yürümeye başladım. Gözlerim sekreterini aradı ama yoktu. Kapısına yaklaştım, derin bir nefes alıp verdikten sonra kapıyı tıkladım ve kalbimi tekleten gür sesin *gel*, diye seslendiğini duyduğumda içeri girdim.

"Dersim anca bitti de," dedim. Neden yüzüne bakamıyordum? Salaktım galiba. Utanmamın sırası mıydı? Dün dizlerinde yatarken hiç utanmış gibi durmuyordum.

"Ders programınıza baktım," dedi. Resmi konuşması ve ses tonu zorlukla yutkunmama neden olurken, gözlerimin onunla buluşacağını düşünerek başımı kaldırdım ama yanıldım. Çakır'ın misafir koltuğunda oturan ve bakışlarını benden ayırmayan, oldukça hoş görünümlü, orta yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim kadının gözleriyle buluştum.

"Özür dilerim, misafiriniz olduğunu bilmiyordum. Bir isteğiniz var mı diye soracaktım."

"Misafirim değil. Annem, Elif," dedi, ses tonu soğuktu. "Anne, yeni çalışanım, Ahu Dila."

Kadın gülümseyerek, "Merhaba, güzel kızım," dedi. "Tam kahvemi içmiş, kalkıyordum ben de."

"Merhaba, Elif Hanım," dedim güçlükle. "Bir isteğiniz yoksa..."

"Bekle," dedi  akır. Bana sert bakan gözleri annesini bulduğunda yumuşadı. "Anne, sen çıkmıyor muydun?"

"Çıkıyorum, oğlum. Akşam geç kalma."

"Bakınız," dedi.

"Kolay gelsin," dedi Elif Hanım. Güler yüzlü, nazik bir kadına benziyordu.

"İyi günler, teşekkür ederim."

Genç kadın odanın kapısını kapadığında, gözlerim tereddütle  akır'ı buldu. "Şey... Babamla ilgili bir sorun mu var?" Parmaklarımı birbirine kenetleyip dik durdum. Bu sırada oturduğu deri koltuktan kalktı, sakın adımlarla bana doğru yürüdü.

"Hayır," dedi. "Baban iyi. En geç yanına uyandırılmış. Ağrısı çok olur diye uyutuyorlarmış."

"Teşekkür ederim," dedim, bir kez daha. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum, çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın, şimdi..."

Tok sesiyle, "Etek yakışmış," dedi ve söyleyeceklerimi unutturdu. Kahverengi gözleri çıplak bacaklarımda gezindi. Ardından omuzları açık kazağımı inceledi, sertçe yutkundu ve en sonunda, bakışlarının son durağı olan gözlerimde durdu.

"D n bir dakikalığına bile uyuyamadım, bu yüzden çok gerginim," diye devam etti konuşmaya. "Neden uyumadığımı bilmek ister misin?" Kesinlikle bilmek istemiyordum. "Sesin kulaklarımdaydı ve sürekli zihnimde, adını ezberleyen sokaklarda yankılandı." Tam önümde durdu, aramızda iki adımlık mesafe vardı. "Sürekli yavaşlama,  akır, dedi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu adam sınırları zorluyordu ve Allah kahretsin ki bacaklarımı nasıl titreteceğini ve bunu yaparken hangi ses tonunu kullanacağını çok iyi biliyordu.

"Ahu Dila, bu hissin anasını avradını sikmeden önce seni burada, ş  kapiya yaslasam ne olur?"

“Başına biblo yemek istiyorsan bunu yapabilirsin. Ellerime senin kanın da bulaşabilir, alıştım sonuçta.”

Gergin yüz ifadesi yumuşadı, yerini tehlikeli bir ifadeye bıraktı. Bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi en aza indirgedi. Sağ omzunu hafifçe eğdi, başparmağı eteğin açık bıraktığı çıplak bacaklarıma değdi. “Sıkma kendini,” dedi. O söyleyene kadar sıkışımın farkında bile değildim. “Aramızdaki çekim bir gece ansızın zihnimi çeldi.” Sıcak nefesi konuşurken dudaklarıma değmişti. “Ansızın zihnimin içindeydin, ansızın gözlerimin önünde beliriverdi kıvrıkcıkların.” Başparmağı çıplak bacaklarımda gezinmeye devam ederken bununla yeterli kalmamış, elinin tersiyle dizkapağımı okşamaya başlamıştı. “Ben de ansızın bir karar verdim.”

Aniden geri çekildi, çalışma masasına doğru ilerledi. Çekmeden anahtar çıkardı ve hemen çalışma masasının yanında duran dosya dolabına ilerledi. Dolaptan çıkardığı şeyi gördüğümde zorlukla yutkundum. Bordo bir kutuydu. Kilidi açtı, masanın üzerindeki dosyaları eliyle geriye itti ve kutunun kapağını kaldırdı.

Ansızın verdiği karar, bana bordo kutulu keman almaktı.

“Her çaldığında, ansızın, beni hatırla diye...”

BATAKLIĞA SAPLANAN SERÇE

Mehmet Güreli. Jehan Barbur. Sen ve Ben

Zihnimdeki bataklığa saplanan düşünceler...

Kendimi konuşarak değil, yazarak çok daha iyi ifade edebiliyordum, bu bir gerçektir ama bazen yazmak, zihnimdeki bataklığa saplanan düşünceleri ifade etmeme yeterli gelmiyordu. Başkalarının bataklığında boğulmayı çok uzun zaman önce bırakmıştım. Zihnimdeki dünyanın içine dahil olmak isteyen insanları kendi bataklığıma çekerken bir ekranın ardından göz göze geliyormuşuz ve burukça gülümsüyormuşum gibi hissediyordum.

Gözyaşlarımızın, kahkahalarımızın aynı bataklığa düştüğünü ve orada, damağımızda kalan acı tatla kelimelere tutunduğumuzu biliyorum.

Kitaplar insanların arkadaşı, evi, sığınağıdır. Zihnimizdeki dünyanın büyümesine yardımcı olur. Derler ya, insan okudukça var olur diye, ben de yazdıkça varım. Sözcükler yuvam oldu ve insanlara olan bakış açım, izlediğim diziler hatta dinlediğim şarkılar bile içine düştüğüm düşünce bataklığına göre şekillendi.

Yenildiğim ilk an değildi bu ve son da olmayacaktı, biliyordum. Ama bu yenilgiyi sevdiğim ilk andı.

İnsan akıyla hareket ettiği zaman kalbine mi yenilirdi yoksa kalple birleşen düşüncelerin hepsi en başından yenilgi miydi? Esiri olmaktan korktuğum duygular zihnimdeki bataklığa saplanırken her şey görüldüğünden ibarettir, diye yazan sayfaya uzun

bir süre baktım. Her şeyin görüldüğünden ibaret olduğunu düşünen mantığım, perde arkasında *mutlaka bilinmeyen şeyler vardır*, diyen kalbime yenilmek üzereydi.

Yenilgiden hoşlanmazdım.

Kaybettiğim savaşlar mutlaka olmuştu ama kaybetmeyi isteyen zaten bendim. Babam sayesinde tiksindiğim karşılıklı duygulardan uzakta, mantığımın alt ettiği kalbimi dinliyordum ama onu anlamıyordum. Sahiden dinlediğini ya da okuduğunu tam anlamıyla anlayan kaç kişiydik? Dirseğimi yasladığım masanın üzerinde duran kitabın yirmi sekizinci sayfasındaydım ama odaklanarak okumadığım için karakterlerin isimlerini bile tam anlamıyla hatırlamıyordum.

Söylediğimiz bir söz bizi insanlarla yakınlaştırırken dilimize düşen bir damla çamur uzaklaştırabilirdi.

Peki, ben neden ne yakınlaşabilmiş ne de uzaklaşabilmişim?

Oturduğum masanın üzerine sert bir şekilde koyulan kitap irkilmeme neden olurken, “*Böyle bir vurgun olmaz, ezber bozulsun artık!*” diye bağıra bağıra şarkı söyleyen Nida, diğer kitaplarını da masaya aynı sertlikle koymuş ve eline aldığı kalemle şarkıyı söylemeye devam etmişti. “*Ah, bebeğim tutamazsam elini zamansız, dırırım...* Bu kısmı hatırlamıyorum. *Yaktığın da söner de kimseye tutuşmam artık.*”

“Ne diyorsun, salak?” dedim ve başparmağımı damağıma koyup kaldırdım. “Ödüm koptu. Bir gün bu ani gelişlerin yüzünden aklımı yitireceğim.” Nida, Edis gibi dans figürleri göstermeye devam ederken etrafı süzdüm ama kimse yoktu. “Nida, ne yapıyorsun? Sen Edis değilsin, onun gibi dans edemezsin! Kes şunu!” Beni duymadı çünkü kulaklık takmıştı ve şarkının sesi oldukça yüksekti. Bana aldırmadı.

“*Beni sar zaman, mekân değersiz, ben seninsem geçer kaygım.*”

Benim kadını ol, Ahu Dila.

Sevgili iç sesim, ne alakaydı şimdi?

Bir elim kulaklığın tekine uzandı, kabloyu parmaklarımla kavradığım gibi çektim. “Ne var, suratsız ördek?” dedi. “İki gün-

den beri etrafına o kadar çok negatif enerji veriyorsun ki hiçbir şey söylemeyen ağzına elimin tersiyle çakacağım!”

“İşten ayrıldım, ona canım sıkkın,” dedim en sonunda, iki gündür bıçak açmayan ağzım birkaç kelime edebilmişti.

“Ne?” dedi şaşkın ama bir o kadar da dalga geçen ses tonuyla. “Alicioğlu enayisi mi oldun sen şimdi?”

“Öykünün enayisi oldu, Alicioğlu enayisi,” dedim, sesimdeki öfke kendimeydi. “Benden olsa olsa anca enayi olur zaten.”

“Oha, gerçekten buna üzölmüşsün,” dedi, yanımdaki boş sandalyeyi çekti ve oturdu. İnanamıyormuş gibi tekrardan, “Gerçekten iki günden beri bunun için mi üzöğünsün?” diye sordu. “Ama dün işe gidiyorum, çaya gelemem, demiştin. Yanlış mı hatırlıyorum?”

“Yer değışikliği yaptım.”

“E bırakmadın o zaman? Ha, sen Alicioğlu’nu göremeyeceksin diye böylesin.” Sinsi bir gülümseme dudaklarının kenarına yerleşti. “Ahu, sevgilisi yok muydu? Sen öleceğini bilsen de sevgilisi olan adamlara bakmazsın.”

“Ne alaka? Ben şey için üzöldüm, şey...” Tek kaşı sorguyla havalandı. “İki iş ücreti alacaktım, bu sayede ameliyat ve ilaç parasını daha erken denkleştirecektim, ona üzöldüm.”

Yalan söylemiyordum, buna da üzölüyordum. Gerçekten çok üzölüyordum.

“Neden holdingteki işi bıraktın ki?”

“Başka birini bulmuşlar,” diye yalan söyledim, bu sırada masanın üzerinde duran kahveyi elimle kavramış ve yudumlamaya devam etmiştim. “Her neyse. Nefes hâlâ derste mi?”

“Derste,” dedi. “Onun da canı dünden beri sıkkın. Platonığı flört yapmış galiba. Herkese mavi boncuk dağıtan yan rol, gidip hikâyenin başrol salağına âşık olmuş.”

“Çok merak ediyorum, biz kızların yüzü ne zaman gülecek?” diye başladım konuşmaya. “Çok bir şey istemiyoruz ki. Sevilmek istiyoruz. Dümdüz sevilmek. Yalansız, dolansız, acısız... Neden erkekler gözümüzden bir damla yaş akıtmadan hayatımızda bu-

lunamıyor? Ya abimizden ya babamızdan ya da sevgilimizden yiyoruz darbeyi. Her gün bir kadının adı gündeme düşüyor, bakmaya korkuyorum. Nereden bilebilirim bir gün benim de o gündemin içinde olmayacağımı? Bunun garantisini bana kim verebilir? Abim, babam, sevgilim olmasa hiç tanımadığım biri sokağın ortasında karşıma çıkıyor ve yaşama hakkımı elimden alıyor.” Birkaç saniye bekledim. “Bu konuşma böyle uzayıp gider, çiçeğim. O yüzden erkeklerden uzak durmaya ve yanımızda biber gazı bulundurmaya devam.”

“Haklısın, Ahu Dila aşkım,” dedi, düşünceli ses tonuyla. “Keşke her şey çok farklı olabilseydi. Dünya var olduğundan bu yana bir şeyleri eksik yapıyoruz ki şu an bu haldeyiz. Erkekleri yetiştirme şeklimizle başlıyor bence bu eşitsizlik.”

“Keşke...” diye fısıldadım. “Keşke böyle bir dünya olmasaydı, her zaferi dostça kazanabilseydik.”

Sonra ikimiz de anın getirdiği sessizliğe yenildik. Saniyeler sonra gözlerim Nida’ya takıldı, gözleri karşıda bir noktaya kilitlenmişti. “Seninki buraya geliyor,” dedi Nida; başıyla karşıdan gelen Uğur’u işaret etti.

“Geldiği gibi gider,” dedim, umursamaz ses tonuyla.

“Vallahi geliyor bak. Elinde de kahve var, çay da olabilir, pek bilemedim.”

“Nefes’e mesaj atayım, belki yanımıza gelir.” Nefes’i tanıyordum; dün gece kesin sabaha kadar ağlamıştı hatta ağladığı belli olmasın diye bir bahane uydurup yanımıza gelmeyecekti ama yine de şansımı denemek istiyordum. Mesajlara girdim, bu sırada Çakır’ın en son yazmış olduğu mesajı görüp derin bir çektim. Üzgün olmamam gerekiyordu ama üzgündüm, neden böyle hissettiğimi de bilmiyordum. Bir hafta önce nasıl hayatımda yoksa şimdi de öyle davranmam gerekiyordu. Mesajları sildim ve Nefes’e mesaj attım.

Ahu Dila Tanin: *Neredesin, Başkan? Kuruduk sensizlikten.*

Ahu Dila Tanin *çıkartma gönderdi.*

Nefes Erdelin: *Dersten sonra babaanneme geçeceğim. Bugün Nefes Başkan iptal.*

Nefes Erdelin çıkartma gönderdi.

Yanılmamıştım.

Ahu Dila Tanin: Nasıl istersen. Öpüldün çok.

Bir de... Seni çok seviyorum. Hiç, öylesine...

Nefes Erdelin: Ben daha çok seviyom <3 Ararım seni.

Bu sırada Nida yanımda, mesajları okuyordu. "Nefes'e Alici-oğlu olayını anlatmayacak mısın?" diye sordu.

"Olay yok. Bitti, gitti," dedim, sakın tutmaya çalıştığım ses tonumla.

"Uğur'a bir kere baksan gelecek," dedi Nida. "Baksana."

"Bak, bana geliyorlar. Geldikleri zaman deliriyorum, sinirlendirme beni."

"Of, tamam," dedi. "İçin ölmüş senin! Gül gibi çocuk işte. Kuruyup gideceksin."

Damak zevkim güzeldir, ilerleyen zamanlarda daha da iyi anlayacaksınız.

İç sesim, gerçekten hiç gerek yok, kapandı o mevzu. Hatırlatmasan mı artık?

Sabah sürdüğüm saç sakızı ve köpük ikilisi yüzünden kuruyan ve gözlerimin önüne düşen asi kıvrıkcıklarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, önü açık olan kazağımı daha da açtım ve birkaç kez derin bir nefes alıp verdim. Kaşlarımı çattım, sahte bir öfkeyle Nida'ya baktım.

"Tamam, tamam, şaka yaptım," dedi. Gözlerim bir anlığına Uğur'a takıldı, telefonla konuşuyordu. Göz göze geldik, bakışlarımı usulca kaçırdım ve açık duran kitabıma çevirdim. Uğur konuşmasını birirdikten sonra adımları oturduğum masaya doğru hareketlenmişti. İfadesizlik maskesini takuğım yüzüm, çekingen bir şekilde bana bakan gözlerinin hâkimiyeti altındaydı.

"Merhaba," dedi yumuşak ses tonuyla. "Oturabilir miyim?"

"Lütfen," diye yanıtladım.

"Aslında bu çayı senin için almıştım. Madem kahve içiyorsun... Nida, ister misin?" Elinde tuttuğu kahveleri masaya koydu, orta boy plastik bardağı elinin tersiyle Nida'nın önüne itti.

“Teşekkürler,” demekle yetindi Nida.

“Nasılsınız? Finallere çalışıyor musunuz?”

“Evet,” dedik Nida’yla aynı anda.

“Ahu, Selim Hoca’nın geçen hafta işlediği konunun notları var mı sende? Eğer sorun olmazsa tabii.”

Nida’ya *bak, derdi bu*, der gibi baktım, ardından dudaklarıma samimiyetten öte sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Defterim bir arkadaşımda, yarın getiririm, fotokopi çektirirsin.”

“Teşekkürler,” diyerek çayını yudumlamaya devam etti. Tam konuşmak üzereydi ki aklıma gelen şeyle anında oturduğum sandalyeden ayaklandım, ani kalkışıma Nida da şaşırmıştı.

“Acil bir işim vardı, şimdi hatırladım,” dedim, aceleyle masadaki kitaplarımı topladım ve çantama tıktırdım. Bir şey söylemelerine izin vermeden, “Çok özür dilerim, size keyifli sohbetler,” diyerek yanlarından ayrıldım.

Nida *beni burada bırakamazsın*, der gibi bakışlar attı ama umurumda değildi, sırtımı onlara döndüğüm gibi cep telefonumu çıkardım, aramak ve mesaj atmak arasında gidip geldim. Aramayı seçtim, elim titreyerek ekranda yazan isme dokundu. Telefonu kulağıma götürdüm, ikinci çalışta açtı.

“Buyurun,” dedi, soğuk ses tonuyla. *Aramamalıydın, mesaj atmalıydın, geri zekâlı Ahu.* “Kimsiniz?”

Mesaj da atmamalıymışsın, geri zekâlı Ahu. Ayrıca kimsiniz de neydi? Gerçekten de hiç var olmamışım gibi hayatına devam ediyordu. Kendime tekme tokat dalmak istiyordum.

“Çakır Bey,” dedim, sesim çatlamıştı. “Defterimi en son sizden alacaktım ama araya başka olaylar girinc-”

Sözümü kesti, kelimeleri ağzıma tıktı ve sert sesiyle aramıza keskin bir çizgi çizdi.

“Seyhan Bey’le ulaştırırım,” dedi ve başka bir şey söyleme izin vermeden telefonu yüzüme kapadı. Çakır için *nazik* mi demiştim? İsteddiği zaman tam bir dağ ayısı olabiliyordu. Sadece dağ ayısı değil, aynı zamanda dağ domuzuydu. Keçi gibi inatçı ve sülük gibi yapışkandı.

"Allah'ım," dedim, başımı gökyüzüne kaldırdım. "Sen beni yine hangi ateşin içinden aldın?"

Aylin'in doktoru Mert Bey'le konuşmak için hastaneye gelmiştim. Dün de buradaydım ama izinli olduğu için görüşememişim. Şimdi ise kapının önündeydim, kapıya tıkladım ve *gel*, diyen sesini duyduktan sonra odaya girdim.

"Merhaba, müsait miydiniz?"

"Müsaitim, Ahu. Gel, otur," derken eliyle koltuğu işaret etti. "Nasılsın?"

Koltuğa oturdum. "İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. "İlaç masraflarını ödeme konusunda ne yaptın? Bir yol bulabildin mi?"

"Evet, çok şükür. Bir de... Sanırım hepsini yatıramayacağım."

"Bir miktarını şimdi yatır, muhasabeyle görüş, diğerini konuşuruz. Ne kadar biriktirebildin?"

"Bu ayın sonunda maaşımı alabileceğim," dedim. "Kalan ilaçlar bu aya kadar idare eder mi?"

"Eder, merak etme. Ama sonrası için bir şey söyleyemem."

"Altı bin lirayı direkt hastanenin hesabına aktaracağım, dekontu muhasebeye bırakırım."

"Tamamdır," dedi. "Birkaç gündür iyi, solunumu da düzeldi. Tahmin ediyorum ki seslenirsen seni duyar, konuşmak ister misin? Ağrıları azaldığında dozu düşük ilaçlara geçeceğiz, o ilaçlar bu kadar uyutmaz."

Gözlerim anında buğulandı. Burnumdan nefes alarak derin bir iç çektim. "Çok özledim," diye bir itirafta bulundum. "O kadar karmaşık ve zor günler geçiriyorum ki sesimi duyurmak bile bana çok iyi gelecek." Ayağa kalktım, Mert Bey de benimle beraber ayaklandı. Odadan çıktık ve beraber yoğun bakım kapısının önüne doğru yürümeye başladık. "Yardımlarınız için ne kadar teşekkür etsem az." Sesim minnet doluydu. "Bu gece gelebilir miyim bilmiyorum, sanırım evde olacağım. Herhangi bir durum olursa lütfen geçen günkü gibi beni habersiz bırakmayın."

“Tamam, nasıl istersen. Şimdi diğer hastalarımıyla ilgilenmem gerek. Ay Ağılı prensese selam söyle, fazla da yorma. Yalnızca birkaç dakika. Kıyafetleri Derya hemşireyle gönderirim.”

“Tamamdır, kolay gelsin.”

Mert Bey koridorun sonundaki asansöre doğru yürümeye devam ederken ben de yoğun bakım camının önüne geçtim ve Derya hemşireyi beklemeye başladım. Gözlerim dikkatli bir şekilde yatakta uyuyor olan küçüğümü izlemeye başladı. Göğsümü sıkıştıran ağrı yeniden başkaldırdığında zorlukla yutkundum ve ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Düz bir çizgi halini alan dudaklarım, dün sabah benzer yer ama farklı kişiye bakarken bir kez bile titrememişti.

Babamı görmeye gitmiştim. Sadece izlemiştim. Durumu iyiydi, bugün uyandıracaklardı ve ben kesinlikle uyandığında yanında olmak istemiyordum. Hatta uzun bir süre babamı görmek bile istemiyordum.

Göğsümdeki ağrı şiddetlenirken burnumdan derin bir nefes aldım ve bakışlarımı kız kardeşimden kaçırdım. Ne olursa olsun, *ona* bir ömür boyu minnet duyacaktım çünkü sadece beni değil, kız kardeşimi de kurtarmıştı. O an gözlerinde gördüğüm korkuyu hatırladım, bu istemsizce gülümsememe neden oldu çünkü hiçbir şeyden korkmayan biri gibiydi.

Baban öleceği için değil, dedi iç sesim. Seni o halde bulmayı beklemiyordu, bundan korktu.

Derya Hemşire'nin adım sesleri düşüncelerimin ağını yırtarken, bana uzatılan giysi poşetine bakıp, “Teşekkürler,” dedim. Sadece gülümsemekle yetindi, ardından çıkardığım kıyafetleri mavi poşete koymam gerektiğini söyledi. Hastane kıyafetlerini giydim, lastikli boneyi taktım. Hazır olduğumu gören Derya Hemşire otomatik kapıyı elindeki uzaktan kumandayla açtı ve çıkana kadar bekleyeceğini söyledi. Adımlarım öğrenmeyi yeni öğrenen bir çocuğun adımları kadar dengesizdi ama içimde sönmeyeceğine inandığım umudun gölgesi, buruk tebessümle yüzümdeki ifadeye gizlenmişti.

“Kalk, gidelim artık buradan, Ay Ağılı,” dedim, gözlerimden bir damla yaş süzölmüş ve dudaklarımın arasında kaybolmuştu. “Bana bir şeyler anlatmanı nasıl özledim, bilmiyorsun. Bir ay oldu sesini duymayalı. Bunun nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun, dilerim hiç de öğrenmezsin. Allah beni sensiz, seni de bensiz bırakmasın.” Kalbimden dökölenler, içimi rahatlatısa da gözyaşlarım için büyük bir güröltünün başlangıcıydı.

Ay gibi parlayan gözlerini görmek istedim ama gördüğüm soluk teni sessizce iç çekmeme neden oldu. Her zaman sıcak olan ama şimdi ellerim gibi buz kesen eline dokunmak da tahmin ettiğimden çok daha kötü hissettirmişti. Avcumun arasına aldığım elini yavaşça kaldırdım, hafifçe eğildim ve avuçiçinden öptüm. “Bütün yenilgilerim senin için,” dedim. “Bu hayatta herkesin bir yenilgisi vardır, sen de benim en büyük yenilgimsin ve uğruna yapamayacağım şey yok. Söylediklerimi duyabildiğini biliyorum; güröltünün içinde bile duyarsın, ben büyüttüm seni. Küçüğüm, iyileşeceğin günü dört gözle bekliyorum, Ay Ağılı’m. Bu savaşta yalnız değilsin.”

Dudaklarım bu kez de alnına dokundu, birkaç saniye sonra geri çekildim ve odadan çıktığım gibi hıçkırarak ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım duyulmasın diye avcumu ağzıma yasladım. Daha fazlasına gücüm yoktu çünkü art arda akan gözyaşlarım nefes almamı zorlaştırıyordu. Yoğun bakım kapısının önünde, dizlerimin üzerine düştüm. “Bak, hep gelememişsin.” Dilimin ucuna gelen sözcükleri yutamıyordum. “Üzölmüyorum, bana yalan söyleyen ilk insan sen değilsin ki.”

Derya Hemşire, “Ağlama,” dedi. Mert Bey’den sonra yaşadığım her ana şahit olan kişiydi.

“Nasıl ağlamayayım?” diye sordum, sesim kırıktı. “Saplandığım bataklıktan kurtulmaya çalıştıkça daha da saplanıyorum. Elim, yüzüm, dudaklarım çamur içinde. Boğazıma kadar batırım.”

“Ama nefes alıyorsun,” dedi, bir elini bana uzattı ve bakışlarıyla eline tutunarak ayağa kalkmamı söyledi. “İzdirari kader,

insanın elinde olmayan şeyleri tanımlar. Aylin'in başına gelen kötü hastalığı sen seçmedin, tıpkı aileni seçemediğin gibi. Pes etmek iradedir, iradenin seni alt etmesine izin verme. Hadi, kalk ayağa. Ay Ağılı seni böyle görseydi çok üzülürdü."

"Herhangi bir değişiklik olursa lütfen beni arayın," dedim.

"Arayacağım."

Uzattığı eli parmaklarımla kavradım, elinden güç aldım ve yavaşça dizlerimin üzerinden kalktım. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak ses tonuyla. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, giydiğim kıyafetleri çöp poşetine koydum, kızarmış olduğuna emin olduğum gözlerim kolumdaki siyah, kayışlı saati buldu.

18.28'

Artık gitmem gerekiyordu. Derya Hemşire gözlerimin önünden kaybolurken kısa bir an asansöre baktım, olduğum kattaydı. Tek başıma asansöre binmekten hoşlanmıyordum, bu yüzden merdivenleri kullandım. Dakikalar içinde hastaneden çıktım, Rest&Bar güzergâhına giden toplu taşıma aracına bindim, kulaklığımı çıkardım ve modumu yükseltebilmek için hareketli bir şarkı açtım. İstemsizce gülümsedim. O, aklıma her geldiğinde ben gülümsüyordum.

Sonraki durağım bir kez daha Lana Del Rey'in *Blue Jeans* şarkısı olmuştu. En sevdiğimdi. Mekâna yakın olan durakta indim, yaklaşık on dakikanın sonunda arka kapıya geldim. Bu sırada kapının önünde duran Sami isimli koruma kapıyı açtı.

Dar koridora girdim, gölgenin nefesi sanki yine beni takip ediyordu. O beni tanımıyor da olsa ben onu tanıyordum ve unutmuyacaktım. *Her şeye rağmen*. Merdivenlerden çıkarken adımlarım sessizdi. Çantamdan odanın anahtarını çıkarıp kapıyı açtım ve prize dokundum, oda aydınlandıktan sonra kapıyı kapadım. İlk önce yüksek bel deri pantolonumu çıkardım, paçaları geniş kumaş pantolonu giydim. Daha sonra üzerimdeki siyah, düz model kazağı çıkardım. Kazağın altına giydiğim gömleğe karışmadım. Gömleğin üstüne lacivert yeleği giydim ve ismimin yazdığı beyaz, kare kartı taktım. Arsız kıvrıcıklarım için bileğim-

deki siyah tokayı kullanacaktım. Banyoya, aynanın karşısına geçtim ve saçlarımlı tamamen topladım. Yatağın üzerinde bırakmış olduğum telefonumu aldım, anneme restoranda olduğuma dair mesaj attım ve telefonu sessize alıp yatağın üzerinde bıraktım. Başım öyle ağrıyordu ki ilk önce ağrı kesici almam gerekiyordu. Çantamdan ağrı kesici çıkardım, cebime koydum ve son bir kez nasıl durduğumu kontrol ettikten sonra odadan çıktım.

Bana ait olan yere, giriş kapısının yanına geçtim. Gözlerim bir süre yemek yiyen insanları izledi. Hepsi kendi halindeyken göz göze geldiğim kadın bana baktı, dudaklarını kıpırdatarak *gel* dedi. Adımlarım kadının olduğu masaya yöneldi, dudaklarıma sahte bir tebessüm yerleştirdim. "Buyurun, efendim," dedim. Saçları açık kumraldı ve omuzlarına kadar geliyordu. Gözleri çekik, burnu ise yüzüne göre büyüktü.

"Tatlım, az önce Çakır Alicioğlu ve arkadaşlarının geleceğini duydum, doğru mu?"

Ne? Zorlukla yutkundum, birkaç saniye kalakaldım. Gözleri meraklı bir şekilde afallamış yüz ifademde gezinirken en sonunda, "Bilmiyorum," diyebildim.

"Off! Çalışan bilmiyorsa kim bilecek?" dedi.

Karşısında oturan arkadaşı, "Sakin ol, gelir," dedi.

Bir şey demeden, masadan ayrılırken dikkatim tamamen mekânın giriş kapısındaaydı. Dakikalar sonra mekânın arka kapısı açıldı, gözlerim sanki o gözlerle buluşacağını biliyormuş gibi ona baktı, Çakır'a. Burnumdan derin bir nefes alarak iç çektim, bakışları kısa bir anlığına mekânda gezindi ama ona bakan gözlerimi bulmadı hatta teğet bile geçmedi.

Ben de ona bakmayacaktım.

Seyhan Bey bu sırada, "Ahu," dedi. "Yirmi sekizinci masayı ayarla."

Onaylarcasına başımı salladım. Çakır ve arkadaşları arkamdaydı, yüksek ihtimal onlar için ayarlayacağım masaya doğru yürüyorlardı. *Keşke arkamda da bir gözüm olsaydı.* Masada duran rezerve kartını kaldırdım, tabakları ve paketli çatalları yerleştirdim. Dört menüyü önlerine bıraktım.

“Siparişlerimizi al, öyle geç,” dedi, soğuk sesiyle. *Dağ domuzu. Dağ keçisi. Dağ ayısı.* Gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım. “Hoş geldiniz, efendim. Ne alırsınız?” diye sordum. Sesim sakin ama zihnimin içinde oluşan kaos ortamı için aynı şeyi söyleyemezdim.

“1865 Chateau Lafite, tamamı,” dedi Çakır. “Chateaubriand ve Filetto Di Manzo Al Vino Rosso. Yemek için yalnızca iki servis açılacak, başınızı kaldırır ve bana bakarsanız size hangi servisleri kaldıracağınızı söyleyebilirim.”

Başımı usulca kaldırdım, bu sırada göz göze geldik. Kalbimin tekleyen sesi kulaklarıma uğuldadı, artık duyduğum tek şey bu sestti. Sesler keskin bir şekilde yok oldu, gözlerim çenesindeki ize takıldı ama bu, yanında oturan iki arkadaşını göstermesiyle son buldu. Arkadaşlarına açmış olduğum servisi kaldırdım, bir şey demeden masadan uzaklaştım ama bu sırada tekrar, “Ahu,” dedi.

“Buyurun, efendim.”

“Ben sana *gidebilirsin*, dedim mi?”

Bana neden böyle davranıyordu? Ona *benden uzak dur*, demeni böyle davranabileceğine dair bir hak mı vermişti ona? Kuyruğuna basılmış tilki gibi pençelerini çıkarıyor, kalbime saplıyordu. *Sakin olmalıyım. Beni delirtmesine izin vermemeliyim.* “Dalgınım, üzgünüm, efendim,” dedim. Eğer ben de Ahu’ysam bunun hesabını soracaktım.

“Gidebilirsin,” dedi sert sesiyle. “Kırmızı şarabı yemekten önce alalım.” Arkadaşları bir bana bir de ona bakıyordu, yüz hatlarına şaşkın bir ifade yerleşmişti. “*Gidebilirsin*, dedim.”

Siparişleri elimdeki elektronik cihaza girdim ve bar masasına doğru ilerledim. İsmimin Yusuf olduğunu öğrendiğim barmen, şarabı tirbuşonla açtı ve bana uzattı. “Neden gerginsin?” diye sordu. “Gerginlikten hiç hoşlanmam, geldiğinden beri asık yüzün yeri ağlatıyor.”

“Sonra konuşsak olur mu?” diye sordum. “Şu şarabı götürüyüm önce.”

“Olur, bekliyorum.”

Masaya ilerlerken gözlerim az önce beni çağıran genç kadına takıldı. Gözleri Çakır'daydı. Gerçekten ondaydı. *Bana ne*, diye geçirdim içimden. O, popüler bir iş insanıydı, hayranlarının olması çok normaldi.

"Dilan Hanım, siz hep böyle yavaş mı çalışıyorsunuz?" diye sordu. *Bana Dilan mı demişti? Dila, Dilan mı olmuştu?* Gözleri yaka kartıma takıldı. "Pardon. *Dila*," diye düzeltti. Sesi ismimi söylerken boğuk çıkmıştı.

"Ben yavaş değilim, siz çok hızlısınız," dedim. Ses tonum, bakışlarımın aksine sakindi. Şarap kadehini kavradım.

"Siz benimkini doldurun, diğerlerini ben hallederim," dedi. Duymazlıktan geldim, kadehlere kırmızı şarabı doldurdum ve en sona Çakır'ın kadehini bıraktım. Doldurduğum kadehini tam masaya bırakmak üzereydim ki elimden kaydı ve beyaz gömleğine döküldü.

Yanlışlıkla olmuştu. *Sinirlendiğim zaman sakar bir insan olabiliyorum, ne yapabilirim?* Dudaklarıma yerleşen alay dolu gülümsemeyi yakalarken, "Kusura bakmayın, yanlışlıkla oldu," dedim. Ses tonumda utanç adına tek bir şey bile yoktu.

"Benimle gel," dedi, dişlerinin arasından. Bakışları tehditkardı. "İnsanların içinde soyunmamı istemiyorsan düş peşime, Ahu."

"Umurumda bile değilsiniz," diye fısıldadım.

"Ne güzel, sen de benim umurumda değilsin," dedi, bir eli yavaşça bileğimi kavradı ve mekânın arka kapısına doğru ilerledi. Seyhan Bey'le göz göze geldiğimizde *ne yaptın*, dercesine bana baktı. Ben de *hiçbir şey yapmadım, deli bu*, dercesine baktım. Yani bakışlarımla derdimi anlatabilmiş olmayı umdum.

"Dağ keçisi, bırak beni!" dedim. Epey öfkeliydim.

"Kıpırdama, canını yakacaksın," dedi. "Ahu, alırım seni omzuma, iş elbisenin batması umurumda olmaz!"

Omzuna mı? Beni mi? Toparlan, toparlan! "Sen beni omzuna almaya kalk da..." Saniyeler içinde sözcükler dudaklarımla arasında kayboldu, iş elbisemin batmasını umursamadan beni omzuna attı.

“Bir şeyi yapıyorsan sonuçlarına da katlanacaksın,” dedi. “Gömleğimi çıkaracaksın, daha sonra da yenisini giydireceksin. Kirli gömleği yıkayacak, ütüleyecek ve bana getireceksin.”

“Rüyanda görürsün!”

Sessiz kaldı, merdivenlerden çıktı ve cebinden çıkardığı anahtarla odanın kapısını açtıktan sonra ayağıyla kapıyı itti. Birkaç saniye sonra beni yere bıraktı ve yere bırakmasıyla kapı arasına alması bir oldu. O kadar hızlı hareket etmişti ki hareketlerini takip edememiştim. “*Gölge*’nin mekânında, *Gölge*’ye rest çektin, öyle mi?”

“*Gölge* kim? Tanımıyorum.” Kelimelerin üstüne basa basa konuşmuştum.

“Beni delirtiyorsun,” dedi, dişlerinin arasından. “Bir daha ismimin yanına *bey* eklersen o kelimeyi buradan fızana kadar sikerim.”

“Yavaş gel,” dedim. “Kelimelerine dikkat et.”

“Sen de beni delirtme o zaman.” Bir adım yaklaştı, sıcak nefesi dudaklarımda gezindi. “Çakır’ı tanıyor musun?” diye sordu.

“Öyle biri vardı ama tam hatırlamıyorum,” dedim, ses tonum alay doluydu.

“Hatırlatırım.” Bir eli nazikçe belimi kavradı, dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe bıraktı. Gözlerim, üzerimdeki etkisi yüzünden kendiliğinden kapanırken, “Hatırlatmamı ister misin?” diye sordu.

Acilen kendime gelmem gerekiyor.

“İstemem, kendisi dağ ayısı ve benim dağ ayısıyla işim olmaz.”

Başını yavaşça geriye attı, dudaklarının arasından küçük bir kıkırtı döküldü. “Çok tatlısın,” dedi.

O an içimde öyle şiddetli bir his oluştu ki sol elimle kalbimi yoklamak istedim. Bir eli uzanıp saçlarımdaki tokayı kavradı, saçlarım saniyeler içinde omuzlarıma döküldü. “Ben seninle ne yapacağımı bilmiyorum, seninle ne yapsın bu adam?” Bu bana değil, kendine yöneltmiş olduğu bir soruydu. “Minik Serçe, beni gerçekten delirtiyorsun.”

“Hiçbir şey yapmıyorum,” dedim. “Ayrıca bir an önce işimin başına dönmem gerek. Yavaş olduğumu düşünen müşteriler var, hızlanmam lazım.”

“Siktir et,” dedi. “İlk önce gömleğimi değiştir.”

“Neden? Elin kırık mı?”

“Benim elim değil ama seninki kırık sanırım. Ağzına kadar doldurmandan anlamalıydım aslında üstüme dökeceğini.”

“Bilerek olmadı.”

Sol kaşı sorguyla havalandı, dudaklarının kenarına tehlikeli bir gülümseme yerleşti. “Üstüme döktün mü? Döktün. Sonuçtan öncesıyla ilgilenmiyorum.” Aniden geri çekildi, büyük adımlarla saniyeler içinde yatağa geçti ve ucuna oturdu. “Elbise dolabında beyaz gömlek olacaktı,” dedi, bakışları omzunun üzerinden beni buldu. “Hadi, Minik Serçe.”

“Tanımadığın insanlara böyle mi seslenirsin?” Bu sırada çoktan duvara gömülü dolabın kapağını açmıştım. Sadece üç tane gömlek vardı, üç gömlek de jilet gibi ütülüydü. Askıdaki siyah gömleği aldım, yavaş adımlarla Çakır’ın yanına gittim ve gömleği uzattım.

“Küfretsen daha az alınırdım,” dedi, uzattığım gömleğe bakarken.

“Gömleğini asla değiştirmeyeceğim,” dedim, kararım kesin-di. Umursamadı, bir eli bileğimi kavradı ve ben ne olduğunu anlayamadan sırtüstü yatağa düştüm.

Hızlı bir şekilde hareket etti, bir bacağına kalkmayayım diye bacaklarıma bastırdı. “Bir daha söyle, duyamadım?” dedi. Nefesi dudaklarıma dökülmüştü. “Söyle, Ahu.”

“Gömleği asla değiştirmeyeceğim,” diye fısıldadım.

“O zaman bu odadan hiç çıkmayacağız,” derken sesi ciddi-di. “Lütfen, gömleğimi çıkarma.” Bir elim uzandı, gömleğinin düğmelerini buldu. Gülümsedi. “Beni delirtmek için söylediğim her şeyin aksini yapıyorsun ve biliyor musun? Aklımı kaçırmama sebep oluyorsun. Hızına yetişemiyorum, yavaş.” İlk düğmeyi oldukça yavaş çözdüm çünkü ellerim titriyordu. “Daha da yavaş.”

dedi, yumuşak ses tonuyla. Kalbim duracak gibi oldu. “Yavaş çöz ki tadını çıkarayım. Sakın beni delirtmek için hızlanma, Ahu. Ben zaten deliyim.”

“Yataktan kalkarsam daha iyi çözebilirim. Baskı altındayım.”

“İyi böyle,” dedi. İkinci düğmeyi çözmeye geçmiştim ki sıcak eli uzandı ve boynumdaki kolyenin varlığını yokladı. “Çıkarmamışsın.”

“Unutmuşum,” diye yalan söyledim.

“Yalan kötüdür, Minik Serçe,” diye fısıldadı. “Yalan söylerken gözlerini benden kaçırmazsan bir dahaki sefere inandırıcı olabilirsin. Ayrıca şarabı üzerime bilerek döktüğünü biliyorum, hiç rahat durur musun? İlla haddimi bildireceksin.”

“Pek bildirmişim gibi durmuyorsun ama,” dedim. Üçüncü düğmeye geçtim, ıslaklık bu noktada parmak uçlarıma daha da bulaşmıştı.

“Hayatındaki karmaşıklık yeterince fazla,” dedi, ciddiyetle. “Bir de ben o karmaşıklığın içerisinde yer almak istemedim. Bu hayatta yapmak istediğim en son şey gururunu ezmek. Sana hiçbir zaman *yatağımı ısıt*, demedim. Bunu söylemen de bu kararı almamı sağladı.”

Doğru, bana hiçbir zaman *yatağımı ısıt*, dememişti ama ben o cümleyi kurarken aksini de söylememişti. “Kararında hâlâ kesin misin?” diye sordum. Gözlerinin içine sessizce, kirpiklerimi bile kırpmadan baktım.

“O kararı zamanın buruşturup attığı anların yanına bıraktım, yerine yeni bir karar aldım. O kararı da mesain bittikten sonra söyleyeceğim. Burada.”

“Gelmeyeceğim, şimdi söyle,” dedim. Bakışları bir süre yüzümde gezindi, hızlıca konuyu değiştirdi ve söylediklerim karanlığın gölgesi tarafından yutuldu.

“Bu gece yüz de yüz kar yağışı bekleniyormuş, kan kırmızı yağacağına ihtimal veriyorum.” Gözleri, gözlerimin içine baktı ve orada gördüğü karmaşıklık derin bir iç çekmesine neden oldu. “Bu gece, burada, benimle beraber karın yağışını izler misin?”

Bu soru kalbimin tekrar duracakmış gibi atmasına neden olurken diğer elim hızlıca gömleğin kalan düğmelerini çözdü. Bir şey demesine izin vermeden avcumu omuzlarına kaydardım, gömleği usulca omzundan ittim. Yardımcı oldu, sağ kolunu gömlekten çıkardı ve bileğini bana doğru uzattı. Parmaklarım kol düğmesine dokundu. Kol düğmesinin soğukluğu tenimin ürpermesine neden olurken kol düğmesine asıldım ve yavaşça kendime doğru çektim. Gömlek üzerinden yatağa düştü. Zorlukla yutkundum. Keskin parfüm kokusu burnuma dolarken, “Bugün her zamankinden farklı parfüm sıkımissın,” diye fısıldadım. İri gözleri fal taşı gibi açıldı, yüz hatlarına dağılan şaşkınlığı topladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi yoğun bakışlarından kaçırdım ve yataktan kalkmak için hareketlendim.

İzin vermedi. Temiz gömleği askıdan çıkardı, giyindi ve yavaşça, tekrar üzerime doğru eğildi. “Yavaşça,” dedi. Bu kelime dudaklarından dökülürken sanki ağır çekime alınmış gibiydi. Gömleği iliklemeye ortasından başladım. Ellerim titrediği için gerçekten oldukça yavaş ilerlemiştim. Son düğmeyi iliklemek için bir dakikadan fazla uğraşınca dudaklarından kükürtü döküldü, sıcak ellerini soğuk ellerimin üzerine kapadı ve son kalan düğmeyi beraber ilikledik.

“Şimdi gitmeliyiz,” dedi güçlkle. “Ama geleceksin, değil mi?” Sessiz kaldım. Sessiz kalışım ona *evet* cevabını vermiş gibi, “Güzel,” dedi.

Üzerimden kalktığı gibi yataktan doğruldum ve koşar adımlarla kapıya ilerledim, nefes almam gerekiyordu. Nefesimi bulamıyordum. Birkaç saniye soluklandım, yürüyebileceğime emin olduktan sonra hareketlendim. Düşmemek için merdivenden dikkatlice indim, koridorun sonundaki lavaboya girdim ve soğuk suyla elimi yüzümü yıkadım. Tokamı aradım, yoktu. Odada kalmıştı. Güçlkle yutkundum, nefesimi düzenlemeye çalıştım, birkaç dakika aynaya bakakaldım. Hiçbir şey düşünemiyordum, dağılmıştım. Bu sırada cep telefonum titredi ve beni daldığım boşluktan çıkardı.

Nefes arıyordu. Beklemeden açtım.

“Efendim.”

“Nasılsın?” dedi, ses tonu düşüktü. “Çalışıyorsun diye rahatsız etmek istemedim ama dayanamadım. Ben hiç iyi değilim, yarın okula gitmeden önce bana uğrasan ve yarın bende kalsan olur mu? Nida’ya söyledim, *olur*, dedi. Lütfen sen de gel.”

“Olur,” dedim hiç düşünmeden. “Şimdi kapatmam gerekiyor, Nefes. Mesai biter bitmez arayacağım.” Gözlerim bileğimdeki saate kaydı. “Ben arayana kadar sen uyursun. Söz, yarın erken gelmeye çalışacağım.”

“Tamam, kolay gelsin.” Sesi tuhaftı. “Dikkat et, öptüm.”

Masada oturan o kız, tam kırk beş dakikadır Çakır’ı izliyordu. Ve ben de o kızı.

Tamam, bazen de Çakır’ı.

Seyhan Bey’in beni azarlayacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey söylememiş hatta diğerlerine yaptığı gibi bakışlarıyla bile azarlamamıştı.

Çakır, arkadaşlarıyla sohbet ediyor ve etrafında onu izleyen gözleri umursamıyordu. *Senin haricinde*, diye düzeltti iç sesim. *Ona bakıyor musun diye arada bir kontrol ediyor ve bakmadığını gördüğünde öfkeleniyor.*

Mekânın kapanmasına son yarım saat kalmıştı ve üç masa da mekânın kapanacağı saat yakın değilmiş gibi rahattı. Çakır’ı göz hapsine alan kız ayaklandı, arkadaşı ona bir şeyler söyledi ama aldırmadı. Kalçasının altında biten koyu yeşil elbisesini eliyle düzeltti. Saçlarını kulak arkasına sıkıştırdı, savsak adımlarla Çakır ve arkadaşlarının olduğu masaya doğru yürüdü.

“Merhaba,” diyerek elini Çakır’a uzattı. Dişlerimi istemsizce birbirine bastırdım. “Ben, Ecem Sancak.”

“Beni tanıdığınızı varsayarak kendimi tanıtma gereği duyuyorum,” dedi Çakır, sesi düzdü. “Buyurun?”

“Sizin hayranınızım,” dedi. Çakır sanatçıydı da benim mi haberim yoktu? İş insanına da mı hayran olunabiliyordu? “Bir

tuttuğat çekilebilir miyiz? Bir de eğer müsaitseniz yarın size kah-
ve ısmarlamak isterim.”

Bakışlarımı masadan ayırdım, Yusuf’a doğru ilerledim. “Bo-
ğazım acıyor,” dedim. “Bir bardak su verebilir misin?” Cam
bardağa suyu doldurdu ve bana uzattı. Suyun hepsini içerken
bakışlarım Yusuf’taydı.

“Gölge’ye rest çektin, yürekli kızmışsın,” dedi. “Bu hareketle-
ri amcasına yapma ama soluğu mezarlıkta alırsın.”

“Amcası mı?” diye sordum.

“Ulaş Alicioğlu’nu tanımıyor musun? Alicioğlu Holding’in
ortakı.”

“Hayır, tanımıyorum. Nasıl biri ki? Yani öyle bir bahsettin ki
mezarlık falan.”

“Alicioğlu Holding’in kurucusu. Çakır onun yeğeni ama oğ-
luymuş gibi davranıyor. Sorarsan gözle görmedim ama holdin-
gin en fazla hissesi çocuklarında değil, yeğeninde. Uzun zaman-
dır burada çalışıyorum, bilgiler sağlam.”

“Çakır Bey’in ailesiyle arası nasıl?”

“Bayağı iyi,” dedi, bu sırada gözlerim bir anlığına Çakır’a
takıldı. İsmimin Ecem olduğunu öğrendiğim kız ve arkadaşı git-
mişti. Diğer masadaki çift de kalkmıştı, artık yalnızca Çakır ve
arkadaşları vardı.

Bakışlarım tekrardan Yusuf’u bulduğunda, “Ne güzel,” diye
yanıtladım.

“Kız kardeşlerini çok haşka sever. Tanul Bey’i de ayrı sever
ama serseri olduğu için biraz atışırlar. Babası uzun zamandır iş-
lerden elini ayağını çekti, annesi de şeker gibi kadındır.”

“Kız kardeşleri kaç yaşında?”

“Biri on dokuz, biri de yirmi bir sanırım. Sanem büyük olan.
Diğeri de Melin.”

İsimlerini biliyordum, Çakır söylemişti.

“Kalabalık bir aileler, öyle mi?”

“Öyle,” diye yanıtladı. “Alkaran’da tanınan, bilinen ailelerdendir. Siyasi gücü olan bir ailenin eli kolu her yere uzundur, bilirsin.”

Bunu tahmin edebiliyorum, dedim içimden. Beni aldığı ipten çok kolay sıyrılmışım ama umut dolu şarjörü de eline vermiş ve kalbime dayamasına izin vermiştim.

“Birazdan mekân kapanır, üstümü değiştireyim.”

“İyi geceler, dikkat et,” dedi. “Her anlamda.”

Mesajı almıştım ama almamışım gibi, “Sen de dikkat et, Alkaran’ın sokakları her şehir gibi geceleri tenhadır,” dedim. Gözlerim kasada bekleyen Seyhan Bey’i buldu, yanına doğru hareketlendim. “Çıkabilir miyim?” diye sordum.

“Çıkabilirsin, Ahu kızım.” Bana sesleniş biçimi şaşırmama neden olurken, “Biraz daha dikkat et, olur mu?” demesi yüz hatlarımdaki şaşkınlığın dağılmasını sağladı.

“Bugün için özür dilerim,” dedim. “Daha dikkatli olacağım.”

Dar koridorda, mavi loş ışığın gölgesinde yürüdüm ve tekrar üstümü değiştirmek için odaya doğru ilerledim. Bir elim odaya girmeden önce prize dokundu, oda aydınlandığı an yatakta sırtüstü uzanan Çakır’ı gördüm.

Afalladım. “Bu kadar hızlı gelmiş olamazsın,” dedim ama tepki göstermedi. İki eli başının altındaydı. Ayakkabılarını, ceketini ve parlak kemerini çıkarmış ve tekli, kadife koltuğa bırakmıştı. Parmak uçlarımda yürüdüm, gözlerim bir yandan da kıyafetlerimi arıyordu. Yoktu. Neredeydi?

“Kıyafetlerini sakladım,” dedi. Birden konuşunca irkilmiştim. “İşimi her zaman garantiye alırım.”

“Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Aç mısın?” diye sordu. “Sabahtan beri oradan oraya koşturdun. Hadi, bir şeyler yiyelim.”

“Aç değilim, ayrıca sen benim oradan oraya koşturduğumu nereden biliyorsun?”

“Tahmin etmesi zor değil.” Başını yastıktan kaldırdı, sırtını yatak başlığına yasladı. “İki dakika yerinde duramıyorsun. Ha-

reketlisin, zihninin içinde bin tane tilki dönüyor, yorulmuyor musun?”

“Ben hareket etmeden duramam ki,” diye fısıldadım. “Küçüklükten kalan alışkanlık, hep çalışmaktan.”

Bu sırada kapı çaldı. Çakır, “Kapıya bırak,” dedi, ardından yataktan kalktı. Kapıyı açtı, otellerdeki gibi olan tekerlekli masayı odaya doğru getirdi. Bir şey dememe izin vermedi, bana dokunmamaya özen göstererek yanımdan geçti, kapının önüne konulmuş olan tahta bar taburesini aldı. “Yatağa geç, otur,” dedi. Ardından yuvarlak, küçük masanın karşısına koyduğu bar taburesinin boyunu ayarlayıp oturdu. “Merak etme, öyle getirdiğin yemeklerden değil,” dedi. “En kısa sürede olan bir yemek, salçalı makarna.”

“Yemek benim kırmızı çizgim,” dedim. “Ama şimdi olmadı böyle.”

“Oldu, çok da güzel oldu. Hadi, otur. Mayonez ister misin?”

O kendi makarnasının üstüne ketçap ve mayonez sıktı. Saniyeler içinde bir şey söylememe izin vermeden mayonezi benim makarnamın üstüne de gezdirdi.

“Ketçap neden dökmedin?” diye sordum, ses tonum sorgulayıcıydı. “Ketçap sevmediğimi nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Sadece tahmin.”

“Beni kandıramazsın.” Sesim hâlâ sorgulayıcıydı. “Kaçak oynuyorsun.”

Beni umursamadı, önündeki spagettiye kaşık yardımıyla çatala sardı ve ağzına götürdü. “Bu kadar güzel olamaz,” dediğinde bu, istemsizce yutkunmama neden oldu. “Bence tatmalısın.”

Bir saniye bile düşünmedim ve yatakta bağdaş kurdum. Deniz arkamızda kalıyordu ama Çakır odanın kapısını aralamış olmalıydı ki kokusu buradaydı.

İkimiz de sessizce yemeğimizi yerken, “Ansızın verdiğim kararı duymak ister misin?” dedi. “İlk önce ağzundakini bitir, boğazında kalmasın.”

“Ansızın verdiğin kararlar beni bir gün uçuruma götürmese bari.”

Birkaç saniye bekledi. "Arkadaş olalım," dedi.

Arkadaş mı? Bardağa uzandım, boğulmamak için o suyu içmem gerekiyordu. Suyu içtim, afallamıştım. "Ne?" diye sordum. "Arkadaş mı?"

"Sana nasıl yakın olabilirim diye düşündüm. Diğer türlü zor, fark ettim. Ben de seninle ansızın arkadaş olmaya karar verdim."

"Normal arkadaş gibi?"

"Evet," diye onayladı. "Normal arkadaş gibi. Kahve içeceğiz, sinemaya gideceğiz, belki de başka bir ülkeye seyahate. Bazen seni sabahları koşuya götüreceğim, bazen de beraber yemek yapacağız. Olmaz mı?"

"Ama... Bilmiyorum, birden sordun, afalladım."

Dudaklarına içten, samimi bir gülümseme yerleşti. "Arkadaş olmak kötü bir şey değil, Ahu."

"Ama tuhaf olur," derken zorlukla yutkundum, gözlerim bir anlığına yatağa takıldı. Çok değil, birkaç gün önce burada, hiç yaşanmaması gereken şeyler yaşanmış ve beklenmedik itiraflar dudaklarından dökülmüştü.

"İma etmeyecek, unutacaktık," dedi, masadaki peçeteyle dudaklarını temizledi. "Seninle arkadaş olmak nasıl bir duygu, bilmek istiyorum."

Yakışıklı, tarz, boyu uzun, ağzı deli gibi laf yapıyor ve oldukça zeki. Çok tehlikeliydi. O, tehlikeli bir arkadaş, Ahu. Yol yakırken geri dönmelisin.

"Düştüğün her an elinden tutacağım," diye kısıp sesle homurdandı. "Hadi ama Ahu Dila, arkadaş olacağız, abartılacak bir şey yok."

"Tamam," dedim birdenbire. *Belki de yol yakırken geri dönmeliydim.* "Yemeğimi yediğime göre artık gidebilirim."

"Çok yorgunum, uyuyacağım," dedi. "Mekânın kapıları kilitlenmiştir, bazen serseriler dadanabiliyor. Yüksek ihtimalle çıkamazsın."

Çakır'ın amacı asla benimle arkadaş olmak değil. Neden, bilmiyordum ama bir şekilde beni yanında tutmak istiyor.

“Olur,” dedim. “Yatağın bir tarafında sen, bir tarafında ben uyurum. Arkadaşız sonuçta.”

Zorlukla yutkundu. “Ciddi misin?” diye sordu, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Banyoda üstümü değiştireyim, daha sonra uyuyacağım. Sabah erken kalkıp kütüphaneye ders çalışmaya gideceğim. Finalerime bir hafta kaldı.”

Bir şey demesine izin vermedim, şaşkın bakışların sahibini ardımda bıraktım, elbise dolabını açtım ve orada düzgün bir şekilde katlanmış olan kıyafetlerimi gördüm. Uyumak için kıyafetlerimin rahat olmasına gerek yoktu. Yatak ve yastık bulduğum her yerde uyuyabilirdim.

Banyoya geçtim, iş kıyafetlerimi değiştirip bugünkü kıyafetlerimi giydim. Banyodan çıktım. Gözleri kısa bir an beni süzdü. “O pantolon fazla dar değil mi? Uyurken rahatsız olabilirsin.”

“Sorun yok,” dedim. Çakır masayı odadan çıkarmıştı. “Hangi tarafta uyursun? Sağ mı yoksa sol mu?”

“Sol tarafımda uyu,” diye fısıldadı. Kalbim duracakmış gibi oldu.

Sol tarafına geçtim, kalın nevresim takımını kaldırdım ve yatağın içine girdim. “Yatak oldukça geniş, sınır çizmeme gerek yok,” dedim ama bundan pek emin değildim. Üstü çıplaktı, omuz ve dirsek arasında bulunan şişkin kas kütlesi iki elini başının altına aldığı için daha da belirgindi. *Gafil avlamaya çalışırken gafil avlanan kişi olma yolunda ilerliyorum.*

“Uykusu cebinde olanlardan mısın?” diye sordum. “Ben öyleyimdir, hemen uyurum.”

“Serçeleri saymayı bitirmeden uyuyamayanlardanım,” dedi, bakışları kıvrıkcık saçlarımda gezindi. “Arkadaşlar birlikte uyur mu? Her erkek arkadaşınla birlikte uyur musun böyle?”

“Evet,” diye yalan söyledim ve değişen yüz ifadesini keyifle izledim. “Sen de öylesin sanırım, ha?” diye sordum.

“Kız arkadaşlarımla değil, hiç kimseyle uyumam, Ahu,” dedi. “Uyumazdım. Sen yalnızca istisnasın.”

Nikâh basılır, dedi iç sesim. Ya da ardına bile bakmadan kaçılır.

“Bugün Aylin’i görmeye gittim. Günler sonra bir camın ardından değil, çok yakından baktım. Ve şunu fark ettim ki ben iyi bir abla değilim.”

“Neden böyle düşünüyorsun? Sen bu hayatta gördüğüm en iyi ablasın, Ahu. Çok da güçlüsün. Bu gücün kız kardeşine de güç veriyor, inan bana.”

“Değilim,” dedim. “Olsaydım, kız kardeşimin hayatını kurtarırdım. Bak, hâlâ o hastanede.”

“Ne zaman uyanacakmış?”

“En geç iki gün sonra ağrıları biraz daha azaldığında.” Zorlukla yutkundum. Konuyu değiştirmek istiyordum yoksa her an ağlayabilirdim. “Defterimi getirdin mi?”

Dudağının kenarına tehlikeli bir gülümseme yerleşti. “Hı hı,” dedi. “Hatta...” Yaklaştı, yaklaştı ve yüzüme doğru eğildi. Dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe bırakırken gözlerim çok yakından gördüğüm örümcek ağı dövmesine takıldı. O dövmenin altında, Roma rakamlarıyla tarih yazıyordu. Neyin tarihiydi? Okumaya çalışacaktım ki bir eli çenemi buldu ve başımı yavaşça kaldırdı. Sıcak nefesi dudaklarıma değerken, “Çekmece- de,” dedi, başıyla komodini işaret etti.

“Arkadaş olmadığımızı biliyorum,” dedim, salak ya da saf değildim. “Salak değilim, Çakır.”

“Arkadaşız,” dedi, bastırırcasına. Bir eli uzanıp komodinin üzerinde yanan ışığın düğmesine dokundu. Ne zaman yaktığını bilmediğim mum ışık söndüğünde cılız aleviyle beraber varlığını belli etti. “Hani benimle yağın karı izleyecektin?”

Aniden geri çekildi, odanın perdesini çekti. Gökyüzünün bağrından yeryüzüne dökülen kar taneleri gördüğümde yataktan kalktım, yanına oturdum ve ben de onun gibi deniz kenarına düşen kar tanelerini izlemeye başladım.

“Duvarları yosun tutmuş bir mahzende yaşıyorum.” *Zihnimde ölü kelimelerle yaşıyorum, hissettirdikleri hâlâ diri olan.* “O

mahzen aydınlık ama yapayalnızım. Bazen aydınlığın içinde olmak, insanın yapayalnız hissetmesine engel olmazmış.”

“Duvarları yosun tutmuş bir mahzendeyiz,” diye fısıldadı. “Kar taneleri saçlarına tutunuyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyorsun.” Birkaç saniye bekledi. “Ahu, o gece söyleyemedim ama ne olursa olsun, sırrın bende güvende.”

Burukça gülümsedim. Ona güvenemezdim, bunu yapamazdım. Namlusu kalbime dönük bir silahın gölgesi aramızdayken bunu yapamazdım.

“Hiç unutamadığın çocukluk anın var mı?” diye sordum, dizlerimi karnıma çektim ve başımı dizlerimin üzerine koydum.

“On beş yaşına gelene kadar balık hafızalı gibi sürekli eşyalarımı bir yerlerde unutturdum. Kar yağıyordu, hava buz gibiydi ve *anneannemin ördüğü* atkıyı okulda askıda unutmuştum. Annem aldı beni, kırk dakika yol gittik. Sonra boynuma baktım, atkım yok. *En sevdiğim atkıyı istiyorum*, diye yol boyunca ağladım. Annem buna rağmen ısrarla *dönemeyiz, okul kapanmıştır*, dedi. O gece ağlayarak uyudum çünkü benim için çok kıymetliydi.”

“Bulamadın mı?” diye sordum. Aklımdan ilk bu ihtimal geçmişti.

“Bulamadım,” diye fısıldadı. “Ne oldu, bilmiyorum ama birden ortalıktan kayboldu. Ben de o zamanlar serseriyim tabii, herkesi tek tek aldım karşıma. On yaşındayım, büyük adamım ya güya, erkekleniyorum herkese. Gruptan arkadaşlarıma da güveniyordum, onun da cesareti vardı tabii ama bu kısmı duymamış ol. Herkes evine dağıldı ama hesap sorduklarım okulun arkasına saklanmış. Bir baktım hepsi koşturarak üzerime geliyor. Beş kişilerdi. Dövdüler, dövdüler... Karşılık veremedim, biri tutarken diğeri de vuruyordu. Annem geldiğinde öldüm sanmış, acıdan bayılmışım. İlk dayağımı yemiş, bir de acıdan bayılmıştım. Öyle çok unutulmaz değil ama hatırladıkça gülerim.” Burukça gülümsedim. “Senin var mı unutamadığın?” diye sordu.

“Babamla bir keresinde balık tutmaya gitmiştik, o anı hiç unutamıyorum,” Gözlerim istemsizce buğulandı. “Altı yaşınday-

dım, babamla en güzel anım oydu. Şimdi yirmi üç yaşımdayım, hâlâ o... Kötü bir çocuk değildim ama beni hiç sevmedi. Aslında sorun bende değil, babam kendisini bile sevmez ama ne bileyim, hep sevsin istedim. *Babanın bu hayatta en sevdiği şey para*, demişti bir keresinde annem. Babam sırf beni sevsin diye sekiz yaşında iş hayatına atıldım. Kazandığım paraları her gece avcuna bıraktım. Evcilik oynayacağım yaşta peçete sattım, sırf bir kez saçlarımı sevsin diye. Sevmedi ama. Hep daha fazlasını istedi, doymak bilmedi.”

“Keşke bıraksaydım da ölseydi,” diye fısıldadı. Sessizce, uzun uzun gözlerimin içine baktı. “Hadi gel, yatağa uzan.” Bir eli uzanıp belimi kavradı, diğer eli kolumu tuttu ve ayağa kalkmama yardımcı oldu.

“Günlerdir uyuyamıyorum, oda da bu kadar sıcak olunca mayıştım sanırım,” dedim. Gözlerimi açacak gücüm yoktu.

“İyi geceler, Minik Serçe,” dedi. Başım bu sırada yumuşak yastığa değmişti. Uyku, ellerini gözkapaklarıma bastırırken sıcak nefesini yanağımda hissettim, tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Uykunun kollarına düştüğüme emin olduğunda, “Bir gün balık tutmaya gideceğiz, sen ben ve Aylin,” dedi.

Yüzüme düşen arsız tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı. İnce pikeyi üstüme örttü, saçlarıma bıraktığı öpücüğü ise hayal meyal hatırlıyordum.

“Bu kadar geç geldiğim için affet, *Dila*,” dedi. “Ben seni çoktan affettim çünkü bana yenilgileri sevdirdin. Ama sen kendini sakın affetme.”

Beni bir kez bile fark etmediğin için kendini sakın affetme.

YAĞMURLU TOPRAK KOKUSU

Barış Akarsu. Gözlerin

Kaçmak, teslim olmak demektir.

Yeryüzünde, yağmurlu toprak kokusunu boynunda taşıyan bir serçeydim. Gökyüzüne kūs değildim ama kinliydim. *Gökyüzü sisi* beni kanatlarımdan vurmuş ve yeryüzünde yaşamaya mahkûm etmişti.

Kinci bir insanım, kabul ediyorum ama en çok canımı yakanlara kin tutardım. Canımı yakarı unutmazdım, canını yakıtığımı da.

Yağmurlu toprak kokusu mavi ama siyah ağırlıklı bir renk taşıyan saçlarımdaydı. Saçlarıma ağaçların arasından sızan ışık huzmeleri değdi ve parlak mavileri aydınlattı. Kaçıyordum. Evden, şarkılardan, ailemden, kendimden... Okuduğum kitapların kalbime bıraktığı yüklerden, hissettiğim duygulardan...

Kaçmak, teslim olmaktır. Başımı usulca kaldırdım. Kirpiklerimin arasından kökleri ruhum kadar yaşlı, kökleri zihnimdeki dünyaya kadar derinleşen ağaçları izledim. *Alkaran'dasın. İstanbul'da olsaydın da kaçmak isteyecektin çünkü içindeki ruh, kendinden kaçmaya meyilli.*

Bir ormanın içinde yapayalnız ve çaresizdim. Kanatlarımda çamur izleri, kalbimde pençe. Serçe, söylesene... Kaçmak istediğin anılarda izleri yok mu? Ondan da ruhunda bıraktığı izlerden de kaçmak istemiyor musun?

"Korkuyorum, baba," diye fısıldadım. "Bir kez ateş ol, önümü aydınlat. Bir kez umut ol, kalbimi ferahlat. Bir kez yük olma ve

omuzlarımıza ellerini koy, ardı arkası kesilmeyen darbelerden koru bizi. Biz senin ailen değil miyiz? Bizi niye hiç sevmiyorsun, baba?"

Bir çocuğun ağlayan sesi kulaklarıma doldu.

Ağlayan sesine bile hasrettim.

Aylin, Ay Ağılım.

Aylin'in ağlayan sesi ormanın derinliklerinden geliyordu. Beklemedim, sesin gölgesini takip ettim. Ağlaması şiddetlendi. Elimin tersiyle rüzgârın estiği yöne doğru savrulan gözyaşlarıma dokundum. Yanaklarımda bana ait olmayan acıların izleri vardı. "Abla, ne olursun yardım et," dedi. "Abla, ölmek istemiyorum."

Ağlayan oydu ama gözyaşları benim yanaklarımdan süzülüyordu. "Kurtaracağım," diye bağırdım titreyen sesimle. "Ablacığım, ne olursun, dayan."

Ortasında olduğum yer titremeye, ağaçların kökleri yerinden oynamaya başladı. Bir adım ileriye gidemedim. Çaresizlik artık sadece dilimi değil, ayak bileklerimi de bağlamıştı.

"Uyan, Minik Serçe," dedi bir ses. Kâbus görüyordum, biliyordum ve uyanmak istiyordum. "Uyan, Ahu Dila."

Derin bir çığlık dudaklarımdan dökülürken, sarsılarak ağlamaya başladım. "Kurtaramadım," dedim iç çekişlerimin arasından. "Kardeşimi kurtaramadım."

Bir eli saçlarıma kaydı, sakinleştirmek için yavaşça okşamaya başladı. "Sadece kâbus," dedi. "Hadi, iç şu suyu."

Komodinin üzerinde yanan sarı loş ışık yüzünü aydınlatırken uzun uzun gözlerine baktım. Nefesimi düzenlemeye, zihnimdeki düşünceleri toparlamaya çalıştım ve biraz da olsa başarılı oldum. Dudaklarıma dayadığı bardaktan birkaç yudum su içtim, yavaş yavaş sakinleştim. Göğüs kafesimi sıkıştıran nefesim de düzene girmişti.

"Daha iyi misin?" diye sordu, su bardağını ağızımdan çekti ve başucumda duran komodine bıraktı.

"İyiyim, teşekkür ederim," diye fısıldadım. Başımı tekrardan

yastığa koydum, Çakır'ın kokusu yastığa yayılmıştı. Yastığımı mı değiştirmişti? Değiştirdiyse bile umurumda değildi, şu an bunu düşünecek durumda değildim.

Kokusu çok güzeldi. *Yağmurlu toprak kokusu gibi*. Ne çok ağır ne de çok hafifti. Derin bir nefes aldım, gözlerim bu sırada beni dikkatli bir şekilde izleyen Çakır'a takıldı.

“Kâbuslardan sonra annem haricinde bana kimse su getirmemişti,” dedim. Kelimeler ağzımın içinde küçülse de kalbimde büyüyordu. “Hayatıma ansızın dahil olduğun gecedan beri varlığın öyle keskin ki hiç olmamışsın gibi davranamıyorum.”

“Keşke kötü kâbusları zihninden alabilsem,” diyerek başını yastığa koydu, yüzüme doğru döndü ve keskin bakışlarla yüzümü incelemeye başladı. “Kötü kâbusların değmeyeceği bir yerde, kaburgaların içinde saklasam seni.”

“Arkadaşlar, arkadaşlarını kaburgalarının içinde saklamak istemez,” dedim. Dudaklarımin kenarına kırık bir tebessüm yerleşmişti.

“Ben sana *kadınım ol*, dedim, Dila,” dedi. Bir elini yeni çıkan sakallarının altına sakladı. “Keşke seni hayatımda tutabilmenin başka bir yolu olsaydı. *Arkadaş olalım*, dedim ama o kelime dudaklarımdan dökülürken bile *anasını avradını sikeyim, nereden çıktı bu şimdi*, diyordum. Zorba değilim, gitmek istersen engelleyemem ama kalman için her şeyi yaparım.”

“Neden kalmamı istiyorsun?” diye sordum.

“İlla bir sebebi mi olması lazım?”

“Her şeyin bir sebebi vardır.”

“Bazı şeylerin yoktur, bu konuyu kapatsak olmaz mı? Buradasın ve burada olman yeterli.”

“Şimdilik kapatıyorum,” dedim, sesim sakindi. Birdenbire, “Babanla aran nasıl?” diye sordum. Yüz hatlarına düşünceli bir ifade yerleşti.

“Beni tanımak mı istiyorsun?” diye sordu, ses tonu ruhaftı. “Ailemle aram iyi, Minik Serçe. Hatta seni tatmin edecekse bayağı iyi. Bir gün daha detaylı anlatırım.”

“Arkadaşlar birbirini tanır,” dedim. “Olur, dinlerim.” Gerçekten arkadaş olduğumuza inanan var mıydı?

Yaptığım tek şey dudaklarından dökülenleri şarjöre koymak ve namluyu kalbine dayamaktı. Tetiği henüz çekmemiştim ama bu çekmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Eğer canımı yakarsa tetiği bir saniye bile düşünmeden başparmağımla ezerdim çünkü hayatıma öylesine dahil olan bir insanın bile canımı acıtmasını istemiyordum. Ne duygusal ne de fiziksel.

Peki, sen hayatıma öylesine dahil olmuş biri misin Çakır? Ben hep çok yanırlım, biliyor musun? Bu hayatta hep çok yanılır, hep de yalnız kalırım. Yanılgılar, kapısını her gün çaldığım bir ev. Yalnızlık ise zaten benden gitmez. Ben ona, o bana bağımlı.

“Anlaşıldı, kendi kazdığım ateş çukuruna düşmeme yardımcı olacaksın,” dedi, ses tonu keyifliydi. Hiç uyumamış mıydı? Yüzünde dinç bir ifade vardı. “*Bey* kelimesi gibi dudaklarının arasından çekip almak istiyorum şu kelimeyi. Sürekli buna vurgu yapacaksan *arkadaşlık* kelimesinin anlamını değiştirmek ve *Ahu Dila’nın, Çakır Kağan’ın yanında kalması* anlamını taşıması için nereye başvurmam gerekiyorsa oraya gideyim. TDK’ye mesela.”

Google: Arkadaşlık nedir?

Arkadaşlık:

1. *Ahu Dila’nın, Çakır Kağan’ın yanında kalması.*

2. *Beğenileri, huyları, düşünceleri yakın olduğu için birbiriyle görüşür olmak.*

Sadece bunun için miydi gerçekten? Arkadaşlık adı altında bana yakın olmak, yanında tutmak istiyordu, bunun farkındaydım çünkü diğer türlü bir dakika bile yanında kalmayacağımı biliyordu.

Gururum her şeyden önce gelirdi ve kimsenin ezmesine izin veremezdim. İnsan kendi gururunu ezdirmemeli, bir başkasının gururunu ezmemelidir çünkü dilimize pelesenk olmuş *saygı* kelimesi tam bu noktada devreye girer.

“Gururunu kıracak hiçbir şey yapmam, Dila,” diye fısıldadı. Bu cümleyi ikinci kez kuruyordu. İkinci kurduğunda da ilki

gibi göğsümü sıkıştıran anlamsız his başkaldırmıştı. “Eğer o tarz konuşmamdan hoşlanmıyorsan tamam, dikkat edeceğim ama o konuda dilimin kemiği varsa bile sana baktığımda kırılıyor.”

“Heyecanlanıyorum,” dedim pat diye. “Öyle konuşunca heyecanlanıyorum. Zihnimi, ellerimi, bazen de bacaklarımı kontrol edemiyorum ama sen benim patronumsun. Yani patronumdun. O kadar kötü bir gece geçirdikten sonra gözlerimin içine bakarak bana resmen o gece yaşananlardan dolayı seni uyutmadığımı söyledin. Eğer bunu muhtaç olmadığım biri söylemiş olsaydı, yüksek ihtimalle tekmeyi yerdi.”

“Sadece kafanı dağıtmak istedim, seni kıracağımı düşünemedim. Özür dilerim, tamam mı? Eğer yeniden kirpiklerin ıslanacaksa bu kez duramam, gözyaşlarını silerim.”

“Kirpiklerim ıslanmayacak çünkü geçti,” dedim, dudaklarımin kenarına buruk bir gülümseme yerleştirdim. “Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Bazen çok kibirli, kendini beğenmiş, bazen iyi niyetli, bazen ise çok...”

“Çok ne?” diye sordu, tek kaşı sorguyla havalandı.

“Çok tatlı,” dedim. *Tatlı kelimesiyle seksi kelimesini eşanlam-lı bir kelime yapabilir miyiz TDK? Çakır’a ve bana ait yeni bir sözlük oluşturmamız, kelimelerin anlamlarını da kendimize göre düzenlememiz gerekiyordu.*

“*Seksi*, demek istedin sanırım ama dilin sürçtü,” dedi. Sanki özel bir gücü vardı ve o güç zihnimin içinde gezinen kelimeleri okuyordu. “*Seksi*, der misin Dila? Hemen, kulaklarımin sağlığı açısından.”

“Uyuyorum,” diye yalan söyledim ve gözlerimi usulca yumdum. Zorlamadı. Birkaç saniye sessiz kaldı ve konuşmaya devam etti.

“Teknik olarak hâlâ patronunum, bu mekân bana ait,” diyerek sertçe yutkundu. “Bana ait bir yastıkta, bana ait bir yatakta uyudun ve nefesimi kestin, biliyor musun? Uyurken bile.”

“Bazen de çok açıksözlü,” dedim.

“Açıksözlü insan herkese öyle davranır. Ben sadece sana böy-

leyim. Senin dışındakilere kapalı bir kutu. O yüzden *açıksözlü*, demeyelim de *bacaklarını titretmekten hoşlanan bir şerefsiz*, diyelim.”

Usulca yumduğum gözlerimi aniden açtım. *Kendine şerefsiz mi demişti o?* Dudaklarımın arasından kıkırtı döküldü ve o kıkırtı, Çakır’ın da gülümsemesine neden oldu. Egosunu okşamayı bildiği gibi yermesini de biliyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse kendisini bilmesi hoşuma gidiyordu. Ayrıca bana da kapalı bir kutuydu, farkında değil miydi gerçekten? Açıksözlüydü, evet ama sadece bu konuda.

“Heyecanlandın mı?” diye sordu, vücudunu bana yaklaştırdı. “Heyecanlandın, biliyorum.”

“Heyecanlanmamak imkânsız, yerimde kim olsa heyecanlanır,” dedim.

“Yerine başka birini koymaktan ne zaman vazgeçeceksin? Sen buradasın, anladın mı? Aslında...” dedi, yüzünü birden yüzüme yaklaştırdı ve sıcak nefesini dudaklarıma bıraktı. “Bakıyorum da çok konuşuyorsun, demek ki yeterince heyecanlandıramamışım.”

“Ne demek o?”

Bir eli kıvrık tutamlarımı buldu ve nazikçe kulak arkama sıkıştırdı. Kirpiklerimin arasından gözlerine uzun uzun baktım. Bir erkeğe göre kirpikleri gerçekten uzun ve kıvrıktı. İri kahve gözleri şu an bir ton daha koyu dursa da hâlâ çok güzeldi. Yüzüme doğru eğildi, gözlerini usulca kapadı ve dudaklarını bluzumun açık bıraktığı köprücük kemiğime yasladı. Küçük, pamuk kadar yumuşak bir öpücük bıraktı.

“Heyecanlanınca sesin kesiliyor, sen heyecanlanınca da benim nefesim.”

Bir öpücük daha bıraktı ve art arda birbirini takip eden birkaç öpücük daha... Dudakları kolyeme değdiğinde öpücüğü sekize tamamladı. Karnımı içime çektim, derin bir nefes aldım ve Çakır tam da bu sırada daha da belirginleşmiş olan sağ köprücük kemiğime dudaklarını yasladı.

“Arkadaş değiliz, hiçbir zaman da olmayacağız.” Kelimeler dudaklarından döküldü ve köprücük kemiğimin çıkıntısındaki boşluğa saklandı. “Eğer seni ve beni birleştiren bir kelime ararsan gözlerinin önüne bu anı getir ve tam sekiz kez köprücük kemiğinden öprüğümü, bunu yapmaktan da hiç vazgeçmeyeceğimi hatırla. Seni ve beni birleştiren hiçbir kelime, bu etkiyi veremez. Hiçbir kelime taşıyamaz.” Nutkum tutuldu. Dudaklarımdan dökülen hiçbir kelime söylediklerinin içimde yarattığı etkiyi yok sayamazdı, bu yüzden sessiz kaldım ama gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Şimdi usulca gözlerini yum ve biraz daha uyu, güzelim,” dedi. “Ben de uyuyacağım.”

Gözlerini usulca yumdu, bir süre yüzünü izledim. Sert yüz hatlarındaki ifade dakikalar geçtikçe kınıldı ama tamamen kaybolmadı. Düzenli nefes alıp vermeye başladığında parmak uçlarımdaki sızı, kör bir istekle çenesindeki ize dokunmam için büyüdü. Çenesindeki ize dokunmam, gözyaşlarımı silmesiyle eşdeğerdi ve ikimiz de bu iki konuda cesarettten yoksunduk. Ne kadar süre çenesindeki derin izi izleyeceğimi bilmiyordum ama o izi izlerken uyuyakalacağımdan emindim.

Umus ıyığında bir leke gibi ama asla eğreti durmayan bir gölge.

Kalçasının üzerinde, tam bel kısmında bu söz yazıyordu. İlk önce belindeki gamze dikkatimi çekmişti. Hemen sonra da ortasındaki boşluğa yazdırdığı söz. Yutkundum ve dakikalardır yaptığım gibi sessizce ini gözlerin sahibini izlemeye başladım.

Çakır’dan on beş dakika önce uyanmış ve yüzüme dönük olan sırtını dikizlemiştim. İlk defa belinde gamzesi olan birini görüyordum. *Salak*, dedi iç sesim. *Babanın beli ve simitleri haricinde gördüğün başka erkek beli var mı acaba?*

Çakır’ın uyandığını gösteren mırıltıları ve kıpırdanmaları fark ettiğimde gözlerimi yumdum ve uyuyor numarası yaptım. Sıcak nefesini ilk başta yüzümde, daha sonra da saçlarımda hissettim ama bu kısa sürmüştü. Yataktan dolanmaya üşendiği için üzerimden atlayıp çıkardığı sesin beni uyandırmasını umursa-

madı. Banyoya geçip kısa bir süre içinde duş aldı. O, duştayken kapı çalmıştı ama açmamıştım. Duştan çıktıktan sonra bilir gibi kapıyı açtı. Kapıdan aldığı paketlerin sesine uyanmış gibi yaparken gözlerimi kırıştırdım ve Çakır'a baktım.

Siktir, ya! İç sesimin küfür diye bildiği birkaç kelimedenden biri buydu ve bu aralar çok fazla kullanıyordu. Yani kullanan ben değil, iç sesimdi. İç sesim, bir dakika susar mısın? Dikkatim dağılıyor.

Keşke bakmasaydım. Ama bakmıştım. Siyah saçları dağınık ve ıslaktı. Omuzlarından akan su damlacıkları, V şeklinde görüntü oluşturan adonis çizgilerini takip ediyordu. Kasıklarına kadar inen ve oradan da siyah havluya karışan su damlacıkları zorlukla yutkunmama neden olurken, “Ya, sen deli misin?” diye söylenmeye başladım. “Manyak mısın yoksa psikolojin mi bozuk? Neden tarzan gibi çıkıyorsun banyodan?” Gözlerimi kapamadım, böyle bir manzaraya gözlerimi kapatacak kadar salak değildim ama sinirim bozulmuştu. Daha doğrusu benim değil, göbeğimin siniri bozulmuştu.

“Bu manzarayı sunduğum için şükredeceğine bir de söyleniyorsun, Dila. Sana da günaydın.”

“Günaydın, söylenirim tabii. Baksana şu haline, kim söylenmez ki!”

Kim söylenir ki...

Vücudu gerçekten çok iyiydi. Kol kaslarında belirgin olan mavi damarları, göğsünün ortasında ince köklü tüyleri de çok iyiydi. *Salak mısın Ahu Dila? Tüyleri çok iyi, demezsin yani.* Of, iyiydi ama! Kol kaslarından başlayan belirgin damarlarına gözüm takılmıştı. Damarları bile çok iyiydi. *Artık çok iyi, demeyi kessen mi? Çalışmış, vücut yapmış. Kısıkma, çok çalış. Kim bilir, belki senin de olur,* demişler. O laf öyle değildi ama ben ne dediğimi bilmiyordum ki.

Gerçekten benim olur muydu?

Salak, Ahu Dila. Hemen toparlan. Bak, dudaklarına tehlikeli bir ifade yerleşti, sana bakıyor.

Örümcek ağı dövmesi mi? O da çok iyi duruyordu. Roma rakamlarını okuyacaktım ama buradan net değildi, karışık duruyordu. Hafifçe yan döndü, bu sırada gözlerim hangi dil olduğunu bilmediğim cümleye takıldı. İngilizce değildi. İngilizcem çok iyi olmasa da kelimelerden çıkarabilirdim.

Audaces fortuna juvat.

“Latince bir deyiş,” dedi, ses tonu sakindi. “Şans yalnızca cesurlara güler.”

“Dövmelerin çok güzel.” Bakışlarımı anında kaçırdım ve siyah perdesi çekili olan pencereye baktım. “Kar tutmuş!” dedim, heyecanla. Benden hızlı konuyu değiştirmeye çalışan var mıdır? Sanmam. Yataktan kalktım, pencereyi açtım ve gülümseyerek dışarıyı izledim. “Trafik felç olmuştur, bunun için şimdiden üzgünüm ama bu görüntüyü özlemişim.” Omzumun üzerinden Çakır’a baktım ama odada değildi. Yüksek ihtimalle banyodaydı.

“Senin için kıyafet aldırđım. Duş al, çıkalım,” dedi.

Kalbim tekledi. Onun duş aldığı yerde ben de mi alacaktım? Ne zaman bu tarz şeylere bile heyecanlanır hale gelmiştim?

“Gerek yok, eve döneceğim,” dedim, düz bir ses tonuyla. *Gayet iyi gidiyorum.* Banyodan çıktı. Her çıkışında nabzım daha da hızlanıyor ve göğsümü parçalamaya devam ediyordu. Saçları nemliydi. Gri renk kumaş pantolonuna taktığı parlak kemeri bağlamamıştı, iki yandan sarkıyordu. Tıpkı ipek, siyah renk gömleğinin düğmelerini iliklememiş olması gibi...

“Hadi, Minik Serçe,” dedi. “Seni okula bırakırım, oradan da toplantıya geçerim. Gündemim bugün yoğun, konferansa da gideceğim.” Otobüslerde sürünmemem için bu teklifi yaptığını biliyordum ama yine de istemiyordum.

“Kıyafete tamamım ama okula götürmeme pek değilim.”

“Bugün ters tarafından uyanmamışsın, ne diyorsam kabul ediyorsun,” dedi umursamaz ses tonuyla. Bir şey söylemememe izin vermeden bana doğru yürümeye başladı, adımları sakindi. “Gömleğimin düğmelerini ilikler misin?”

“Niye? Senin elin kırık mı?”

“Ama böyle olmuyor,” dedi, pencerenin siyah perdesini hızlıca çekti ve işaretparmağıyla köprücük kemiğime dokunup yavaşça itti. Sırtım pencereye yaslanmıştı. “Düğmelerimi ilikle, bir an önce çıkarım.”

“Ama benim...”

“Hiçbir işin yok,” diye tamamladı cümlemi. “Ama diyorsan ki gömleğini iliklemem beni çok fena ısla-”

Son kelimedeki harfleri ağzının içinde bırakmak için avcumu dudağına yasladım. O da benim avuç içimi öptü.

Elimi yanmış gibi dudaklarından çektim, sol kolunun altından kaçmak için hareketlendim ama izin vermedi. Belimi ellerinin arasında mengene gibi sıkıştırdı. “Sınırları zorluyorsun,” dedim. “İnandığın, şansın getirdiği cesurluk, benim yanımdayken işlemez.”

“Sınırları zorlamayı severim,” diye yanıtladı, gergin yüz ifadesinin aksine o rahattı. “Özellikle Dila sınırlarını.”

“Pes etmeyeceğim,” dedim, ses tonum kendinden emindi. *Aynen*, dercesine başını salladı. *Bu pes etmemiş halinse ben tamamım.*

Keyifsiz bir ses tonuyla, “Gömlek iliklemeyi neden bir savaş haline getirdin ki?” diye sordu. Belimdeki ellerini yavaşça çekti. Yüz hatlarına yerleşen keyifli ifadeyi sert bakışları ve bozulmuş hali anında dağıttı, gömleğini hızlıca iliklemeye başladı. “On sekiz dakikan var,” dedi. Bu sırada bana değil, duvara bakıyordu. “On dokuzuncu dakikada bu odadan çıkarım ve ben gelene kadar üzerine kilitlediğim kapının ardında kalırsın.” Komodinin üzerinde duran telefona uzandı, kronometreyi başlattı.

Şaka yapmıyordu. Hızlandım. Kapının önündeki paketleri aldığım gibi banyoya geçtim, yalnızca beş dakika içinde duş aldım, temiz havluyla kurulandım ve paketteki kıyafetlere baktım. Paketinden bile pahalı bir markaya ait oldukları belliydi. Kırmızı, dantel iç çamaşırlarını giyerken yanağımın içini dişlemiş ve anın getirdiği utancı sindirmeye çalışmışım. Elmacık kemiklerimin kızardığını yanan yüzümden de anlayabiliyordum.

Paketten çıkardığım siyah, kolları volanlı, dizlerimin üzerinde biten deri elbiseyi giydim. Elbise vücudumu tam anlamıyla sarmıştı. Paketten çıkardığım yılan derisi, kırmızı, düz taban çizimleri de giydikten sonra saçlarımdaki ıslaklığı havluyla aldım. Banyodan çıktım, bu sırada Çakır'ı pencerenin önünde sigarasını içerken yakaladım. Dudaklarının arasındaki sigaradan derin bir nefes çekti, omzunun üzerinden beni süzmeye devam etti.

"Makyaj yapma." diye fısıldadı. "Makyajsız çok daha güzelsin."

Fondöten avuçlarımdan makyaj çantamın içine kayarken, "Ama tenim çok solgun duruyor," dedim.

"Bir kere gülümsersen solgunluk kalmaz, inatçı Serçe," dedi. "Bu arada, iki dakikan kaldı."

Çantamdan çıkardığım saç sakızı ve köpükle saçlarımı şekillendirdim, siyah kabanımı üzerime geçirdim. Komodinin çekmecesinden son anda almayı akıl ettiğim kırmızı kapaklı defterimi kavradım ve kapıdan çıkmak üzere olan Çakır'a takıldım. Restoranın arka kapısında bekleyen aracını gördüğümde yönümü çevirmek üzereydim ki bileğimi kavradı ve beni araca doğru çekistirmeye başladı. Tutuşu kaba değildi ama gevşek de değildi.

"Şimdi seni omuzlarıma atmak ve araca öyle bindirmek isterdim ama ne yazık ki olmaz. Düzenli, dakik ve bakımlı bir yönetici olmalıyım. Ayrıca art arda önemli toplantılarım var. Bir dakika geç kalanı *saygın olsun*, diye azarlayan biriyim. Zamanında orada olmalıyım ki işime olan saygımı gösterebileyim. O yüzden hadi, *güzelim*."

Güçlkle yutkundum. Aracın arka koltuğuna ilk önce ben, ardından Çakır bindi ve kapılar şoför tarafından saniyesinde kilitlendi.

"Lütfen," dedim, iç çekerek. "Kampüs dışında bırak."

"Neden? Benim aracımla görünmen senin için sorun mu oluşturur?"

"Çakır... Aracın plakası 34 KGN 34. Eminim hayranların ezberlemiştir. İstemiyorum, neden anlamıyorsun?"

“Bir dakika,” dedi, ardından Kerim’in uzattığı tablete uzandı. “Küçük bir işim var.”

Küçük bir iş dediği yol boyunca devam etti ve ben ne zaman itiraz etsem duymazlıktan geldi. En sonunda ben de pes ettim ve kar küresinin içinde yaşayan heykel gibi Alkaran’ı izlemeye başladım.

Alkaran’ı seviyordum. Herkes burası için soğuk, resmi bir şehir olduğunu söylerdi ama benim için öyle değildi. Sımsıcak kış uykusu demekti.

Çakır dakikalar sonra, “Alkaran simidi alsana,” dedi. “Karanfil sokaktakinden. Suna teyzeden.”

Kerim, “Tabii, efendim,” diye onayladı. Yarım saatin sonunda bahsettiği dükkânın önünde durdu. Kerim dörtlüleri yaktı ve araçtan indi. Gözüm bu sırada hâlâ tabletteki yazıyı okuyan Çakır’a takıldı.

“Ne okuyorsun?” diye sordum.

“Bir yerde konuşma yapacağım,” dedi. “Rana’nın hazırladığı motivasyon konuşmasına bakıyorum.”

“Beğenmemiş gibisin.”

“Biraz.” Bakışları kısa bir anlığına beni buldu. Dudaklarına tehlikeli bir gülümseme yerleşti. Elindeki tableti dizlerinin üzerine bıraktı, saniyeler sonra elinin tersiyle dizkapağıma dokundu. İstemsizce geri çekildim. “Yanakların kızardı, çok tatlısın,” dedi, parlayan gözleriyle beni süzüyordu. “Utandığında bile güzel olabilir mi insan? Oluyor işte.” Burnundan derin bir nefes aldı, aldığı nefes derin iç çekişlere dönüştü. “O kadar korkuyorsun ki birilerine güvenmekten,” dedi, gözleri dikkatli bir şekilde beni izliyordu. “Güven hissini içinde öyle parçalamışsın ki kim ne söylerse söylesin, bir araya gelmiyor. Neden güvenmemeye ilk önce kendinden başladın?”

Bazı kelimeler vardır, uyurken bile zihninin içinde gezinir. Aklini bulandırır. *Güven* kelimesi benim için öyleydi. Uyurken bile zihnimin bir köşesinde duvar tırmalıyordu. İnsanların gözlerinin içine bakarken beni omuzlarımdan sarsıyordu. Sadece bir yere bakarken birkaç dakikalığına duraksıyordu.

Çakır Kağan'ın gözlerine...

“Bu hayatta insan ilk önce kendine güvenir,” derken ses tonu sakindi. “Kendine yaslanıp dik yürümeye çalışıyorsun ama omurganın eğik olduğunu unutuyorsun. Girdiğin savaş kendinle. Hayallerinle. Annem bana hep *yufka yürekli ol, bu sana hiçbir şey kaybettirmez aksine kazandırır*, derdi. Bazen beni böyle yetiştirdiği için çok kızıyorum ama biliyorum ki eğer amcam kalsaydı, ateşle demiri bilemeye yufka yüreğimden başlardı. Hani bana *böyle nazik bir insan mısın hep*, diye sormuştun ya. Amcamın yanında pek değilim. Dömdüz, duygusuz bir adamım çünkü o böyle olmamı istiyor. Babam buna çok karşı çıktı zamanında ama beni her yönden terbiye eden amcam olduğu için gün geçtikçe sessiz kaldı, en sonunda da kabullendi.”

Buğulu gözlerimle, uzun uzun gözlerinin içine baktım. Bu kadar kısa zamanda, beni nasıl iyi tanımıştı da kelime oyunları yapıyordu? Ve artık farkındaydım, konuşmaya başladıkça çözü-lüyorduk.

“Düşmemek için adamak istiyorsun ama unutuyorsun. Artık ben buradayım ve seni ne olursa olsun tutarım,” derken yüz hatları ciddiye.

“Ya ben seni yıkarsam?” diye fısıldadım. “Sessizliğim bir çığ gibi büyürken ya seni de alırsam yanıma? Ya kendimle beraber seni de kaybedersem? Her şeyi mahvetmeye planlanmış bir robot gibiyim.”

Hiçbir şeyi aşamamıştım. O günleri hatırladım. Aşmak için ömrümü harcadığım günleri... Hepsi çok uzaktaydı ama aşamadığım hisler zihnimin içindeydi. İnsan zihninin içindekilerden kaçamıyordu. Kırk kapıyı üzerine de kapasan kilitler de çaksan biliyordum ki oradaydı.

“Sessizliğin bir çığ gibi büyüsün ama beni yanına al,” dedi. “Yeter ki yanında olduğumu bileyim. Sana bakarken ilkbaharını hiç yaşayamadığım bir şehrin kışına uyanmış gibi hissediyorum. Beni ilkbaharını bilmediğim şehrin kışında bir başıma bırakma. Ahu Dila.”

Son sözleri buydu.

Sonra sustuk ve çay eşliğinde Alkaran simidimizi yedik. Okula geçerken istediğim gibi beni kampüs dışına bırakmış, araçtan inerken de *görüşürüz*, demişti. *Gülümseyerek*.

Ben de ona *görüşürüz*, demiştim. *Gülümseyerek*.

Kaybolduğum sokakların kokusu vardı, adı güvensizlikti.

Kaybolduğum şarkıların hisleri vardı, adı aresizlikti.

Büyük konferans salonunun pencere kenarında, kalorifere dizlerimi dayamış, yağan karı izliyordum. İlk derse girmiştim ama ikinci dersin ortasında apar topar konferans salonuna gitmemiz gerektiği söylenmişti. Kulaklık takmıştim ama şarkı dinlemiyordum. Kimse yanıma gelmesin, gelirse de şarkı dinlediğimi sansın ve geri gitsin diye ara sıra böyle bir şey yapıyordum.

Gözlerimi yağan kar tanelerinden ayırdım ve bileğimdeki saate baktım, on birdi. Konferans birazdan başlayacaktı ve konferans konuşmacısı bölüm başkanımız Selim Hoca'ydı.

Bir öğrenci derse bir dakika bile geç kalsa nasıl azarlanarak kovulur, bize bunu anlatabilirdi. Bunu bana bir defa yapmıştı, yüz elli kişilik sınıfın önünde oldukça kötü hissettirmişti. Ya da yüksek aldığımız ders notu için *hepiniz kopya çekmişsiniz, soruşturma başlatacağım* noktasına nasıl gelindiğini anlatabilirdi. Akademik anlamda bildiği birçok şey vardı ama bunu bize aktaramıyordu.

Biri omzuma dokundu, omzumun üzerinden bana dokunan kişiye baktım. Nida'ydı. Kulaklık hinliğimi yememiş olacaktı ki kulaklıklarımı çıkarmamı beklemeden, "Nefes sana bayağı bozuldu," dedi. "Hani bu sabah direkt yanına geecektin?"

"Allah kahretsin ya," diye fısıldadım. "Tamamen unuttum."

"Aklın nerede?" diye sordu. *akır'da*. "Neyse ki bir kahveye tav olur."

"İ sesim susmuyor," derken zorlukla yutkundum. "İ sesini boğan ilk insan olarak tarihe geçeceğim. Aynada görüneni boğazlamaya çalışan çıkartma gibi hissediyorum kendimi."

"Nevin var? Ayrıca sen bugün bayağı güzel olmuşsun. Hayırdı, kını düşürüyoruz?"

"Beni düşüren düşürdü zaten, ben birini düşürsem ne olur?" diye söylendim, uzun sıralardan geçtim ve Nefes'e ulaştım. Bana bakmıyordu. Sanırım ona bir şeyler anlatma vaktim gelmişti. Bu gece anlatmalıydım.

"Özür dilerim," dedim. "Eşeklik ettim."

"Sorun değil," dedi, ses tonu kırıktı. "Neden unuttun?"

"Çünkü sabah okula *onunla* geldim. Akıl bırakmadı ki ben de."

"Kiminle?" diye merakla sordu. Cevap vermek üzereydim ki konferans salonunun kapısı açıldı ve hiç beklemediğim biri demir merdivenlerden sahneye doğru yürümeye başladı.

Sabah giydiği kıyafetlerini değiştirmişti. Pantolonu da gömleği ve kravatı gibi siyahtı. Tanıdık yağmurlu toprak kokusu istemsizce burnuma dolarken, kirpiklerimi bir kere bile kırpmadan sahneye yürüyüşünü izledim. Kendinden emin duruşu, dik omuzları ve onu bekliyor olan Selim Hoca'ya attığı keskin bakışları... El sıkıştılar. Yanında duran yardımcısı kulaklıklarını taktı ve bilgisayar başında bekleyen kişi slayt açtı. Gözlerim kısa bir an konferans salonundaki öğrencilere takıldı, hepsinin yüzünde belirgin bir ifade vardı: *Şaşkınlık*.

"Herkes merhaba," dedi, birkaç dakika sonra. Ses tonu da bakışları gibi ciddiydi. "Şaşkınlık dolu ifadeleri yüzünüzden silebilerseniz biraz daha iyi hissedebilirim, uzaylı gelmedi sonuçta, değil mi?"

Dev ekranda büyük harflerle *Alicioğlu Holding CEO Çakar Kağan Alicioğlu* yazıyordu.

"Uzaylının gelmesi sizin gelmenizden daha imkânsız değildir," dedi Nida, pat diye. Önümüzde oturan birkaç kişinin dudaklarından aynı anda kıkırtılar döküldü.

Çakar'ın gözleri sesi takip etti ama gözleri, benim gözlerimde takılı kaldı. Dudaklarına yerleşen tatmin edici gülümseme büyüdü. Kendisini şaşkınlıkla izliyor olmam hoşuna gitmişti.

Dağ keçisi... Asla söylememişti. Çaktırmamıştı bile.

“İsminiz nedir?” diye sordu, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu.

“Benim mi?” diye sordum. Dudaklarımdan dökülen kelimeler kadar dağınıktım.

“Evet. Herkes otururken ayakta bekleyen sizsiniz, merak ettim.”

“Ahu Dila,” dedim zorlukla ve saniyeler içinde Nida’nın yanına oturdum. Herkesin gözleri kısa bir anlığına bana takıldı. Çakır elindeki mikrofona bir kez dokundu ve dikkatleri yeniden üzerine topladı. Tabletten okuduğu konuşma metni bu konferans içindi demek ki.

“Uzun bir aradan sonra buralardayım, şaşkınlığınız bundan, biliyorum. En son beş yıl önce İstanbul Üniversitesi’nde konferans vermiştim. O ilk ve son diye düşünürken ani bir kararla sahalara geri döndüm.”

Neden ilk ve son olduğunu düşünmüştü ki?

Birkaç kişi soru sormak için el kaldırdı. “Soru almayacağım,” dedi, gözleri Selim Hoca’ya takıldı. “Hoca’m, müsaadeniz varsa başlıyorum. Ekleme istedikleriniz olursa benden sonra devam edebilirsiniz.”

Yanımda oturan kız, “Selim Hoca’nın kuzeni,” dedi. “Birbirlerinden asla hoşlanmadıklarını okumuştum bir yerde.”

Selim Hoca’nın donuk yüz ifadesi gerildi. İkisi de birbirlerinden gerçekten de hoşlanmıyor muydu? Doğru olabilir miydi? “Müsaade sizindir,” demekle yetindi ve dikkatli bir şekilde Çakır Alicioğlu’nu izlemeye başladı.

Bakışları birkaç saniye sıralarda oturan bizlerde gezindi. “Çok uzun zaman oldu,” diye başladı konuşmaya. “Bundan önce küçük yaştaki öğrenci grubuna bir motivasyon konuşması yaptım ama sanıyorum ki anladım, benim hitap ettiğim kişiler sizlersiniz. Beni en iyi sizler anlarsınız. Burada birçok meslek gruplarından öğrenciler var ama sözlerimdeki tek hedef burası değil, tüm gençliktir.” Siyah ceketini çıkardı, fit vücudu ve kendinden emin

duruşu şimdi çok daha gözlerimizin önündeydi. “Sizler sadece dedelerinizle övünmüyorsunuz.” Gözleri bir anlığına canlı yayın yapan kameraya takıldı. “Torunlarınızın da övüneceği ata olmak istiyorsunuz. Çabalyorsunuz, tarihinize saygı duyuyorsunuz. Tarihimiz çok değerli, kimse ecdadını unutamaz ama bu hayatta yüz dakikanız varsa sadece tarihle devam edemezsiniz, bunu da biliyorsunuz. Geçmişi yeniden yazmak, belki de gelenek ve göreneklerin getirdiği yıkılamaz düşünceleri yıkmak istiyorsunuz. Ama sizi bir şeyler tutuyor. Sizce, sizi tutan nedir?”

Herkes pürdikkat Çakır’ı izliyordu. Sorduğu soruya birkaç saniye içinde bir sürü el geldi, en başta oturan çocuğa mikrofon uzatıldı.

“Siyaset, ailemiz ve hatta belki de yaşam kaygısı. Şu an geldiğimiz durum öyle kötü ki biz gençler yanlışa *dur*, dediğimiz zaman terörist olarak ilan ediliyoruz. Oysaki tek isteğimiz koltuk sevdalarından vazgeçmeleri.”

Çakır ön koltukta oturan genç erkeğin dediklerini dinledi, başını onaylarcasına salladı. “Kıpırdayamayan hareket edemez,” dedi. “Buraya gelmeden önce bir toplantıdaydım ve o toplantı boyunca tek bir şey düşündüm.” İri kahve gözleri, direkt olarak gözlerimin içine baktı. Saniyelikti. Gözleri benden ayrıldı. “Bu salonda geleceğinden kaygılı olan kaç kişi var?” diye sordu. Ben de dahil birçok öğrenci el kaldırdı. “Tahmin ettiğim gibi,” dedi, ses tonu düzdü. “Bu salondaki herkesin gelecek kaygısı var. Hayatta iki grup insan görüyorsunuz: Başarılı ve başarısız insanlar. Birinci kaygınız, başarısız insan sayısının başarılı insanlardan daha fazla olduğunu bilmek. Ya ben de başarısız olursam diye adım atamıyorsunuz. İkinci kaygınız, doğuştan babasının imkânlarıyla iyi bir eğitim alan ve hayata iki sıfır önde başlayan kişilerin olduğunu düşünmek. *Eğer bu grubun içinde değilsem omuzlarıma binen yük daha da artıyor*, diye düşünüyorsunuz. Her şey üst üste geliyor, yığılıp kalıyor.” Kulaklarına takılmış olan mikrofonlu kulaklığı düzeltti, dudaklarını ıslattı, ardından iki eliyle omuzlarına dokundu. “Motivasyonunuz da böylece

başlamadan bitiyor. Sonra dibe vurdukça bir dibi daha keşfe diyorsunuz.” Birkaç saniye bekledi. “Bir problemi çözerken ilk önce çözüme değil, soruna odaklanacağız. Sorun ne? Yüklerimizi birer birer azaltmak ve motivasyon kazanmak.” Derin bir nefes aldı, gözleri bir kez daha benimle buluştu. “Ya da yüklerinizi birileriyle paylaşmak. Her şeyi tek başınıza halledemezsiniz. Size uzanan elleri tutarsanız ilk önce bunalımdan, daha sonra da yüklerinizden tek tek kurtulmaya başlarsınız. Depresyona mı girdin? *Daha da gir*, diyen, hayattaki tek sıkıntısı hangi *vlogu* çekeyim, hangi kıyafeti giyeyim, hangi daveti kovalayayım, beğenmediğim şeyleri bile insanlara öneriyim diyen; *blogger* görünümlü, hayatlarında gerçek depresyonu bir kez bile yaşamamış insanlardan bahsetmiyorum. Mümkün olduğunca böyle insanları yükseltmeyelim. Şimdi böyle söylüyorum diye yanlış anlaşılıp linç yemeyeyim, işini tabii ki hakkıyla yapanlar da var. Gerçek arkadaşlarınızdan, ailenizden ve iyiliğinizi isteyen insanlardan bahsediyorum aslında. Bir de *ted* videolarında görürsünüz. Yapum, başardım, çok kolay oldu falan filan diyen taraf var. Ne kolayı kardeşim ya?”

Salondaki birçok insanın dudaklarından bir kıkırtı döküldü. İstemsizce gülümsedim.

“Belki benim için de aranızda *ağzında gümüş kaşıkla doğdu, ne anlatıyor bize*, diyenleriniz olacaktır ama ben de sizin gibi iş hayatına yenik başlayanlardanım. İlk iş deneyimime sanayide başladım.” Dudaklarına keyifli bir gülümseme yerleşti. “Babam sağ olsun, elimdekilerin kıymetini bilmem için biraz *nazik* davrandı.” Nazik kelimesine özellikle vurgu yapmıştı. “Evet, iyi bir eğitim aldım ama en kötü eğitimimi de lisede yaşadım. Dibin de dibindeydim. Hayat umurumda değildi. Sadece dövüş derslerine katılır, oyun oynar, futbol ve basketbol maçlarına giderdim. Sonra bir şey oldu. Hani herkesin hayatında bir dönüm noktası olur, o noktadan sonra hayatın ağır sopası sırtına çarpar ve düşürür ya... Öyle bir şey. Ağladım, sızlandım, acı çektim ve o bahsettikleri *dibe vur, en sonunda ayağa kalkarsın* depres-

yonu var ya, o depresyon benim sonum oldu. Çakır'ın hayatı orada bitti, Kağan'ın hayatı başladı. İlk önce kendimi topladım, daha sonra da derslerimi. Sanmayın ki bu da öyle kolay oldu. Ağlayarak kitap yüzü açtım, ağlayarak kapadım. *Yapamıyorum*, dediğim her gün daha da hırslandım. Hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. Vazgeçtim, *yapamıyorum*, dedim ama vazgeçmişken bile yolumdan vazgeçmemişim aslında." Dudaklarına buruk bir gülümseme yerleşti. "Ben vazgeçmedikçe kıskananlar, engel olmaya çalışanlar oldu. Ben de *e, olabilir*, dedim." İki kolunu açtı, umursamazca omuz silkti ve alay dolu gülümsemesini saniyeler içinde dudaklarına yerleştirdi.

Herkesin dudaklarından yeniden bir kıkırtı döküldü, Çakır'ın dudaklarına yerleşen alay dolu gülümseme de gittikçe büyüdü.

"Önünüzde iki seçenek var: Birincisi, ya altın tepsiyi bekleyeceksiniz ya da sisteme saydıracaksınız. Her ikisini de yapsanız bile olduğunuz yerde sayarsınız. İkincisi, motivasyonunuzu kendi içinizde yaratıp verimli bir şekilde hedefe odaklanacaksınız."

Gözleri *hedefe odaklanacaksınız*, derken beni bulmuştu. *Çakır... Biraz bile rahat duramıyorsun, değil mi? Nasıl birisin sen böyle? Hayatımda senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım.*

"Geleceği de geçmiş kadar önemseyeceksiniz. Geçmiş ve gelecek birbirine yakinken bir o kadar da uzaktır. Geçmişte yapılan her şey geçmişte kaldı ve gelecek, yeniden inşa edildi. O zaman ne doğruysa o yapıldı ve şimdi, ne doğruysa o yapılmalı. Şimdi diyelim ki şu kapıdan Fatih Sultan Mehmet Han girdi. Sizce elinde kılıcıyla, başında padişah şapkasıyla mı girecek?" Mimikleri alay doluydu. "Ben size nasıl bir insan gireceğini söyleyeyim. O yıllarda bile altı dil ve çok iyi bir matematik biliyordu. İstanbul'u alırken gökyüzünde ayın hangi durumunda olacağını hesaplayacak kadar matematik bilgisine sahipti. Etrafından bilim insanlarını eksik etmezdi hatta onları birbirine düşürecek kadar da zeki ve kurnazdı. Yani... Bugün bu kapıdan girecek olan insan, dünyanın en önemli bilim insanlarından biri ya da

dünyanın en büyük şirketlerinden birinin CEO'su olurdu. Ne olursa olsun, bugünün koşulları neyi gerektiriyorsa onu yapan kişi olurdu. Bu yüzden İstanbul'u Fatih Sultan Mehmet Han aldı zaten."

Salonda büyük bir fırtınanın habercisi olan alkışlar yükseldi, birkaç dakika boyunca da susmadı.

"Hayat çok zor, evet," dedi, gür ses tonuyla. "Hayat, sabaha karşı bir kaldırım taşında çaresizce, hıçkırarak ağlatacak kadar zor. Biliyorum." Gözleri öğrencilerin üzerinde gezindi. "Eğitiminize önem verin. Sadece sizinle aynı görüşte olanları değil, karşı görüşte olan yayınları da okuyun. Onları da tanıyın. Eğer başarılı olmak istiyorsanız empati kurmayı ve saygı duymayı öğrenin. Ülkesini herkes sevecek, bu bir şart. Bu bir koşul. Ama ülkeyi sevmek yeterli değil. Çok çalışacak, değişmeyen kuralları değiştirecek ve evrensel bilgiler üzerinde yolunuzu aydınlatacaksınız. Unutmayın ki vazgeçtiğinizde değil, vazgeçmemek uğruna hiçbir şey yapmadığınızda kaybedersiniz."

Ve sözlerini bitirdi. Salondaki birçok kişi ayağa kalktı, Çakır'ı alkışlamaya başladı. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle onu alkışlayanları izlerken hayran bakışlarım üzerinde gezindi. Sözleri kaldırımı oluşturan taşlardı ve her taşın altında yaşanmışlıklara dayalı tecrübeler vardı.

"Önemli bir toplantım olduğu için kısa sürdü. En kısa zamanda, başka bir yerde telafi etme dileğiyle. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim, şimdi gitmeliyim," dedi. Koltuktaki ceketini aldığı gibi demir merdivenlere yürüdü ve gözlerimizin önünden saniyeler içinde kayboldu.

"Soru almadı hiç," dedim, afallamış ses tonumla. "Nedenini biliyor musunuz?"

"Artık konferanslarda soru kabul etmiyor," dedi, yabancı bir adam. Uzun boylu, yapılı biriydi. "Yıllar önce yaptığı konferansla alakalı sanırım, pek emin değilim."

"O konferansın kayıtları var mı peki?" diye sordum. "Yani bugünkü kayıt altına alındı."

“Google amcaya sorarsan belki vardır,” dedi, ardından arkadaşlarıyla beraber konferans salonunun çıkışına doğru yürümeye başladı.

Bu sırada konferans görevlisinin, “On dakika ara, daha sonra Selim Hoca’yla devam edeceğiz,” diyen sesini duydum.

“Adam çok iyiydi, lan,” dedi Nida. Afallamıştı. “Hani hep anlatırlardı da inanmazdım. Kayıt altına alınan konuşma *YouTube*’a düşerse *X* gündemini sallar. Hatta haber kanallarını bile.”

Bir anlığına yüzüm asıldı. Gerçekten, bu kadar önemli ve güzel işler yapan bir insan neden benimle ilgileniyordu? Ben kimdim ki?

Herkes gibi çabalayan ve hayatta kalmaya çalışan kişiydim.
Beni onda farklı kulan neydi?

Nida, Nefes ve ben kampüs içindeki kafede oturuyorduk. Yemek siparişlerimizin gelmesini beklerken, “Yemekhaneye gitseydik daha iyiydi,” dedi Nida. “Çok güzel yemekler vardı bugün.”

“Yüksek ihtimalle yemek bize yetişmeyecekti. Selim Hoca sağ olsun, iki saat susmadı. Konferanstan geç çıktık,” diye mırıldandım. “Bir an önce yemek yiyip gitmem gerek. Ama öncesinde... Neyin var, Nefes?”

Düşük omuz beyaz kazağın uçlarını parmaklarına kadar çekti ve buğulanmış mavileri, büyük bir kırgınlıkla bana baktı. Kırgınlığının sebebi ben değildim, biliyordum ama sabah yanına gitmeyi unuttuğum için kötü hissediyordum.

“Aylardır içimde yaşıyorum,” diye fısıldadı. “Okul kantininde gördüğüm çocuk ilk günden beri aklımda. İlk başta *etkilendin, diğerleri gibi bu da geçer*, dedim ama geçmedi. O beni hiç tanımıyor ama ben onu...”

“Yemek yediği saati bilecek kadar tanıyorsun,” diye tamamladım sözlerini. “Belki de sevdiği, sevmediği ve çayı kaç şekerli içtiğine kadar. Haksız mıyım?”

Nida, iki yana düşen perçemlerini kulağının arkasına sıkıştırdı. “*YOU* dizisindeymişiz gibi hissettim,” dedi, bu sırada tedir-

ginlikle dişlerini dudaklarına geçirmişti. “Joe Goldberg, is that you? Ya da şey mi demeliyim? Love Quinn.”

Nefes istemsizce gülümsedi. “Hah, şöyle ya!” dedi Nida, ses tonu keyifliydi. “No drama, babe.”

“Flörtü mü var?” diye sordum, sonuçta tahmin edilmesi zor bir şey değildi.

Omuzları da gülümseyen yüzü gibi düştü. Ağlamamak için direnirken, “Evet,” dedi. “Aynı sınıftalar. Bazen ara ara kantinde beraber oturduklarını görüyordum ama bu son günlerde çok fazla yan yanalar. Tam olarak flört ya da sevgili olduklarına dair bir bilgi edinemedim ama öyle tahmin ediyorum.”

“Benim kuşlara söyleyeyim, araştırsınlar,” dedi Nida. “Sen neden aylardır bunu içinde taşıyorsun ki? Bak, bugün Çakır Kağan Alicioğlu ne güzel söyledi. Sırtımızdaki ağır yükleri bazen tek başımıza kaldıramayız, bir başkasının yardımına ihtiyaç duyarız. Bugünden sonra hiçbir şeyi içinde yaşamayacak, kendini üzmeyeceksin. Tamam mı?”

“Tamam,” diye onayladı Nefes. “Bahsettiğin kuşlar öğrenebilir mi sahiden?”

“Öğrenebilir, *baby*,” dedi, bakışları bir anlığına bana takıldı. “Bugünden sonra hiç kimse tek başına içinde bir şeyleri halletmeye çalışmayacak. Tamam mı?”

Zorlukla yutkundum. Yüzümdeki gülümseme damarlardaki kanın çekilişi gibi dudaklarımda solarken, “Tamam,” diye fısıldadım. “Ben de bu gece anlatırım size.” Yemeklerimiz geldi. Asık yüzüm yemek geldiğinde istemsizce düzeldi. “Bu gözleme bana yetmez ama işyerinden de indiririm mideye bir şeyler,” diyerek gözlememden bir ısırık aldım. Aslında kampüsten ayrıldıktan sonra hemen işyerine gitmeyecektim ama bunu kızların bilmesine gerek yoktu. Evet, ikisine de Alicioğlu muhabbetini anlatmak istiyordum ama diğer olayı anlatmayacaktım. Karşılarına geçip *babanı bıçakladım çünkü ben yapmasaydım o bana yapacaktı*, diyecek cesaretim yoktu.

“Kaç gibi gelirsin?” diye sordu Nida. “Çok mu geç çıkıyorsun işten?”

“Gece yarısı anca gelirim,” dedim, bu sırada mısırlı salatamdan koca bir kaşık almıştım. “Yalnız artık gitmem gerekiyor. Nida, not defterimi sana bırakayım, Uğur’a götür. Olur mu?”

“Olur,” dedi. “*Ahu’nun çok selamı var, diyeyim mi?*”

“Ben de her zaman önde oturduğu için dalga geçtiğin çocuğa *Nida senden hoşlanıyormuş*, derim ve liseli ergenlere döneriz. Ne dersin, *baby?*”

“Tamam ya, of!” dedi, yüz hatlarına sahte bir öfke yerleştirmişti. “Hiç uğraşılmıyor seninle. Hemen gardını alıyorsun. Aa, size ne diyeceğim, finallerden sonra sınıftakiler parti ayarlayacakmış, gider miyiz?”

Ayağa kalkıp, “Duruma göre bakarız,” dedim. “İkinci dönem staj başlıyor. Yarın unutturmayın da okulumuzu öğrenelim.”

“Olur, hadi görüşürüz.” İlk önce Nefes’i, ardından da Nida’yı öptüm. “Akşama sürprizim olur belki size,” diye mırıldandım. Bir şey söylemelerine izin vermeden hızlıca kabanımı giydim, kafeden çıktım ve duraktaki otobüse yetiştim. Kulaklıklarımı taktım, havuz kısmına geçtim. Lana’nın sesi kulaklarımın pasım silerken göğsümde ince bir sızı vardı. İstemsizce içim daralıyor, ellerim terliyordu. İç sıkıntım gitsin diye şarkıyı durdurdum, anemi aradım. İkinci çalışta açtı.

“Güzel kızım,” diye açtı telefonu, ses tonu yumuşaktı.

“Annem, nasılsın?”

“İyiyim, pazardan dönüyorum.”

“Neler aldın bakalım?”

“Meyve, sebze işte, ne lazımsa onları. Babanı sordu iki arkadaş. Ben de *hasta*, dedim. Ahu... Eğer hastaneye gitmeyeceksen ben gitsem olur mu? Durumu nasıl olmuş?”

“Hayır,” diyerek istemsizce kaşlarımı çattım. “En kısa zamanda boşanma davası açacaksın ve kurtulacağız o şeref-” Ses tonumu alçaltım. “Şerefsizden. Ayrıca körüye bir şey olmaz, iyiyi de Allah korur. Her zaman böyle demez misin?”

“İyi de kızım, korkuyorum üstüne kalır diye.” Sesi tedirgindi. “Bir de sana söylemeyi unuttum. Şevval teyzenin bir tanıdığı

kafe açıyormuş, fırın kısmında elemana ihtiyacı varmış. Orayla da görüşeceğim.”

“Tamam, anne, sen bilirsin,” dedim.

“Babanın yanına uğrayacak mısın peki?”

“Uğrayacağım,” diye mırıldandım. Aylin’in yanına gitme planım iptal olmuştu. “Şimdi kapatıyorum, akşam Nefes’te kalacağım. Şevval teyzem bizde hâlâ değil mi?”

“Evet. İşten çıkınca ara, merakta bırakma beni. Öptüm, güzel kızım.”

Telefonu kapatır kapatmaz Mert Bey’e mesaj atmış ve Aylin’in durumunu sormuştum. O da durumunda herhangi bir değişiklik olmadığını ama birkaç gün içinde uyandırabileceğini söylemişti. Yaklaşık kırk beş dakikanın sonunda babamın kaldığı özel hastaneye geçtim, gözlerim bir anlığına asansöre takıldı, şansıma yine bomboştı. Her katı tek tek çıkmak zorundaydım. Merdivenlere yöneldim, adımlarım üçüncü katta yavaşlamıştı ama altıncı katta birkaç dakikalığına duraksamıştım. Yeniden hareketlenmek üzereydim ki cep telefonumun melodisi çantamın içinden kulaklarıma doldu. Cep telefonumu çıkardım, arayanın ismini gördüğümde istemsizce gülümsedim ve birkaç saniye bekledikten sonra açtım.

“Dila,” dedi. Derin iç çekişi zorlukla yutkunmama neden oldu.

“Efendim, Çakır.”

“Neredesin, Minik Serçe? Seyhan’a sordum, Rest&Bar’a geçmemişsin.”

“Bir saat sonra geçeceğim,” diye yanıtladım, ses tonum sakindi ama kalbim için aynı şeyi söyleyemezdim. “Bir şey mi oldu?”

“Seni aramam için bir şeyin olmasına gerek yok,” dedi, ses tonu keyifliydi. Boşta kalan elimi saçlarıma götürdüm, arsız tutamları parmaklarıma doladım. “Bebeğim, ben seni her koşulda ararım, bilmelisin.” Birkaç saniye bekledi. “Nerede olduğunu söyleyecek misin?”

“Babamı getirdiğin hastanedeyim,” diye mırıldandım. “Yani senin hastanende.”

“Baban uyandı,” dedi, ses tonu aniden gerilmişti. “Neden bana hastaneye gideceğini söylemedin? Seninle beraber gelirdim.”

“Sadece birkaç dakika görüp gideceğim. Umarım sorun çıkarmaz.”

“Görünmemeye çalış,” dedi ama ses tonunda hiçbir değişme olmamıştı. “*Beni bekle*, diyeceğim ama toplantım var. İptal ederdim ama amcam da olacak.”

“Çakır, sakın olur musun?” dedim. Bu sırada merdivenlerden çıkmaya devam ediyordum. “Kapının ardından bakıp döneceğim.”

“Telefonu kapatma, aklım sende kalmasın.”

“Aklın zaten bende,” dedim, daha sonra bunu söylediğim için öfkeyle yüzümü buruşturdum. Acilen kendime gelmem gereken durumlar vardı.

“Yüz yüzerken gözlerimin içine birkaç saniyeden fazla bakamıyorsun ama telefonda dilinin bağı çözülür. Toplantıdan sonra dizlerinin bağını da çözeyim mi?”

“Arkadaşlar birbirlerine böyle şeyler söylemez.”

“*Arkadaş* kelimesini söyleyen aklımı sikeyim,” dedi, öfkenin yerleştiği yüz ifadesi gözlerimin önüne geldi.

“Kapatsam olur mu?” diye sordum. Çakır’la konuşurken hiçbir şeye odaklanamıyordum.

“Kapatma,” dedi, sakın ses tonuyla. “İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandım ve babamın kaldığı odanın koridoruna doğru yürümeye başladım. Odaya yaklaştığım her an daha da geriliyordum ve Çakır da bunu fark ettiği gibi sessizleşmişti. Koridorun sonunda kalan odaya ilerledim, gözlerim tereddütle kapıyı kontrol etti. Yanya kadar açıktı. Bir elim kaşe kabanımın kemerini kavradı, avuçlarımda sıkılmaya başladı ve adımlarım saniyeler içinde odanın kapısının önünde durdu. Gördüğüm manzara zorlukla yutkunmama neden olurken avcunun arasına aldığım kumaş parçası âdeta cam parçasına dönüştü ve soluğuma saplandı.

Babamın ağzı, bir kez bile görmediğim bir kadının ağzındaydı ve yatağına yakın olan koltukta bir erkek çocuğu uyuyordu.

GÖKYÜZÜ SİSİ

Alex Komlew Caroline von Brünen. Still I Rise

Kendimi balata yayları kopmuş, son sürat giden ve şarampole yuvarlansa bile duramayacak olan bir arabanın içinde hissediyordum.

Yanımda, az önce gördüğüm manzarayı görmesin diye gözlerini bağladığım bir çocuk vardı ve son sürat ölüme giderken gözkapaklarına çizili son hatıranın bu olmasını istemiyordum. O çocuğun zihninde, babasıyla balık tutmaya gittiği gün vardı. Babasını o günkü gibi sevsin, hep öyle masum sansın istiyordum.

Avcumun içinde kıracakmışçasına sıkıttığım telefon, kayıp gürültülü bir şekilde yere düştü. Çakır'ın gür sesi telefondan duyuldu ve saniyeler içinde gürültüyle beraber kayboldu. Gözlerimden birkaç damla yaş aktı, titreyen çeneme kadar süzüldü. Ayaklarımın altındaki dünya altüst olmuştu ama karşımdaki manzara her şeyden çok daha netti ve yüzüme çok ağır bir tokat gibi çarpmıştı.

Babam, annemi aldatıyordu. Ne zamandan beri başkasına dokunan, ihanet artığı ellerini anneme sürüyordu?

Babam beni hiç sevmemiş, gerçekten hiç sevmemiş. Biraz bile.

Elimdeki telefon zemine gürültüyle düşünce kadının dudakları babamdan ayrılmış ve sesin geldiği noktaya, bana bakmıştı. Yüz hatlarına yerleşen şaşkınlık çok daha öfkelenmeme neden olurken, "Bu kadarını da yapmış olamazsın," diye fısıldadım. "Bu kadar kötü bir insan olamazsın." Bacaklarım, ellerim ve gözyaşlarımın düştüğü çenem titriyordu. "Sövdün, saydın, na-

namussuz, dedin, öldürene kadar dövdün. O da yetmedi, evden kovdun. Bu kadar namussuz bir adamken nasıl olur da annemin namusuna dil uzatırsın? O çok düşündüğün elâlem bu manzaraya ne derdi? Erkeğin elinin kiri mi? Aslında kirli kim, biliyor musun? Sensin. İğrenç bir insansın.”

Afallamıştı. Ne diyeceklerini bilemiyormuşçasına ikisi de bana bakıyordu. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Okşaman için uzattığım saçlarımı keserken bu çocuğun saçlarını mı seviyordun?” Delirmiş gibiydim. “Susma, Allah’ın belası!” diye bağırdım, sesimle bütün koridor inlemişti. Kalbimin duvarları bir kez daha aynı yerden çatlamıştı. “Bizi bu yüzden mi sevmedin?” diye sordum. Bu soruyu sorduktan birkaç saniye sonra kesik kesik, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ettim. Ne bir adım ileri ne de bir adım geri gidebildim. Ağlamam şiddetlendi, midem yanmaya başladı ve art arda açılıp kapanan, birbirini takip eden kapı sesleri duydum. Gözbebeklerime dolan yaşlar yanaklarıma düştü. Ben de onları sertçe, bir kez daha elimin tersiyle sildim. Düşmüş omuzlarımı dikleştirdim ve uzun uzun babamın gözlerinin içine baktım. “Sana söyleyemediklerim koca bir dağ olup üzerime devrildi ama bir kez bile görmedin,” dedim. Avcumu sertçe kapıya vurdum. koltukta uyuyan erkek çocuğu uyandı ve korku dolu gözlerle ilk önce annesine, daha sonra da babama baktı.

“Baba,” dedi, yumuşak ses tonuyla. “Ne oluyor? Bu abla kim?”

Bir elim zemine düşen telefonu kavradı, diğer elim zorlukla kapıya tutundu. İçim çalkalanıyordu. Zihnimde yabancı bir ses sürekli *baba*, diyordu.

Kadın dakikalar sonra, “Bir şey yok, oğlum,” dedi.

“Keşke ölseydin, mezara girseydin, ben de ateş çukuruna düşseydim ve ölene kadar orada kalsaydım da bizi bir kez bile sevmemiş oluşunla karşı karşıya kalmasaydım.”

Omzumdan düşen çanta askısını avcumla kavradım, adımlarım hızlandı ve gelirken asansörün yanında gördüğüm lavaboya doğru koşmaya başladım. Etrafımdaki insanların omuzlarına

çarpıp kapıyı açtım. Saniyeler içinde klozete eğildim, midemdeki her şeyi çıkardım.

“Yardıma ihtiyacı-”

“Defol!” diye bağırdım o kadına. Sesim titriyordu. “Sakin bana yaklaşma. Uzak durun bizden!”

Buğulu gözlerle lavaboya ilerledim ve elimi yüzümü yıkadım. Birkaç saniye bekledim, yeniden kusmak istemiyordum.

“Babanı sen mi bıçakladın?” diye sordu yüzüsüzce. Gözlerim ilk defa incelemek için yüzünde gezindi. Kumral renk saçları vardı. Dolgun yüzlüydü, iri omuzlara sahipti. Dudaklarına sürdüğü kırmızı ruj dağılmıştı. Boyu benden kısa, çarpık bacaklıydı. Boyu annemden de kısıydı ve basenleri geniş bir kadındı.

Midesi gibi.

“Bana bak, kadın...” dedim, alay dolu ses tonumun aksine bakışlarım öfkeliydi. “Seni ayağımın altına alırım, ezip un ufak hale getiririm. Bu öfkeyle sadece kendimi değil, seni de yakarım. Anladın mı? Siktir git şimdi gözümün önünden.”

Afalladı. Ne bekliyordu ki? Methiyeler düzecek, iyi davranacak halim yoktu. Kim, nasıl davranmamı hak ediyorsa öyle davranıyordum.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden yanından geçip lavabodan çıktım ve güçsüz adımlarla yürümeye başladım. Bir ayağımı yere süre süre ilerledim. Basamaklardan inerken hızlıydım, düşmek umurumda değildi ama düştüğüm yerde kalırım diye korkuyordum. Eğer bu defa da düştüğüm yerde kalırsam ayağa kalkamazdım, biliyordum. Kalbimde bir boşluk vardı, gözyaşlarım oraya süzülüyordu. O boşluğa yalnızca gözyaşlarım değil, tabutum da sığardı.

Bir elim çantama uzanıp kahveli şeker paketini kavradı. Paketten art arda üç tane şeker çıkardım ve ağzımdaki acı tadı damağımdan aldım. Yanımdan geçen insanların endişeli bakışları yüzümde gezinirken bomboş bir ifadeyle bakışlarına karşılık veriyordum. Bana asırlar gibi gelen zaman diliminde merdivenleri bitirdim, hastaneden çıktım ve yavaşça yürümeye başladım.

Kaybolmuştum.

Güçlüydüm ama bu güç birkaç gün önce atlattığım yıkımın etkileri geçmeden yeni bir darbeye daha karşı karşıya kaldığı için sarsılmamı engelleyememişti.

“Bıçağı göğsüme sapladığında bile canım bu kadar yanmamıştı,” dedim kendi kendime. Sesim titriyordu. Gördüğüm ilk taksiyi çevirdim, araca bindim ve evimin adresini verdim. Başımı pencereye yasladım, gözlerimi usulca yumdum ve sessizce ağlamaya başladım. Taksi dakikalar sonunda apartmanın önünde durduğunda ücreti ödeyip taksiden indim. Demir kapının ince, uzun demirini kendime doğru çektim. Dış kapı açıldıktan sonra ışığın yanmasını beklemeden merdivenlerden hızlıca çıktım, kapıyı anahtarım ile açtım ve çizmelerimi çıkardıktan sonra eve girdim.

“Ahu, sen misin?” diye sordu annem. Sesi mutfaktan geliyordu. Mutfığa girdim, omzumdaki çanta düşmüştü. Solgun yüzüm, annemin endişeyle bakan gözlerinin hâkimiyeti altına girdi. Ayakta duracak halim yoktu, ayaklarımı sürüye sürüye sandalyeye oturdum ve iç çeke çeke ağlamaya başladım.

“Şevval, Ahu’ya bir şey olmuş!” diye bağırdı annem. Teyzem saniyeler içinde mutfığa geldi, endişeli gözlerle bana baktı. Masada duran sürahiyi kavradı, bardak aldı ve suyu doldurup elime verdi. Sudan birkaç yudum alırken, “Ahu, çok korkuyorum, Aylin’e mi bir şey oldu?” diye sordu annem.

“Hayır,” dedim zorlukla. “Ben bir şey gördüm, anne.” *Bu gerçeği omuzlarında taşıyamazsın, Ahu. Söyle ve bitsin.* “Babamı bir kadınla öpüşü...” Kelimeler dudaklarımın arasında kayboldu. Başımı usulca kaldırdım, burnumdan derin bir nefes çektim. Gözyaşlarım buz kesmiş yanağıma sıcak izlerini bıraktı, saniyeler içinde dudaklanmın arasında kayboldu.

Annemin yüzündeki endişenin silinmesini, yerine şaşkınlık, belki de hüznün duygusunun gelmesini bekledim ama tek yaptığı şey buğulu gözlerle gözlerime bakmak olmuştu.

“Neden öyle bakıyorsun, anne?” diye sordum, sesim titriyor-

du. Kızardığına emin olduğum gözlerim, ne diyeceğini bilemezmişçesine bir bana bir de anneme bakan teyzemi buldu. “Teyze, şimdi bu kapıdan çıkıp babamın yanına gitmen ve *sen nasıl bir adamsın*, diye kükremen gerekiyordu. Neden biliyormuşsunuz gibi bakıyorsunuz bana?”

“Biliyoruz çünkü,” dedi teyzem. Bardak avcumun içinde küçüldü ve bardağı sıkıca kavrayan parmaklarım uyuşmaya başladı. “Annen, babanın telefonunda kadının yarı çıplak fotoğraflarını yakalamış.”

Ve parmaklarımla kavradığım bardak, güven duygusunun kalpte parçalanışı gibi avcumun içinde parçalara ayrıldı.

“Buna rağmen babamı bu evde tuttun, öyle mi?” diye sordum, ses tonum öfkeliydi. “Kaç yıldır bizi aldatıyormuş?” Annemin korku dolu gözleri parçalanmış elimi buldu, kan damlaları az önceki gürültünün kırıkları üstüne sessizce damlarken yapabildiğim tek şey, “Yaklaşma, orada kal,” demek olmuştu. “Anne, neden sustun?”

“Susmak zorundaydı,” dedi teyzem. “Elin kanıyor, çok fena kanıyor.” Gözlerini kanlı elimden kaçırdı. “Kızım, gel saralım elini. Ya derin kesildiyse?”

“Ya, neden?” diye bağırdım. “Bu adam evine bir parça ekmek getirmiyor! İçmekten, oyun oynamaktan başka ne halta yarıyor? Neyine muhtaçtık? Neyine muhtaçtın da sustun? Söylesene bana!”

“Susmak zorundaydım, Ahu,” derken ağlıyordu. “Senin için susmak zorundaydım.”

Kanlı elim saçlarıma gitti, saçlarımin ucunu tuttum ve anneme gösterdim. “O çocuğun saçlarını severken benim saçlarımı kesmesine izin verdin ve benim için sustun, öyle mi?” diye sordum. “Kaç yıldır beraberlermiş? Söyle artık! Delirtme beni, söyle! O çocuk babamdan mı? Söyle!”

“İki yıldır ama ben beş ay önce öğrendim,” dedi. Kanlı elim dizime düştü. “Çocuk babandan değil.”

“Kazandığımız, kazanmakla kalmayıp bir de avcuna bırak-

tiğimiz paraları o kadına yediriyor, değil mi?” Sessiz kaldı. Bir sorunun cevabına sessiz kalmak, ya o soruyu onaylamak ya da yalan söylemekten kaçmak içindi. Annem hangisi için sessiz kalmıştı? Oturduğum sandalyeden kalktım, neden kırıldığımı bilmiyordum. Annemin yalan söylemesine mi? Öğrendiği günden bu yana sessiz kalmasına mı?

Mutfağın giriş kapısında duran çantamı aldım, odama geçtim ve birkaç dakika boyunca, aylardır hastane köşelerinde süründüğüm için uyuyamadığım yatağıma buğulu gözlerle baktım. Dolabıma yöneldim, beni en azından üç gün idare edebilecek birkaç parça kıyafet aldım ve çantama tıktırdım. Odadan çıktım, bir kez bile mutfığa bakmadan dar koridordan geçtim ama annemin ağlayan sesi durmama neden oldu.

“Kızım, böyle gitme. Bu halde olmaz, Ahu. Konuşalım, gitme.” Omzumun üzerinden buğulu gözlerle eşikte duran anneme baktım ve hiçbir şey demeden kapıyı açtım, kanlı elimle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıttım, merdivenlerden hızlıca indim. Dakikalar içinde kaybolmak istediğim dar sokağa girdim ve nereye gideceğimi bilmeden yürümeye başladım.

Elim sızlıyordu, tıpkı aylar önce bileklerimin sızladığı gibi.

Çok geçmedi, adımlarım yavaşladı ve dizlerimin üstüne çökmemek için direndim. Kaybedeceğime emin olduğum bir savaşa girmiştik ama içimdeki arsız umut *vazgeçme*, diyordu.

Kar taneleri ince ince yeryüzüne düşerken kirpiklerimin arasından karanlığı izledim. Yaşamak, karanlık bir gecenin ortasında yapayalnız hissetmekmiş. Yalnızlık, karanlık bir sokakta kaybolmak istemekmiş. İnsanın kendine olan uzaklığı, hayata olan uzaklığıyla eşdeğermiş ve ne kadar acı, anneler bile çocuklarının kalbini kırarmış.

“Ahu Hanım,” dedi, yabancı bir ses. İstemsizce irkildim. Omzumun üzerinden bana seslenen kişiye baktım. “Çakır Bey bir adım daha atmamanızı, gelip sizi alacağını söyledi.”

Dudaklarıma keyiften uzak, alay dolu bir gülümseme yerleşti. “Çakır Bey’ine *Ahu sizi görmek istemiyor*, de. Ahu sizi hiç

görmek istemiyor! Ahu artık hiç kimseyi görmek istemiyor! Bittim artık, yeter, bittim ben!” Bir şey söylemesine izin vermedim, karanlık sokakta yürümeye devam ettim. Arkamdaki adım sesleri kesilmedi aksine birkaç tane daha eklendi. “*Gidin*, diyorum, bunun nesini anlamıyorsunuz, ya!” derken çıldırmak üzereydim. Yalnız kalmak istiyordum.

“Gidemeyiz, Ahu Hanım,” dedi aynı ses. “Ölmek için henüz çok genciz. İki tane çocuğum var, babayım yani. İkincisi yeni doğdu, bir görseniz yumuşacık yanakları. Öpmeye kıyamıyorum. Sefo desen nişanlı. Nemrut ölebilir ama onun kimsesi yok.”

“Yuh!” diyen, yüksek ihtimalle Nemrut isimli kişiydi. “Hemen satışa getir. Canını en son kurtardım diye mi? Ahu Hanım, ben de ölmek istemiyorum, lütfen öldürtmeyin beni. İzin verin, Gölge gelene kadar yanınızda kalayım.”

“Dalgasına, la,” dedi, bakışları bu sırada üzerimde gezindi. “Ahu Hanım, ben Sefo. Bu durmadan konuşan Nemrut ve az önce öfkeyle bağırdığınız kişi de Ato.”

“İyi, ne güzel, çiftliğe döndürmüşsünüz burayı,” dedim, umursamaz ses tonuyla. “Tanıştık, bitti, gitti. Uzayın şimdi yanımdan. Ayrıca siz beni ne zamandan beri takip ediyorsunuz?”

“Gölge *takip edin*, diye emir verdiğinden beri,” dedi Sefo. “Ağzımızın tadı kaçmasın, Ahu Hanım, bekleyelim burada efendi gibi. Ne olur ki? Ayrıca çiftlik falan... Biraz kırıldık açıkçası.”

“Canım zaten burnumda! Bir de sizinle uğraşamam. *Gidin*, diyorum, anlamıyor musunuz?”

Tek istediğim şey biraz yürümek ve içim çıkana kadar ağlamaktı ama buna bile izin yoktu. Yürümeye devam ettim. Bazen soluklandım, bazen sessizce ağladım ve yarım saati zamanın ince bileklerine devirdim. Çok değil, birkaç adım daha atmıştım ki sokağın sonunda bana doğru gelen siyah, lüks cip selektör yaptı ve uzun farı yanıp söndü. Sonuç olarak beyaz ışık gözlerimi kör etmişti.

Cip yanıma yaklaştığında gözlerim plakaya takıldı. “Gölge-

lerin Efendisi geldi!" dedim. "Yalnız kalmak isteyen Dila'nın hiç yalnız kalamaması ve birazdan delirip Çakır'ın üstüne atlayacak oluşu!"

İç sesim dilime vurmuştu.

"Hadi, biz ufaktan tüyelim," dedi Sefo. "İzimizi fark ettirmeden takip ederiz." Ve saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldular. Cipin kapısı açıldı, Çakır Alicioğlu araçtan indi.

"Ne var?" diye yükseldim. Bütün hıncımı Çakır'dan mı çıkarmak istiyordum? *Evet*. Peki, bunu hak ediyor muydu? *Kesinlikle hayır*. Buna rağmen duracak mıydım? *Belki*.

"Fırçalamışsın benimkileri," dedi, gülmemek için dişlerini yanaklarına geçirmişti. "Rahatsız mı ettiler seni?"

"Beni rahatsız eden tek kişi sensin," dedim, ses tonum öfkeliydi. "Sadece yalnız kalmak istiyorum, neden anlamıyorsun?"

"Seni ne kadar merak ettiğime dair en ufak bir fikrin bile yok, değil mi?" diye sordu. Dudaklarının kıvrımına yerleşen gülümseme kaybolmuştu. Ses tonu ciddiye. "Sen beni üniversitedeki ergen arkadaşlarınla karıştırdın sanırım. *Git*, dediğinde giderim, *gel*, dediğinde gelirim. Öyle bir şey yok, Minik Serçe Hanımefendileri."

"Sen benim arkadaşım değilsin." Gözlerim bir anlığına ortasında olduğumuz sokağa takıldı, kimse yoktu. "Ayrıca bugün *siz beni anlıyorsunuz*, dediğin öğrencilere şimdi *ergen*, demen bayağı komik oldu."

"Uğur kim, Dila? Neden bugün not defterini o çocukta gördüm? Üstelik sanki sana bakıyormuş gibi not defterine bakıp gülümsüyordu."

Zorlukla yutkundum. Şu an konumuz Uğur muydu gerçekten?

"Sadece notlarımı paylaştığım biri," diye yanıtladım.

Bana doğru yürüdü. Sokak lambasının sarı loş ışığı yüzündeki karanlığın arkasında kalırken, "*Benden hoşlanan biri*, diyecektin sanırım ama dilin sürçtü," diye homurdandı.

"Kimseyle ilgilenmiyorum." Gözlerimi gözlerinden kaçır-

dım. Yürümek için hareketlendim ama izin vermedi; saniyeler içinde eli bileğimi kavradı ve beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. Bir saniye bile düşünmedim, parmak uçlarımda yükseldim. Ayağımın altında parçalanan karların üstüne yenileri eklenirken kollarımı ona doladım ve göğsünde sessizce ağlamaya başladım.

Bir eli uzanıp belimi kavradı. Kendine bastırıp sımsıkı sarıldı. Kalbimdeki boşluk, kalbine denkti ve kalbindeki boşluk, kalbimdeydi.

“Geldin,” dedim. Bu, yenilgiyi sevdiğim ilk andı.

Hep gelememişsin, demiştim. O gün çaresizdim, dizlerimin üstüne düşmüştüm ve tutunduğum ip kopmak üzereydi. Bugün yine çaresizdim ama yalnız değildim. Çakır Alicioğlu yanımdaydı. Gelmişti. Ben istemezken bile gelmişti. Ben istemesem yine gelirdi.

“*Gelirim*, demiştim, Minik Serçe,” dedi yavaşça. Boşta olan eli saçlarıma kaydı, usulca okşadı. “Hep geleceğim. Sen istemesen bile ben hep sana geleceğim.”

Omuzlarım çöktü, kollarının arasında küçüldüm. Eli dakikalarca saçlarımı okşadı ve birbirimize sarılı bir şekilde kaldık. Parmak uçlarımda uyuştüğünü hissettiğimde hafifçe geri çekildim, buğulu gözlerimle gözlerinin içine baktım.

“Sana bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Bana birçok şey söyledin,” diye fısıldadım. Gözlerinde gördüğüm his, göğsümde taşıdığım yara izini sızlattı. “Ve ben eminim ki hepsini hatırlıyorum.”

“*Gözyaşlarını silersem duramam*, demiştim, hatırlıyor musun?”

“Unutmam imkânsız.” Dudaklarımın kenarına buruk bir gülümseme yerleşti, ıslak kirpiklerimin arasından büyüyen harelere baktım. Öyle bir bakıyordu ki bana, ona kanmamak elde değildi. Öyle bir tutuyordu ki belimi, bir daha öyle tutmamasını istemek imkânsızdı ve öyle şeyler söylüyordu ki susmasını istememek çaresizlikti.

Günler önce *ilk önce gözyaşlarının sebebini, ardından da gözyaşlarını halledeceğim*, demişti. Sebepler büyüktü. Üstelik bir tane değildi. Göğsümün ortasında yıllardır kanayan bir yara vardı. Kabuk bağlayamayan yaralar öyle hemen halledilemezdi. Büyük yaralar zamanla sarılırdı ama içinde bulunduğum zaman değil yarımı sarmak, daha da çok kanatmıştı.

Bunu bir baba, kızına yapmıştı.

Gözyaşlarım usulca yanağımdan süzülürken belimdeki elini usulca çekti, iki eli aynı saniye içinde yanağımı buldu ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

“Bunu yaptığım için özür dilerim,” dedi. Gözyaşlarımı sildiği için mi özür diliyordu? Eğer öyleyse özür dilemesine gerek yoktu. “*Gözyaşlarını silersem duramam*, demiştim. Gözyaşlarını sildim ve artık duramam, Dila.”

Kelimeler dudaklarından dökülürken gözleri zaten dudaklarımdaydı. Birkaç saniye bekledi, dudaklarım konuşmak için aralanacaktı ki izin vermedi ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. Kırılmış bir kemiğin kaynaması bile üç ay sürermiş. Neden dudaklarının arasında olan dudaklarım saniyeler içinde birbirine kaynamıştı? Bacaklarım titremeye başladı. Bir elim omzuna tutundu, oradan da ensesine kaydı. Ensesini yavaşça okşamaya başladım, bu sırada dudaklarımn arasından küçük bir inilti döküldü. Yanağımdaki elinin biri kayboldu ama sıcak iz hâlâ yanağımdaydı.

Dudaklarımı yavaşça araladım ve ben de Çakır’ı öpmeye başladım. Karnım ve avuçlarım kanıncalandı ama onu öptüğümde bu da azaldı. Şu an hissettiğim iki duygu vardı: Heyecanlı ve redingindim.

Bir anlığına duraksadı, boşta kalan eli belimi kavradı, yavaşça geri çekildi ama dudakları hâlâ dudaklarımdaydı. “Öptün.” dedi. Afallamıştı. “Anasını avradını sikeyim, öptün beni.”

Ve dudakları bu sefer hiç de nazik olmayacak bir şekilde dudaklarıma kapandı. Dudaklarım, dudaklarımn arasında eziliyordu. Hafifçe döndü, kısa bir süre içinde beni cipin sıcak kaputuna

yasladı. Dişim, dişlerine çarptı ve dudaklarımdan kısık bir inilti dökülüp ağzının içinde kayboldu. Sonra dillerimiz buluştu. Beni nefessiz öpüyordu, ben de onu nefessiz öpüyordum. Belimdeki elini çekti, sıcak izinin kaldığı yanağıma yasladı.

“Soluksuz öptüm, soluksuz öptün,” derken nefes nefeseydi. “Ansızın verdiğim kararlar dudaklarımı sızlattı. Eğer bir gün göz yaşlarını silmeme izin verirsen seni o zaman ansızın öpecektim, öptüm de. Benim kadını ol diye, küçük bir şeye üzüldüğünde ansızın beni ara ve bana söyle diye... Seni kazanmak için neyi kaybetmem gerekiyorsa hazırım, Dila. Ansızın verdiğim kararlar sonum olsa bile sonunda seni kazanacaksam her şeyine varım.”

Hafifçe geri çekildi, birkaç saniye bekledi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. Gülümsedi, gülümsedim ve o da beni kırsılan gözlerimden öptü.

“Her şeye, sen varsan varım.”

Sol elimde duran, kalbimin altına saklamak için aldığım anahtarı sağ elimle yoklattı.

“Damağımda kalan tadın gitmesin diye su bile içmeyeceğim,” diyerek başını geriye attı, dudaklarından kısık bir kıkırtı döküldü. İki elim göğsüne yaslandı, Çakır’ı yavaşça ittim ve titreyen ayaklarımdan üstünde durmaya çalıştım.

Dakikalar sonra, “İnsan böyle öpülmez,” dedim. Çok feci sarsılmıştım ve dakikalardır göğsümün içinde sıkışan nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. “Beni neden bu kadar güzel öptün?”

Cevabını beklemeden, ne zaman omzumdan kaydığını bile fark etmediğim çantamı karların üzerinden alıp araca doğru ilerledim. Dizlerimde güç olsa yürümeye devam ederdim ama Çakır’ın beni yine kolumdan tutup arabaya zorla bindireceğine emindim. Ön koltuğa oturup titreyen ellerimi kabanımın içine sakladım.

Kalbimin kıyılarında dolaşan o örümcek, dudaklarıma ince bir mühür örmüştü. Mührün telleri onun dudaklarından uzanıyordu. Ateşten doğmuş bir tutku ansızın aramıza sızmış, göz göze geldiğimiz her an ikimizi de yakacak kadar büyümüştü.

Sen çok fena yanmışsın, diyen iç sesime ilk kez hak verdim. Evet, yanmıştım ve biliyordum, bu daha başlangıçtı.

Bu gece, gökyüzünü örten sis, bir serçenin kanadından vuruluşuna tanık olmuştu. Ve aynı gece, gözyaşlarının kaybolduğu dudakların örümcek ağıyla mühürlenişine de.

Şeytan dumansız ve harareti çok şiddetli bir ateşten yaratılmış, yaratıldığı ateşe de âşık olmuştu. Ateşten uzak kalmak şeytani yakardı, ateşe yaklaşmak da yakardı. Sorun şuydu: Uzak kaldığında mı daha çok yanardı yoksa yaklaştığında mı?

Dudakları topraktan değil de ateşten mi yaratılmıştı?

Dudaklarım hâlâ yanıyordu ve yanık izlerini sadece ben görebiliyordum. Şeytani bir ruh, tutkuyla aralanmış dudaklarıma pençe izini bırakmıştı ve dudaklara ateşle basılan mühürlerin sızsı ancak ölüm ayrılığıyla dinerdi.

Dakikalardır zihnimin içinde sonunu nereye bağlayacağımı bilemediğim düşünceler geziyordu. Bir kez bile Çakır'a bakmadım desem yalan olurdu çünkü bana bakmadığını hissettiğim her anı değerlendirmiş ve göz ucuyla yüz hadlarına yerleşen düşünceli ifadeyi izlemiştim. Sadece bir kez göz göze gelmiştik ve o saniyelik bir anın içinde bile gözlerinde kendimi görmüştüm.

"Dudakların, dudaklarımin üstündeyken, susup kalışını sevdim," dedi. Dudaklarında nefesimin izleri vardı. "Ama pişman olmuş gibi susup kalışların..." Burnundan derin bir nefes aldı, içimi titretecek kadar keskin bakışlarını yüzümde hissettim, bacaklarımı birbirine bastırdım ve zorlukla yutkundum.

"Pişman değilim," dedim. İlk önce boğazımı temizlemiş, ardından dizlerimde olan gözlerimi Çakır'a çevirmiştim. "Susup kalışlarım pişman olduğum için değil. Bir daha olsa bir daha yapacağımdan ve biraz bile olsa pişmanlık duymayacağımdan."

Kısa bir an elinin altında yağ gibi kayan direksiyon hâkimiyetini kaybetti ama bu, saniyelikti. Burnundan nefes verip, "Ya da sen sus, ne olursun ya," dedi. "Öyle konuşmandan kastını anladım, kal geliyormuş insana." Sonra gözleri bir noktaya kilidlendi.

Parmaklarıma. Kanlı parmaklarıma. Ani bir fren yaptı, aracın ön lastiklerinin izleri asfaltta kalırken kemerimi takmayı unuttuğum için uzun kolunu göğsüme siper aldı ve aracın göğsüne yapışmama engel oldu. “Hadi benim aklım gitti de takmadım kemerimi, sen neden takmıyorsun?” dedi. Dikiz aynası ışığını ve dörtlülerini yaktıktan sonra gözlerimin içine baktı. “Ağlamak yok, Dila,” dedi. Elleri, birbirine kenetlediğim ellerimi buldu ve yavaşça birbirinden ayırdı. “Etrafındakilere zarar vermemek için hep kendine zarar veriyorsun. Bir gün öyle bir düşersin ki yaralayacak tek bir sağlam yanın bile kalmaz.”

Bir şey söylememi beklemedi, araçtan indi ve bagajı açtı. Aynı dakika içinde elinde ilk yardım çantasıyla döndü. “Hastanede ne oldu, güzelim?” diye sordu, sesindeki yumuşak ton dudaklarımın titremesine neden oldu. “Tamam, geçti, orada değilsin artık.” Yaralı elimi dizinin üstünde duran eline yerleştirdi. “Cam mı kırdın avuçlarının içinde?” diye sordu, başımı onaylarcasına salladım. “Bir daha kendine zarar verirsen kafanı kırarım, oldu mu? İlla böyle mi söyleyeyim? Kendine zarar vermeyeceksin, tamam mı? İstersen elinin altındaki her şeyi devir, umurumda bile değil, bir damla kanın akmayacak.”

Dudaklarımın kenarına içten bir gülümseme yerleşti. Aylar önce ince bileklerimden akan kanı görseydi, yine böyle söyler miydi yoksa çok daha fazlasını mı yapardı?

“Çok kesik var,” dedim, bakışlarım yarabandı kutusundaydı. “Avcumun içine bir sürü yarabandı yapıştırman gerekebilir.”

İlk önce oksijenli suyu düz, bez pamuğa döktü ve kader çizgilerime kadar karışan, kurumuş kanı temizledi. Yüz hatlarına yerleşen ciddiyeti izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülümsememek için yanak içimi dişlerimin arasında ezdim. Küçük kesiklerin üstünde gezdirdiği tentürdiyotun bıraktığı sızuları hissetmemeye çalışırken gözlerimi usulca yumdum.

Kısa bir süre sonra sıcak dudaklarını avcumun içindeki ke-

siklerin üstünde hissettim. Kalbim göğsümü matkap gibi delercesine atarken gözlerimi açtım, anında buğulanan kirpiklerimin arasından Çakır'a baktım.

“Dudaklarım varken yarabandına ihtiyacın yok,” dedi yavaşça. Gözlerimin içine uzun uzun baktı, avcumdaki kesiklerde başparmağını tuhaf bir sakinlikle gezdirmeye başladı. “Kırık camlar, Philip Zimbardo’nun 1969 yılında yapmış olduğu bir deneyden esinlenerek elde edilen kriminolojik teori. Düzen halindeki kamuya açık kentsel ortamlarda düzenin sürdürülmesi, daha ciddi suçların ve Vandalizm’in oluşmasını önlemek amacıyla izlenmesi anlamına gelir. Amaç, düzende bozulan küçük şeylerin tekrar düzenli olacak şekilde değiştirilerek düzenin sağlanmaya devam edilmesidir.”

Avcundaki elimi bir kez daha dudaklarına getirdi, çıldırtıcı bir sakinlikle yavaşça öptü ve konuşmaya devam etti.

“Zimbardo, suç oranının yüksek olduğu, fakir ailelerin yaşadığı Bronx ve daha yüksek yaşam standartına sahip Palo Alto bölgelerine birer 1959 model Oldsmobile bırakır. Yaşanan olayları bir güvenlik kamerası arkasından izlemeye başlarlar. Sonucu tahmin etmek zor değil tabii ki. Bronx’taki otomobil üç gün içinde baştan aşağıya yağmalanır, diğer bölgeye bıraktıkları araca bir hafta boyunca hiç kimse dokunmaz. Deney tamamlanamadığı için Zimbardo’yla iki öğrencisi, sağlam kalan diğer otomobilin yanına gider, çekiçle aracın camını kırar. Daha ilk darbeyi indirirken çevredeki insanlar onu engellemeye çalışır. Bunun üzerine Zimbardo, *ilk camın kırılmasına ya da çevreyi kirleten ilk duvar yazısına izin vermemek gerek. Aksi halde körü gidişatı engelleyemeyiz*, diye düşünür.” Avcumdaki elini çekmeden motoru çalıştırdı, tek eliyle sinyali kapadı ve dikiz aynasından araç olup olmadığını kontrol ettikten sonra gaza yüklendi. “Sosyal bilimciler tarafından aylık yayımlanan dergide Kırık Camlar makalesine ait bir bölüm bu teoriyi daha iyi açıklıyor aslında. Birkaç kırık penceresi olan bir bina düşünün. Camlar tamir edilmemişse Vandallar birkaç cam daha kırmaya meyilli hale gelir. Sonunda bina boş ise

tüm camları kırılabilir, gecekonduyrsa belki de yangın dahi çıkabilirler. Ya da bir kaldırım düşün. Burada bazı çöpler birikir. Yakın zamanda bu çöpler daha fazla birikir. Sonunda buradaki restoranlar hatta paket servis yapan insanlar bile çöpleri arabayla poşetler halinde getirerek buraya atar. Söylemeye çalıştığım şey şu ki eğer insanlara bir şeyin yanlış olduğunu söylemezsek yanlış yapmaya devam ederler. Ben yanlışlarımı yazarak, en çok da okuyarak düzeltmek zorunda kaldım, Ahu Dila. Keşke biri bana yanlışlarımı söyleseydi de kendim arayarak bulmak zorunda kalmasaydım.”

Gözleri kısa bir anlığına gözlerimle buluştu, avcunda duran elimin üstüne diğer elini koydu ve avcumdaki kesikler iri elinin altında kaldı.

“Eğer yaran çok diye, üstüne bir yara daha eklemeye çalışırsan kaybolmaya daha çok yaklaşırsın. Ben sana kendine zarar vermenin yanlış olduğunu söylüyorum, sense bu fikre sadece gülümseyerek bakıyorsun. Yaraya da yaralanmaya da alışmışsın ama biri kuyruğuna bassa gözlerini öfkeyle büyüterek bakıyorsun. Eğer sen kendine zarar vermeye devam edersen insanlar *za-ten kendine zarar veriyor, ben zarar versem ne olur*, diye düşünür ve seni yaralamayı bir suç olarak görmez. Kanatlarındaki kemikler kırman için değil, gökyüzüne kanat çırpman için yaratıldı, Minik Serçe’m.”

Zihnimin içinde son cümlelerinin oluşturduğu bir soru vardı. Avcumdaki kesiklere bu kadar sinirlenen Çakır, sekiz ay önce intiharın eşiğinden döndüğümü ve hayatımdaki en büyük pişmanlığın bu olduğunu bilse ne tepki verirdi?

*Düzenleme
Ny.ozlem*

YOKUŞ AŞAĞI

*Mavi Gri. Senin Hakkında**Yazardan...*

“Pişmanlık,” dedi genç adam, sırtını deri koltuğa yaslariken. “Hayatta tecrübe edilen en ağır cezadır.”

İri, açık kahve gözlerini ve kıvrık kirpiklerini çevreleyen beyaz ışık sayesinde gözlerinin beyazına sızan, uykusuzluktan kalma kırmızılık daha da belirgindi. Başparmağı çenesindeki derin, on birinci yaşından hatıra kalan ize ilerledi ve yavaşça gezindi. “Bu hayatta tek bir kez pişmanlığın ağır cezasını yedim, yutamadım,” diye devam etti konuşmaya. “Bunu fark ettiğimde neredeydim, biliyor musun?” Yüzüne tehlikeli bir gülümseme yerleştirdi ama sahteydi. Üstdudağı acı dolu bir gülümsemeye kıvrılmıştı ve bunu yalnızca o biliyordu. “Kapkaranlık bir hücrede. Ellerimde kelepçeler, belimde kemer izleri, ağzımın içi kan dolmuş, bir o kadar da yutmuşum.” Parmakları çenesinden kaydı, dizlerinin önünde duran viski bardağına uzandı. Viskisini yudumladı, boğazını yakan keskin tadı aldığı anda yüzüne yerleşen acı dolu gülümsemenin yerini memnun bir ifade aldı. “Yaptığım tek bir hata hayatıma mal oldu. Hayallerime, gençliğime gölge düşürdü. Bir yerde okumuştum, insanı bir umut bir de vicdan öldürürmüş. Beni vicdanın gölgesinde, kapkaranlık bir odaya mahkûm olmak öldürdü.”

O vicdan azabının, bir insanı daha öldürmesine izin veremeyeceğim.

Viskiyi ağzına dayadı, bardağın dibini getirene kadar içti ve dizlerinin yanında duran masaya bıraktı. “Sana bunları neden

anlattığıma dair hiçbir fikrin yok, değil mi?” diye sorarken kısık gözlerle yatakta yatan adama bakıyordu. “Ahu Dila’nın da hayatının mahvolmasına izin vermeyeceğim.”

Yataktaki adam, yüzüne alay dolu bir ifade yerleştirirken, “Öz kızım beni bıçakladı, bunun farkındasın, değil mi?” diye sordu. “Altan bakışlarla tehdit edilecek kişi ben değilim.”

“İsmimi öğrendiniz mi?” diye sordu, oturduğu deri koltuktan doğruldu ve bir eliyle omzunda toz varmış gibi silkeledi.

“Çakır Kağan Bey,” diye karşılık verdi adam, tekdüze bir sesle. “Beni kurtaran sizmişsiniz.”

Dilini damağına vurup, şaklatırken, “Hayır,” dedi. “Sizi kurtaran ben değil, Gölge’ydi.” Adam kafası karışmış bir şekilde kahve gözlerin sahibine baktı. “Gölge acımasızdır çünkü ona ilk bu öğretili.” Parmaklarının ucunda duran bardağı tek hamleyle masanın ucuna gönderdi. “Bir çocuğa öğretilmesi gereken ilk şey nedir, biliyor musun? Merhametli olmak. Peki, sen kızına ilk önce hangisini öğrettin?”

Adam sertçe yutkunduktan sonra, “Bu sorgu sual ne zaman bitecek?” diye sordu. “Ağrım devam ediyor, ameliyattan çıkalı yalnızca yedi saat oldu.”

“Gölge, acımasız olduğu kadar sinirlidir de ve inan bana, o yüzünü görmeyi asla istemezsin.” Masanın ucunda duran bardak parmaklarının dokunuşuyla zeminde tuzla buz oldu. Bardağın gürültülü bir şekilde zeminde parçalanışı adamın zorlukla yutkunmasına neden olurken, Çakır yavaş adımlarla yatağa doğru ilerledi. “Ahu Dila’ya öğrettiğin ilk şey neydi?” diye sordu, bakışları da ses tonu gibi tehditkârdı. Sorduğu soruların cevabı net olmalıydı. Laf oyunlarından, dolambaçlı ifadelerden hoşlanmazdı çünkü o net bir insandı. Bu yüzden karşısındaki insanın da net olmasını istiyordu. “Dila’ya...” dedi, dişlerinin arasından. “Öğrettiğin ilk şey, kalbine denk gelen bıçağa karşı nasıl soğukkanlı davranması gerektiği miydi?”

“Sen kimsin?” diye sordu adam. “Bunları nasıl öğrendin? Kızım mı anlattı?”

“Konumuz bu değil, şerefsiz babalık,” dedi. “Dila’ya kızım, diye seslenip damarıma basmazsan sevinirim. Bir soruyu yüz kez sormaktan nefret ederim, sabrımı sına.”

“Ona öğrettiğim ilk şey...” dedi. Genç adam, adamı konuşturmaya başladığında rahat bir nefes verdi. “Bıçağın sekiz santim saplanacakken yedi santim saplanmasının bir lütuf olmadığı. Ona ilk öğrettiğim şey göğsünde bir bıçak varken bunu soğukkanlılıkla karşılamasıydı, evet.”

“Senin babalığını sikeyim,” dedi, adamın ağzına sağlam bir yumruk geçirmemek için zor duruyordu. “Hiç mi acımadın, lan?” diye bağırdı. “Bıçağı kızın göğsüne saplarken hiç mi acımadın?”

“Sarhoştum,” dedi titrek bir sesle. “Çok sinirliydim, hatırlamıyorum bile.” Serum takılı olan eliyle yarasını yokladı. “Hem ödeştik.”

Çakır güldü, alay doluydu. “Sen buna ödeme mi diyorsun? Kollanmın arasında kaç kez kustu, haberin var mı? Peki, ağlamamak için verdiği mücadeleden, beni gördüğü an *katil oldum*, deyişinin yüzüne bıraktığı ifadeden?” Adımları hızlandı, yatağın etrafından dolandı ve eliyle yokladığı yaranın önünde durdu. Sol ayağını kaldırdı. ayakkabısının ucuyla yarasına baskı uyguladı. “Eğer seni bıçakladığında bir damla gözyaşı bile dökmeseydi ve bıçağı sapladığı an pişman olmuş gibi bakmasaydı asla kurtarmayacaktım, biliyor musun? Hak ettiğin gibi geberip gidecektin.” Yarasına biraz daha baskı uyguladı, adamın ağzından acı dolu bir inilti döküldü. “Kim olduğuma dair hâlâ bir fikrin yok. üzücü bir durum ama öğreneceksin. Öğreteceğim.” Dudaklarının arasından buz gibi bir kıkırtı döküldü, yarasına baskı uygularken dehşetle ona bakan yüzüne doğru eğildi. “Dila’ya bir daha dokunmayacaksın,” dedi. “Parasına, nerede çalıştığına, eve kaçta geldiğine... Hiçbir şeyine karışmayacaksın.”

“O benim kızım!” dedi.

Çakır bu sırada ayakkabısının burnuyla daha fazla baskı uyguladı. Adam, bu defa acıyı çok daha fazla hissederek inledi.

“Dila senin hiçbir şeyin değil,” diye mırıldandı. “Bu bir uyarıydı. Sevdiklerimin canı yandığında hiç nazik bir insan olamıyorum, biliyor musun? Bence artık biliyorsun.”

“Kızım ile ilişkin mi var?” diye sordu adam. “Kaç yıldır beraberisiniz?”

“Ya sabır, ya sabır...” dedi genç adam. “Ben *Alkaran*’nın her santiminde gölgem var, seni yakarım, yaşatmam, diyorum ama sen gelsin, *Gölge* yararı deşsin, diyorsun.” Ayağını yarasından çekti. “Şikâyetçi olmayacaksın,” dedi. Daha fazla pis nefesini temiz ciğerlerine çekmek istemiyordu. “Ki zaten olamazsın da. Abuk sabuk işlere kalkışma diye söylüyorum. Adli vaka diye giriş yapılmadı.” Kapıya doğru yaklaştı, odadan çıkmak üzereyken topuklarının üzerinde hafif yan döndü, adama baktı. “Bu konuşmadan Dila’nın haberi olmayacak,” dedi, kabanını hafifçe yan çevirdi ve belindeki örümcek ağı figürlü silahı gösterdi. “Gölge buraya hiç gelmedi. Seninle konuşmadı. Neymiş?”

Adam zorlukla yutkundu. “Gölge buraya hiç gelmedi,” dedi tekrarlayarak. “Benimle hiç konuşmadı.”

Çakır, diliyle dudaklarını ıslattı ve dudaklarının kıvrımına yerleştirdiği sinsi bir gülümsemeyle adama bakmaya devam etti. “Bu arada... Pişman oluşu seni bıçakladığı için değil, annesinin, kız kardeşinin hayatının ve hayallerinin boku bokuna mahvolmasından korktuğu içindi. Bunu da ekleyeyim, bir halt sanma kendini. Vasıfsız.”

“Beni affetsin,” dedi. Çakır ona baktığında yüzünden akan samimiyetsizliği görüyordu. “Ben de onu affedeyim. Bitsin.”

“Affetmek...” diye fısıldarken dudakları yukarı doğru alay dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Lise yıllarında, kütüphanenin bir köşesine oturup okuduğu kitabın cümleleri zihnine uğulduyordu. “Yalnızca Tanrı’ya mahsustur. Güçsüz olanın tek bir silahı var, o da ne, biliyor musun? Affetmemek.”

“Pişmanım,” dedi adam bu kez.

Çakır, kabanının düğmelerini ağır ağır ilikledi, odanın kapısını açtı ve göz ucuyla Oğuz’a baktı. Sakin bir ses tonuyla,

“Ato,” diye seslendi. “Babalık, pişmanlık falan diyor. Birkaç gecedir arabada çaldığınız şarkıyı açın, belki kafasına dank eder. Ben anlatamadım, Müslüm Baba anlatır.”

“Şarkıyı açmama gerek yok,” diye yanıtladı Oğuz, boğazını temizledi ve gözlerini yumdu. “*Son pişmanlık neye yarar? Her şeyin bedeli var. Olmadı yâr,*” diye şarkıyı söylemeye başladı. “*Son pişmanlık neye yarar? Her şeyin bedeli var.*” Sesi sonlara doğru incelmışti. “*Buraya kadar. Dırınımdırırım.*”

“Cıvıma,” dedi Çakır, daha sonra omzunun üzerinden son bir kez adama baktı. “Her şeyin bedeli var,” dedi. “Bunu hiçbir zaman unutma.” İki elini kabanının geniş cebine kaydırırken göz ucuyla Oğuz’a baktı. Oğuz, Ato’nun gerçek ismiydi. “Ahu Dila yemek yemiş mi?”

“Hayır, Gölge. Hastaneden de çıktı, eve geçti, hazırlandıktan sonra okula geçti,” dedi ve dilini ısırdı. İlk önce etrafına, daha sonra da genç adamın kızıp kızmadığını anlamak için yüzüne baktı. Sakin görünüyordu. Ona gereksiz yere *Gölge* diye seslenişine kızmamıştı. Kimsenin olmadığını görünce de rahat bir nefes bıraktı. “Çakır, bu adamın yengeyi şikâyet etmeyeceğinden emin misin?”

Dila’yı anışı, dudagının yukarı doğru kıvrılmasına neden olurken, “Ne için geldim buraya?” diye sordu. “Arabada viski var mı?” Parmaklarının ucuyla alnına baskı uyguladı. “Gecedен beri gözümü bile kırpmadım, başım çatlayacak.”

“İnsanlar başı ağrıdığında viski içmez,” diye yanıtladı, asansörün kırmızı tuşuna basarken. “Ağrı kesiciye ne dersin?”

“Eczane dolabı gibi gezdiğini unutmuşum,” diye mırıldandı. “Kerim’e söyle, kantinden su alsın.”

Oğuz, ceketinin cebinden ağrı kesiciyle cep telefonunu çıkardı. Ağrı kesiciyi genç adama uzattıktan sonra Kerim’e mesaj attı. Hastanenin otoparkına geçtiler. Onlar asansördeyken, Kerim çoktan gidip su almıştı. Çakır, cipine doğru yürüdü ve kapısının önünde bekleyen şoförün elinden suyu aldıktan sonra, “Biraz yürüyeceğim,” dedi. “Toplantıya yetişirim.”

“Silahın yanında mı?” diye sordu Oğuz. “Nereden çıktı şimdi tek başına yürümek?”

Genç adam dudaklarının arasından bıkkın bir nefes bıraktı. “Tehlikede olan ben değilim,” dedi tekdüze bir sesle. “Düşünmeye ihtiyacım var.”

“Sefo ve Nemrut ayrılınsınlar mı yengenin yanından?”

Çakır, kaşlarını çatı. “Dila’nın yanında ondan böyle bahsedersen ağzını kırarım,” dedi ve kısık gözlerle Oğuz’un yüzünü izledi. “Ya da ben yapmadan Dila yapar, kim bilir.” Bir şey söylemesine izin vermeden sırtını döndü, hastanenin çıkışına doğru yürümeye başladı. Cep telefonu kabanının cebinde titreyince, dudaklarının arasından bıkkın bir nefes vererek telefonu çıkardı. “Efendim, Tanıl.”

“Sanem iyi değil,” dedi erkek kardeşi. “Annem bu halini görececek diye korkuyorum. Yeni bir krizin eşiğinde.”

“En son geçirdiği krizin üzerinden günler geçti,” dedi. “Söylemesi zor olsa da yeni bir krizin geleceğini biliyordum.”

“Ne yapacağız, ağabey?”

“Hastanede tedavi görmesine ikna etmekten başka çaremiz yok.” İki kardeş de aynı anda zorlukla yutkundu. “Bunun bana geri dönüşünün ne kadar sancılı olacağını bilsem de... Önemli değil. Sanem iyi olsun, yeter.”

“Amcama bu gece söylemeliyiz,” dedi. “Çıkacak olan fırtınanın sessizliği... Hissediyorsun, değil mi?”

“Bu işlere hiç girmeyecekti o zaman!” diye bağırdı genç adam, öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu. “Dışarıdayım, Tanıl. İşlerimi hallettikten sonra geleceğim, yanında dur ve kimseyi odaya alma.”

Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapadı, ara sokağa girdi ve sakın adımlarla yürümeye devam etti. İssiz bir sokakta, düşüncelerinin üzerinde yürüyordu ve ilk kez bu kadar sıkışmış hissediyordu.

Kız kardeşi iki aydır uyuşturucu tedavisi görüyordu. En son kriz geçirdiği zamanın üzerinden, Ahu Dila’yla hastane önünde

konuştuğu gün kadar zaman geçmişti. Issız sokaklardan geçti, insanların yüzündeki ifadeleri izledi ve kırk beş dakikanın sonunda bir dükkânın önünde durdu. "Kolay gelsin," dedi.

Dükkân sahibi doğradığı etlerden başını kaldırdı ve kendisine seslenen kişiye baktı. "Çakır Bey," diye fısıldadı. Elindeki bıçağı ve eti bıraktı, yerinden doğruldu. Bilgisayardan kamera sistemini devre dışı bıraktıktan sonra, "Lütfen, içeri buyurun," dedi.

Genç adam, kirpiklerinin arasından sokağı kontrol ettikten sonra dükkâna girdi. "İşler nasıl?" diye sordu.

"İdare ediyorum, efendim." Çakır, dükkâna ait olan kamera-ya baktığında adam, "Kaydı durdurdum," dedi.

"Sokak nasıl?" diye sordu. "Dolanıyorlar mı?"

"Evet," dedi adam, gözlerine kederli bir ifade yerleştirirken. "Hiç kimse neler döndüğünü bilmiyor."

"Nasıl bilsinler?" diye sordu, omzunun üzerinden yokuş aşağı bisiklet süren çocuklara baktı. "Bu olay gittikçe yayılıyor, yayıldıkça keyfim kaçıyor, canım sıkılıyor."

"Dün Alpaslan ustanın büyük oğlunu almışlar." Titrek bir nefes bıraktı. "Babaannesi Şefika Hanım, tavşanıyla beraber to-rununun yollarını gözlüyor."

"Birkaç güne bırakırlar," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Ama nasıl bırakırlar, şüpheliyim. Bir şey olmaması için adamlarımı göndereceğim."

"Kaç çocuk daha zehirlenecek? Bir şeyin zehirleyebilmesi için illa içilmesine gerek yok, siz de bilirsiniz. Bazen bir şeyin varlığı bile insanı zehirlemek için yeterlidir."

"İnsanlar işsiz," dedi. "Alpaslan ustaya sor bakalım, bir haftadır ne kadar kazanmış? Ya sen? Bugün kaç kilo et sattın? İşsizlik, öldürücü bir virüs gibi yayılırken devletin yaptığı tek şey olayların üzerini kapatmak. İnsanlar çaresiz olduğu için pislige batıyor. Sesini ben duyuyorum, adamlarım duyuyor. Neden? Çünkü kulaklarımızı kapatmadık, ucu bana dokunsa da sağır gibi davranmadım." Yüzüne gergin bir ifade yerleşti. "Devlet meselelerine

girerek çıkamayız, yeterince sinirliyim.” Birkaç saniye bekledi. “Bu gece gözün açık olsun, adamlarım sokaklarda geziniyor olacak. Alışveriş yapan, yapmaya hazırlanan ya da... Bir köşeye oturup gece olmasını bekleyenleri görürsen Sefo’ya mesaj at, herkesi yönlendirecek.”

“Son iki aydır bu meselelere çok daha düşkün oldun. Bir sorun mu var?” diye sordu adam tereddütle. Çakır’ın gözleri bir süre adamın bedeninde gezindi. Tek kaşı sorguyla havalandı, bunu gören adam yaptığı imayı anlamıştı. “Bu soruyu sordum, kusura bakmayın, efendim,” dedi. “Bu gece ve diğer gecelerde, gözüm ve kulağım sokaklarda olacak.”

“Mekânlarda da sıkı tedbir var,” diye mırıldandı. “Cebinde uyuşturucuyla gelen kimseye acımayacağım, haberleri olsun.”

“Kulaklarına fısıldarım,” diye yanıtladı adam.

“Ben buraya hiç geldim mi? Gölge böyle işlerle ilgilenmiyor, tek yaptığı mekânların işleyip işlemediğini kontrol etmek, değil mi?”

Adam olumsuz anlamda başını iki yana salladı. “Hayır, siz buraya hiç gelmediniz,” diye karşılık verdi. “Hayır, efendim. Gölge böyle işlerle ilgilenmiyor.”

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken, “Güzel,” diye fısıldadı. Ceketinin cebinden kutudaki gözlüğünü çıkarıp taktı ve adamın et hazırlamasını bekledi. Adam, her zamanki gibi etleri hazırladı ve genç adama uzattı. Siyah poşeti kavradı, dükkândan çıktı ve yokuş aşağı inmeye başladı.

Boşta kalan eliyle cebinden sigara paketi çıkardı, bir dal sigara aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Örümcek figürlü zippoyla filtreyi ateşledi, derin bir nefes çekti. Bisikletle yokuş aşağı inen çocuklara yandan bir bakış attı. Adımları yavaşladı, sigarasından derin bir nefes çekerken geçmişin örümcek ağı örülü perdesi gözlerinin önüne inmişti.

Geçmişin örümcek ağı örülü perdesi... *On bir, dedi. On birin sakladıkları dile gelse on altı çözülür. Bu ilk kez bir kaybediş hikâyesi değil, pişmanlığın en ağır cezası.*

(On bir yaşındaki çocuk tereddütle, "Amca," dedi. "Yokuş aşağı mı süreceğim?")

Adam, sers bir ifadeyle çocuğa bakarken, "Korktun mu?" diye sordu. Bir elyle kösekleli cep saatini açtı, akşam olmak üzereydi. "Fazla vaktimiz yok."

"Böyle öğrenemem," dedi, zorlukla yutkunurken. "Amca, daha önce böyle bir yolda sürmedim. Ne olursun, düz yolda öğrenmeye devam edeyim."

Ulaş Alacioğlu'nun gözlerindeki öfke şiddetli bir alev gibi yükseldi. Nasır bağlayan aruşları çocuğun ensesini kavradı, tutuşu sıkı değildi; ama gerçek de değildi. "Düz yolda bisiklet sürmek öğrenilmez," dedi. "Hayat düz yollardan ibaret değil, Çakır."

"Hayatı sürmüyorum!" diye itiraz etti. "Bisiklet sürmeyi öğreniyorum!"

"Bisiklet sürmek, hayatı sürmek gibidir," dedi. Gözlerindeki öfke bir köşeye sinerken yerini düşünceli bir ifade aldı. "Hayat düz yollardan değil, yokuş aşağı inen yollardan ibarettir." Koyu gözleri bisikletin ön tekerleğini buldu. "Yaşarken ölsem de düşsem de bir adım daha ilerleyemem, desen de zaman, yokuş aşağı giden bisiklet gibi akar. Durduramazsın." Çocuk, amcasının söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. "Biliyorum, anlamıyorsun," dedi. "Bir gün anlayacaksın, oğlum."

Bir gün, on altında...

Bir gün uçurumun dibinde, dibine bastığın basaklıktaki kirli suyun içinde...

"Ya düşersem?" diye sordu. İri gözleri korkuyla yokuş aşağı inen yoldaydı.

"Düşmeyene kadar öğreneceksin," diye karşılık verdi, buz gibi bir ses tonuyla. "Ben öğrenmedim mi? Senin kadar büyük değildim üstelik, yedi yaşındaydım."

"Düşeceğimi biliyorsun," dedi fısıltıyla. "Düz yolda bile güzel süremiyordun."

"Sürmeye başla," dedi, birkaç adım geriye gitti ve buğulu gözlerle ona bakan çocuğu umursamadan konuşmaya devam etti. "Başla, dedim."

Çocuk, pedalın üstünde duran sağ ayağını kaldırdı, koltuktan hafifçe doğruldu ve iki elini sımsıkı sardı. Derin bir nefes aldı, yerdeki ayağını kaldırdı ve diğer pedalın üzerine koydu. Pedalı çevirdi, yokuş aşağı inmeye başladı. Adrenalin ve korku birbirine karışıp, öldürücü bir hastalık gibi içine yayılırken pedalları iki kez çevirdi, hızını yükseltti. Göğsü sarsılıyor, gözleri durmadan buğulanıyordu. Göz ucuyla kontrol ettiği yolda çukurları, taşların arasından otları hatta çöpleri bile hesapladı ama hesaplayamadığı tek bir şey onu kuytuda yakaladı.

Karşısına ne zaman çıktığını fark edemediği çocuğa, direksiyonu kaldırıma doğru kıramadan şiddetli bir şekilde çarptı.

Dudaklarının arasından korku dolu bir inilti dökülürken bisikletten fırladı, sürüklenerek yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı. Koyu renk pantolonun dizleri yırtıldı. Dizleri, dirsekleri, yüzünün sağ tarafı yaralandı. Alt dişinin biri kırıldı, sol ayak bileği zedelen-di. Ağzının içindeki kan tadı gittikçe yayılırken dehşetle yumduğu gözlerini usulca açtı, başını yavaşça kaldırdı.

Az önce bisikletle çarptığı çocuk kendisi gibi yerde yatıyordu ama tek bir fark vardı, çocuğun başı kaldırım taşındaydı.

Geçmişin sis perdesi, şiddetli korna sesiyle gözlerinin önünden çekilirken on yedi yaşlarındaki çocuk, Çakır'ın yanına yaklaştı. "Bir şey oldu mu ağabey?" diye sordu. "İyi misin? Bizim mahalledekiler ayı gibi araba kullanıyor. Kaldırıma çıksan orası da yol hakkı, derler. Manyaklar da biraz."

"İyiyim," diye mırıldandı. Daldığı için fark etmediği araç, yanından rüzgâr gibi geçmişti. "Dalmışım." Göz ucuyla çocuğa baktı, elindeki poşeti uzattı. "Sokağın sonunda, sağa dönerken beyaz, demir kapılı bir ev var. Eski bir yer, tek katlı. Bu poşeti kapıyı çalıp önüne bırakabilir misin?" diye sordu. Elindeki poşeti, çocuğun eline bırakırken sokağın sonuna gidemeyeceğini anlamıştı.

“Olur, ağabey,” dedi çocuk ve saniyeler içinde gözlerinin önünden kayboldu. Olduğu yere taksi çağırdı. Taksiye bindi, annesini aradı ve işyerinde olup olmadığını sordu. Aldığı olumlu cevap onu biraz daha rahatlatmıştı. Dakikalar sonra taksi ücretini ödedi, araçtan indi ve müzikal tiyatro eğitimi verilen, annesinin izlerinin taşıdığı mekânın bahçesine doğru ilerledi.

Mekânın güvenlik görevlisi, “Hoş geldiniz, efendim,” diye karşıladı. “Elif Hanım sizi odasında bekliyor.”

Bomboş bir ifadeyle bakıp, “Kolay gelsin,” dedi. On iki basamaklı merdiveni hızlıca çıktı, kimseyle göz göze gelmemek için başını eğdi ve dördüncü kata çıkana kadar bir saniyeliğine bile olsa durmadı. Annesinin odasına geldiğinde kapıyı çalmayı beklemedi, kapının kolunu indirdi ve pencerenin önünde, onu bekleyen annesine doğru ilerledi. Annesi zayıf, yüzü uzun, alnı açık bir kadındı. Saçları her zamanki gibi ensesinde topuzdu.

“Oğlum,” dedi, dağılan yüz ifadesini gördüğünde. “Bir şey mi oldu?”

“Hiçbir şey olmadı,” dedi. Söylediği ilk yalan olmadığı için rahattı. “Yalnızca seni görmek istedim.” Bir eli annesinin beline kaydı, kendisine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Annesi, oğlunun ensesine uzanabilmek için parmak uçlarında yükseldi ve yıllar önce, amcasının görünmez iz bıraktığı ensesini usulca okşadı.

“İyi misin annem?” diye bir kez daha sordu, sesi endişeliydi. Çakır, sertçe yutkundu ve yüz hatlarına yerleşen dehşet verici ifadeyi sildikten sonra geriye çekildi ama teması kesmedi.

“İyiyim, anne,” dedi durgun bir sesle. “Seni görmeye gelemiyim?”

“Gelebilirsin,” diye karşılık verdi annesi güler yüzle. “Evden çıkarken Sanem’e bakacaktım ama Tanıl iyi uyuyor, dedi. Sabah yanına uğradın mı?”

Bir eli ensesine giderken diğer eli cebine kaydı ve geri çekildi. Eve uğramamasına rağmen hemen, “Uğradım, uyuyordu,” diye yanıtladı. Annesinin ilk yalanını yakalayışı değildi ama bu sefer yutmayı değil, söylemeyi seçmişti.

“Bana neden yalan söylüyorsun? Kendi evine bile gitmedin.”

“Kimin annesi olduğun nasıl belli,” dedi sahte bir keyifle. “Hiçbir şeyi yutmuyorsun.”

“Bazen yutuyorum,” dedi. Oğlunun yanındaki koltuğa ilerleyip oturdu. “Az önceki gibi.”

“Tanıl’ı aradım, bana da *uyuyor*, dedi. Niye bu kadar takılıyorsun? Genç kız anne, sıkboğaz edilmeyi sevmediğini biliyorsun.”

“İki haftadır tuhafsiniz, çocuklarımı anlamaya çalışıyorum,” diye yanıtladı kadın. “Aç mısın? İki sokak aşağıda simitçi var, Alkaran simidi isteyeyim mi?”

“Atıştırdım bir şeyler,” diye mırıldandı. “Anne, senden bir şey isteyebilir miyim?” Kadın, oğlunu ilk defa ondan bir şey isterken kıvrandığını görüyordu. “Neden istediğimi sormayacaksın ama tamam mı?”

“Neler çeviriyorsun?”

“Kötü bir şey değil,” dedi. “Sadece... Keman istiyorum.”

Kadın, şaşkınlık içinde oğluna baktı. “Sen keman çalmazsın ki,” dedi. “Piyano çalarsın. Ne bileyim, lise ve üniversite zamanlarındaki gibi elektronik gitar, bateri çalarsın.”

“Ara sıra hâlâ çalışıyorum, anne,” dedi. “Bu öyle bir şey değil. Senin için yapılan, kilitli kutulardaki özel kemanlardan istiyorum.”

“Bana gelmeden de alabilirdin ama benimkiler manevi olarak daha değerli olur diye düşündün,” dedi kısıp gözlerle oğlunu izlerken. Çakır’ı iyi tanıdığını düşünüyordu. “Herhangi bir kadını nasıl değerli hissettireceğini çözmüş gibisin.”

Genç adam, gözlerinin önüne gelen asi bakışların, ela gözlerin etkisiyle derin bir iç çekti. “Herhangi bir kadın değil,” dedi yavaşça. Kadın *yanılmadım*, dercesine oğluna bakmaya devam etti. “Dila... Özel hissettirmek istediğim kadın, bir tek o.”

Annesi bir an durup düşündü. “Bu ismi dudaklarından daha önce hiç duymadım,” dedi. “Bizim taraflardan biri değil sanırım, ha?”

"Bizim taraf, deme, uyuz oluyorum," diye yanıtladı, dişlerini sıkarken. "Hiçbir zaman onlardan taraf olmadığımızı biliyorsun."

"Ne zaman tanışacağım?" diye sordu kadın, sesindeki heyecana hâkim olamıyordu. "Heyecanlanmam normal mi? Bence değil! Çakır, seni çok uzun zamandır birileriyle görmüyorum. Yani... Bu kız uzun zamandır var mı demek oluyor? Biliyor musun? Ben öldükten sonra evleneceksin diye korkuyordum."

"Anne, o nasıl söz?" dedi, kızgın bir ses tonuyla. "Sana nasıl anlatmalıyım, ne desem ikna olursun, bilmiyorum ama... Bakmayan yüzüne bile hayranlıkla bakasım geliyor. Sadece... Mutlu olsun istiyorum." Gözlerini yere indirdi. "Bu konularda çok fazla içimi açamadığı."

Annesi sözünü kesti. Çakır, başını usulca kaldırdı ve annesine baktı. "Sen yalnızca amcan konusunda içini açmıyorsun bana," dedi, gözleri sorgulu bir tavırla oğlunun yüzündeydi. Çakır, geçmiş konuşmak için açılan dudaklara ağ mührü vurduğu için sessiz kaldı. "Holdingde bir sorun yok, değil mi?"

"Her şey tıkırında," diye yanıtladı. "Canımı sıkan işler var ama o kadar da olsun."

"Pekâlâ." İlk önce masanın altında kalan çekmecedен anahtar çıkardı, daha sonra deri koltukların karşısında kalan dolaba doğru ilerledi. Dolaptan bordo renk bir kuru çıkardı. Üzerinde duran kilitle kutuyu açtı ve kapağı kaldırdı.

Genç adam, bordo kemanı gördüğünde gülümsedi. "Minik Serçe kadar güzel," diye fısıldadı.

Abu Dila Tanım...

Anne yürümeyi öğreten, baba da yol gösterendir. Bu cümlede nefesi kesilen, kalbi kırık bir kız çocuğuyum. Annemin, gözlerimin içine baka baka söylediği yalanları yutacak yaşıp erişkinden çoktan arlamışım ama bir yanımda ona bakarken hâlâ kız çocuğuydum.

Biraz değil, babam bir kez saçlarını okşadım diye kızandığı tüm parayı anneme benzer kız çocuğuma yalan söylemişiz.

Sessizliği sarsacak kadar güçlü ama gözlerimi buğulandıracak kadar kırık bir ses tonuyla, “Bir insanın ilk yalanını yakaladığında devamının olduğunu düşünür müsün?” diye sordum.

“Hepimiz birbirimize isteyerek ya da istemeyerek yalan söylüyoruz, Dila,” dedi, gözleri yoldan ayrıldı ve kısa bir an bana baktı. “Hiç kimseyi gözünde *bana asla yalan söylemez*, diyerek büyütmeyeceksin çünkü söyler. Bana hiç yalan söylemedin mi ya da söylemeyecek misin? Hayatın darbelerine karşı fazla iyimsersin.”

“Peki, sen? Bana hiç yalan söyledin mi?” diye sordum. Cevabını biliyordum ama dürüst olup olmayacağını merak ediyordum.

“Söyledim,” dedi tereddüt etmeden. “Ne zaman söyledim, biliyor musun?”

Yanılmamıştım. “Söylersen öğreneceğim.”

“*Seni hiç tanımamışım gibi hayatıma devam edeceğim*, dediğim gece,” derken karşı yoldan gelen aracın beyaz ışığı yüzünü aydınlatıyordu. “Söyledikten sonra güçlükle yutacağım bir yalan olduğunu biliyordum ama sen bana o kadar kırgın bakıyordun ki başka bir çarem kalmamıştı.”

Gülümsememek için yanağımın içini dişlerken, “Edemedin mi?” diye sordum.

“Yirmi dokuz yaşındayım. Sekiz ay, on gün öncesine kadar hiçbir...” Boğazını temizledi, ani bir hareketle frene bastı ve sarsılmamam için kolunu göğsüme yasladı. Motorun tiz bağırtısı yavaşladı, lastikler asfaltta iz bırakarak kaydı. Cip, otobanın ortasında durduğunda birkaç araba yanıımızdan üst üste korna basarak kayboldu. Göğsümdeki elinin üzerine ne ara koyduğumu bilmediğim elimi çektim, göğsüm sık sık inip, kalkarken ona bakmaya devam ettim.

“Özür dilerim, dengemi kaybettim,” diye fısıldadı. Aracı yol kenarına çekti, dörtlüleri yaktı ve dağılmış bir yüz ifadesiyle bana baktı. “İyi misin güzelim? Bir şey oldu mu? Birden oldu, anlayamadım. Birden...”

Bir elim yanağına kaydı. Avcumun içini kirli sakallarının üzerinde gezdirirken, "İyiyim, sakin ol," diye karşılık verdim. Kırılmayan ve dağılmayan sert mizacı, dakikalar önce gözlerimin önünde tuzla buz olmuş, endişeye bürünmüştü.

Gözleri kontrol etmek için bedenimde gezindi. Dudaklarının arasından kısık, güçsüz bir kıkırtı döküldükten sonra, "Bana haksana sen," dedi, başını yana eğdi ve avcumun içine tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Aklımı aldığın ve zihnimde dokuz nokta beşlik deprem yarattığın yetmiyormuş gibi bir de beni sakinleştirmek için avcunu yanağıma mı yaslıyorsun?" Avcumu yanağından çekecektim ama izin vermedi, gözlerini gözlerime dikti. "Sadece bir dakika böyle kalsak olur mu?" Sustum, suskunluğumu *tamam*, demişim olarak algıladı ve gözlerini usulca yumdu. Elli dokuzuncu saniyede gözlerini yeniden açtı. "Gerçeksin," diye fısıldadı, emin olmak istercesine. "Bir an hayalsin sandım, gerçek olamayacak kadar ruhaftı çünkü."

Başparmağımyı yanağının üzerinde gezdirirken, "Gerçeğim," dedim. "Ne oldu, bilmiyorum, en son sekiz ay diyor-"

Dizinin üzerinde duran elini kaldırdı ve başparmağını dudaklarının üzerine koyup susturdu. "Boş ver şimdi ne dediğimi," dedi, gözleri dudaklarımdaydı. "Neden ağladın? Hastanede babanla ne oldu? Hepsini anlatacaksın ama... Şu an değil. Seni bir yere götürmek istiyorum desem benimle gelir misin?"

"En son *gelirim*, dediğimde..."

"Öyle bir şey değil," dedi anında. "Öyle bir şeyin olmasını isterdim ama..." Bir elimi kaldırdım, yavaşça omzuna vurdum. "Şaka yaptım, Minik Serçe. Dur, vurma. *Şaka yaptım*, diyorum." Omzuna vurmaya devam ederken, "Bu böyle olmayacak," dedi ve bileğimi kavradı. İkimiz de gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. "Seni her sinirlendirdiğimde omzuma mı vuracaksın?"

"Öyle yapacağım," diye yanıtladım.

Bana öyle bir baktı ki kolları eşeleyip içine gömdüğüm kalbimin yerini hatırlattı. "Bana sinirlendiğinde bile bana geleceksen boynum zulmüne kıldan ince," dedi.

Birdenbire, “Bana oyun oynamıyorsun, değil mi?” diye sordum. “Babam seni dolandırmadı, sen de intikam için beni kullanmıyorsun, değil mi?”

Başını yavaşça arkaya attı, dudaklarından keyifli bir kıkırtı döküldü. “Çok fazla Türk dizisi izlemişsin, bebeğim.” Son söylediği kelime zorlukla yutkunmama neden olurken tek kaşımı sorgu dolu bir ifadeyle kaldırdım, hafifçe yan döndüm ve ona bakmaya devam ettim. Dörtlüleri kapadı, yolu kontrol etti ve yavaşça ilerledi. Pencereleeri hava girsin diye açıp, kapatırken, “Yok artık,” dedi. “Yok öyle bir şey, Dila.”

“İnanayım mı?”

“İnan,” dedi yavaşça. “Aç mısın?”

“Yok.”

“Neden sana soruyorsam. Gittiğimiz yerde yersin. Güzel bir teklifim de var üstelik.”

“Ne gibi?”

“Bira, patates ve hamburger gibi. Kabul et, geri çevrilemez bir teklif.”

“Patates ve hamburger dedin ya, orada bir yakınlaştık seninle.”

Güldü. “Sana yürümenin yolu midenden geçiyorsa ben neler yaparım, neler.”

“Sen yine de yavaş ve kontrollü yürü. Sağım solum belli olmaz.”

“Solun bellidir,” dedi, kendinden emin bir ses tonuyla. “Belli olmasaydı duramazdın.”

“Merak ediyorum da... Yalnızca bana mı bu kadar açıksözlüsün?”

“Yalnızca sana değil ama bu konuda yalnızca sana,” dedi, direksiyonu hafifçe sağa kırdı ve şehir merkezine giden yola girdi. “Bu gece sana yürümeler serbestmiş, öyle duydum.”

“Evet, vardı öyle bir şeyler,” dedim. “Birkaç kişi daha söyledi.”

“Beni böyle kışkındıramazsın yalnız,” diye yanıtladı, keyifli ses tonuyla. “Beni yanında gören yürüyemez zaten sana.”

“Niye, yeraltı şehrinin sahibi misin sen? Karanlıkların, kirli işlerin adamı.” Gülümsemem alay doluydu. “Böyle deyince ruhaf geldi.” Başımı yana eğdim, değişen yüz ifadesine baktım. “Alındın mı?” diye sordum.

“Alınmadım,” dedi tekdüze bir sesle. “Bunu biliyorsun diye düşünüyordum.”

“Nasıl yani?”

“Alkaran’ın yeraltı kalbi, mekânlarıdır,” dedi, ses tonu sakin. “Ben de yeraltı mekânlarının sahibiym. Kirli, karanlık işlerin adamı konusuna gelirsek... Konuya göre değişir.”

Kaşlarımı sahte bir öfkeyle çattım. “Mafya gibi mi? Ne işim olur benim mafya adamla? Kenara çek, ineceğim.”

“Dila, sen bence *Netflix* izlemeyi bırak,” dedi. “İş insanıyım, koca bir holding yönetiyorum ve Alkaran’daki birçok mekân bana ait. Siyasi, ekonomik ve sosyal güce sahip olan her insanı mafya diye adlandırmaktan ne zaman vazgeçersin? Bir röportajımda da mafya olmadığımı söyledim, tabii sen benimle ilgilenmediğin için onları bilmezsin. Organ kaçakçısı da yaparsın şimdi sen beni. Onu da söyleyeyim, değilim. Olsaydım kalbini çalardım.”

“Komik misin sen? Şaka yaptım zaten, biliyorum. Özgür’e sormuştum. Biliyorsun, Alkaran’ın yeraltı şehrinde işler biraz ruhaf ilerliyor.” Bahsettiğim tuhaflik mekânlarda, sokak aralarında nefes alır gibi uyuşturucu satılmasıydı. Bizim mahallede de birkaç kez görülmüş ve polisler tarafından yakalanmışlardı.

Bakışları kısa bir an bana değdi. “Öyle, ruhaf,” dedi düşünceli bir ses tonuyla. “Şimdi ben sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sor bakalım.”

“Yann benimle davete gelir misin? Yalnız gitmek istemiyorum.”

“Ailen de olacak mı?” diye sordum, sanki tek problem buymuş gibi.

“Hayır,” diye yanıtladı. “Sen ve ben. Bir de Sefo, Nemrut ve Ato.”

“Birkaç saat önce beni takip ettirdiğin adamlar. O gece...” Birkaç saniye duraksadım. “Nemrullah ve Oğuz diye iki kişi gelmişti. Diğlerinin ismini söylediyse de hatırlamıyorum. Hangisi Oğuz? Hangisi Nemrullah? Bir de... Neden hepsinin takma ismi var?”

“Nemrullah mı?” Güldü. “Nurullah olmasın o?” Karanlıkta koyulaşan göz rengi dikkatli bir şekilde yolu takip etmeye devam ederken dudaklarındaki gülümseme yavaşça silindi ve düz bir çizgi halini aldı. “Yalnızca onların değil, benim de var. Mekânlarda işler gerçek isminle yürümüyor. *Çakır*, dediğinde, *anladım*, *Alicioğlu Holding’in CEO’su*, deyip geçerler.”

“Ne dersem *anladım*, deyip geçmezler?”

“*Gölge* demen yeterli.”

“Sahip olduğun mekânlar... Sana kimden kaldı?”

“Benimle ilgili bir şeyler soruyorsun ya, düşünüyorum sana,” dedi. Alnındaki mavi damarlar beyaz ışığın gölgesinde kalırken derin bir iç çekti. Göz ucuyla ona baktığımda dişlerini birbirine bastırdığını fark ettim, yanakları bir göçük gibi içine çökmüştü. “Mekânların benden önceki sahibi amcam, Ulaş.”

Restorandayken garson Yusuf’un söylediklerini hatırladım. *Yeğeni ama oğluymuş gibi davranıyor. En fazla hisse çocuklarında değil, onda.* “Seni çok seviyor olmalı,” diye mırıldandım. “Senden başka sevdiği insan yok sanırım dünyada?”

Yüzüne alay dolu bir gülümseme yerleşirken, dudakları o farkında olmadan acı bir tebessümle yukarı doğru kıvrılmıştı. Nereden mi biliyordum? Beraber uyuduğumuz gece babamla ilgili yaşadığım tek güzel anıyı anlatırken bende de böyle bir gülümseme vardı.

“Çok seviyor, evet,” dedi. “Sana bununla ilgili bir şey söyleyeyim mi? Bir insanı çok sevmek değil, güzel sevmek önemli.” Başını yavaşça çevirdi, buruk bir gülümsemeyle bana baktı. “Ketçap da döktüreyim mi patatese?” diye sordu. Konuyu değiştirmekte üstüne yoktu, tıpkı benim gibi.

“Kendin için soruyorsun sanırım? Tabii döktür.”

Bu son konuşmamızdı. Sessizlik, ağlarını dudaklarımıza örerken ikimiz de yolu izlemekle yetinmiştik. Çakır, yirmi dakikanın sonunda adını daha önce duymadığım hatta daha önce Alkan'ın hiç gelmediğim semtindeki, *Toile D'araignée* isimli mekânın arka kapısına cipini park etmişti.

"Toile... Ne? Nasıl okunuyor?"

"Toile D'araignée," dedi, kusursuz olduğunu düşündüğüm aksanıyla. "Örümcek Ağı demek."

Beraber uyuduğumuz gece sol göğsünün üzerinde, Roma rakamlarıyla yazdığı tarihin altında örümcek ağı dövmesi taşıdığını haurladım. mekânın simgesini dövme olarak yaptırmıştı. Gözlerimi ondan ayırdım, siyah duvarın üzerine kırmızı, neon ışıklarla yazılan isme baktım. "Güzelmış," diye fısıldadım. Tekrardan ona bakacaktım ki sıcak nefesini yüzümde hissettim, benden önce davranmıştı.

Soğuk elleri boynumdaki kolyeyi buldu, kolyeyi tişörtümün üzerine bırakırken, "Gözümün önünde olun," dedi. "Hep gözünün önünde olalım."

Bir şey dememi beklememesi iyiydi, yapabildiğim tek şey sertçe yutkunmak ve irademi korumaya çalışmaktı. Eli usulca belime kaydı, beni mekânın arka kapısına doğru yönlendirdi. "Restoran gibi bir yer mi burası da?" diye sordum. "Dışarıdan öyle görünmüyor, daha çok... Canlı müzikli, alkollü bir yer gibi duruyor."

"Doğru düşünmüşsün, Minik Serçe," diye yanıtladı, adımlarımız hareketlendiğimiz an senkronize olmuştu. Mekânın arka kapısında bekleyen takım elbiseli ve kaşe kabanlı iki adam bize bir kez bile bakmadan kapıyı açtı. Bu mekân, restoranın arka kapısına göre daha canlıydı. Beyaz ışıklar gri duvarlara yansırken iç mekânı tarif eden yazının üzerinde kırmızı neon ışıklarla *Toile D'araignée* yazıyordu. "Burası daha elit kesime göre. Damsız alınmıyor. Akli başında, içtikçe sapıtmayan zengin züppeleri geliyor."

Güldüm. "Zengin neyleri? Arada bir kendine de dokundurman... Bilinçli serseri seni."

O da gülümseyerek bana baktı. “Hoşuna mı gitti?” diye fısıldadı, kulağıma eğilerek. “Hoşuna gidecek başka şeyler de söyleyebilirim.”

“Dizler sadece diz eklemeni korumak için yaratılmadı, biliyor musun?”

“Hımm,” dedi, belimdeki parmaklarını nazikçe çekerken. “Sen dizlerini bacaklarını bükerken kullan, iyiyim ben böyle.”

Gri duvarlı koridordan sağa döndük, oradan yeni bir koridora daha girdik. Bir labirentin içindeymişiz gibi hissediyordum çünkü bu geçtiğimiz üçüncü koridordu. Son koridorun sonunda bizi kırmızı neon ışıkların aydınlattığı merdivenler karşıladı. “Merdiven biraz dik, dikkatli in,” diye uyardı. “Kendine isteyerek ya da istemeyerek bir daha zarar verirsen kafanı kıracağımı söylemiştim, hatırlıyorsun, değil mi?”

İstemsizce gülümsedim. “Bunu bana bir başkası söylese otuz sekiz numara botları ağzının içine yemişti ama sen söyleyince sinir olmuyorum.”

Önüme geçti, dik merdivenden birkaç basamak indi ve elini bana doğru uzattı. “Bakma öyle, düşme diye.” Bir an tereddütte kaldım ama buna rağmen elimi, eline kaydırdım. Kontrollü bir şekilde döner merdivenlerden indik, sola döndük ve düz koridorda yürümeye devam ettik. Koridoru bitiren duvarın önünde durduk. “Nemrut, açsana oğlum kapıyı!” dedi. Nemrut, dediği gibi kapıyı açtı ve gürültü olduğu gibi kulaklarıma uğuldadı.

“Ağabey!” diye bağırdı. “Seninki burada.”

Onunki mi? Onunki kimdi?

“Hani bugün çıkmayacaktı?” Gürültünün azalması için boşta olan eliyle Nemrut’u omzundan kavradı, koridora doğru çekti ve kapıyı kapadı.

“Beynim akmış,” dedi rahat bir nefes verirken. “Sen *gelme, ne bok yiyorsan ye*, deyince gelesi tutmuş. Adam manyak, kaostan besleniyor.”

“İyi,” dedikten sonra hafifçe eğildi ve Nemrut’un kulağına bir şeyler fısıldadı. Her ne söylediye Nemrut’un cevabı hemen, “Temiz,” demek olmuştu. “Şimdilik bir haber yok.”

Çakır, bir elini belime kaydırды, Nemrut kapıyı açtıktan sonra beni mekânın iç kısmına yönlendirdi. “Rahatla,” diye fısıldadı. “Seni buraya avcumun içinde gerginlikten dudaklarını ısır diye getirmedim. Birkaç saatliğine, sana her şeyi unutturacağım.”

“Neden?” diye sordum, mekânı üstün körü incelerken. “Neden beni bu kadar önemsiyorsun? Anlayamıyorum. Çok tuhaf. Birinin benim için bu kadar çabalaması çok tuhaf.”

Belimdeki elinin baskısı azalırken bedenini bana doğru çevirdi ve karşıma geçti, kırmızı loş ışığın altından bakan gözleriyle, gözlerimin içine bakıyordu. “Sana, kendini bir hiçmiş gibi hissettiren herkesin yerini almak için geldim.” dedi ve elleri yeniden belime kaydı. “İstmeden de olsa üzdüm seni ama her şeyin üzerine yemin ederim ki bir daha ağlamaman için elimden ne geliyorsa yapacağım. Özür dilerim.”

“Özür yok, hatırlamak yok,” dedim usulca. Yüzü bir anlığına dağıldı, içten içe derin bir gülümseme dudaklarıma yayılırken bozulduğunu anlamamış gibi ona bakmaya devam ettim. “Biram köpüklü olacak, değil mi? Şu bir sezon daha çekilsin diye *Netflix*’e para ödediğin kovboy dizisindeki gibi?”

Yüzündeki dağılma, yerini serseri bir gülümsemeye bırakırken, “Bak sen,” dedi. “Bence sen de yavaştan ilgileniyorsun benimle.” Bir elini, kirli sakalını kapatan çenesindeki ize kaydırды. Bu hareketinin istemsizce kalbimin yerini sarstığını bilseydi, eminim ki yapmaya devam ederdi.

Bir adım attım, parmak uçlarımda yükseldim ve gözlerimi çenesindeki ize diktim. Kıvrıkcık, uslanmaz saçlarım gözlerimin önüne düştü ama umursamadım. Dikkatli bir şekilde, düz bir çizgi halinde olan kabarık ize bakmaya devam ettim.

“Bu iz nasıl oldu?”

Çakır, yüzündeki gülümsemeyi silerken sessiz kaldı. Soruyu tekrarlayıp, tekrarlamamak arasında gidip, gelirken ben de onun

gibi sessiz kalmayı seçtim ve gözlerimi ondan çekip mekâna göz gezdirmeye başladım. Bir eli belimdeyken bar masasının önünde duran uzun bacaklı, bar taburelerine doğru yürüdük. Mekân aşırı kalabalık değildi. Herkes kendi köşesinde, kendince eğleniyordu. Bazıları sahnenin önündeki uzun bacaklı masalardayken bazıları da geniş L koltukta oturuyordu. Mekân üç katlıydı, en üst katı kapalıydı. Yüksek tavanların üzerinde mekânı aydınlatan ışıklardan sonra oldukça iyi giyimli duran insanlara göz gezdirdim. Çakır, buraya göre oldukça resmiyken ben de fazla düz kalıyordum. “Burada güzel hamburger yapıldığına emin misin?” diye sordum. “Yemek kokmuyor.”

“Burada yalnızca sana özel, güzel hamburgerler var, Minik Serçe,” dedi, kabanını ve siyah ceketini çıkarırken. Barmen, sanki bunu hep yapıyormuş gibi yanımıza gelmiş, ona uzatılan kıyafetleri almıştı. Kendi taburesini oturmadan mat, siyah renk ayakkabısının ucuyla oturduğum tabureye doğru yaklaştırdı. Oturup dizini usulca dizime yasladı ve gülümseyerek bana baktı. “Nasıl geçti günün?”

Mekânın hoparlöründen gelen müzik sesi yüksekti ama bu, birbirimizi duymaya engel değildi. “Başına saksı mı düştü?”

“Nasıl yani?”

“Yanına geldiğimden beri beni utandıracak, dumura uğratacak çok az şey söyledin. Şaşkınım.”

“Gözyaşlarını sildim ve dudaklarını, dudaklarıma yasladım ya... Kesti biraz.” Sertçe yutkundum, gözleri dudaklarıma değdi ama bu kısa sürdü. “Anlat, güzelim. Nasıl geçti günün?”

Sorusunu duymazlıktan geldim, kötü bir gün geçirmiştim ve hatırlayıp şu anı mahvetmek istemiyordum. “Motivasyon konuşman... Oldukça etkileyiciydi.”

“Seni etkilediysem tamam,” dedi. Bu sırada yüzünü aydınlatan ışık kırmızıdan maviye geçmişti. “En çok hangi kısım aklında kaldı?”

“Çakır’ın hayatı bitti, Kağan’ınki başladı,” dedim. “Hayatın ağır sopası sırtına vurduğunda kaç yaşındaydın?”

“On altı,” dedi tereddüt etmeden. “Bu hayatta herkesin kalbinde taşıdığı bir yaralı yaşı vardır. Bazıları on yedisini unutmaz, bazıları yirmi ikisini... İnsan, *dibin de dibi vardır*, diyen yaşını unutmaz. Bir de tüm imkânları ayağına seren ve *tam zamanı*, dediği yaşını.”

“*Tam zamanı*, dediğin yaş... O hangisi?”

“Yirmi dokuz,” dedi. Bunu söylerken gözlerindeki ifade diline düşseydi, dudaklarının altında sakladığı sözcüklerin anlamı ortaya çıkardı. “Dila, ben yirmi dokuz yaşında adamım ama karşımda bisikletle yokuş aşağı inen çocuktan farksızım. Düz yolda bile süremezken yokuş aşağı bisiklet sürmeyi öğrenmek zorunda kalan bir çocuk... Bana değil, o çocuğa öyle bakma. Öyle bakarsan yalnızca kalbi değil, dikişleri de sana sökülür.” Yutkunamadım. “Şimdilik susuyorum bu mevzuları,” diye devam etti, az önceki söylediğinin üzerini karaladı ama bir kere yazılanı karalasan da silemezdin. Cümle siyah bir sayfanın üzerine yazılmıştı, oradaydı ve yirmi üç yaşında aşka hiç inanmayan bana bakıyordu. Hiçbir zaman sahip olamadıklarım yüzünden Tanrı’ya isyan etmemiştim ama bendeki bu eksik duyguyu hiç tamamlamayacak oluşuma kurgındım. Bu inanca sahip olamayışım, satırların arasındayken ve gözlerini dikmiş, beni izlerken saniyesinde buğulanan gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

Ben babası tarafından bir kez saçları okşanmayan bir kızdım, sevgiyi başkalarında aramak şöyle dursun, hakkım olanı dile dahi getirememiştim.

Sessizlik aramıza yayılırken iri gözlerini çevreleyen kirpiklerinin arasından pürdikkat beni izlemeye devam etti. Yalnızca bana özel hazırlandığını söylediği hamburgerlerimiz ve biralarımız geldiğinde de bu sessizlik devam etti. “Yemeğe başlamadan önce ellerimi yıkasam iyi olur,” dedim. “Ne tarafta olduğunu gösterir misin?”

“Lavaboya gitmene gerek yok,” dedi. “Bar masasının altında, Ufuk’un küçük bir lavabosu var. Orada yıka.”

Tamam, der gibi başımı salladım. Tabureden indim, bar ma-

sasının tarafına geçtim. Ufuk diye seslendiği kişi lavaboyu gösterdikten sonra yerine geçti ve bardakları temizlemeye devam etti. Ellerimi yıkadıktan sonra yeniden bar taburesine geçtim, benim için hazırlanan hamburger tabağını önüme çektim.

“Yemek konusundaki tavrını seviyorum,” diye mırıldandı. “Her şeye *yok*, dersin de yemeğe diyemezsin gibi.”

Hamburgerden bir ısırık almadan önce, “Yemek konusunda hassasım,” dedim. “Aç olduğum zaman dünyam kararmış gibi hissediyorum. Dünyadaki en güzel şey bence yemek yemek. Diyet yapan insanlardan olamadım, diyet yapacağım diye karar verdiğim günün gecesinde cipsli parmaklarımı temizliyordum.”

“Hımm,” dedi sertçe yutkunurken. “İhtiyacın da yok zaten.” Gözleri bedenimde gezinirken konuşmaya devam etti. “Uykundayken, uyanıkken, sinirliyken, ağlamışken... Ne bileyim... Her halin işte. Hep çok güzel.” Yanaklarıma doğru yürüyen sıcaklık yüzünden, mekândaki mavi ışığın yerini kırmızıya bırakmasına sevinmiştim. Bir eli benim tabağıma uzandı, kendi tabağındakiler gibi mayonez, hardal ve barbekü sosu açtı. Oldukça iyi kızarmış olan patateslere uzandı, iki patatesi parmaklarıyla kavradı ve teker teker soslara batırdı. Soslara batırdığı patatesleri hamburgerime sürdü, birkaç kez aynı şeyi tekrarladı. “Böyle daha güzel,” dedi. Kendi hamburgerine de aynısını yaptı, daha sonra başını kaldırdı ve küçük, yaramaz bir çocuk gibi baktı. “Beğendin mi?”

Ona beğendiğimi söylemek yerine hamburgerden ısırardım, ısırduğım yere tıpkı onun gibi sosları sürdüm. Dudaklarının arasından, verdiğim cevaptan örürü keyifli mırıltılar döküldü. Çakır ilk önce hamburgeri yedi, daha sonra da birasını içti, ben ise hâlâ hamburgerdeydim. Çakır’ın dediği gibi yarım saat sonra sahneye çıkan grupla beraber herkes sahne önüne dizilen ayaklı masalara ilerlemeye başlamıştı. Başıyla sahneyi gösterirken, “Benimkiler çıktı,” diye mırıldandı. “Mekânın gözde grubu. Daha önce duydun mu bilmiyorum, bu piyasanın en iyileri.” Sahne-

nin üzerinden ön tarafa doğru beyaz, neon ışıklı *Gözyaşı Çetesi* diye bir yazı indi. "Tuncay," dedi. "Grubun solisti. Adam alkole bağımlı. Millet içtikçe bayılır, o içtikçe ayılıp şarkı söylüyor."

Bazı şairler gibi, diye geçirdim içimden. Bazı şairler içtikçe değil, yazdıkça ayılır. Ona iyi gelen içtikleri değil, yazdıkça yaşattığı anılardır.

"Depresif şarkılar mı söylüyor?"

"Gecenin sonlarına doğru, millet döküldüğünde, evet," dedi. "Ben de o zamanları seviyorum. Kendimle baş başa kalmak iyi hissettiriyor."

"Anladım," diye mınıldandım. "Burası... Farklı ama çok güzel bir yer. Herkes kendi halinde. Maksimum alım kapasitesi var mı?"

"Bu gecelik evet," dedi. Neden bu gecelik *evet* olduğunu üstü kapalı ima etse de bakışlarından anlayabiliyordum. "Hadi gel, o tarafa geçelim."

Çakır'la beraber insanlara değmemeye özen göstererek sahnenin ön tarafında bizim için ayrılan yuvarlak, siyah, uzun bacaklı masaya doğru ilerlemeye başladık. Masaya geçtiğimizde birkaç tane çerez tabağı ve içecekler geldi. "Sence de çok resmi değil miyim?" diye sordu, bir eli birama doğru uzanırken. Biramı dişiyle açtı. "İyi hareketi, kabul et," dedi. Gülümsemeye devam ederken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, biramdan birkaç yudum aldı ve gözlerimin içine bakarak ağır ağır yutkundu. "Birani içmeye başla, birazdan geliyorum, yavrum."

Böyle konuşması yasaklanmalıydı, kalbime iyi gelmiyordu.

Çakır, gözlerimin önünden kaybolurken avuçlarımın arasına bıraktığı biraya afallamış bir şekilde bakmaya devam ettim. Soğuk biramı bardağa dökebilirdim ama bunu yapmak yerine şişeyi ağzuma dayadım ve tüylerimin ürpermesini görmezlikten gelerek birkaç yudum aldım. Başımı kaldırdım, sahnede duran üç kişiyi izledim. Kıvrıkcık saçlı, gözlüklü, uzun boylu olan kişi dijital piyanonun önündeydi. Üzerinde sıfır kol, siyah bir tişört ve altında lacivert kot pantolon vardı. Davul taburesinde otu-

ran kişi sarışın, beyaz tenliydi ve üzerinde yeşil bir tişört vardı. Birkaç dakika önce adının Tuncay olduğunu öğrendiğim kişi ise siyah yırtık pantolon ve üzerinde *Rock Isn't Dead* yazılı gri bir tişört giymişti.

Bateri çalan kiři birkaç dakikadır dūřuk notalarda çaldıėı yabancı řarkıyı bitirdi, birkaç saniye bekledi. Mikrofonu elinde tutan Tuncay, birkaç adım geri gitti ve o'an tūm sesler kesildi. Yūkssek tavanlarda duran ıřıklar beyazdan kırmızıya dönerken, davul taburesinde oturan kiři iki eliyle kavradıėı bagetlerle yavaş vuruřtan, daha da gūlū vuruřlara çıkararak trampete vurmaya bařladı. Hareketlerini yakalamakta gūlū çekiyordum; bagetler elinin altından kayarken vūcudunu da hareket ettiriyor ve ritimle yerinde sallanıyordu. Çaldıėı řarkının ritimleri tanıdıktı ama henūz kimin řarkısı olduėunu ıkaramamıřtım. Sahnedeki ıřık, ritim yūkseldike azaldı ve yavaş yavaş kayboldu. Ritim azaldı, dijital piyano devreye girdi ve bu sırada ıřık yeniden sahneye yöneldi. Ařaėıdan yukarıya doėru çıkan ıřık sayesinde az önce kaybolan Tuncay'ın üzerini deėiřtirdiėini fark ettim.

Siyah bir pantolon, askeri bot giymiřti ve baėcıklarını baėlamamıřtı. zerinde ise ilk iki dūėmesi açık, siyah bir gömlek vardı ve boynuna taktıėı gūmūř zincir kolye parlıyordu. Sahnedeki ıřık tamamen yūkselip yūzūnū aydınlattıėında az önce yudumladıėım bira boėazımda kaldı, art arda ū kez ksūrdūm ve onu grdūėūm an dūėūm olan nefesimi dūzenlemeye çalıřtım.

Sahnedeki kiři akır'dı. Onu grdūėūm an verdiğim tepki yūzūnden başını arkaya atıp kahkaha atan ve gūlūmsemeye devam ederken başını iki yana sallayan kiři gerçekten de akır'dı. řu an karşımda çok farklı bir kimlikle duruyordu. Boynuna attığı ve avcuyla sapını kavradığı elektro gitarın tellerine, parmaklarının arasında tuttuğu penayı yavaş bir ritimle vurmaya başladı. Gitarın elik perdesinde duran parmaklarını oynatmadan tellere vurmaya devam etti. Gözlerini, ona şaşkınlıkla bakmaya devam eden gözlerimden ayırdı ve başını hafifçe eėip ritimlere kulak verdi. Sol ayağıyla ritim tutmaya devam ederken mikrofon seh-

pasını kendine doğru çekti ve dudaklarını, ağır çekime alınmış gibi yavaşça mikrofona yasladı.

Gözleri, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Bateria, dijital piyano ve elektro gitar birbirini takip eden ritimlerle devam ederken, *"Beni yak, kendini yak, her şeyi yak,"* diye şarkıya girdi. Kirpiklerimi bile kırpmadan gözlerinin içine bakıyordum ve hareketsiz bedenimin içinde, özgürlüğünü ilan eden kalbimin sesini de hareketlerini de bastıracak gücü bulamıyordum. *"Bir kıvılcım yeter, ben hazırım bak."* Dudakları yukarı doğru serseri bir gülümsemeyle kavrıldı. *"İster öp okşa istersen öldür. Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk, aşk için ölmeli aşk o zaman aşk."* Birkaç saniye bekledi, parmaklarının arasında duran penayla, sert bir şekilde tellere vurdu ve yerinde hafifçe zıpladı. *"Seni içime çektim bir nefeste, yüreğim tutuklu göğsüm kafeste..."* Yüzündeki küçük gülümseme dudaklarına bulaştı. *"Yanacağız ikimiz de ateşte, bir kıvılcım yeter, hazırım bak. Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk."* Sahnedeki kırmızı rengin yerini beyaz alırken omzunun üzerinden bateria çalan kişiye baktı, ritim yavaşça düşerken dudaklarını yasladığı mikrofonu penayı tutan parmaklarıyla kavradı. *"Beni yor hasretinle, sevginle yor, sevgisizlik ayrılıktan daha zor,"* diye şarkıyı söylemeye devam ederken sesi boğuk, gözleri kısıktı. *"Dilediğin kadar acıt canımı, varlığında yokluğunda yermiyor."* Bedenini sahne merdivenlerine çevirdi, ritim bu sırada daha da yükseldi. Gözlerim kısa bir an şarkıya eşlik eden insanlara takıldı, herkes kendi halindeydi. Göz ucuyla yeniden ona baktığımda, bana doğru yavaşça yürüdüğünü gördüm. *"Allah'im, Allah'im... Ateşlere yürüyorum. Allah'im, acı ile aşk ile büyüyorum."*

Şarkıyı söylemeye devam ederken bir kez bile gözlerini gözlerimden kaçırmadı ve ateşe, derken eğer nakarata kattığı anlam buysa bana doğru yürüdü. Sonra sahneye yeniden döndü, omzuna astığı bordo renk elektro gitarı sahnenin arkasında onu izleyen Tuncay'a uzattı, yeşil tişörtlü bateristin yerine geçti ve kalbime son vuruşunu, ustalıkla kavradığı ve kukla oynatır gibi parmaklarında oynattığı bagetlerle yaptı. Sahnenin arkasından

gelen ve mikrofonu eline alan Tuncay, gülümseyerek Çakır'a baktı. Elleri öyle hızlı hareket ediyordu ki hareketlerini bir süre sonra takip etmeyi bıraktım ve yalnızca onu izledim. Tuncay hareketli, yabancı bir şarkıyı söylerken o, şarkıya uyum sağlıyordu. İnce bir sopa şeklinde olan çubukları son bir kez davula, ardından zillere vurdu ve terleyip alnına düşen saçlarını dudaklarındaki asi gülümsemesiyle iki yana savurdu. Davul taburesinden ayağa kalktı, bateriste iki elini başına koyup selam çaktıktan sonra sahneden indi ve bana doğru yürümeye başladı.

"Selam, güzelim," dedi muzip bir tavırla. "Ben, Kağan Aliçioğlu." Onun için hazırlanan alkolü fondipliedi, bir eli belime kaydı ve beni yavaşça kendine doğru çekti. "Daha iyi misin?" *Dakikalar önce daha iyi olduğum kesindi.* Ne diyeceğimi bilemeden, hareket etmeden duruyor ve ona bakıyordum. Puslu bir ses tonuyla, "Dilin mi tutuldu, Minik Serçe?" diye sordu. "Bu da benim serseri stilim, lise ve üniversiteden kalma. Nasıl? İyi mi?"

"Zihninde kaç insan taşıyorsun?" diye sordum. "Hangisi en çok sensin? Merhametli olup saçlarımı okşayan mı yoksa ellerim yanmasın diye eldiven almayı düşünen mi? İsteddiğini hemen alabilen bir çocuk mu yoksa alamadı diye gururumu inciten adam mı? Yoksa... Kadını olmamı isteyen mi? Öfkelendiğinde ilk hangisene koşuyorsun?"

Mutlu olmak için koştuğu insan karşımdaydı, az önce onunla da tanışmıştım ama bir alev gibi hislerin üzerine serilen öfkesine karşı henüz çok yabancıydım.

"Ben sana kendimi anlatmak istemiyorum, Dila," dedi yavaşça. "Seninle Kağan'ı ayağa kaldırmak istiyorum. Sorduğun sorunun cevabı bu mu bilmiyorum. Çakır ve Gölge çok güçlü, aralarında ezilen Kağan'ın ellerinden tutmak istiyorum."

Bir elimi usulca omzuna bırakırken, "Kağan neden bu kadar ezildi?" diye sordum. Beni kalabalığın içinden çıkardı ve az önce oturduğumuz bar taburelerinin olduğu tarafa getirdi, burası az önceki yere göre daha sakindi.

"Dünya güçlü ve güçsüzün üzerine değil, çıkarların üzerine

dönüyor da ondan. Bu dünyada Çakır'ın elde edemeyeceği tek bir şey bile yok. Gölge ise zaten her şeye sahip olarak var oldu. Kağan... Onun elinde yalnızca bisikleti, basketbol topu ve..." Bir eli boynumdaki kolyeyi buldu. "Bu kaldı."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakarken, "Çok tuhaf," dedim. "Kağan, Dila salak değil. Birdenbire böyle şeyler hissedemezsin."

"Birdenbire hissetmediğimin altını bir kez daha çizmek isterim," dedi. "Daha iyiysen gidelim mi? Seni son duraktan önce bir yere daha götüreceğim."

"Burayı sevdim," dedim, konuyu değiştirme hızına göz devirirken. "Yeniden gelir miyiz?"

Gülümsedi. "Ne zaman istersen geliriz."

Bazen ağlayan sen değil, hislerindir. Bazen üzülen sen değil, incinen duygulanıdır. Bazen bir insana inanırsın ve inanan sen değil, içinde taşıdığın ve hâlâ büyüemediğini düşündüğün, kalbinde taşıdığın çocukluğundur.

Kağan, Çakır'ın içinde büyütemediği çocukluğuydu. Onu tanıdığımdan beri kartları hep açık, dudaklarının arasından dökülen sözcükler hep netti ama günler önce söylediği sözün altını çizmek isterken bu sefer kaçan hisleri değil, kendisiydi ve arabaya geçtiğimizden beri o soruyu sormamam için içinden tüm savaşları veriyor gibi bana bakıyordu ya da bunu ben uydurmuşum, emin değildim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yirmi dakikanın sonunda. "Bir de... Son durağımız neresi olacak?"

"Evim," dedi ve yüz ifademi görmek için saniyesinde başını çevirdi. "O anlamda değil, Minik Serçe. Bak, eğer o anlamda anlarsan ben arabada yatarım."

"O anlamda yaklaştığını düşünmüyorum," diye fısıldadım. "Ama her an düşünebilirim, sen yine de çok yaklaşma bana."

"Kıvrıkcların sönmüş," dedi, konunun üzerini kapatmaya çalışırken. "Benim evde de köpük var, yaparsın yine."

Güldüm. “Çok...” Sonra sustum.

Bana yandan bir bakış atıp, “Çok ne?” diye sordu. “Yine *tatlısın* mı diyecektin? *Yavşak*, deseydin daha az alınırdım. Neyim tatlı?” Yüzünü buruşturdu. “Seksiyim, yakışıklıyım ve evet, biraz da özgüvenliyim, sen söylemeden söyleyeyim ama kesinlikle tatlı değilim.”

“*Çok kasiyorsun*, diyecektim. Tatlısın nereden çıktı?” diye kıvırmaya çalıştım. *Dağ gibi adama da tatlı demezsin*, diyen iç sesimi duymazlıktan gelirken ona bakmaya devam ettim.

“Hımm,” dedi muzip bir tavırla, o konunun da üzerini kapattı ve yeni bir konu açtı. Verdiği mücadeleyi takdir ediyordum ama kaçamayacaktı, bu gece altını çizdiği sorunun cevabını alacaktım. “Yarın sabah kahvemi sen yapar mısın?”

“Hangisinden istiyorsun?”

“Sert severim, biliyorsun,” dedi, dudaklarının arasından küçük bir kıkırtı döküldü. “Kahveyi yani.”

“Sütlü ve şekerli yapacağım,” diyerek omuz silktim. “Ayrıca sen herkesle böyle mi konuşuyorsun? Yeni kahve pişiricine de mi *kahveyi sert içerim*, diyorsun?”

“Yeni kahve pişirici almadım. Piyasaya bakayım, öyle alacağım,” diye karşılık verdi. Altdudağı derin bir gülümsemeye eşlik etmek istercesine titredi ama bunu engellemeyi başararak konuşmaya devam etti. “Bakayım mı piyasaya?”

“Son durağımız mezarlıkmış, serçelerden öyle duydum,” dedim alay dolu bir gülümsemeyle. “Kaç yaşından beri bateri çalışıyorsun? Oldukça profesyonel duruyordun,” dedim ve bu kez ani bir şekilde konu değiştiren ben oldum.

“On üç,” diye yanıtladı. “Benim için ilk zamanlar iyi bir enerji atma yöntemlerinden biriydi.” Gözlerim bedeninde gezinirken konuşmaya devam etti. “Büyüdükçe öfke atma yöntemlerimden biri oldu. Arada bir evde de yaparım.”

“Tek mi yaşıyorsun?”

“Evet, Minik Serçe,” dedi. “Tek yaşamak sıkıcı ama.”

“Bir şeyler ima edip beni sinirlendirme,” dedim.

“Ağzımı açsam sinirleniyorsun. Ne yapayım? Susayım mı?”

“Susma,” dedim. Daha da yumuşayan ses tonum ve bakışlarım dudaklarımn yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. “Sen susarsan zihnim konuşmaya başlar.”

Birkaç saniye durup düşündü, bu süre zarfında zihnimin konuşmaması için ne yapacağını düşünüyor gibiydi. “Kemanı sana öylesine almadım,” dedi. Yüz ifademi görmek için başını çevirdi, beyaz ışığın aydınlattığı şeritleri izlediğimi gördüğünde dikkatini yeniden yola verdi. “Annemin kara kutusundan çıkardım.”

Annemin kara kutusu mu? Bu ne demek?

“Annenin kara kutusu mu?”

Onaylarcasına başını salladı. “Annemin kemanlarını sakladığı yer kara kutusudur, hediye edilen kemanlar oradadır.” dedi. “Yılda sadece bir kez öğrencileriyle beraber hazırladığı konserde o kemanlardan birini kullanır. Bunun haricinde ben çok istersem belki.”

“Bir gün dinlemek isterim,” dedim. “Güler yüzlü bir kadın.”

“Öyledir,” diye yanıtladı. “Annem hayat dolu bir kadındır. Yanında hiç sıkılmazsın, sohbeti sarar. Bir gün annemi kemanla çalarken dinlemeni ben de isterim. Ama... En çok neyi isterim, biliyor musun?” Başımı yana eğdim, sorgu dolu bir tavırla ona bakum. “Seni keman çalarken izlemeyi.”

“Bir daha keman çalamam,” diye fısıldadım. “O keman bir daha yüzüme çarparsa diye... Bir daha hiç keman çalmam.”

“Keşke ölmesine izin verseydim,” dedi, sesindeki öfke gözle rindeydi. “Keşke...”

“O zaman da ben katil olmaz mıydım?” diye sordum. Ses tonum dağınık, bakışlarım buğuluydu. “Hâlâ böyle bir aptallığı nasıl yaptım, inanamıyorum. Öldüğünü düşünsene. Her şey mahvolacaktı. Aylin, annem, hayallerim, okulum...”

“Hiçbir şey mahvolmayacaktı,” dedi kendinden emin ses tonuyla. “Eğer ölseydi, sana bir şey olmasına izin vermezdim.”

“Peki, bana yardım etmene izin verir miydin?”

“Neden hayati durumlarda bile gurur yapıyorsun, Minik

Serçe?” diye sordu. “Aylin’in doktorunun masrafları daha fazla karşılamasını da istememişsin. Hayati durumlarda gurur yapılmaz, yapılmamalı.”

“Bu durumdan sana bahsetmedim ki.”

“Özgür söyledi,” diye yanıtladı. “*Bir arkadaşım gelecek, eğer sen ilgilenmezsen ben zorla ilgilendiririm. Ters bir şey söyleme, hayati durum. İş falan dinlemez, cevabını verir, dedi.*”

“Bu gurur değil,” dedim, sakın bir ses tonuyla. “Keşke gurur olsaydı. O zaman ezip geçerdim. O insanın da kendine göre hayatı var, bana göre yaşamaya devam edemez. Evet, ondan parayı alıp daha sonra geri ödeyebilirdim ama bir anda bu parayı nasıl kazanabilirim? Doktor bu, bankada taksitlendirme işlemi yapmaya benzemez. Bu dünyada ailem için yapamayacağım şey yok ama fazlası bencillik.” Göz ucuyla ona baktım. “Yani... O anlamda değil.” Sertçe yutkundum.

“O anlam diye bir şey yok, şunu kafandan siler misin artık yoksa ben kazıya kazıya sileyim mi?” diye sordu, ses tonu gergindi. “Sana hiçbir zaman o anlamda bakmadım, Dila! Ben hiçbir kadına o damgayı yapıştırmam, *gel de benim altına yat*, demem! Kendimi daha nasıl açıklamalıyım, bilmiyorum. O gün, restorana geldiğimizde çok yakınımıydydın, aklım karışmıştı ve birdenbire *benim ol*, dedim. Kastettiğim gerçekten de benim çalışanım olmandı, seni hiçbir zaman o anlamda sahiplenmedim. Ayrıca kadın ya da erkek fark etmez, bir mal gibi sahiplenilmesinden ve doğru olan buymuş gibi lanse edilmesinden de son derece rahatsızım. Ben öyle bir adam değilim, hiç olmadım.” Sakinleşmek istercesine birkaç saniye bekledi. “Önemi yok, biliyor musun? Bu beni ilk görmeyişin değil.”

“*Kadınım ol*, ne demek?” diye bir soru yönelttim, bakışlarım ifadesizce yolu izliyordu. “Bu son derece rahatsız olduğun bir sahipleniş şekli değil mi?”

“Bu, Kağan’ın dilinde seni sahiplenmek değil, bir şeyleri itiraf etmektir,” diye fısıldadı. “TDK’ye sorduğunda sana *kadınım ol* ifadesi *bir eşya gibi sahiplenmek anlamına gelir*, diyorsa üzü-

nüm. Kağan'ın dilinde *sigaramı yaktığım her an başımı çevireyim ve orada, sol tarafımda seni göreyim*, demekti. Sana kızmıyorum, kendimi ifade ediş biçimim yanlıştı ama hatalar yapmadan yanlışları nasıl fark edebiliriz ki? Bir daha sana öyle bir cümle kurmam, o an ifade etme şeklim seni bir eşya gibi sahiplenmek değildi. Ve ben o gün bu cümleyi boşuna kurmadım." Hızını düşürdü, bir eli cebine uzandı, sigara paketinden bir dal sigara aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Filtreyi ateşledi, derin bir nefes çekti ve tuhaf bir ifadeyle bana baktı. O an hatırladım.

Sen bana bir şeyler anlatırken, ben sadece sigaramı yakıp seni izlemek istiyorum.

"Ben öyle bir adam değilim," dedi bir kez daha. "İşi bittiğinde paranı komodinin üzerine koyup canı sıkıldığında yeniden çağıran, ne hissettiğini umursamayan... İlişkilerim oldu, sekiz ay öncesine kadar vardı, evet ama hiçbirine bahsettiğin anlamda da kaba saba da davranmadım." Titrek bir nefes bıraktı. "Sekiz aydır kimseyle beraber olmadım. Niye diye sorsan söyleyemem. bunu da sana bahsetmezdim ama kendimi ifade etmeye çalışıyorum. Beraber olduğum insana sahibiymiş gibi davranmadım, ne kadar aldıysam o kadardan da fazla zevk..." Konuşmanın nereye gittiğini anladığında bir bıçak gibi keskince sustu. "Dila, kafanı kırmak istemem normal mi?"

"Feminist damarım yine kabarıyor ve sana bu konuda da savaş açıyorum. *Kafanı kırmak istiyorum*, dedi, duyabiliyor musunuz?" Güldüm. "Sadece şakaydı, Çakır. Bu deyişin senin dilinde bir sevgi sözcüğü olduğunu anladım."

"Sevgi sözcüğü olduğunu anlamış, bak sen inatçı Serçe'ye," dedi yeniden hızlanırken. "İvir zıvır kelimeler işte, fazla takılma. Az önce söylediklerimi de unut, olur mu?"

Yalnızca başımı sallamakla yetindim, şimdilik unutmuş gibi davranabilirdim.

Çakır, beni son duraktan önceki yer olarak Aylin'e getirmeyi seçmişti. Hastanenin ön bahçesine, kaldırım kenarına aracı park etmiş ve buğulu gözlerle hastaneyi izleyişime şahit olmuştu. İlk

kez çok üzgün değildim. Birazdan onunla gireceğim kapıdan çoğu kez buğulu gözlerle, yorgun ama hiçbir zaman eğilmeyen bir omuzla ama en çok da bir elimde sigara, diğer elimde dumanı tüten kahvemle girmiştım.

Yavaş adımlarla hastaneye doğru yürürken, “Beni bulduğın bankta otururdum,” dedim. “Çok düşünürdüm. Bazen öyle çok düşünürdüm ki beynimi biri ezsin isterdim. İstedığım kadar kaçayım, geldiğim yer hastane önü bir bank ve Deniz Seki, *Suya Hapsettim* şarkısıydı. Lana’dan *Blue Jeans* ve *Carmen* de çoğu zaman eşlik etti tabii.”

“Artık yalnız değilsin,” dediğinde başımı çevirdim ve ona baktım. Bir eli ensesindeydi. “Seninle gelmemi ister misin?” Bunu söylerken gözleri kısa bir an hastanenin en üst katına, terasa takıldı. “Yoksa kahve alıp o bankta bekleyeyim mi?”

“Hiç gelmeyeceğimi bilsen de beni yine o bankta bekler misin?”

Bu zayıf bir ihtimaldi, yirmi üç yaşında aşka hiç inanmayan bir kadın olarak düşünüyorken çok zayıf bir ihtimaldi.

“Bana inanır mısın bilmem ama bu sorunun cevabını bu soruyu sormadan önce bile verdim,” dedi yavaşça. “Bir gün ihtimaller zayıf değil, hiç olur, o zaman anlarsın.” Birkaç saniye bekledi. “Hadi, git artık.”

Bir şey demeden, hastane merdivenlerine yönelirken o da ikinci sigarasını yakmış, banka doğru yürümeye başlamıştı. Aylin’in yanına neden benimle beraber gelmediğini sormak istese de üzerinde durmadım, böyle bir zorunluluğu yoktu. Beni buraya getirmeyi düşünmüş olması bile yeterdi.

Asansörü göz ucuyla kontrol ettim, kimse olmadığı için merdivenleri kullandım. Dakikalar sonra güzel kızımın yanında, bir camın arkasındaydım. Camın önünde durup, bilinçsizce yatan bedenini izlerken, “Bu sefer geç geldim,” dedim. “Ben sana hep geç kaldım, Aylin. Bir abla nasıl kardeşine geç kalır?”

“Sen çok iyi bir ablasın,” dedi tanıdık bir ses. “Aynı cümleyi bugün annene de kurdum. *Siz çok iyi bir annesiniz*, dedim.”

Mert Bey'di. Başımı çevirdim, kirpiklerimin arasından bana gülümseyerek bakan gözleri izledim. "Sana her defasında söylüyorum, burada ne insanlar gördüm. Evladını çöpe bırakıp, arkasını dönüp gidenden tut, babasını, annesini bir kez bile görmeye gelmeyen, karısını öldüresiye dövüp hastane önüne atan insanlara kadar. Özel hastane bile olsa önemli olanın para değil, insanlık olduğunu anlıyorsun."

"Çok iyisiniz, teşekkür ederim," dedim. "Ne zaman düşsem ayağa kaldırdınız. Babam bile arkamda durmazken siz durdunuz. Bunu neden yapıyorsunuz, bilmiyorum. Lütfen beni yanlış anlamayın, benim dünyamda iyilikler karşılıksız yapılmaz. Sizin dünyanızda öyle değil, yaptıklarınızın karşılığını bir kez bile istemediniz. Borcum borç, elime geçen ilk fırsatta ödeyeceğim."

"Ahu," dedi, bakışları tuhaftı. "Bazen gözle görülmeyen kalple görülür. Kalbini bir buzun içinde dondurmuşsun gibi konuşma. Gözün görmüyor diye kalbine de kör davranma."

Kaşlarımı çatıttım. "Nasıl yani? Anlayamadım."

"Öyle işte," dedi. "Şimdi gitmem gerekiyor. Bu arada... Senin için hastanenin başhekimiyile konuştum, Aylin'in ihtiyacı olan ilaçların ücretini iki ay sonra ödemeye başlayacaksın. İki ayda ne kadar para biriktirebilirsin, bilmiyorum, tamamlayamazsan biriktirdiğin kadarını bankaya yatırırsın. Ameliyat zamanı geldiğinde... Bunu yine konuşuruz."

"Teşekkürler," diye karşılık verdim. Sesim de bakışlarım gibi tuhaftı, o da bunu fark etmişti. "İyi geceleriniz olsun."

"İyi geceler," dedi ve gözlerimin önünden kayboldu.

Bakışlarım yeniden Aylin'e değdiğinde derin bir iç çektim. "Sesini çok özledim," dedim, kırık bir ses tonuyla. "Tüm bunlara neden katlanıyorum, biliyor musun güzel kızım? Sana sarılmak için. Sana sarıldığımda *her şeye değdi*, diyebilmek için. Birkaç gün önce, hayatıma ansızın dahil olan biri *beni ilkbaharını bilmediğim şehrin kışında bir başıma bırakma*, dedi. O an ne demek istediğini anladım ama dilsiz gibi sustum, sağır gibi davrandım. Bazen anlamak, susmaktan daha ağırdır. Şimdi ben

de sana diyorum, Ay Ağılı. Alkaran'ın ayazında, bir kaldırım taşında çaresizce oturuyorken ve ellerim kanlıyken, *bu savaşta yalnızsın, deyip beni bırakma.*"

Çünkü ben her şeye sen ve annem için katlanıyorum. Omzum eğilmiyorsa sizin için dik duruyorum. Bir kere yaşamaktan vazgeçtim. Sekiz ay önce her şey çok kötüydü, o günlere kötü derken bu günlerin geleceğinden habersizmişim. O gün yıkılan omuzlarım, bugün bu yükün altında ama nasıl dik, bir de sen gör istiyorum.

"Güzel kızım, çabuk iyileşmelisin," dedim. Zihnimin içinde dönüp dolaşan bin tane düşünce vardı ama ben yalnızca birini çekip aldım: *Umudu*. "Seninle tanışmak ve balık tutmaya gitmek isteyen biri var."

Aylin'i neden görmeye gelmediğini, zihnime uğuldayan cümlelerde umudu ararken anlamıştım. Çakır, Aylin'le burada değil, balık tutmaya gideceğimiz gün tanışmak istiyordu.

İlk tanıştığımız banka doğru yürürken kalbimi sarsan hisleri görmezlikten gelmeye çalışıyordum ama o, geldiğimi adım seslerimden anlar gibi omzunun üzerinden bana bakarak gülümseğinde bu çabam da yok oldu. "O gece çok uykusuzdum," diye mırıldandım. "Bu gece de çok uykusuzum."

"Fazla oturmayız, merak etme," diye karşılık verdi. "Bu gece arkadaşlarında mı kalacaktın? Öyle bir şeyler dediğini hatırlıyorum."

"Kızlar bana çok bozulacak," dedim yanına otururken. "Bir şekilde gönüllerini alırım. Yarın sabah *kahvaltı benden*, derim. Öğrenci değil miyiz? Beleşe kanarız."

Güldü. Ne zaman aldığını bilmediğim karton bardaktaki kahveyi bana uzatırken, "Beleşe, öyle mi?" diye sordu. "Afiyet olsun, beleşçi Serçe ama bir sorun var."

"Ne oldu?"

"Ben doymadım ya," dedi. "Bizim çocuklar *kokoreç yiyoruz, gel*, diye mesaj attı. Gitsek mi son duraktan önce?"

"Çakır... Son durak diye bir şey yok, ben buradayım. Sen istiyorsan gidebilirsin."

“Benimle gelmeyeceksin yani öyle mi?” Yüzümdeki ciddi ifadeyi korurken derin bir nefes aldı ve o ifadeyi değiştiremeyeceğini anladığından mı yoksa üzerime gelmek istemediğinden mi bilmem, çabuk pes etti. “Tamam. Eğer burada kalmak istiyorsan kalalım. Arabada yatarım ben.”

“Her gece arabada yatamazsın,” diye karşılık verdim. “Üstelik yalnız kalmaya ve kendimi dinlemeye ihtiyacım var.”

“Bir şartla kabul ederim,” dedi. Kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra konuşmaya devam etti. “Beraber kokoreç yiyeceğiz, yarın da benimle beraber davete geliyorsun.”

“Hiçbir zaman pes etmeyeceksin, değil mi?”

Gözleriyle etrafı kolaçan etti, yerinden doğruldu ve yüzünü yavaşça yüzüme doğru yaklaştırdı. “Bugün pes edecektim,” dedi. Sıcak nefesi dudaklarıma döküldü. “Ama beni öptün. O yüzden artık edemem.”

Bugün onu öpmeseydim de pes edecek gibi durmuyordu, kimi yiyordu? *Biraz daha böyle bakarsa seni yiyecek*, dedi iç sesim.

Sertçe yutkundum. “Ne öpüşmesi ya?” dedim, hatırlamıyormuş gibi. “Sen iyice delirdin. Uydurma. Uydurukçu Çakır.”

“Dila, hatırlatırım bak.” Dudaklarının kıvrımına yerleştirdiği soğuk, tehlikeli gülümsemeyle bana bakmaya devam etti. “Tadın dudaklarımdan gitmesin diye su bile içmeyecektim, sen bana uyduruyormuşum gibi davranıyorsun. Böyle bir şey yaşandı.” Bir an durup düşündü. “Yaşandı, değil mi? Yaşandı. Eminim. Sokakta kamera kaydı var mıdır sence?”

“Sen delirmişsin,” diye homurdandım. Kahveden son bir yudum daha alıp ayağa kalktım ve çöp kovasına doğru yürümeye başladım. “Kokoreç dedin, zaafımdan yakaladın. Gelsem bir dert. Gelmesem bu sefer de mideme dert ama... Sanırım geleceğim.”

“Biliyordum,” dedi muzip bir tavırla. “Hadi, gidelim.”

Adamlarının olduğu kokoreççi hastaneye yirmi dakikalık uzaklıktaydı. Araca geçtiğimizde radyo açmış, bugünkü haberlerin özetini veren kanalda durmuştu. Pürdikkat haberleri dinlemiş, bazılarında da yorum yapmıştı.

Siyasi bilgi desen var. İyi laf yapan ağız, o da var. Libid... O konuya hiç girmeyelim.

“Ne düşünüyorsun?”

“Kokoreç yerken yanında ne içsem diye düşünüyordum,” dedim. *İyi yalan söylemek, o da bende var.* “İçecek önemli, biliyorsun.”

“Şekersiz kola içeriz,” dedi. “Bir gecelik kaçamak yapabiliyim.”

“Bana attığın yemek listesinde alengirli şeyler vardı zaten,” diye mırıldandım. “O yemekleri yiyince gerçekten de doyuyor musun? Ton balıklı sebzeli salata. Lahmacunun yanında yerim, çerez niyetine.”

Gözlerini kısarak güldü. “Bu fiziği nasıl koruyorum sanıyorsun, Minik Serçe Hanımefendileri?”

“Aç kalıp mutsuz olacağıma çok yer, ayna karşısına geçtiğimde mutsuz olurum. Lise zamanlarında biraz öyleydim. Üniversiteye geçince çok balıketliden, az balıketliye indim.”

“Bu kadar yemeye hâlâ böyleysen *iyisin*, diyeceğim ama yerinde durmuyorsun ki,” diye konuşurken aracı düzgün bir şekilde, beyaz bir arabanın arkasına park etti. Motoru durdurdu ve başını eğip bana baktı. “Ato, Sefo ve Nemrut... Hepsiyle bir arkadaşım sayesinde on üç yaşındayken tanıştım. Bir süre ayrıldık, bazı sebeplerden dolayı.” Bir elini ensesine götürüp kaşıdı. Ne zaman tedirgin olsa ya da bir şeyi itiraf etmekte zorlansa bu hareketi yapıyordu. “Onlarla yalnızken patron gibi değil, arkadaş gibiyim.”

“Onların yanındayken yalnızca Kağan var, öyle mi?”

“Çabuk öğreniyorsun,” dedi memnun olmuş bir ifadeyle. “Rahatsız olabileceğin insanlar degiller, yalnızca bunu söylemek istedim.”

“Pekâlâ,” dedim. Beraber aynı anda araçtan indik, mekâna doğru yürümeye başladık. Alçak, basık tavanlı bir yerdi. Beyaz demir kapıdan girdikten sonra sağ tarafa göz ucuyla baktığımda şişe geçirilen etleri gördüm. Etlerin muhafaza edildiği yerin

karşısında uzun, dikdörtgen bir ocak vardı. Çalışan kişi Çakır'ı gördüğünde minnet dolu gülümsemesiyle karşıladı. Gözleri ikimizin arasında gidip, gelirken, "Hoş geldiniz, efendim," dedi. "Sizinkiler aile yerinde."

"Hoş bulduk, Kadir. Benim küçük basketbolcu nasıl?"

"Daha iyi," dedi. Neyden bahsettiklerine dair bir fikrim yoktu ama merak etmişim. "Alpaslan'ın büyük oğl-"

"Haberim var," diyerek sözünü kesti, eğer yanlış görmediysen bir elini ensesine kaydırır gibi yaparken eliyle beni işaret etmişti. "Sonra konuşuruz."

"Tabii, efendim, ben de siparişlerinizi hazırlayayım."

Çakır, fark etmeden de olsa belime dokunmadan aile yerine, "Koridorun sonunda," diyerek yönlendirdi. *Fark etmedi*, diyorum çünkü fark etseydi elini belime kaydırır, temas bağımlısı olduğunu bir kez daha gösterirdi. Kahverengi bir kapıdan girdiğimizde masada oturan üç kişiyi gördüm. "Hoş geldiniz," dedi Sefo, kısa bir an yüzüme baktı ve yeniden pürdikkat telefona kilidendi.

"Dila Hanım'a bir sandalye çek. En başa." Bu sefer konuşan kişi Ato'ydu. Nemrut, sandalyeyi diğer masadan çekti ve en başa koydu.

Nemrut, Sefo'nun elindeki telefonu alıp, "Bırak lan şu oyunu, misafirimiz var," dedi. "Sabah akşam *Pubg* oynanmaz ya. Kafayı yedirtcek bana."

Çakır, Ato'nun karşısındaki sandalyeye otururken ben de benim için çekilen sandalyeye geçtim.

"Hayatımız *Pubg* oldu," diye araya girdi Nemrut. "Hâlâ derdi şu silah nasıl çalışır, burayı lootladım, camperlerin Allah belasını versin, herkesi farmingledim... Kardeşim, ben afekeyim. Sahanda yumurtaya *sani sayd ap*, diyen kadın bile bu kadar abartmadı."

"Lan, orada adam var!" dedi Sefo umursamadan.

"Telefonu bırak," dedi Çakır sakın bir ses tonuyla. "Misafirimiz var."

Sefo, ağır ağır yutkundu ve oyundan çıkmayı bile beklemeden kilit tuşuna bastı. Telefonu cebine koyup, “Biraz daha sakın gördüm sizi,” dedi.

“Daha iyiyim. Ve kusura bakmayın, ben sizi öyle karşımda görünce...”

“Önemli değil,” dedi Ato. “Bizi her gören öyle oluyor. Anlamıyorum, öcü müyüz acaba?”

Sefo güldü. “Öcü bile bizden iyidir.” Bu sırada orta boy iki tabakta kokoreçlerimiz ve içeceklerimiz gelmişti. “O kadar açım ki...” diye konuşmaya devam ederken gömleğini çekti, gözlerim bu sırada bileğinde kuruyan kan lekelerine takıldı. Hareketlerimi pürdikkat izleyen Çakır, bunu fark ettiğinde masanın altından ayağına vurdu. Sefo, ne yaptığını anlayamamış gibi baktı ama buna rağmen kendine çekidüzen verdi, kan lekelerini fark etmeden de olsa kapadı.

“Siz kimsiniz?” diye sordum, birdenbire. “Gölge, Ato, Sefo ve Nemrut... Yanınızda güvende hissetmem için tek bir neden bile yok.”

“Gölge’yi karıştırmasan mı? Konunun onunla bir alakası yok,” dedi Çakır. Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım, oturduğum sandalyeye daha çok yayılırken konuşmaya devam ettim.

“Neden size güvenip bu masada oturayım?”

“Neden oturmayasın?” diye sordu Ato. “Oturmaman için bir sebep göremiyorum.”

“Beni ne zamandır takip ediyorsunuz?” diye sordum, ses tonum sakindi ama bakışlarım için aynı şeyi söyleyemezdim. “Gölge, beni takip etmenizi size ne zaman söyledi?”

Nemrut kısık bir ses tonuyla, “Şimdi sıçtık,” dedi. Başını eğdi ve Çakır’a baktı. “Ne zaman dedin, Çakır?”

“Birkaç saat önce,” diye karşılık verdi Çakır, dişlerinin arasından. “Bir sorun mu var, Dila?”

“Katillerle aynı masaya oturup oturmadığımı merak ettim, bu sizin için bir sorun mu?”

Çakır, ona olan bu tavrımdan hoşlanmış gibi gülümseyerek

dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve hafifçe yan döndü. “Bu masadaki kimse...” Ağır ağır yutkundu. “Masum olan tek bir insanın saç teline bile zarar vermedi,” dedi, ses tonu bir bıçak gibi keskindi. “Oyunun ismi, Gölge. Zamanı geldiğinde öğrenmen gerekenleri öğreneceksin. Kokorecini yemeyeceksen ben yiyebilirim. Ben yiyene kadar buradasın.”

Önümde duran kokorece uzandım, paketi açtım ve yemeye başladım. Aramıza derin bir sessizlik yayılırken gözlerim tedirgin bakışların üzerinde geziniyordu. *Oyunun ismi Gölge*, dedi zihnime uğuldayan ses. *Zamanı geldiğinde öğrenmen gerekenleri öğreneceksin.*

“Kızının ismi ne?” diye sordum Sefo’ya.

“Betül,” diye yanıtladı. “Fotoğraflarını göstereyim mi?”

“Olur,” dediğimde cep telefonunu cebinden çıkardı ve kızının fotoğrafını gösterdi. *Kızını ekran fotoğrafı yapacak kadar çok seviyor*, dedi iç sesim. Küçük fındık burnuna, gülümseyen yüzüne ve çatık kaşlarına gülümseyerek, bakarken, “Çok güzelmiş, Allah bağışlasın,” dedim.

Cep telefonunu yeniden cebine koyarken, “Âmin,” dedi. “Sizin kardeşiniz nasıl?”

Dudaklarıma alay dolu bir gülümseme yerleşti. “Belli,” dedim. Bakışlarım Çakır’ın gerginlikten kırılacak olan çenesindeydi ve komik olan, Sefo ikinci bir pot kırdığının farkında değildi. “Birkaç saat önce takip ettirdiğin bayağı belli.” Kokorecimden son bir ısırık daha aldım, peçeteyle ağzımı temizledikten sonra, “Her zamanki gibi,” dedim. Ses tonum iğneleyiciydi. “Siz bunu zaten biliyorsunuzdur.”

Çakır, dişlerinin arasından gergin bir ses tonuyla, “Artık kalksak iyi olur yoksa hem ayranımız dökülecek hem de tatsız mevzular yaşanacak,” dedi.

Umursamazca omuz silktim, sandalyeyi sürüyerek ayağa kalktım ve alay dolu gözlerle onlara baktım. “İyi geceler.”

“İyi geceler,” dediler, tavırlarını bozmadan.

Mekândan çıktığımızda ters tarafa doğru yürüyeceğimi anla-

miş olmalıydı ki çıkar çıkmaz önlem almak için bacaklarımdan kavradı ve omzuna attı. “Kızım, iki dakika düşürme kendine,” dedi. “Neydi o ipucu yakalamalar?”

“Çakır, ben şu an gülüyor muyum?” diye sordum. “Bak, hiç komik değil, bırak beni!”

“Dila, çırpınma,” dedi yavaşça. “Ya, Minik Serçe Hanımefendileri, ben sana güvenmeyeceğin ne yaptım? Allah belanı verseydi de yatağa uzan- Ah! Öyle olmaz, belime öyle vurursan ölmem, içim dışıma çıkar!”

İlk gördüğüm an süzdüğüm dik ve oldukça güzel olan kalçalarıyla bakışırken, “Bela okuma,” dedim. “Daha yeni yemek yedim, indir!”

“İndirtebiliyorsan indirt,” dedi.

“Bak, indirtirim!”

“İndirtsene,” dedi, sesi gülümsüyordu. “Lütfen, indirt.”

“Yuh ama artık!” dedim, sırtına bir kez daha vururken. “Bu da söylenmez ya!”

“Kızım, sen fesatsın, ben o anlamda mı diyorum? Çıktı adım dokuza, inmez sekize!”

Bacaklarımdaki eli yavaşça kaydı, ayaklarımı zemine indirmeden yüzümü yüzüne doğru sabitledi. Kıvırcık saçlarım gözlerimin önüne düşerken sert bir nefesle dudaklarımın önüne düşen saçı ittirdim. Nefesim yüzüne dokunduğunda ağır ağır yutkundu ve uslanmaz kıvırcık saçlarımı kulağımın arkasına usulca sıkıştırdı. Bu sırada yağmur damlası sol gözünün üzerine düştü, kirpiklerini kırıştıtırarak bana baktı. Ilık nefesi dudaklarıma değiyordu.

“Seninle ne yapsın bu adam?” diye sordu. Eğer onu tanımıyor olsaydım bu soruyu çaresizce sorduğunu düşünürdüm. “Karşıma çıktığın ilk günden beri bunu düşünüyorum, biliyor musun? Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Tuhaf olan ne, biliyor musun? Bu soruyu sorduğumda zihnimde taşıdığım üç adam da sessizliğe gömülüyor.”

“Ben senin için sessizlik miyim?” diye sordum. “Sen benim

için tüm duyguların bir arada olduğu mahşer yerisin. Orada ölenler dirilir, Kağan. Karşımda duruşun, bakışın bile mahşer yerini titretiyor. Seni bir de oraya alsam kıyamet kopar. Kopsun istemiyorum. Bir kıyamet kopsa ben sana değil Aylin'e koşacağım. Bununla nasıl yaşayacaksın?"

"Hiçbir zaman adım dudaklarından ilk dökülmeyecek, biliyorum," dedi. "Ama hayat bu, Dila. Önünü göremesen de yürümeye devam etmek zorundasın, ta ki bir gün görene kadar."

"Ben neden zihninin sessizliğiyim?"

Sessiz kaldı. Tuhaf karşılamadım. Cevap verseydi tuhaf olurdu. Ayaklarım usulca yere değdiğinde bir adım geriye gittim, aramıza ördüğüm duvarların nasıl yıkılacağını bilmiyordum. Gözlerim ona bu kadar sisli bakarken gülüşüm bir cam kadar kırık ve sesim buğulu bir cam gibiyse bunda hiçbir suçu yoktu. Bana bunu o yapmadı. Öfkeden gözüm döndüğünde bir bıçak gibi keskinsem ve bu keskinlik babamın etine batacak kadar uç noktadaysa bunu bana o yapmadı.

"Ne yaptıysam kendime yaptım," dedim mırıltıyla, kollarının arasından çıktım ve ona sisli gözlerle bakmaya devam ettim. "Ben seni çok üzerim." Güldüm, alay doluydu. "Çok tuhaf oldu, biliyorum ama gerçek bu. Bu duygular beni köreltir. Körelmek değil, bir bıçak gibi bilenmek istiyorum ben. Aramızda bıçak değil, namlusu kalbine dönük bir silah var. Bir gün patlar. Ya benim elimde ya da senin. Buna rağmen yanımdaysan ve buna rağmen yanımdaysam... Bil diye."

"Yarın seni alacağım," dedi, kendinden emin ses tonuyla. *Peşini bırakmam*, der gibi bakmaya devam etti. "Ne giyeceğini düşünmene gerek yok. Hoş, düşüneceğini de sanmıyorum ama demiştim, Dila... Sen bana *gel*, demezken bile ben hep sana geleceğim."

Aylin, hastanedeki ilk zamanlarında, karşımda ağrıdan nefesi kesilmiş gibi olduğunda bağıma bir sancı girerdi. O zamanlar hiçbir şey olmamış gibi ona gülümser ve *geçer*, derdim ama

köşesini döndüğüm ilk sokakta titreye titreye ağladığımı bir tek ben bilirdim. Her şeyle mücadeleye devam ederken kirpikleri ıslanmayan ben, o gün, o ağırlara hiçbir şey yapamadığım için bir duvar dibine çökmüş ve sabaha karşı, gün bir daha doğmayacakmış, hep karanlıkta kalacakmışım gibi hissederek ağlamıştım.

O gün omzuma bir el değseydi, *yaslan bana*, deseydi, bir bıçak gibi keskin olmayı değil, merhametle okşanan saçlarımın sevilmesini seçerdim. “*Bazen insan katil olur, tek bir suç işlemeden,*” diye bir yazı okumuştum edebiyat dergisinde. “*Bu dünyada kalp kırmak bir suçtan sayılmaz zaten.*”

Kalbimin kaç kere kırıldığını sayamadım ama o, gözlerime her baktığında sayıyorum. Hayır, kırdığı için değil. Bir gün kırıklarımı toplama ihtimaline sahip olduğu için.

Seni gözümde yaralayıcı bir adammışsın gibi büyüttüm ama biliyorum, bu senin suçun değil. Saçlarım bir kez bile okşanmayınca artık başkalarının dizlerine yatmayı, saçlarımı sevsin diye dizlerine yaymayı kendime layık bulmuyorum.

Zihnimde dönüp dolaşan tilkilerin tıkırtısı, Aylin’in uyuduğu odaya girdiğimde azalır diye düşünmüştüm ama boğazımda bir yumru vardı, yutkunamamıştım bile. Eskisinden daha da zayıflamıştı. Gözlerinin altı kırmızıydı ve yüzünde, başına taktıkları sarı bandana gibi ölü sarılığı vardı. Ağzımdaki maskeyi çıkardım, dudaklarımı küçük avcuna yasladım ve iç çekerek öptüm.

Bu hastalığın pençesine takılmadan önce, son doğum gününde bıraktığımız anılar gözlerimin önüne döküldüğünde ağlamak için dişlerimi birbirine geçirdim. “Karanlıktan gelecekler,” dedim, durgun bir ses tonuyla. *O günü ona da hatırlatmak istercesine.* “Önünde dikilecekler, sarı sarı dişleri olacak. Sivri pencereleri olacak, yakalayacak sanacaksın.” Burukça gülümsedim. “Ama hep sen kazanacaksın.”

Abla, dedi. Bu şarkı bizim şarkımız olsun mu?

Ablacığım, dedim, gülümseyen yüzüne bakarken. Bu bizim, her düştüğümüzde yaslanacağımız şarkımız olacak.

Bir elim serum takılı olan sol eline kaydı. Hafifçe eğildim.

gözyaşlarım eline damlarken babamın *siz benim bu hayatta yaptığım en büyük yanlışsınız*, diyen sesi zihnimde uğuldadı. *Bıktım sorunlarınızdan. Ben senin baban değilim, Ahu Dila! Ben sizin hiçbir şeyiniz değilim. Bu para ne? Sen bugün yine sigara mı aldın? Ben sana içmeyeceksin, demedim mi? Benim haberim olmadan bu eve bir çöp bile alınmayacak. Git, o aldıklarını geri ver, parayı da bana getir! Sen nasıl kadınsın, lan? Hiç mi derdin, hastalığın bitmez! Midemi bulandırıyorsunuz! Sevemiyorum lan seni! Kızım diye bağırma basamıyorum! Babamı bile sevmezdim, seni mi seveceğim? Bu evi yakarım!*

"Yalanlar söyleyecekler, sözlerinden dönecekler, buzdan kalpleri olacak. Acı sözleri olacak, yaralayacak sanacaksın."

Sizi de kendimi de yakarım! Senin gibi evlat mı olur, lan? Allah belasını versin senin gibi evladın! Annenin kızıydın sen, her boku yersin!

"Ama hep sen kazanacaksın."

Sandalyeyi yatağa doğru çektim, başımı yatağa koydum ve ıslak kirpiklerle onu izlemeye devam ettim. *"Kırılacak sanacaksın ama hep sen başaracaksın."* Gözlerimi usulca yumdum, yangın gözyaşları yanağımdan akıp, parmaklarının üzerinde kaybolurken uykuya yenildim.

"Ahu," dedi annem. "Uyan, güzel kızım." Boynumda hissettiğim ağrıyla gözlerimi açtığımda yüzümü buruşturdum. Kirpiklerimi usulca araladığımda ilk önce bulanık, daha sonra da net bir şekilde kadrajıma giren endişeli gözlerle karşılaştım. "Uyuyakalmışsın," dedi. Yerimden yavaşça doğruldum ve etrafıma bakındım. Aylin'in odasında uyuyakalmışım.

Ağızımdaki acı tadı yutkunurken, "Saat kaç?" diye sordum. "Dersim dokuz buçuktaydı, geç mi kaldım? Of, Selim Hoca'nın dersiydi. Geç kaldıysam hayatta almaz."

"Saat sekiz," dedi, durgun bir ses tonuyla. "Ağrılarımı biraz daha hafifletince, temizlik işi de olmayınca geleyim dedim."

Sonra dün gördüğüm manzara ve annemin o manzaradan

haberdar oluşu ama bana söylemeyişi aklıma geldi. Kaşlarımı çatarak sandalyeden kalktım, bir şey demeden hastane kıyafetlerini çıkardım ve yoğun bakım odasından çıktım. Kaldığım odaya geçtim. Dün gece Aylin'in yanına geçmeden önce duş almıştım, bu yüzden yalnızca saçlarımı ıslatacak ve kıvrıcık saçlarım hacimli görünsün diye köpük kullanacaktım. Yatağın üzerine bıraktığım kıyafet çantamdan turuncu, düz model boğazlı kazak ve siyah *mom jean* çıkardım, alelacele giyindim ve banyoya geçtim. Yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı ıslattım, köpüğün birazını avcuma aldım ve saç uçlarımdan başlayıp diplere doğru yedirdim. Dişlerimi fırçaladım, yüzümü canlandırarak kadar pembe alt tonlu allığı yanaklarımın en yüksek kısmına doğru hafifçe uyguladım. Çatlayan dudaklarıma dudak balmı sürdüm, kirpiklerimi maskarayla daha da belirginleştirdim ve çok daha iyi görüldüğüme ikna olduktan sonra banyodan çıktım.

Siyah, cepleri geniş, dizlerimin üzerinde biten kaşe kabanımlı giydim. Şarj aleti ve kulaklığın çantamda olup olmadığını kontrol ettikten sonra odadan çıktım. Yoğun bakım odasının yanındaki koltukta oturan annemin yanından bir rüzgâr gibi geçerken, "Yüzüme bakmayacak mısın?" diye sordu, ses tonu da gözleri gibi kederliydi.

Ani bir şekilde durdum, göz ucuyla anneme baktım. "Kalbini kırmamak için evet," diye yanıtladım. "Ne söylersen söyle, anne, bu yaptığını hazmedemiyorum. O adamın..." Sesim sonlara doğru kısılmıştı. "Seni aldatmasına rağmen onunla aynı yatakta yatıyor olmanı hazmedemiyorum."

"Öğrendikten sonra hiçbir zaman aynı yatakta yatmadım, bana dokunmasına izin vermedim," diye fısıldadı. "Ahu, yemin ederim, her şeyi anlatacaktım ama susmak zorunda kaldım."

"Neden susmak zorunda kaldın? Beş aydır biliyormuşsun, anne. İnsan beş ay boyunca neden sus-" Yutkunmaya çalıştım. Neden sustuğunu anladığımda boğazıma taş oturmuş gibi kalakaldım. "Eğer bana söylersen Aylin'i buralardan götürmekle tehdit etti, değil mi?"

"Yalnızca Aylin'i götürmekle değil. Seni de evlendirmekle..." Sessizce ağlamaya başladı. "*Aylin'i hastaneden çıkarır, kimsenin bulamayacağı bir yere götürürüm, Ahu'yu da evlendiririm*, dedi. Kanı bozuk, delinin önde gideni! *Yapamaz*, diyemedim. Senin için dayandım. Aylin için sustum."

"Keşke öldürseydim," dedim. Bunu derin bir öfkeyle değil, kırılmış çocukluğumun sesiyle söyledim. "Keşke ben hapis yat-saydım, o da mezara girseydi. Bir pislik dünyadan eksilseydi."

"Ne olursun öyle deme," dedi. "Ben senin ellerine kanı nasıl yakıştıırım? Kalem tutacaksın sen. Çocukların öğretmeni olacaksın. Eğer... Sana söyleseydim, ya o seni ya da sen onu... Söylemedim, yine aynısı oldu ama çok şükür, kızım, katil olmadın."

"Anne, bir şeyleri mahvetmeye başladığımda duramıyorum." Yanındaki boş koltuğa oturdum. "Senin hiçbir suçun yok, tamam mı? Kinliydim. O bıçak elime bir yıl sonra da geçseydi, yine saplayacaktım."

"Bana da mı kinlendin?" diye sordu, gözleri kızarıktı.

"Annem," dedim, yumuşak bir ses tonuyla. "Kinim yalnızca o adama. Gözlerimde gördüğün şey kin değil, kurgınlıktı."

"İstedim," diye mırıldandı, başını omzuma koyarken. "Yemin ederim, kızım, söylemeyi çok istedim ama öyle tehdit edince... Korktum. Sizden başka kimim kaldı? İlk önce, *eğer susarsan sorun çıkarmam, Aylin'in tedavisi için verilecek olan bileziklere ses çıkarmam*, dedi. Yine susmayacaktım, bunu anladığında bu sefer de tehdit etti. Sana da Aylin'e de bir daha karışmaz sandım. *Susacağım*, dedim ama gördüğün gibi... Beş aydan fazla sürmedi."

Kendimden emin bir ses tonuyla, "Artık korkmayacağız," diye karşılık verdim. "Yavaş yavaş ipini çekeceğim, mahalleye bile girecek yüzü kalmayacak." Yüzüme öfkeden beslenen soğuk bir gülümseme yerleştirdim. "Sen hiçbir şey düşünme, tamam mı?"

"Ucu sana dokunmasın, ne olur."

"Dokunmayacak," derken yerimden doğruldum, yanaklarımdan öptüm ve gülümseyerek ona baktım. "Biz yan yanaysak her

şey gelip geçer. Ellerini yeter ki sırtımdan eksik etme, ne olur. Şimdilik tüm enerjimiz Aylin'de olacak. O iyileştikten sonra..."

"Sonra?"

"Sonrasını zamanı geldiğinde konuşacağız," diye kaçak bir cevap verdim. Kafamda dönen tilkilerden henüz kimsenin haberi yoktu. "Şimdi okula gideceğim. Akşam da restorana. Sen tüm gün burada mı olacaksın?"

"Burada olacağım, temizlik gününü yarına aldırırım," dedi ve avcuna aldığı ellerimi öptü. "Kalem tutacak bu ellerin, silah ya da bıçak değil."

Burukça gülümsedim, son bir kez daha yanağından öptükten sonra ayağa kalktım ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. Merdivenlerden inmeye karar vermeden önce göz ucuyla asansörü kontrol ettim. Küçük bir çocuğu elinde kahveyle asansörün önünde beklerken gördüğümde adımlarım istemsizce ona doğru yöneldi. "Sen burada ne arıyorsun bakalım?" diye sordum, nazik bir ses tonuyla. Yanına yaklaştım, saçlarını karıştırdım ve gülümseyerek ona baktım.

"Kahve senin için," dedi. "Eğer kahveyi alırsan para kazanacağım. Tabii seninle beraber asansöre bineyim de."

Kimin ayarladığını tahmin etmek zor değildi. "Çok mu para kazanacaksın bunu yaparsam?" diye sordum.

"Evet." Beraber asansöre geçtik. Bir eli ben söylemeden elime kaydı. "Korkmamalıymışsın, o bir *gölge* gibi seninleymiş."

Çift karton bardakta tuttuğu kahveyi parmaklarımla kavradım, bu sırada ismini bilmediğim siyah montlu çocuk asansörde bire bastı. Biraz tedirgin olsam da sakin olmaya çalışmış ve tek olmadığımı, yanımda birinin olduğunu tekrar etmişim. Birkaç dakikanın sonunda asansörün kapıları açıldı, beraber indik ve siyah montlu çocuk elimi bıraktıktan sonra başını hafifçe kaldırıp bana baktı. "Paramı önceden almıştım," dedi güler yüzle. "Verdiği taktik işe yaramaz diye düşünüyordum ama... Zeki ağabeymiş."

Yanağını sıktım. Bu hareketim bana onunla ilk karşılaştığı-

mız gecenin sabahına kahve getiren çocuğu hatırlattı. “Sana değil, ona kızacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Teşekkür ederim. Kendine dikkat et.” Saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Parmaklarımın arasında duran kahveden bir yudum bile almadan Atatürk heykelinin önünde duran çöp kovasına bıraktım, kulaklığı ve telefonumu çıkardım. Hayatımdan daha da karışık olan kablolu kulaklığımı beş dakikanın sonunda çözdüm. Adımlarım Orhan Tanin’in kaldığı hastanenin önünden geçen aracı beklemek için çoktan durağa yönelmişti.

Hastanenin arka sokağında indim. Yürüdüğüm meydan sabah olmasına rağmen gürültüyü kucaklarken ifadesiz bir şekilde yürüyen insanların arasından geçtim, hastaneye girdim. Dün ağlayarak çıktığım hastaneye omuzlarım dik, bakışlarım bir ölüyü andırıncasına soğuk bir şekilde yeniden döndüm. Birkaç kişinin bindiği asansörü kapı kapanmadan yakaladım, odasının olduğu kata çıkana kadar yüzümdeki ifadeyi korudum. Koridora girdiğim an tereddütte kalsam da adımlarım geri dönmedi, koridorun sonundaki odaya kadar ilerledim. Dün olduğu gibi kapıyı kontrol ettim, yine yarıya kadar açıldı ama bu sefer karşımda öyle bir manzara yoktu. Yalnızdı.

Yarıya kadar aralık duran kapıyı işaretparmağımla ittirdim, sinsi adımlarla odaya girdim ve kapıyı sertçe kapadım. Kapıyı kapamamla yattığı yerde sıçraması bir oldu, bu hareketi dudaklarımın yukarıya doğru keyifle gülümsemesine neden olurken, “Fazla kalmayacağım,” diye konuşmaya başladım. “Yaran nasıl? Daha iyi mi?” Bana, *dalga mı geçiyorsun*, der gibi bakmaya başladığında yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. “İyileşiyorsun diye fazla heveslenme, ruhsal olarak sende çok daha fazla yaralar açacağım ve biliyor musun? Bir gün ölsen bile kapanmayacak, unutulmayacak.” İrkilerek bana baktı. “O çok önemsedığın elâlemin, yaptıklarını öğrendiğinde ne düşüneceğini tahmin edebiliyor musun?” Dudakları bir yay gibi gerildi. “Mahallede şerefsiz çok ama aralarında iyi insanlar da var. Sence değil eve gelmek.

mahallenin önünden bile geçebileceğini düşünebiliyor musun? Bir de şey var tabii... Başına bir sürü bela açmışken eve gelebilecek zamanın olacak mı? Nereye alırsın uçak biletini?”

“Ne saçmalıyorsun?” diye sordu, agresif bir ses tonuyla. “Ne anlatıyorsun sen? Şikâyetçi olmayacağım senden. Konu kapandı, gitti.”

“Bu kadar ucuz kurtulabileceğini mi sandın?” Tek kaşım sorguyla havalandı. “Mahallede pişpirik oynadığın insanlar, aslında iğrenç bir dolandırıcı olduğunu bilse sence bir bıçak yarasıyla kurtarabilir misin?”

“Sen... Bunları nasıl?” Gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. “Nasıl?”

“Beni kinle büyüttün,” diye yanıtladım. Ses tonum cam gibiydi, kırıldığı an yüzünde parçalanacaktı. “Sevgiyle değil, kinle büyütülen çocuklar iğrenç anne ve baba oluşlarınızın enkazı. Beni neden kinle büyüttün?” Tüylerinin ürperdiğini hissettim. Ondan bir cevap alamayınca, “Kazan dairesindeki kilirli dolaba sakladığın belgelerin kopyasını çektiirdim,” diye konuşmaya devam ettim. “İnsanlara, bir yıl sonra evlerinden çıkması gerektiğini, muhtarla beraber onları kandırarak attırdığın imzalar sayesinde, evlerinin olduğu araziyi yeni yapılacak olan rezidansların sahibine sattığını ne zaman söyleyeceksin?”

Kuşkuyla bana bakıyordu. Sakladığı şeyler yalnızca bunlar değildi, biliyordum. Daha fazlasını bilip bilmediğimi tahmin etmeye çalışması bir yana, ona doğru doğrulttuğum bıçağı kaç santim saplayacağımı da hesap ediyordu.

“Ben sana düşman olmak istemedim, biliyor musun? Bir kere bile olsa saçlarımı sev diye uzattım, dizlerine koydum ama sen tutup kestin. Okşamamak için iğrenerek kestiğin saçlarımın bile suçu yokken sen neden hep benimle mücadele ettin? Kötü bir çocuk muydum? Avcuna bıraktığım paralarla kendime bir ev alırdım. *Sigara içme, sağlığa zararlı, senin için söylüyorum*, demek yerine, *bana getireceğin parayla sigara mı alıyorsun*, dedin. *Biri görür, kızım incinir*, demedin ve tokadı yanağıma yapıştırdın.

Bak, hâlâ dudaklarımda kuruyan leke. Kaç özürle silebilirsin o lekeyi? Şimdi sen saçlarımı kaç gece okşasan diner sancılarım?" Sertçe yutkundum. "Artık hiçbir şeyi düzeltemediğini fark ettiğinde her şeyi daha da mahvedersin. Sana *benden kork*, demiyorum, Orhan Tanin. Yaşattığın her şeyi yaşatacağımı söylüyorum. Kartlarım açık ve bu, hesaplaşmanın ilk adımları. Bendeki merhamet bitti, sende varsa kullanınız." Gözlerim tiksindircesine bedeninde gezindi. "Tabii varsa." Bedenimi aralık kapıya çevirdim, başımı yana eğdim ve bomboş bir ifadeyle bakan gözlerimi, söylediklerimi idrak etmeye çalışırken gerilen yüzünde gezdirdim. "Bana yaptıklarını unutsam annemi tehdit edişlerini unutmaya-
cağım. Gözlerime iyi bak, kinle parlayan gözlerim senin eserin."

"Yapma," dedi yalvarcasına. "Her şey için özür dilerim. İntikamını böyle değil, başka bir şekilde al. Kimseye o belgeleri gösterme. Ne istiyorsan yaparım."

"Hiç samimi değilsin," diye karşılık verdim. "Yüzünün, sesinin, bakışlarının her yerinden iticilik ve samimiyetsizlik akıyor. Bundan sonrasında derdini bana değil, dolandırdığın insanlara anlarsın."

"Yapma!" diye bağırdı, ben odadan çıkarken. "Ne olursun, Ahu! Kızım! Yapma!"

Ne olursun, baba, demiştim. Bir kere saçlarımı sevi. Hiç sevmemiştin. Hiç sevmeyen saçlarımı bir de kesmiştin. Sana en muhtaç olduğum an yüzünü değil, döndüğün sırtını görüşümü unutsam sekiz ay önce ölmedim diye üzüldüğünü unutmam. Bana ve anneme yaptığın psikolojik ve fiziksel şiddeti daha fazla yuzamam.

"Cehennemde görüşürüz," diye fısıldadığımda, *ne olursun, yapma, kızım*, diye haykırırları koridorda yankılanmaya devam ediyordu.

Okula geldiğimde Selim Alicioğlu'nun dersine girmek yerine kafeteryaya inip Türk kahvesi söyledim. Kafeteryada çalışan kadın kahvem yapıyor uzun zamandır girmediğim sosyal medya hesaplarımda gezindim. Kahvem hazır olduğunda orta boy servis repsisine bisküviyi, küçük paketli çikolataları ve fincanı koy-

duktan sonra kafeteryanın en arka, duvar kenarında olan masaya doğru ilerledim. Nida ve Nefes dün gece onlarla beraber olamadığımı için gruba yazmamışlardı, ben de bunu çok umursayacak durumda olmadığımı için takılmamıştım. Başımda yeterince olay vardı, insanlardan tek isteğim biraz anlayıştı ama buna rağmen yine de onlara kızamıyordum çünkü son durumlardan haberdar değillerdi. Çok geçmedi, Uğur'u bir elinde kırmızı kapaklı defterim, diğer elinde notlarla bana doğru yürürken gördüm.

"Merhaba, defteri getirdim," dedi, nazik bir ses tonuyla.

"Merhaba," diye karşılık verdim, onun aksine yüzümde yorgun bir gülümseme vardı. "Umarım yardımcı olabilmişimdir."

"İnan bana, çok yardımcı oldun," dedi. Gözleri boş olan sandalye arasında gidip geliyordu. "Nida'ya verecektim ama... Bugün göremedim. Okulda değil mi?"

Bu sırada cep telefonum titremeye başladı. "Bir saniye," diye mırıldanırken cep telefonumu kabanımın geniş cebinden çıkardım, ekrana düşen mesaja baktım. Nefes ve Nida'yla olan grubumuzdan gelmişti.

Nida: Sana kızgınlım ama kıyamadığım için yazdım. Nerelerdesin?

Nefes: Bu enayiliği nerede görsem tanırım. Nereden mi? Kendimden. EĞER GELMEZSEN BAŞIMA GELENLERDEN SEN SORUMLUSUN!

Nefes bir çıkartma gönderdi.

Nefes: Bugün keyfimiz ve kahyası okula gelmek istemedi. Sen yüksek ihtimalle okuldasın, kahvaltıya gel. Sonra da işe gidersin. GEL ARTIK!

Başımı usulca kaldırıp Uğur'a baktım. "Okula gelmemişler," dedim. "Nida, Nefes'te kaldı da dün."

"Anladım," dedi. "Notlar için tekrardan teşekkür ederim. Bir gün... Ders arası, hepinize kahve ısmarlamak isterim."

Bir eli cebine kayarken, "Normalde tuttuğum notları satıyorum ama sana öyle yapmayacağım, bir karşılığı yok," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Yarın görüşürüz o zaman."

“Görüşürüz,” diye mırıldandım. Uğur, defterimi bıraktıktan sonra yerinden doğruldu ve saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Grup mesajlarına girdim, yirmi dakika sonra Şevket Hoca’ya dersim vardı. Derse girmemeye mesajları okuduğum an karar verdiğim için kahvemi bitirdikten sonra ayaklandım.

Ahu Dila: Geliyorum.

Kampüsün içindeki duraklardan birine geçtim, Nefes’in evinin iki alt sokağında duran otobüse bindim. Akbili okuttuktan sonra kulaklığımı taktım, tekli koltuğa geçtim ve başımı cama yasladım. Lana’nın *Brooklyn Baby* şarkısı kulaklarıma uğuldar-ken yorgun bir ifadeyle buğulu bir camın ardında kalan yaşamı izlemeye başladım.

Bugün hava Alkaran’da yağmurlu, gök gürültülüydü. Cep telefonumu bir kez daha kontrol ettim. kızlar yalnızca *tamam* yazmıştı, bunun haricinde herhangi bir mesaj yoktu. Başımı yasladığım camdan usulca kaldırdım, göz ucuyla etrafa bakındım. Beni izleyen herhangi biri yoktu. O ruhaf his kalbimi ele geçirirken zihnim, bir duvar gibi kalbimin üzerine yıkıldı. Onu düşünmemeye çalışırken zihnimi de yorduğumun farkındaydım çünkü onu düşünmemek için şarkıya odaklansam da zihnime uğuldayan sesi, bakışları, gülüşü hiç yardımcı olmuyordu. Derin bir iç çekerken cep telefonumun kilidini açtım ve *Instagram*’a girdim. İsmimi yazdım ve mavi tikli profiline göz gezdirdim. Nida’nın dediği gibi takipçi sayısı milyonlardaydı. Yedi fotoğraf vardı. İlk fotoğrafında yüzü görünmüyordu, dövmeleleri ön plandaydı. Sol omzunun altında Arapça bir yazı yazıyordu, hemen altında birbirine dolanmış yılanlar vardı. Sağ omzunun üzerinde kanatlarını açmış kartal varken hemen altında eğik, ince yazıyla *di buona volanti sta pieno l’inferno* yazıyordu. Vücudunda tapdığı dövmelelerin üzerinden geçerken gözlerim en son kalbinin üzerinde yazan Roma rakamlarına ve jiletten, Roma rakamlarına damlıyormuş gibi duran kan lekelerine takıldı. Rakamları çözmeye çalıştım ama o kısım net değildi ve bu fotoğrafın çekim açısıyla alakalı bir durum değildi. *Adoles fortuna juvat* yazısını gördüğümde istemsizce gülümsedim

ve dudaklarımın arasından dökülen cümlelere engel olamadım:
“*Şans yalnızca cesurlara güler.*”

Diğer fotoğraflarına daha uygun bir zamanda göz gezdirebilmek için uygulamadan çıktım, son aramalardan adını sildim ve durakta indim. İki sokak yukarı çıktım, dört katlı apartman dairesinin demir kapısının önünde durdum. İkinci katın ziline bastım, kapı açıldığında içeri girdim, aynı anda sarı ışıklar aydınlandı. Merdivenleri çıktım ve en son, Nefes’in alaycı bakışlarını izlerken soluklandım. “Hiç öyle bakma bana,” dedim, nefesimi düzenlemeye çalışırken. “Başıma gelmeyen kalmadı.”

Yüzündeki ifade, yerini endişeye bırakırken, “Ne oldu?” diye sordu. Botlarımın bağcıklarını çözdüm, bileğimdeki siyah tokayla saçlarımı yukarıdan yarım topladım. “Babam hastanede,” diyerek dar koridordan geçtim ve mutfığa doğru ilerlerken iki odaya da göz ucuyla baktım ama Nida’yı göremedim. “Serseriler tarafından bıçaklanmış.”

“Ne?”

“İyi olmuş, hiç üzülerek bakma,” diye mırıldandım. “Bu hayatta herkes yaşattığını yaşayacak.”

“Durumu nasıl peki?”

“Domuz gibi merak etme,” dedim. “Seni beni mezara gömer, öyle ölür.”

Şaşkınlıkla bana bakmaya devam ederken, “Tövbe,” dedi.

Mutfığa geçip sırtı mor renk, deri sandalyeyi çektim ve oturdum. Göz ucuyla masaya baktığımda bir öğrenci evine göre oldukça iyi bir kahvaltıyla karşı karşıya olduğumu fark ettim. Daha iyi çıkması için çaba gösterdiğim ses tonumla, “Patatesleri sevdiğim gibi kızartmışsın,” dedim. “Çıtır çıtır.”

“Dün gece o yüzden mi gelemedin?”

“Bir de annemi aldattığını öğrendim tabii, sinir krizleri falan. Böyle kolay anlattığıma bakma, yaşarken zordu.”

“Bir günde başına neler gelmiş,” dedi. Üzüldüğü sesinden belliydi. “Sana sinirliyim ama sarılacağım. Seni niye bu kadar seviyorum ki? Keşke sevmesem.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim, durgun bir sesle. “Ama yemek yemeyi senden daha çok seviyorum.”

Karşımdaki sandalyeyi çekip, otururken, “Dila, böyle yapma,” dedi. “Hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçip, gülümseyerek konuşma. Anlat, bağır, çağır ve ağla. Böyle içine atma.”

“Kinli bir insan, kini güçlensin diye hazmetmeye çalışmaz, Nefes. Ben hazmetmeye değil, unutmamaya çalışıyorum.” Göz ucuyla ocakta kaynayan çaya baktım. Kabanımı çıkardım, buzdolabının karşısında duran taburelere bırakırken banyodan çıkan Nida’yı gördüm.

“Hoş geldiniz, efendim, sizi buralarda görür müydük?” dedi alay dolu ses tonuyla.

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ama Nefes benden önce davrandı. “Üzerine gitmesek iyi olur. Orhan amca bıçaklanmış.”

“Yok artık,” dedi. “Ne? Ne zaman? Bizim nasıl haberimiz olmadı?”

“Annem hastanede, ben de isteydim, bilmiyorum,” diye yalan söyledim. “Bıçaklandığı yetmiyormuş gibi hastaneye gittiğimde...” Sertçe yutkundum. “Annemi aldattığını öğrendim.”

“Dünyanın çivisi çıkmış! Allah kahretsin böyle insanları!” diye karşılık verdi Nida. “Özür dilerim, belki böyle konuşmam yanlış ama... İğrenç.”

“Doğruları söylüyorsun, hiçbir şey yanlış değil.” Sağ elimi çeneme yaslarırken burukça gülümsedim. “Beni geçelim artık, siz neler yaptınız?” Göz ucuyla Nefes’e baktım. “Çayları koyayım da sen de başlat anlatmaya. En son *final haftası*, diyordun. *Yürüyen ölü gibi hissediyorum*, diyordun. Neler oldu?”

“Sinan...” diye fısıldadı. “Flört evresinden sevgili evresine geçmiş. Sınıfındaki kızla.”

“Hangisi? Şu kumral olan mı?” diye sordum.

Ağlamamak için gülümsemeye çalışırken, “Ever,” dedi. “Dün el de gördüm. Kadife sokakta, köşe başındaki kafede. Kızın göz-

lerinin içine öyle bir bakıyordu ki... Benim ona baktığım gibi. Beni neden hiç fark etmedi?"

"Çünkü hiçbir zaman fark ettirecek bir harekette bulunmadın," dedim. "Dalgın biri olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Dalgın biri kendini bile fark edemezken sürekli onu izleyen gözleri nasıl fark etsin, Nefes? Birkaç defa notlar bahanesiyle yanına yaklaş dedik ama... Buna da sen cesaret edemedin. Kız mıyorum. Kendimi senin yerine koyuyorum, sanırım ben de edemezdim."

Nida, agresif bir şekilde, "Çünkü siz manyaksınız," diye araya girdi. "Dünyanın sonu mu? Gururunuz mu ezilecek? Hayata kaç defa geliyoruz? Sevdiğimize *seni seviyorum*, diyemeyeceksek başlarımız öyle hayata. Beş aydır aklında bu çocuk. Onu rahatsız etmeden de olsa izliyorsun, bakıyorsun. Ben bu hareketleri en son lise zamanında yapıyordum. Seni anlıyorum, karakterlerimiz farklı, bu yüzden verdiğimiz tepkiler de farklı ama... Belki de onu sonsuza kadar kaybettin."

Nida konuşmaya devam ederken göz ucuyla cep telefonuma baktım, tek bir bildirim bile yoktu.

"Hiç âşık olmadım. Aşk nedir, bilmiyorum ama bazı şeylerde mantığın devreye girmesi gerek. Bir adım atmadığın insanı, bir gün atmadığın adım yüzünden kaybedebilirsin. Evet, belki de dünyanın en yanlış insanı. Evet, belki de zihninde yarattığın insandan çok farklı ama... Yine de her şeye rağmen denemeye değerdi, Nefes."

Mavi gözlerinden bir damla yaş aktı, dudaklarının arasında kayboldu ve *haklısın*, der gibi Nida'ya bakmaya devam etti. "Kaybettim, değil mi?"

Nida, üzgün bir şekilde ona bakmaya devam ederken ben de masanın üzerinde duran çay bardaklarına çay dolduruyordum. "Bunu zaman gösterecek," diye mırıldandı. "Bana söz verdiğin gibi kendini daha fazla harap etmeyeceksin. Final haftamız kapıda bizi bekliyor, üzüntüleri biraz daha ertelemeliyiz. Tamam mı?"

"Tamam," dedi burukça gülümseyerek.

Nefes'in sol tarafına düşen sandalyeye geçtim. "Sana *ağlama, artık düşünme, serme*, diyemem. Sadece kendine biraz zaman ver. Bu hayatta geçmeyen acı, bitmeyen sevgi ve dinmeyen kalp ağrısı yok."

"İyi ki yanımdasınız," dedi. "Bu konuyu, zamanı gelene kadar kapatıyorum. Başka şeylerden konuşalım. Mesela..."

Göz ucuyla bana bakınca, "Sakin," diye atladım. "Bak, sakın ama! Çakır'ın benden hoşlandığı falan yok, sadece iyi biri o kadar."

Nida, gülümsememek için yanak içini dişlerken, "Biz onu demeyecektik ki," diye karşılık verdi. "Yoksa sen onu mu kastetmemizi isterdin?"

"Sakin beni köşeye sıkıştırmayın. Ayrıca ben Uğur'u da kast ediyorum. Çocuk beyefendi biri ama o kadar. Ne ben ondan hoşlanıyorum ne de o benden hoşlanıyor."

Nida, "Bence de öyle," diye yanıtladı. "Biraz ağzını aradım ama seni bir kez bile sormadı. Neyse. Başka kismetlere."

"Sen beni baş göz edeceğine kendine bul," dedim, gülümseyerek. "Küçükken senden önce *evleneceğim*, deyip duruyordun."

"Eli yüzü düzgün, işi olan, bir de beyefendi birini bulursam tamam işte, daha ne isteyeyim? Bak, fark ettiysen *yakışıklı*, dedim. *Beyefendi*, dedim. *Serseri* sevmiyorum."

"Serseri olsun ama bilinçli." Dün gece, Çakır'a *bilinçli serseri*, diye seslendiğim aklıma geldiğinde içtiğim çay boğazımda kaldı.

"Kızım, önünden almıyoruz ya, yavaş ye," diye mırıldandı Nida. "Bak, bir de *serseri olsun ama bilinçli olandan*, diyor. Senden bir tane yeter." Gülümseyerek konuşmaya devam etti. "Kahvaltıdan sonra 11.22.63 izleyelim mi? Sadie ve Jack... Kavuşamayan keklerim. Nefes, senin için de iyi olur. Soran olursa *Sadie ve Jack için ağlıyorum*, dersin."

Nida'yla bir gecede bitirdiğimiz, bitirmekle kalmayıp tekrar başladığımız en favori dizilerimizden biriydi. Stephen King'in 11.22.63 kitabından esinlenilmiş, bilimkurgu konulu bir diziydi.

“Nasıl bir konusu var ki?” diye sordu Nefes. “İmkânsız aşksa tamam, bana uyar.”

İmkânsız bir aşktı ama bunu başta söyleyip önyargı oluşturmamak için sessiz kaldım. “Jack, zamanda geri giderek 22 Kasım 1963 tarihinde John Kennedy suikastını önlemeye çalışan bir lise öğretmeni. Yaptığı yolculukta üç yıl kadar geçmişte yaşamak zorunda. Şu zamanda bile hâlâ merak konusu olan suikastı önlemeye çalışırken Sadie’yle tanışıyor. Hiçbir dizide bu kadar duygulandığımı hatırlamıyorum. Bazı sahneleri izlerken kalbim çok acımişti.”

“Ahu’nun bile kalbi acıdıysa... Ben bittim.”

Kahvaltıyı yaptıktan sonra bulaşıkları hallettik, çaylarımızı aldık ve oturma odasına geçtik. Nefes, bilgisayarını kabloyla televizyona bağladıktan sonra dizinin ilk bölümünü açtı, yüksek ihtimal ikinci bölümün yarısında restorana gitmek için yanlarından ayrılacaktım.

Dizinin ilk bölümünü pürdikkat izledikten sonra tahmin ettiğim gibi ikinci bölümün yarısında restorana geçmek için yanlarından ayrılmıştım. Rest&Bar’a geldiğimde, direkt odaya çıktım ama yatağın üzerinde iş kıyafetlerimi değil, davette giyeceğim elbiseyi ve topuklu ayakkabıyı gördüm. Kaşlarım çatılı bir şekilde elbiseyi incelerken odanın kapısı açıldı, başımı ağır ağır kapıya çevirdiğimde onu gördüm. Kalbim, göğüs kafesimi kıracakmışçasına atarken yüz ifadem de sarsılmaması için kendimle bir mücadeleye girdim.

Gözlerim bedeninde gezinirken ağır ağır yutkundum. Üzerine siyah, ayak bileklerine kadar gelen kaşe kaban giymişken takım elbisesini de gömleği haricinde siyah seçmişti. Odanın kapısını kapadı, üzerindeki kabani çıkardı ve iki elini cebine kaydırды. İtalyan kesim takım elbisesine göz gezdirmeye başladım. Ceketinin kol uzunluğu, bileklerine kadar gelen beyaz gömleğinin iki parmak aşağısındaydı ve ne kemer ne de kravat takmıştı. Siyah, gür saçlarını düzgün bir şekilde taramış ve sola doğru çok hafif kaldırmıştı. Kokusunun odaya girdiği an burnuma dolaca-

ğını hatta nefesimi keseceğini de biliyordum ama kalbimin bu kadar fazla atacağına ihtimal vermiyordum.

Yoğun duygularını gölgeleyen kirpiklerinin arasından bana bakmaya devam ederken yumuşak bir ses tonuyla, "Benimle davete gelecek misin?" diye sordu.

Yine de her şeye rağmen denemeye değerdi, Nefes.

Zihnime uğuldayan sese kulak vermemek için mücadele ediyordum, iyi gittiğimi de düşünüyordum ama dudaklarım aralandığında mantığımla değil, kalbimle hareket ettim. "Elbise almışsın o kadar. Mecbur geleceğim." Sırtımı ona döndüm, göremesem de gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Elbise aldığım için yani? Doğru mu anladım?"

"Evet," dedim, omuz silkerek. "Odadan çık da hazırlanayım."

"Bir kere yüzüme bak, öyle çıkayım." Başımı yavaşça çevirdim, bana gülümseyen yüzüne bomboş bir ifadeyle baktım. "Ben bir duvar değilim, öyle bakma bana," diye devam etti konuşmaya. "Seninle ne yapacağımı ah bir bilsem..." diye söylenecek odadan çıktı. Onu sinirlendirmek hoşuma gitmişti. Yüzümdeki sahte, bomboş ifadeyi gördüğünde yüzünün anlık dağılışı da buna dahildi.

Odadan çıktıktan sonra yatağın üzerine bırakılan elbiseyi daha detaylı incelemeye başladım. Yandan büzgülü, ince askılı, siyah bir elbiseydi. Kumaşı kadifeydi ama öyle güzel duruyordu ki kadife elbise sevmeyen ben bile beğenmiştim. Diğer paketlerdeki kıyafetleri açarken gözlerim elbisenin altına giyeceğim siyah, dantelli iç çamaşıra takıldı. Topuklarımda tepinmek ve Çakır'ın yüzüne en sağlamından bir tokat atmamak için kendimi zor tutsam da ikisini de yapmadım. Üzerimde olan iç çamaşırları elbiseye uygun olmadığı için çıkardım ve yeni aldıklarını giydim. Çıkardığım kıyafetleri düzgün bir şekilde katlayıp yatağın üzerine bıraktıktan sonra başımı çevirdim ve sırt dekoltesine baktım. İpler çapraz şekilde iniyor ve kalçamın birkaç santim üzerinde düğüm oluyordu. Oldukça iddialıydı. Topuklu ayakkabıların rengi kırmızıydı, tıpkı sürmem için aldığı ruj gibi...

Saçlarımı düzelttim, uçlarını köpükledim, yüzüme kendi makyaj malzemelerimi kullanarak hafif bir ten makyajı yaptım. Kirpiklerimi kıvırdım, sabah yanaklarıma uyguladığım allıktan biraz daha sürdüm. Maskara sürdükten sonra banyodan çıktım ve topuklu ayakkabıları giydim. Çantamdan parfümümü çıkardım, yalnızca boynuma ve bileğime sıktım. Sonra askısız, siyah çantayı aldım ve dizlerimin üzerinde biten kaşe kabanı giyip odadan çıktım.

Merdivenlerden yavaşça indim, sol tarafa döndüm ve arka kapıya açılan koridora girdim. Loş ışıkların gölgesinde ilerlerken sıcak nefesini ensemde hissediyormuşçasına ürperdim. Arka kapıda bekleyen görevli kapıyı açtı, birkaç adım atmıştım ki onu gördüm.

Siyah, kraft kâğıda sarılmış beyaz lalelerle beni bekliyordu. Topuklu ayakkabılarımın gür, kendinden emin sesiyle bütünleşen zemin üzerinde yürürken gözlerim, gözlerindeydi ve yüzümdeki camdan ifade, o bana böyle güzel bakmaya devam ederse çatlamayacak, parçalanacaktı.

Beğenmesini gizleme gereği duymadan, “Nefes kesicisin, Minik Serçe,” diye itiraf etti. “Kırmızı ruju neden sürmedin?”

“Sürmemi mi isterdin?”

“Sürmeyi isterdim,” diye fısıldadı. “Ruj yanında mı?”

Başımı sallayıp çantadaki ruju çıkardım ve ona doğru uzattım. Parmaklarıyla ruju kavradı, kapağı çıkardı ve yavaşça açtı. Kırmızı ruju yüzüyle beraber dudaklarıma yaklaştırdı. “Gecenin sonunda ben bu ruju bozarım,” dediğinde sertçe yutkundum ve bakışlarımı yakışıklı yüzünden kaçırdım. Rujun saten dokusu dudaklarımda kayarken, dakikalar içinde memnun olmuşçasına gülümsedi ve ruju çantama koymadan önce, “Üzerinden geçersin,” diye fısıldadı. Bir eli yavaşça altdudağıma kaydı, başparmağı birkaç saniye oyalandı. “Belki de geçmene fırsat bile vermem, yeniden sürersin.” Bir adım geriye gitti, yüzümdeki soğuk ifadenin çatlaması hoşuna gittiği için dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrıldı. Anında çenemi kaldırdım ve ona

bakmaya devam ettim. "En çok hangi çiçeği sevdiğini bilmediğim için sana beyaz lalelerle geldim."

Eminim öyledir, diye geçirdim içimden. Her şeyi bu kadar iyi bilirken bunu bilmemen ipuçlarını yakaladığımı anladığın için mi? Öyleyse bunun için biraz geç kaldın.

O hep net bir insandı, ilk tanıştığımız andan itibaren bunu anlamıştım ama benden gizlediği hatta kendinden bile gizlediği bir tarafı vardı. Bu fikre elle tutulur ya da gözle görülür bir şeyler yüzünden kapılmamıştım. Ne de olsa bu hayatta herkesin zaafını yutan bir karadeligi vardı.

"En sevdiğim çiçek papatya ve lale," dedim mırıltıyla. "Yine nokta atışı."

Dudaklarını yukarı doğru kıvrılırken boşa olan elimle laleleri kavradım. Laleleri alıp birkaç adım uzağımda, motoru çalışan araca doğru yürüyecektim ama izin vermedi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Camdan bir ifadeyle ona bakmaya devam ederken, "Nasıl bakıyorum?" diye sordum. "Neden böyle bakmama tahammül edemiyorsun?"

"Bugün o adama mı gittin sen?" diye sordu. "Ne zaman onu görersen bıçak gibi keskinleşiyorsun. Kendine neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü istediğim bu," dedim. "İstediğim bu olmasa bile birden değişmem. O adamı her gördüğümde, gözlerinin içine her baktığımda bileneceğim."

Derin bir iç çekti, yavaşça başını salladı ve kapımı açtıktan sonra geçmemi bekledi. Ön yolcu koltuğuna yerleştiğimde usulca kapımı kapadı ve kendi de sürücü koltuğuna geçtikten sonra yağmur damlalarının düştüğü asfalın üzerinde dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı. Yol boyunca derin bir sessizlik aramızda kaldı. Hareketleri sakindi ama göz ucuyla ona baktığımda seğiren çenesini ve direksiyonu sıkıca kavrayan parmak boğumlarının beyazladığını görmüştüm. Bunun sebebi hen değildim, bekaradı. Ne olursa olsun, bana karşı böylesine keskin bir öfke-

ye sahip olacağını düşünmüyordum ama yine de... Bilemezdim. Yanılma payım yüksek değildi ama bir ihtimaldi.

Kırk beş dakikanın sonunda beyaz garaj kapısının önünde durdu. Emniyet kemerini sakın bir şekilde çıkarırken, "Bekle," diye mırıldandı. Araçtan indi ve uzaktan kumandayı valeyeye bıraktıktan sonra kapımı açmak için geldi. Laleleri arka koltuğa düzgün bir şekilde bıraktıktan sonra bana doğru uzattığı elini kavradım, araçtan indim ve onunla beraber otomatik kapının açılmasını bekledim. Kapı açıldıktan sonra sarı loş ışıklı bahçeden geçtik, beyaz merdivenlerden çıktık ve bunu yaparken bir kez bile elini elimden çekmedi.

Son basamakları çıkarken kulağıma doğru hafifçe eğildi. "Günün nasıl geçti, kıvrıcık?" diye sordu, ses tonu da bakışları gibi durgundu.

Kendimi kötü hissediyordum. Ona bunu yapmak istemiyordum ama kendime engel de olamıyordum. İtiraf etmesi zordu ama korkuyordum. *Ondan değil, kendimden.*

"Fena değildi. Kızların yanına gittim, beraber en sevdiğimiz diziyi izledik."

İlgiyle bana baktı. "Hangisiymiş bakalım?"

"11.22.63 dizisi," dedim, gözlerinin içine bakarken. "Daha önce duyduğunu sanmıyorum, senin izleyeceğin türde bir dizi değil."

Bilerek mi sessiz kaldı yoksa yanımıza daveti organize eden kişi yaklaştığı için mi emin olamadım. "Hoş geldin," dedi kır saçlı adam. Çenesi uzun, alını açık, uçları aşağı doğru kıvrık bıyıklı biriydi. Siyah takım elbisesinin yakasında kravatıyla aynı renkte olan mavi mendil vardı. Elindeki eldivenin birini çıkarıp ilk önce benim elimi kavradı ve nazikçe öptükten sonra Çakır'la tokalaştı. "Hoş geldiniz," dedi içten bir gülümsemeyle. "Nasılsınız?"

"İyiyiz," diye yanıtladı Çakır. "Sen nasılsın, ihtiyar?"

Güldü. "Bak, görüyor musun kızım? Nasıl da dayak isteyen bir serseri. Seni gördüm, daha iyi oldum." Göz ucuyla bana baktı. "Seni daha fazla soğukta bekletmeyeyim, geçin içeriye."

“Kürsüye çıktığında heyecanlanma, ihtiyar,” diye dalga geçti Çakır.

“Dikkat et, sen de bayılma!” diye karşılık verdi adam. “Seni hergele!”

Merakıma yenik düşüp, “Kim o?” diye sordum.

“Benim için önemli biri. Faysal Çıra,” diye karşılık verdi. “Minik Serçe Hanımefendileri, sen benimle mi ilgileniyorsun yoksa?”

“Seninle ilgili bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor,” dedim, gözlerimi ondan kaçırmadan. “Bu ilgilenmek mi oluyor? Gerçekten bilmediğimden soruyorum.”

“Bir gün anlarsın, Minik Serçe,” dedi. “Bir gün olur, her şeyi anlarsın.”

Mekânın içi de girişi gibi oldukça gösterişli bir yerdi. Bizi ilk önce beyaz bir at heykeli karşıladı, daha sonra da yüzü belirgin olmayan heykel insanlarla devam etti. Mekânın tam ortasında, denizkızı heykeli vardı ve o heykelin üzerinden kırmızı su akıyordu. “Güzel bir yermiş,” diye mırıldandım. “Oldukça estetik.”

“Davetler genelde burada yapılıyor,” dedi. “Bugünkü davetin sebebi Çıra Holding’in ellinci yıldönümü olması.”

“Ailenin gelmeyeceğine eminsin, değil mi?” diye sordum, bu konuda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. “Basın mensuplarını söylemiyorum bile. Herhangi bir sorun olmaz, değil mi? Gerçi artık... Babam yok. Neden bunu problem ediyorsam.”

“Artık bu tarz şeyleri problem etmeyeceksin,” dedi, bu sırada kalabalık insanların arasına karışmıştık. Kapı girişinde bizi takım elbiseli biri karşılamış, kabanlarımızı aldıktan sonra masamızın yerini göstermişti. Uzun bacaklı, yuvarlak masaya doğru ilerlerken Çakır, soğuk ellerini sırtıma yerleştirdi ve aramızdaki mesafeyi kapatıp omzuna yaslanmamı sağladı.

“Beyaz mı yoksa kırmızı mı?” diye sordu. “Daha doğrusu... Şarap içer misin güzelim?”

“Neden böyle konuşuyorsun?” diye fısıldadım.

Bir adım attı, yüzünü hafifçe yüzüme eğdi. “Neden konuşmayayım? Güzel değil misin? Güzelsin.”

Yüz ifademin cam gibi parçalanacağı an gelmiş miydi? Parmak uçlarımda yükselip gözlerimle etrafımızdaki insanları kontrol ettim, birkaç kişi haricinde bizimle pek ilgilenen yoktu. O birkaç kişi de itiraf etmeliydim ki oldukça iyi görünümlü kadınlardı. Dudaklarımı yavaşça çenesindeki ize değdirdim, ağır ağır yutkunuşunu izlerken dudaklarıma sinsi bir gülümseme yerleştirdim. “Rujun bulaşıcılığını test ettim, değilmiş,” dedim. Onu sinir etmek hoşuma gidiyordu ama sanırım, aklını karıştırmak çok daha fazla hoşuma gidiyordu. Bakışlarım afallayan gözlerine dokunurken, “Bir şey mi oldu?” diye sordum. Dudaklarımı bir kez daha çenesindeki ize değdirince parmakları sırtımda usulca gezinmeye başladı.

Boğuk bir sesle, “Dans edelim mi?” diye sordu. “Dudakların çenemdeyken dans et benimle.”

Beyaz örtünün üzerine koyulan uzun şamdanların ve yüksek tavandan zemine doğru inen saçaklı, kristal avizelerin arasından geçip dans eden insanların arasına karıştık. Belimdeki parmakları sırtımda gezinmeye devam ederken hafifçe eğildi ve çenesini dudaklarıma yasladı.

“Çenendeki izin sebebi bir yerlerden düştüğün için mi?”

“Bir yerden yokuş aşağı savrulduğum için,” diye yanıtladı. Sesinde, geçmişin gölgesinde çürümesine rağmen hissettirdikleri hâlâ diri olan hatıraların izleri vardı. Beni etrafımda yavaşça döndürdükten sonra kendine doğru çekti ve göğsüm, göğsüne çarptığında hızım yavaşladı. Bir kez daha yüzünü, yüzüme eğdi ve kirli sakalının altında kalan, düz bir çizgi gibi kabarık olan izi dudaklarıma sürttü.

“Göğsümün ortasında bir bıçak yarası taşıyorum,” dedim, zorlukla yutkunurken. “O ize ne zaman baksam o geceyi hatırlıyorum. Böyle bir şey mi?”

“Öyle bir şey,” diye fısıldadı. “Keşke, Minik Serçe’m... Keşke daha erken gelebilseydim.”

Gözlerim saniyesinde buğulandı. “Göğsümdeki iz olmadan da önce mi?” diye sorarken sesimin titrememesi için büyük bir

mücadelenin içindeydim ve mücadele etmeme sebep olan cümlelerden kaçıyordum.

Başını usulca salladı. Sıcak dudakları buz kesen alnıma değdi, yanağıma kadar indi ve elmacıkkemiklerimde oyalandıktan sonra boynumda durdu. “Bir gün...” diye fısıldadı. Sesindeki duygu, tenime dökülerek titremelerime karıştı. “Seni göğsündeki izden öpeceğim.”

Yavaşça geri çekildi, yüz hatlarıma yerleşen dağınık ifade onu gülümsetirken beni bir kez daha kendi etrafımda döndürdü. Bu kez yavaşça kendine doğru çekti ve parmakları, sırtımda dans edercesine kaydı. Tüylerim ürperirken derin bir iç çektim. Kalbim artık göğsümü dövmüyor, olduğu yeri parçalayarak, çıkmak istercesine atıyordu.

“Öptükten sonra...” Ağır ağır yutkundü, cümlelerin devamını getirmedi ama cümleler zaten gözlerinde gizliydi. “Dila, bana öyle bakmana katlanamıyorum. Ağır bir ceza gibi geliyor.”

“Aramızdaki silah patlasa ve mermi kalbini parçalasa ama yine de sana öyle bakmasam keşke, değil mi?”

“O gece için özür dilerim. Hatamın farkındayım ve her şeyi yavaştan almaya çalışıyorum. Yok sayamam, bunu yapmamı isteme ama... Elimden geldiğince yavaştan alacağım.”

Burukça gülümsedim. “Sana inanabilir miyim?”

“İnanmalısın, güzel Serçe,” diye mırıldandı. “Ama... *O tarz konuşma*, diyorsun ya, şerefsiz evladiyım, bacaklarını titretmekten çok hoşlanıyorum.” Birkaç saniye bekledi. “Gururunu incitecek kadar ileri gitmeyeceğim ama sen de söyledin, güzelim. İnsan bir anda değişemez. Üstelik... O cümleleri kurarken seni incittiğimin farkında bile değildim.”

“Güzel miyim yoksa güzelin miyim?”

“Hem çok güzelsin hem de...” Ağır ağır yutkundü. Sanki dudaklarından o kelime, bu kez gözlerinin içine bakarken dudaklarından dökülse büyü bozulacak gibiydi. “Öylesin işte, Dila.”

Başımı yavaşça omzuna eğdim, birkaç saniye öyle kaldım. Daha sonra kaldırdım ve yeniden, ateşle parlayan gözlerinin içi-

ne baktım. *Öyle değil. Yumuşak bir ifadeyle, gözlerimde tutku ateşini taşıırken.* Tedirgin bir şekilde dudaklarımı dişlerken, “Bana gelecek hakkında bir şey söyle,” dedim. 11.22.63 dizisinden bir replikti.

Bir an durup düşündü. “Gelecekte evli olacağız,” dedi, repliği devam ettirerek. *Biliyordu. Laleleri sevdiğimi nasıl biliyorsa bunu da öyle biliyordu.*

“Seni tanıdığımı yemin edebilirim,” derken sesim titriyordu. Bu da o diziden bir replikti ve izlediğim her an ilk kezmiş gibi gözlerimi dolduran sorunun cevabı yanılmıyorsa birkaç saniye sonra dudaklarından dökülecekti. “Kimsin sen?”

Adımlarımız yavaşladı. Gözlerinin önüne inen geçmişin örümcek ağı perdesi aralanırken, “Başka bir hayatta tanıdığın biri,” diye devam ettirdi ve şarkı bunu bekliyormuş gibi sonlandı. Buğulu gözlerle ona bakmaya devam ederken titreyen elim omzundan düştü. Birkaç adım geri gittim, avcunun arasında duran elimi, elinin arasından çektim.

Benimle ilk kez hastane önünde, uyuyakaldığım bankta tanışmamıştı. Zihnime uğuldayan sinsi düşünceler, ondan bir adım daha uzaklaşmama neden olurken ağır ağır yutkundum. *Hatta belki de ben de onunla uyuyakaldığım bankta tanışmamıştım.*

“Lavaboya gideceğim,” dedim. Sırtımı dağılan yüzüne döndüm ve adımlarım mekânın giriş kapısına doğru yöneldi. Kapının önünde bekleyen görevliye titrek bir sesle lavabonun yerini sordum. İkinci katta olduğunu söyledi. Az önceki gürültü, topuklu ayakkabılarımın çıkardığı seslerin gölgesinde kalırken ikinci kata çıktım, sola döndüm ve lavaboya girdim. Ellerimi yıkadım, buz gibi suyu boynuma çarptım.

Çakır Kağan Alicioğlu beni tanıyordu.

Tüm kalbimle emindim buna, her ne kadar zihnim böyle olmadığına kalbimi ikna etmeye çalışsa da...

Bir ihtimal, beni önceden tanıdığını düşünmüştüm ama şimdi tamamen emin olmak tuhaf hissettirmişti. Arkama bakmadan

kaçmalı mıydım yoksa gecenin sonunda onunla yüzleşmeli miydim bilmiyordum. Lavabodan çıktım, merdivenlerden indim. Yeniden aynı görevliyle karşılaştığımda, "Balkon gibi bir yer var mı burada?" diye sordum, nefes almaya ihtiyacım vardı. "Varsa oraya nasıl gidebilirim?"

"İkinci kattaki balkon açık," dediğinde adımlarım yeniden merdivenlere yöneldi. İkinci kata çıktım, bu kez sağ tarafa döndüm ve koridorun sonuna kadar yürüdüm. Balkona açılan, ahşap sürgülü kapıyı çektim ve temiz havayı içime çekerek yürümeye devam ettim. Ahşap tırabzana avcumu yaslarken hafifçe eğildim. Alkaran'ın soğuk nefesi yüzüme doğru eserken başımı ağır ağır kaldırdım, burnumdan derin bir nefes aldım ve bu sırada, ensemden hissettiğimi sıcak nefesle ürpererek arkamı döndüm.

Siyah, kar maskeli, şişme montlu, şapkalı biri bana bakıyordu.

Bir adım geri gidip kalçamı ahşap tırabzanlara yasladım. Yüzünü göremesem de karanlıkta öfkeyle parlayan gözleri irkilmem için yeterliydi. Şaşkınlıkla açılan gözlerimi cılız bedeninde gezdirirken, "Sen kimsin?" diye sordum. İnce dudakları alay dolu bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerime bakmaya devam etti. Uzun bacaklarını saran kot pantolonu çamur içindeydi. Yüzlerimizi eşitleyerek eğildi, burnuma gelen parfüm kokusu bir erkeğe ait gibi durmuyordu.

"Henüz tanışmadık," dedi tiz bir sesle. Yanılmamıştım. Karşımda, bana öfkeli bir şekilde bakan kişi kadındı. Sesi yabancıydı, tanıdık biri değildi. "Ve hiçbir zaman tanışmayacağız, biliyor musun?"

Bir elini kaldırdı, o an ağır bir tokadın yüzüme çarpılacağını anladım ve ani bir refleksle bileğini kavradım. "Derdin ne senin? Kimsin sen?" diye bağırdım. Bileğindeki elimi çektim ve iki avcumu göğsüne yaslayarak ittirdim. "Beni nereden tanıyorsun?" Çamurlu botlarıyla iz bırakarak geriye sendeledi, sağ ayağını karnıma geçirmek için kaldırdı ama bundan aniden vazgeçerek kıvrık saçlarını eline doladı. İğrenç kokan ılık nefesi yüzümde

gezinirken hızlı adımlarla mekânın taş duvarlarına doğru ilerledi, bir eşyayı çarpar gibi sırtımı duvara çarptı ve o an ağzımdan alay dolu bir kahkaha döküldü.

“Olaya bak!” dedim, kahkahalarımın arasından. “Ben seni daha tanımıyorum ama sen beni öyle iyi tanımışsın ki dert bile edinmişsin.” Saçımda duran bileğini kavradım, hafifçe eğdim ve ayağımı geriye atıp topuklu ayakkabımın sivri ucuyla karnına vurdum.

Onun da dudaklarının arasından alay dolu bir kahkaha döküldü. “Bu yalnızca bir uyarı,” dedi, bileğimi kavradı ve montundan çıkardığı bir şeyi ona engel olmama izin vermeden sırtıma batırdı. Ne olduğunu anlayamadım, vücuduma iğne batıyormuş gibi hissettim ama iğne de diyemezdim çünkü titremeye başlamıştım. Birkaç saniye içinde kollarının arasına yığılırken koltuk altlarımdan kavradı ve beni ahşap tırabzanlara doğru sürüklemeye başladı. Bilincim, bunun bir rüya olduğuna beni inandırırken ayak bileklerimden kavrayan soğuk eller gerçek olduğunu söylüyordu. Nasıl olduğunu çözemedim, vücudum havalandı ve aynı dakika içinde yüksek bir yerden düşüyormuşum hissiyle dağıldım.

O günkü gibi. O gün kurtarılmamın sebebi, bugün düşeceğim için miydi?

Yüzüstü yere çakıldım ama sırtımdan tüm vücuduma yayılan titremeden dolayı acıyı hissedemedim. Elimi yavaşça kaldırdım, biri yukarıdan ışık tuttu ve o an, bir çamur bataklığına saplandığımı fark ettim. Işık aynı hızla kaybolurken elim istemsizce çamura düştü. Zihnimde Aylin’in sesi yankılanırken gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

Abla, dedi. Bu şarkı bizim umudumuz mu?

Ablacığım, dedim. Bu şarkı bizim yalnızca umudumuz değil, yaralarımız da.

Zihnimin içinde mavi gözlü, sarı saçlı bir kız çocuğuna ait ses uğulduyordu:

“Karanlıktan gelecekler,

*Yalanlar söyleyecekler,
Sözlerinden dönecekler,
Buzdan kalpleri olacak,
Acı sözleri olacak,
Yaralayacak sanacaksın
Ama hep sen kazanacaksın.”*
*Abla, dedi, bilincim karanlığa gömülmeden hemen önce.
Hep biz kazanacağız.*

ZİNDAN VE ESİR

S. O. S. Eksik Şarkı

Aldığın kararların arkasında duramazsan ya karar alırken yürüdüğün yol ya da aldığın karar üzerine devrilir.

Yürüdüğün yol sise gömülse... Ayakların yaralansa... Yolundan döndüğün karar en ağır bedeli ödetmek için seni karanlığa alıp hatalarını da ödetmeye çalışsa yürümeye devam etmek zorundasın çünkü hayat durdurulabilen değil, yaşanandır.

Aldığım kararlar üzerime devrildiğinde henüz çok küçüktüm. Bir elimde gözü ve bacağı dikilmiş oyuncak ayı, diğer elimde kandil lamba, çocukluğum yanarken pencere karşısında kendimi izliyordum. Babam, tek gözlü ayıcığıma saldırdığı için ağlayarak binlerce kez özür dilediğimi ne zaman hatırlasam burukça gülümser ve cansız bir varlığa bile kötü davranan bir babaya sahip olmak neden benim kaderim diye sorgulardım.

Bir gün oldu, köşesini döndüğüm sokakta sorgulamayı yitirdim ve ömrümün en acı tebessümü yüzüme yayılırken kabullendim. *Babalar evlatlarının dünyadaki cenneti ya da cehennemidir.*

Siz hiç babanızın ölmesini istediniz mi? Ben istedim.

İnsan isyan edemediği kaderi kabullendiğinde buğulu gözlerle burukça gülümserdi. O gece gülümsemelerim bundan mıydı? İmtihanım babam mıydı?

O gece çok kar yağıyordu, sokak çok karanlık ve ıssızdı. Karanlıktan korkan bir kız değildim, evden de ilk kez o kadar geç bir saatte çıkmıyordum, alışkındım. Sokağın sonundaki köşede küçük, yıkık dökük bir ev vardı ve ben ne zaman kaybolmak

istesem oraya giderdim. Bir gece babam yine eve sarhoş geldi, annem bana portakal soyuyordu ve beraber dizi izliyorduk. Huzurluyduk. *O gelene ve her şeyi zehredene kadar.* Kapıyı çaldığında korkup ayıcığımıza sarılışımı hatırlıyorum ve annemin *korkma*, der gibi titreyen eliyle saçlarımı okşayışını... Odaya geldiğinde kızarık gözleri, alay dolu gülümsemesiyle ilk önce bana, daha sonra da ayıcığımıza bakmıştı. İlk önce sessiz olur ya da can acıtıcı şeyler söyler ve uyumaya gider sandım ama öyle olmadı. İki gündür bir alev gibi gözlerinde yanan ateş içtikçe de sönmedi hatta kendini kaybettiği gecelerden birine daha kapı açtı.

“Sen bu saçlarını hiç kesmiyor musun?” diye sorduğunda bacaklarım titremişti. “O ayıcığı bile benden çok seviyorsun, lan! Sana *alabilirsin*, dedim mi? Kimden izin aldın sen onu alabilmek için? Annenden mi?” Anneme döndüğünde öfkesi katlanarak gözlerinde büyümüştü. “Sen mi izin verdin almasına? *Para ver*, dediğimde *yok*, demeyi bilirsin ama!” dediğinde buğulu gözlerle anneme bakışım iz kaldı gözlerimde, ne zaman bir yerlerden düşsem aklıma gelir. Yayıldığı koltuktan doğruldu, üzerime doğru yürüdü ve hiç acımadan belime kadar uzanan kıvrıcık saçlarımı avcunun arasına aldı. “Keseceğim!” diye bağırdı. “Hiçbir şeyi bu kadar çok sevmeyeceksin! Bu hayatta hiçbir şeyi sevmeyeceksin!”

“Yapma,” dediğimi hatırlıyorum. Kız çocuklarının saçları, babaları öpsün diye yaratılmıştı, acımasızca kesilsin diye değil. Annem bir önceki gecelerde yaptığı gibi eğer bana zarar vermeye kalkarsa onu öldüreceğini söyledi ama o hiç umursamadı. İnce bileklerimden kavradı, banyoya çekti ve ilk önce tabureyi, daha sonra da beni savururcasına yere attı.

“Yapma,” dedim bir kez daha. “Baba, ne olursun yapma. Kötü bir çocuk muyum ben? Seni kızdıracak ne yaptım? Anne, ne olursun, kesmesin saçlarımı. Çok güzel benim saçlarım. Masallarda anlattığın prenseslerin saçları kadar güzel, onlarınki kadar uzun. Çirkin kız olmayayım, lütfen. Söyle, kesmesin.”

Nereden bulduğunu bilmediğim siyah makasla, taramaya kıyamadığım saçlarımı yamuk yumuk kesti. Saçlarımı omuzla-

rımdan zemine dökülürken gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. Canavarın eziyeti yalnızca iki dakika sürdü. Dizlerine yaysın da okşasın diye iki yıldır uzattığım saçlarımı, gözlerinin içine baktığım babam iki dakikada kesti. “Senin kızın olmaktan utanıyorum,” dedim ama gözü o kadar dönmüştü ki beni duymadı bile. Yalnızca bununla kalır sandım, kalmadı. Korkuyla sarıldığım ayıcığımın bacağını yırttı ve gözünün etrafına dolanan ipi sertçe yerinden çıkardı, gözü yüzüne düştü. Annem makası kavrayayım derken göğsünden duvara sertçe itilmişti ama ben o kadar çok ağlıyor ve çığlık atıyordum ki fark edememiştim. Başımı sol tarafa çevirdiğimde yerde uzandığını gördüm. Kan vardı ama azdı. Bir elimde ayıcığım, bir elimde avcumdaki saçlarım anneme doğru yürüdüğümü hatırlıyorum.

Annemin başını avuçumla okşarken donmuş gibiydim. Dakikalar içinde ne olup bittiğinin farkında değildim. En son annem benim için portakal soyuyordu. Ellerim kan değil, portakal kokuyordu. Şimdi kan kokuyordu ve saçlarım avuçlarımdaydı. Üst komşumuz Şevval teyzemi aramıştı. İki sokak aşağıdaki evinden birkaç dakika içinde gelmişti ve annemi gördüğünde dizlerinin üzerine yığılmıştı. Annem o gece ölmemişti ama bir sonraki gece ölmeyeceğinin garantisini o yaştayken bana kim verebilirdi?

Bana hangi günahın bedelini ödettiğini bilmiyordum, bilmek de istemiyordum çünkü bu dünyada en ağır bedeli, yaşamamıza sebep olanlar değil, biz çocuklar ödüyorduk. Bir ülkede savaş çıkardı. Savaşa sebep olanın evladına kan değmezken mazlum çocuklar kendi kanlarında yüzerdi. Bir eve bomba atılırdı. Cezası bomba atana değil, kardeşlerinin parçalanmış vücutlarını toplayan ve o halde mezara gömen ağabeylerle ablalara kesilirdi. Bir çocuğa tecavüz edilirdi. Tecavüz edene değil, çocuğa laf edilirdi. *Küçücük çocuğun amcasının evinde ne işi olabilir? Gitmeseydi. Çocuk istemiş, adamın hiç suçu yokmuş ki.* Evine doğru yürüyen kadın hiç tanımadığı bir adam tarafından kalbinden bıçaklanırdı. *Kadın evine neden o saatte gidiyor ki?* Kadınlar sev-

dikleri adamlar tarafından vahşice katledilirdi. *Kadın kesin aldatmıştır, erkek namusunu temizlemiştir. Kadın, erkeğine başkaldırmıştır. Kadın boşanmak istemiştir, erkeği gururuna yedirememiştir.* Kadın boşanırdı. Başka biriyle hayatını birleştirmek isterdi ama eski kocası, *çocuğuma üvey baba getiremezsin*, diyerek insanların içinde, çocuğunun gözü önünde vahşice öldürürdü. *Kadın da yeni biriyle görüşmeseymiş, şikâyet etseymiş.* Tüm deliller katili gösterirken devlet kör olurdu çünkü bu dünya güç ve çıkarların üzerine dönüyordu. Kadın hiçbir erkekle evlilik dışı beraber olamazdı; namusu onun iffetiydi, korumalıydı. Erkek istediği kadınla beraber olurdu, evleneceği zaman da el değmemiş kadın isterdi. Elini değdirdiği, gözleriyle ve ağzıyla rahatsızlık verdiği kadınların günahı neydi?

Bu dünya yalnızca kadınların ve çocukların bedel ödediği bir dünyaydı.

Sabaha karşı beş gibi yalınayak evden çıktığımda, kan kokusu sinen ellerimde on yedi sayfalık bir hikâye kitabı ve benim gibi enkaza dönen ayıcığım vardı. Islak, su kaçıran kırmızı botlarımla yürümeye devam ederken bakışlarım da sokaklar kadar ifadesizdi. Üzerime aldığım ince, annemin ördüğü yün hırkanın cebine üşüyen sol elimi gizlerken ağlamamak için dudaklarımı büzdüm. “Kısacık oldu saçlarım,” diye fısıldadım. “Çok uzundu, kısacık oldu. Kemanlı tokalarım artık saçlarımı bağlayamaz. Annem ikili balıksırtı da öremez. Çok kısa oldu saçlarım.”

Koyu renk kirpiklerimin arasından izlediğim kar taneleri esmer tenime düşerken birbirine benzemeyen diğer kar taneleri, yamuk kesilen saçlarımın arasında kayboluyordu. Başımı usulca kaldırdım. Kalbime mürekkep damlatan Yaradan’a öfkeli gözlerle bakarken, “Beni neden sevmiyor?” diye sordum. Çocuktum, ilk öğrendiğim şey merhamet olmalıydı ama ben öfkeyi ve kini biliyordum. Hayır, bilmiyordum. Babamın gözlerinde görerek ezberlemiştim. Göğsüme saplanacak olan izden habersizdim, tek izinin saçlarımda kalacağını düşünüyordum. “Her çocuğun sonsuz sevgiye ihtiyacı yok mudur Tanrı’m?” Sesim bir ayna gibi

kırıldı ama canım değil, çocukluğum yanmaya başladı. “Kızların, babaları tarafından seilmeye ihtiyacı yok mudur? Henüz dokuz yaşımdayım, çok küçük değil miyim? Tanrı’m, sana böyle seslenmeme kızıyor musun bilmiyorum ama babamın izlediği filmlerde sana böyle sesleniyorlardı. Eğer yanlış yapıyorsam babamı cezalandır.”

Usulca yürümeye devam ettim. Küçük bedenim yıkık dökük evin önünde durdu. Omzumun üzerinden etrafta biri var mı yok mu diye kontrol ettim ve eve girdim. Kandil lambamı uzun, kırık cam pencerenin köşesinden aldım, çakmakla dıştaki fitil ucu yaktım ve soğuk zemine oturdum. Yanıma ayıcığımı koydum, başını yavaşça okşadım.

“Sana bugüne kadar hiç isim vermedim,” diye mırıldandım. “İsmin ne olsun?” Birkaç saniye bekledim. “Güçlü olsun mu? Bak, seni de dövdüler ama hâlâ gülümsüyorsun.” Güldüm. “Beni bu kez dövmedi ama biliyor musun? Keşke dövseydi.” Bir elimi kaldırıp kaşımın üstünü usulca okşadım. Anneme fırlatacağı üçlü priz alnıma isabet etmişti. Kaşımdaki iz kırmızıdan mora dönerken acısının da azaldığını hatırladığımda yüzümü buruşturdum. Günden güne azalan acının yarası, soluk sarı renge dönmüş ve zamanla da kaybolmuştu.

Bir yaranın kaybolması iyileştiği anlamına gelmez. Bu cümledeyim ve size dokuzuncu yaşımı anlatıyorum.

“Güçlü, seninle bir sırrımı paylaşabilir miyim?” Sanki biri bizi duyabilirmiş gibi kulağına eğildim. “Bir gün babamı öldüreceğim.” Sertçe yutkundum. “Sen hiç babanı öldürmek istedin mi? Ben istedim.” Bakışlarımı uzun pencereye çevirdim, yamuk yumuk kesilen saçlarıma baktığımda ağlayacağım sandım ama ağlamadım. “Tanrı’m, yaşımız büyüdükçe hatalarımız da mı büyür? Eğer öyleyse beni şimdi cennetine alır mısın? Dokuz yaşımdayım ve kimseye kötü söz söylemedim. Kimsenin kalbini kırmadım, anneme ya da babama kötü davranmadım. Babamı öldürmeden beni cennetine alır mısın? Onun izlediği filmde birini öldüren insana *katil*, diye sesleniyorlardı. Kimse bana öyle

seslenmesin, ne olur.” O gece gözlerimden bir damla yaş, soğuk yanağıma izini bırakarak süzüldü ve titrek dudaklarımın arasında kayboldu. “Katil olmak istemiyorum,” dedim yalvarırcasına. “Tanrı’m, eğer bugün beni cennetine almayacaksan büyüdüğümde de katil olmama izin verme, ne olur.”

Bir süre yağan kar tanelerini izledim. Hiçbir şey düşünmeye çalışarak, babam gelmeden önce okuduğum ve yarım kalan hikâye kitabımı okudum. Ev çok soğuktu, yıkıktı döküktü ama o gece değil kalbim, saçlarım bile kırık olduğu için bu, düşüneceğim en son şeydi.

Bazen olur öyle, saçların ve kalbin çok kırıktır ve aldığın nefes ağırdır. Gözyaşların ağlamadan yanaklarından akar. Çocukluğun, akıtamadığın gözyaşlarının içinde büyür ama herkes seni mutlu bir aile tablosu çerçevesine yerleştirir.

Çerçeve elimde, iyi dinle. Bu dokuz yaşımın değil, inancından vurulan umudumun sesi.

Kandile boş bir ifadeyle bakan kız çocuğunu izlerken, “Umut,” diye fısıldadım. “Senin için çok ağır bir kelime. Ağır kelimelerin silahı yoktur. Acısı vardır, kalbe oturur ve insanı ağırlığıyla öldürür. Umut, dile de kalbe de ağır gelir ve biliyor musun? Bu gecedен sonra inandığın değil, yaralandığındır.”

Umut, diye fısıldadı. *Bu gecedен sonra inandığın değil, yaralandığındır.*

Kandili söndürdüm. Hikâye kitabımı ve Güçlü’yü alıp yıkık dökük evden çıktım. Sessiz sokakta yalnız benim adımlarım duyulurken geldiğim tarafa değil, alt sokağa giden yola döndüm. “Korkuyor musun Güçlü?” diye sordum, ellerim buz kesmişti ama gözlerimden akan yaşlar sıcacıktı. *Küçük bir kız çocuğuydum, kalbimi sevmek yerine neden yakmıştı?* “Korkma, sokaklar babamın evinden daha güvenli. Bizi burada kimse incitmez, değil mi?”

“Ahu?”

Yerimden sıçradım, omzumun üzerinden korkuyla bana seslenen kadına baktım. Emel teyzeydi. Kalp atışlarımın sesi kula-

ğıma uğuldarken, “Korkuttun beni!” dedim. Mavi mor ışıkların altında, bir elini beline yaslamış, bana bakıyordu. “Efendim.”

“Bu saatte neden dışarıdasın?”

“Sen neden dışarıdaysan,” dedim omuz silkerken. “Sahi, neden dışarıdasın, Emel teyze?” Başıyla çorba evini işaret etti. Ne yani? Fark etmeden iki sokak aşağıdaki çorba evine kadar yürümüş müydüm?

“*Evin yolunu mu kaybettin*, diye soracağım ama sen çokbilmişsin, hiç kaybeder misin?”

Dudaklarımın arasından bıkkın bir nefes bırakırken çekik gözlerinin dikkatli bir şekilde bedenimi süzdüğünü fark ettim. O beni pürdikkat izlemeye devam ederken, “Keşke kaybetseydim,” diye mırıldandım. “Biraz hava almak istedim.”

“Neden evden kaçtın?”

Kaçmak, çirkin bir kelime gibi gelmişti o an. Kaşlarımı çatarak, “Kaçmadım, biraz nefes alayım diye çıktım,” dedim. “Emel teyze, babamın yanında da *kaçmış*, dersen bu kez saçlarımı değil, bacaklarımı keser bak!”

“Ne?” dedi şaşkın bir ifadeyle. “Saçların... Seni gördüğüm-den beri dikkatlice inceliyorum ama... Ne olduğunu fark edemedim. Uzun, kıvrık saçların... Güzel saçlı kızım, nasıl kıydı saçlarına?”

“Emel teyze, sana bir kez sarılabilir miyim? Annem rahatsızdı, hiç sarılamadım. Teyzem de ağlıyordu, daha çok ağlar diye ona da sarılamadım.”

Kıvrık kirpiklerimin arasından onu izlerken, kollarını beni sarmalamak istercesine iki yana açtı. Bir saniye bile beklemeden ona doğru koştum. Hafifçe eğildi, belimi elleriyle kavrarken ben de kollarımı boynuna sardım ve sessizce ağlamaya başladım.

“Kıydı saçlarıma,” dedim. “Bir keresinde domuz Fetih saçma sakız yapıştırmıştı. Öğretmenim, Fetih’i dövecekken yanıma gelmiş, onu dövme engeli olmuştu. Yapışan sakızı çıkarırken saçlarımın bir teline bile zarar gelmesin diye yavaş ve dikkatli davranmıştı. Şimdi ben o öğretmenime, *sizin bile kıyamadığınız*

saçlarımı babam kesti, diye nasıl derim? Okula nasıl giderim?" Derin bir iç çektim. "Emel teyze, çok çirkin bir kız oldum ben. Yarın okula gittiğimde herkes bana tuhaf bakacak, o zaman ne yapacağım?"

"Çok güzelsin, güzel kızım," dedi, mekânın demir kapısını aralarken. "Aç mısın? Sana tarhana çorbası koyayım mı?"

"Emel teyze, of ama ya! Ben *saçlarım*, diyorum, ağlıyorum. Sen bana *tarhana çorbası*, diyorsun. İçmiyorum."

"Ahu, sen üzgünken bile yemek yersin ya... O yüzden dedim."

"Yemek yedikçe görüm büyüyor. Götü büyük, çirkin kız mı olacağım ben?"

"Kızım, neden şu kelimeleri diğer çocuklar gibi yumuşatarak söylemiyorsun? *Popo*, de."

Hem ağlayıp hem de gülerken, "Benimkine *popo*, denmez ama," dedim. "Ben kötü çocuk muyum?"

"Değilsin," dedi, net bir sesle. "Dila, unut babanın dediklerini. Sen onun anlattığı gibi bir çocuk değilsin."

Yıllarca dudaklarımda kanayan o soruyu kanıyla beraber ağzımdan akıttım. "O zaman beni neden hiç sevmiyor?" diye sordum.

"Güzel kızım... O adam, adam demeye bin şahit ister, pa-bucumun adamı. Kendini seviyor mu ki kızını da sevsin? Şimdi sana Çin işkencelerini anlatırım ama dua etsin, küçüksün. Ağ-lama. Ağlama, Dila."

"Ama çok çirkin oldum. Evden çıkmadan önce aynaya baktım, saçlarım çok kısa olmuş."

Mutfağın kapısına doğru yürürken, "Ah, güzel kızım benim," dedi. Ben de sakın adımlarla onu takip ediyordum. "Annenle teyzen evde olmadığını fark ederse çok merak eder. Çorbanı iç, eve götüreyim seni."

"Bu gece o eve gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. *Eğer o eve gidersem...* diye ekledim içimden. *Katil olurum.*

O kelimenin anlamını henüz yeni öğrenmiş bir çocuk katil ol-

mamalı. Hiçbir çocuk, yanlış yetiştirilen ebeveynlerinin kurbanı da katili de olmamalı.

Mutfak kapısının eşiğinde durup doldurduğu kepçedeki çorbayı, tabağa koymasını kızarık gözlerle izlemeye devam ettim. “Baban seni sever miydi?” Emel teyze, babasını yirmi üç yaşındayken kaybetmişti, annemle konuşurken öyle duymuştum.

Derin bir iç çekti. “Verdiğim cevap seni çok üzer,” dedi. Öyle yumuşak bir kalbi vardı ki konuşmadan önce her zaman zihin tartısına koyardı. Eğer tartı kalbine ağır geliyorsa susar, mantığına ağır geliyorsa ve ağır gelen düşünceler, karşısındaki insanın iyiliği içinse çekinmeden konuşurdu. Hikâyelerde her zaman mert adamlar anlatılırdı ama o, benim hikâyemdeki mert kadındı.

Burukça gülümseyip, “Bu gece yeterince üzüldüm,” diye karşılık verdim. Başını sağa çevirdi, buğulu gözleriyle bana baktı. “Çorbanı içerken anlat, lütfen.”

Çekmecenin içinden bir kaşık ve dolaptan bir bardak çıkardı, servis tepsisine koydu. Sandalyeyi çekerken o da karşımdakini çekti ve belini sandalyenin deri sırtına değil, duvara yaslayacak şekilde yan oturdu. Ekmek sepetindeki poşeti açtı, tarhana çorbasının yanına bıraktıktan sonra anlatmasını isteyip istemediğimi kontrol etmek için gözlerimin içine baktı.

“Babam beni çok severdi,” dedi yavaşça. “O kadar çok severdi ki dünyadaki en güzel kızmışım gibi hissettirirdi.”

“Sana oyuncaklar alır mıydı?”

“Her zaman alacak durumu olmadığı için ihtiyacım olanlar dışında bir şey istemezdim ama tabii ki her çocuk gibi oyuncaklarım oldu.”

“Baban onları kırdı mı peki?”

Göz ucuyla masanın üzerinde duran Güçlü’ye baktı. “Ayıcığını bu hale o mu getirdi?” diye sordu.

Tarhana çorbasını yudumlarken, “Evet,” diye yanıtladım. “Bu hayatta hiçbir şeyi çok sevmemeliymişim. Sevmek kötü bir şey mi?”

“Ayıcığını bana bırak, güzelce dikeyim. Dikersem eskisi gibi olur.” Gözlerini ayıcığımdan ayırdı, dudakları yukarı doğru derin bir gülümsemeyle kıvrılırken yumuşacık ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Sevmek çok güzeldir, güzel kızım.”

Eğer yirmi üç yaşındayken karşısına oturmuş olsaydım ona inanmazdım. Dikişlerin izleri geçmez. Bazı yaralar dikiş tutmaz. İnsan kalbi yırtıldığında dikilecek bir bez parçasından ibaret değil, derdim.

“Ama önemli olan sevginin dozunu ayarlayabilmek, tıpkı ilaç gibi.” Ekmek sepetine uzandı ve bir ekmek daha çıkarıp servis tepsisine bıraktı. “Her ilacının fazlası zehirdir. İnsanları çok sevmek değil, güzel sevmek önemlidir. Ahu, eğer beni bir abla, bir teyze gibi görüyorsan... İyi dinle. Çok küçüksün ama sorduğun soruların ağırlığı yaşından büyük. Büyüdüğünde sevgiye düşman biri olmandan korkuyorum.”

Emel teyze, gelecekte dönüşeceğim insanı görür gibi bana bakarken her şeyden habersiz tarhana çorbamı içmeye devam ettim. Ona *düşman olacağım*, demedim ama *olmayacağım* da demedim. O gece tek düşündüğüm şey saçlarımdı. Ayıcığımdı. Tarhana çorbasını bitirdikten sonra, “Ellerine sağlık,” diye mırıldandım. “Babam uyanmadan eve gitsem iyi olur.”

“Her gece evden çıkıp nereye gidiyorsun?” Tereddütle dudaklarımı dişledim. “Ahu!” dedi endişeyle. “Sakın bana o terk edilmiş eve gittiğini söyleme!”

“Orası bahsedildiği gibi tehlikeli bir yer değil,” dedim. “Kötü canavarlar yok.”

“İnsanlar canavarlardan da korkunç,” dedi. “Bir daha oraya gitme.” Ona bakışımdan bir daha gideceğimi çıkarmış olmalıydı ki, “Buraya gel,” dedi. “Sana burada kimse zarar veremez.”

“Ama olmaz,” diye mırıldandım. “Ben gürültüden kaçıyorum, burası bazı geceler çok kalabalık oluyor.”

“O zaman yukarıdaki mavi, kırmızı ışıklı terasa geç,” diye mırıldandı. “Orada kullandığımız malzemeler var. Eğer istersen oraya salıncak da kurarım.”

“Yataklı salıncak kurar mısın? O zaman olur.”

“Yataklı salıncak kurarım,” dedi. “Yediysen kalkalım mı?” Başımı salladım, peçeteyle ağzımı sildim ve kuruyan boğazımı suyla ıslattıktan sonra oturduğum sandalyeden kalktım. “Ayıcığın benimle kalsın, yarın okul dönüşünde alırsın.”

“Teşekkür ederim.”

Burukça gülümsedi, hafifçe eğildi ve saçlarımı sevdi. “Yarın sabah okula gitmeden Birgül ablana gider, saçlarını düzelttiririz.”

Bana doğru uzattığı elini kavrarken, “Daha da kısalır mı?” diye sordum.

“Hayır, güzel kızım.” Mekânın kapısını kilitledi, birkaç adım atmıştı ki bana ayarlayacağı yeri gösterdi. “Bak, bu merdivenlerden terasa çıkacaksın. Terasa gitmek istemezsen arka bahçe de var ama orası soğuk oluyor.”

Güçlkle yutkundum, soğuk problem değildi. *Artık değildi.* “Yataklı salıncak kurarsan terasa çıkarım.” Göz ucuyla kısacık kalan saçlarıma baktım. “Saçlarımı çok özleyeceğim.”

“Bir daha uzayacak,” dedi yürürken. “Üzülme, tamam mı?”

“Birazcık üzüldüm,” diye mırıldandım. “Ama geçecek, değil mi?”

“Biraz üzer ama hep geçer. Eve gittiğinde güzelce uyu, tamam mı? Sabah seni mekânın önünde bekliyor olacağım.”

Beraber eve doğru yürümeye devam ederken başımı yavaşça kaldırdım ve apartman binasının önünde volta atan babamı gördüm. Emel teyze, yürürken başı eğik olduğu için babamı görmedi. Korku, ayaklarımın değdiği zeminde parçalanırken adım atmaya cesaret gösteremedim. Avcumun içindeki eli bırakmadan olduğum yere bir çivi gibi çakıldım. Emel teyze, bir adım attı ama durduğumu fark ettiğinde başını usulca kaldırdı ve ilk önce bana, daha sonra da bakışlarımın kilitlendiği yere baktı.

“Korkma,” dedi buz gibi bir ses tonuyla. “Sana dokunamaz.”

“Ya sana bir şey yaparsa?” diye sordum fısıltıyla. “Ne olur, bari sana zarar vermesin.”

“Başka kime zarar verdi?” Ağır ağır yutkundum. *O anı söy-*

leyemezdim. O anı kimseye söyleyemezdim. Dudaklarıma vurduğum sessizliğin üzerine bir çığ gibi düşen öfkeli sesin sahibi, bize doğru yürümeye başladığında Emel teyze, “Sakın arkama saklanma,” dedi. “Ondan korktuğumuzu sanmasın.”

Göremeyeceğini de bilsem de yavaşça başımı salladım. Babam öfkeyle parlayan gözlerle bize bakmaya devam ederken, “Sen benim başıma bela mı olacaksın?” diye sessizce sordu. Sessiz olmasının tek bir nedeni vardı, o da kimseye belli etmeden beni eve götürmek istemesiydi. Babam için elâlemin düşünceleri herkesten önce gelirdi. “Ne bok yiyorsun sen bu saatte?” Göz ucuyla yamuk yumuk olan saçlarıma baktı. “Geri zekâlı, saçlarını mı kestir sen?”

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Sahi ya, saçlarım... Taramaya bile kıyamadığım saçlarım. Buğulu gözlerle babamı izlerken, “Sen kestir,” dedim. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun gerçekten? Sana *baba*, demeye utanıyorum!”

“Düzgün konuş, Ahu!” diye yükseltti sesini ama sonra ne yaptığını fark ettiğinde sakinleşmek için derin derin nefes alıp verdi. “Neredeydin? Saatin beş olduğundan haberin var mı? Delirtecek misin sen beni?”

“Ne bu çok ilgili baba tavırların?” Emel teyze’nin sesi de bakışları gibi öfkeliydi. “Leş gibi içki kokuyorsun! Kendini zehirlediğin yetmiyormuş gibi bir de etrafındakileri zehirliyorsun. Nasıl kıydın bu kızın saçlarına, bok herif!”

“Emel teyze, düzgün konuş bak.”

“Düzgün konuşulacak adam mısın sen? Gücün anca bu sebiye mi yetti? Bana da mı vuracaksın? Hadi vur, vur da seni bu mahallenin girişine gömsünler!”

“Kimsenin saçını kesmedim,” dedi, gözlerini benden kaçırdığında hatırladığını anladım. “Hadi, Ahu, geç eve. Kızmayacağım. Tamam mı?”

“Eğer yarın sabah Ahu sapasağlam yanıma gelmezse...”

“Gelmezse?” diye sordu babam kaşlarını çatarken. “Ne yaparsın?”

Emel teyze öfkeyle güldü. “O zaman görürsün, bok herif.” Gözleri yeniden beni bulduğunda bakışları yumuşamıştı. “Hadi, güzel kızım, eve çık. Güzelce uyu.”

Başımı sallarken elimi elinin arasından usulca çektim ve demir kapıya doğru yürümeye başladım. Dış kapıyı ince telle açtım, kısa bir an durdum ve onlara baktım.

“Ben yapmadım,” diye reddetti babam bir kez daha. “Küçük çocuğa inanırlar mı? Elinden geleni ardına koyma! Git, kime ne anlatıyorsan anlat!”

“Sırtını yasladığın milletvekillerinc çok güvenme,” dedi Emel teyze. “En ufak ters bir hareketinde ayağını kaydırır, farkına bile varmazsın.”

O gece bir karar vermiştim. Babamı asla affetmeyecek, bana ve anneme yaptıklarını zamanı geldiğinde bin misliyle ödetecektim. Verdiğim karar ya sonum ya da sonun başlangıcı olacaktı.

Bazı kararların ve yolların dönüşü olmazdı. Dönüşü olmayan bir yolun ve kararın ortasında dokuz yaşında bir çocuktum. Babamdan kalan, dikiş tutmayan yaralara kimsenin dokunmasına izin vermeyecektim.

Acı ağır ağır vücudumda gezinirken, “Kesmesin saçlarımı,” diye fısıldadım. “Anne, ne olursun söyle, kesmesin saçlarımı.”

Ağzımdan bir sıvı döküldü. İlk başlarda ne olduğunu anlamasam da kan tadını aldığımda bir film şeridi gibi dakikalar önce yaşadığım an gözlerimden geçti. Zihnimde uğuldayan sesler daha da arttı, dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldüğünde bana ne olduğunu hatırladım.

Siyah kar maskeli, şişme montlu biri beni hava almak için çıktığım ikinci katın balkonundan aşağı atmıştı.

Tiz sesi yeniden kulağıma uğuldadığında sesi daha netti. “Bu yalnızca bir uyarı,” dedikten hemen sonra cebinden çıkardığı şey sayesinde belimden tüm vücuduma etkisi derin bir elektrik yayılmıştı. Ne kadar süre geçti, bilmiyordum. Hissettiğim tek şey acıydı, burnumda ve sağ bacağımda yoğun bir acı hissediyor-

dum. Gözlerimi yummadan hemen önce beyaz bir ışığın yüzüme tutulduğunu hatırladım, hemen ardından ellerimin çamura saplandığını... Bir elimi yavaşça kaldırdım, gözlerimi usulca açtım ama fark yoktu. Elimle zemini yokladım, kirli suyun içinde derinleşen bataklığa mı saplanmıştım?

Lise üçüncü sınıfta, pencere kenarının en arka sırasında kitap okuyordum. *İnsan zifiri karanlıkta hiçbir şey görmez, sadece sezgileriyle hareket edermiş*, diye bir cümlenin altını çizdiğimi hatırlıyorum. Kitapların altını çizmeye kıyamayanlardan biri olmama rağmen o gün tuhaf bir his bana o cümlenin altını çizdirmişti.

Zifiri bir karanlığın koynunda, bataklığın içinde yalnızca sezgilerim vardı. Sol bacağıma asılmayı düşünürken yüzüstü çakıldığım zeminden yan bir şekilde doğruldum, yavaşça doğrulmama rağmen dudaklarımın arasından titrek ve acı dolu bir inilti döküldü. Tüm gücümü sol dirseğime ve diğerine göre daha az ağrıyan bacağıma verip yerden yavaşça kalktım. Gücümü so-lumdan alırken sağ ayağımı yavaşça yere bastım ama bu birkaç saniye sürdü. Dudaklarımdan birkaç kez daha art arda acı dolu inilti döküldü. Korkunç bir baş ağrısıyla kıvranmak üzereydim ama bunu düşünmek yerine sol ayağımı ileriye doğru götürdüm, yalnızca sezgilerimle hareket ederek birkaç adım attım.

Sağ ayağımı çok fazla kullanamıyordum, bunun yanı sıra burnumdan da nefes alamıyordum ve tuhaf olan şuydu ki burnumdan ağzıma doğru ılık bir sıvının aktığını hissediyordum. Burnum mu kanıyordu? Kontrol edecektim ama kollarımı kaldıracak gücüm yoktu, bu yüzden yalnızca yürümeye devam ettim. Kaç dakika geçti, bilmiyorum ama ağır ağır ilerlediğimin farkındaydım. Bir taş sanki soluk boruma oturmuştu, konuşsam göğüs kafesim parçalanacaktı.

Birkaç saniye olduğum yerde durdum. “Bir ses yok mu?” dedim, kırık bir ses tonuyla. Sonra bekledim. Bir tık daha gür bir sesle, “Hiç ses yok mu?” diye devam ettim. Hep böyle olmaz mıydı? Aşk romanlarında, dizilerde ya da filmlerde... Esas kız, karanlığa fısıldardı ve esas oğlan onu duyardı. Hangimiz yanlış

hikâyedeyiz ve figüranken kendimizi başrol sanıyoruz? Hangimiz başrolü olmayı hak ettiğimiz aşk hikâyelerinde, adı bile geçmeyen kişiyiz? *Eğer sesimi duyarsan söz veriyorum, sana inanacağım. Hikâyenin esas kızı olduğuma inanacağım.*

Birkaç saniye bekledim. Ağrıyan yerlerim ağrıımıyormuş gibi davranmaya devam edip psikolojimi rahatlatmaya çalışıyordum ama çok zordu. Sağ ayakkabımın topuğu kırılmıştı, diğerinin de sanırım bandı kopmuştu çünkü bileğimi sarmıyordu. “Kağan,” dedim, çaresiz bir ses tonuyla. “Eğer sesimi duyarsan söz veriyorum, inanacağım.” Ağır ağır yutkunduktan sonra birkaç kez, art arda ismini dudaklarımın arasında ezdim. “Kağan!” Gözlerimden bir damla yaş aktı. “Lütfen, duy sesimi.”

Kendimi yirmi üç yaşında darbe görmüş, öldürücü bir hastalıkla savaşıırken günlerce eve hapsolmuş ve psikolojik olarak çökmüş biri kadar yorgun ve aldığı soluk kadar yaşlı hissediyordum.

“Bir an olsun inanmıştım,” dedim, ağlamamak için çenemi sıkarken. “Ama yine yanılmadım ve bu benim sana karanlıkta fısıldadığım ilk itirafım, biliyor musun? İlk kez yanılmak istedim.”

Gücüm vardı ama ayakta durmama yetecek kadar değil de dizlerimin üzerine çöküp bekleyecek kadardı. *Neyi*, diye sordum kendime. Ölümü mü yoksa kurtarılmayı mı? “Kimseden medet ummayacağım,” dedim çaresizce. “Ben kendi kendime de yeterim, hep yettim. Bana öğretilen ilk şey soğukkanlılıktı. Yine kalırım, hem soğukta hem de yalnız başıma.”

Kendimle girdiğim savaşta yine kendime yenilirken ilk önce dizimi, daha sonra da sızlamaya devam eden ayağımı büktüm. Bacak sızıma bel ağrısı da karıştığı için dizlerimin üzerinde duramadan yere yığıldım. “Bu kadar kolay olmayacağını biliyordun, Ahu Dila.” Ağır ağır yutkundum. “Beni bu hale getiren her kimse, cehennemin dibinde de olsa bulacağım. Dağ başı mı burası? Oldu o zaman, canımızı sıkan ilk insanı öldürelim. Sorduklarında da *canımı sıkıldı, ikinci kattan aşağı attım*, deriz. Bir manyakla daha mücadele edecek gücüm yok sanırdım ama sen

kaşındın.” Dudaklarımın arasından cılız bir kahkaha döküldü. “Kar maskeli, siyah montlu... Gölge’ye söylersem bulur belki. Neyse. İlk önce yokluğumu fark etsin de... Beni bu hale getireni sonra bulur. Neden yokluğumu fark etmedin ki?” Yerimden yavaşça doğrulurken konuşmaya devam ettim. “Fazla dram kasmaya gerek yok, kalk ayağa, Ahu Dila.”

Ayağa kalktığımda çok şiddetli bir ağrı yayıldı. Dizlerimin üzerine çökmemek için kendimle bir savaşa girerken bir damla gözyaşım titreyen çeneme devrildi ve o an, karanlığı cılız ışığıyla kıran bir ışık yandı. “Burada!” dedi yabancı bir ses. “Haber verin, ormanlık alanda.”

“Yürümeme yardımcı ol,” dedim güçlkle. “Kimin adamısın sen? Gölge’nin mi?”

“Evet,” dedi. “Siz... Bunu nasıl?”

“Oradan baktığında nasıl göründüğümü bilmiyorum ama bir an önce yürümeme yardım etmen gerek. Gölge’nin yanına gideceğiz.”

“Bu halde mi?” diye sordu. Ne bitmez soruları vardı, ağrıdan kıvrandığımın farkında mıydı?

“Bu halimi ben de çok beğenemedim ama işte şartlar,” diye karşılık verdim. Bir eli belime kaydı, beni yavaşça yerden kaldırdı ve kolumu boynuna sardı. Gücümü omzuna vererek yürümeye başladım. Bana oldukça uzun gelen bir zaman diliminde merdivenlere ulaştığımızda, “Bu merdivenleri çıkmam çok zor olacak,” diye fısıldadım. “Birkaç saniye dinleneceğim.” Bana deliymişim gibi bakmaya devam etmesine aldırmadan soluklanmaya başladım.

Merdivenlerden zorlukla çıktım, salon kapısından içeri girdiğim an şaşkınlık nidaları tanımadığım insanların dudaklarından dökülürken onlara bakmadım. Beyaz at heykelini geçtik, kırmızı suların aktığı denizkızı heykelinin önüne geldiğimde yavaşladım. Uğultular daha da artmaya başlamıştı.

“Ne olmuş?” dedi birisi. “Az önce davette gördüm ben kızı, nasıl bu hale gelmiş?” diye söze girdi diğeri. “Burnu kanıyor, ambulans çağırın!”

“Ambulansa gerek olmadığını söyle,” dedim yavaşça. “Sana ne söylüyorsam onu yap!”

“Ambulans yok!” dedi gür bir sesle. “Polis yok! Küçük bir işimiz var, halledip gideceğiz!”

Kapıdan girerken kolumu yabancı omuzdan çektim, sanki herkes bunu bekliyormuş gibi derin bir sessizlik giyindi. Mekân-da birbirini takip eden keman ve piyano sesleri kesildiğinde kanlı ve çamurlu elimi kaldırdım ve gözlerimin önüne düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bu sırada Çakır, öfkeli bir şekilde bana doğru yürüyordu. Öfkesinin bana değil, beni buraya kadar bu halde getirene olduğunu biliyordum.

“Ezberleri bozduğum için özür dilerim,” dedim. “Filmlerde, romanlarda, izlediğiniz dizilerde esas kızın başına çok kötü bir şey gelir ve esas oğlan onu kurtarmak için hazırdır. Büyü gibi...” Başım dönüyordu. Bir an yere yığılacakmış gibi sarsıldım ama sonra hemen toparladım. Burnumdan dudaklarıma akan kanı elimin tersiyle nazikçe silerken konuşmaya devam ettim. “Kısa bir an ben de öyle olacağına inanmıştım ama unuttuğum bir şey var. Bu ne bir roman ne de bir film... Gerçek hayat. Bugün, yalnızca eşlik etmek için geldiğim bu yerde, dakikalar önce ikinci kattan aşağı itildim.” Gözlerimi ölü sarılığı sinen yüzlerde gezdirdim, herkesin gözü benim üzerimdeydi. “İtmek, biraz hafif oldu. Yaka paça aşağı atıldım ve hemen öncesinde, sanıyorum ki elektronik şokla uyuşturuldu. Yalnızca saniyeler sürdü. Neden size anlatıyorum, biliyor musunuz? Bana bunu aranızdan biri yaptı.” Herkes kısa bir süreliğine göz ucuyla birbirine baktı. “Beni aşağı iten bir kadındı. Pahalı kıyafete, ucuz bir karakter sığdırarak aranızda karıştı. Nereden mi biliyorum? Katil, işini her zaman garantiye almak ister.”

Çakır bana doğru yaklaşmaya başladığında elimi usulca kaldırdım ve onu durdurdum. Ağlamamak için derin bir nefes aldım, birkaç saniye bekledim.

“Bunu bana yapanı bulacağım.” Birkaç saniye sessiz kaldım. Ellerim artık parfüm değil, kan kokuyordu. Göz ucuyla Çakır’a

baktım, acı çeker gibi beni izliyor ve ona *gel*, dediğim an kollarını bana sarmayı bekliyordu. Ağrıyan ve çamura bulanık dizlerim zemine değmek üzereyken soğuk bir el ilk önce belimi, daha sonra da elimi kavradı. Kokusu burnuma dolarken, “Böyle olacağını biliyordum,” dedim. *Hikâyenin esas kızı olmadığımı biliyordum*. Yüzüm dağılmıştı ama sesim hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu.

“Nasıl?” diye mırıldandı afallamış bir sesle. “Nasıl bu hale...”

“Buradan çıktıktan sonra konuşsak olmaz mı?”

“Burnun kanıyor,” dedi, titrek bir ses tonuyla. Yüz hatlarına yerleşen donuk ifade kaşlarımı çatmama sebep oldu. “Yüzün, ellerin, elbisen, boynun... Hep kan olmuş, Ahu Dila.”

Bakışları ve ses tonu öyle tuhaftı ki. “Korkma,” dedim mırıltıyla. “Çakır, bu soruyu senin bana sorman gerekiyordu ama tanıştığımızdan beri hiçbir şey olması gerektiği gibi ilerlemediği için ben soracağım. İyi misin? Bayılacak gibi duran ben değilim de sanki sensin. Yüzün kireç gibi.”

Ağır ağır yutkundu, birkaç kez gözlerini açıp kapadı. “Yapmadın,” dedi. “Elin, yüzün kanlı değil. Kan değil, kan yok.” *Kendine bir kez daha zarar vermedin. Söz vermiştin, hatırlamasan bile sözlerini tutarsın sen*. Bir eli yavaşça belimi sardı, bacaklarımı kavradı ve saniyeler içinde kucağına aldı. Mekândan hızlıca çıktı, merdivenlerden indi. Başımı hafifçe çevirdiğimde beş arabanın da farlarının yandığını fark ettim. “Arka taraf balkon ve bahçe kullanıma kapalı,” dedi katı bir sesle. “Dila, duygularımı kontrol etmeye çalıştığım için böyleyim. Eğer soğukkanlı davranamazsam buradaki herkesi...” Bir bıçak gibi keskin sözlerini yuttu ve adımlarını hızlandırdı. Birkaç dakika sonra daha iyi olduğunu düşündüğünde, “Bebeğim, iyi misin?” diye sordu. “Bilincin yerinde mi? Konuşabilecek durumda mısınız?”

Yumuşak bir sesle, “İyi olduğum şüpheli ve konuşabilecek durumdaydım,” diye karşılık verdim. “Ta ki sen bana *bebeğim*, diyene kadar.”

“Güzel taktik,” dedi yavaşça. “Zihnimi böyle dağıtırsan beni yerlerden toplarsın, diyeyim.”

“Lütfen bir süre birbirimizi yerlerden toplamayalım.” Dudaklarım yukarı doğru kırık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beni bulamamaktan çok korktun mu bilinçli serseri?”

“Arabaya geçelim, anlatacağım,” dedi mırıltıyla. Yürümeye devam ederken araba farlarından dördü kapandı. Çakır’ın adamları olduğunu düşündüğüm kişiler araçlara geçtiler ve saniyeler içinde, bir araba hariç dördü de gözlerimin önünden kayboldu.

Faysal Çıra, merdivenlerden endişeyle inerken, “Kimse ismini bilmeyecek,” dedi Çakır. “Yeterince kargaşa yarattık, kimse daha fazla şüphelenmeden içeri geç.”

“Ahu Dila, iyi misin? Çakır, ambulans çağıralım. Yüzü çok kötü görünüyor.”

“Ambulanstan daha hızlı olacağım,” dedi ağır ağır yutkunurken. “İhtiyar, bensiz devam edebilecek misin?”

“Başka şansım yok gibi ama...” diye karşılık verdi. “Çakır, bana kızmazsan bir şey diyeceğim. Yangını ertelemeliyiz.” Ne yangınından bahsediyordu? “İçerideki insanları birkaç şerefsiz yüzünden riske atamam. Sen olmazsan olmaz.”

“Tamam,” diye kabullendi. “Bir hafta sonrasına bir şey buluruz. Millet davet olsun da dedikodu çarkı döndürelim diye dört gözle bekliyor, yine gelirler. Dediğim gibi sakın ol ve hiçbir şey olmamış gibi keyfine bak. Bir de... Az önceki olanlar... Basına servis edilmemeli. Anlıyorsun, değil mi?”

“O iş bende. Endişelenme,” diye yanıtladı Faysal Çıra.

“Uykum geliyor,” diye fısıldadım. “Bu normal mi?”

“Artık gitmeliyiz,” dedi bıkkın bir nefes bırakırken. “Daha fazla vakit kaybedemeyiz.” Çakır, beni sarsmamaya dikkat ederek araca bindi. “Uyumayacaksın,” dedi net bir sesle. “Uykuyu sevmezsin, Dila.”

Evet, sevmezdim. “Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun,” diye mırıldandım. “Bunu da mı Özgür söyledi?”

“Evet,” dedi umursamaz ses tonuyla. “Nasıl oldu? Anlatacak durumda mısın? Dila, elimin altındasın ve ben bir şeyleri devirerek yürümek için zor duruyorum.”

“Neden bana kıyamıyorsun?” dedim yorgun bir sesle. “Gözlerine bomboş bir ifadeyle bakarken bile bana kıyamıyorsun, neden?”

“Sana nasıl kıyabilirim?” diye sordu, sesi titriyordu. “Şu haline bak... Yüzün, ellerin, elbisen, boynun... Kan ve çamur içinde. Sana bu haldeyken nasıl kıyabilirim?”

“Sen bana hiç kıyamıyorsun ki.” Kanlı elimi kaldırdım, avcumu usulca yanağına yasladım. “Sana nasıl güveneceğim ben? Hiçbir suçun yok ama doğduğumdan beri yaşadığım her şeyin cezasını sana keseceğim. Öyle bir adam değilsin belki ama korkuyorum, ya yanılırsam?”

Yanağına yasladığım avcumu öperken, “Sana büyük sözler vermeyeceğim,” dedi. “Büyük sözler, sekiz kere öptüğüm köprücük kemiğindeki anlamın altında ezilir. Tamam, güvenme bana ama...”

“Ama ne?”

“Gitme.”

“Gideceğimi biliyorsun,” derken göğsümün üzerine kelimelerin ağırlığı oturdu. “Hiç kimse sonsuza kadar bir roman sayfasının arasında, aynı sayfada kalamaz. Hayat akıyor, bir sonraki sayfayı çevirdiğinde gitmem gerekiyorsa kalmayacağım.”

“Yakarım,” dedi. “Eğer gidecek olursan o sayfayı yakarım, Dila.”

“Sen yaksan da ben o sayfada gitmiş olacağım. O sayfada yaşananları sevmedin diye yırttın diyelim, gerçeği nasıl görmezlikten geleceksin? Eğer bugün beni yanında getirmeseydin, hâlâ orada olacaktın ve ne anlama geldiğini bilmediğim yangını başlatacaktın. Günler önce söylediğim gibi... Ben sana yalnızca felaket olurum.” *Ona güvenmediğimden bahsediyordum ama yangını sorgulamıyordum. Sanki kimseye zarar vermeyeceğinden emindim.*

Birkaç saniye bekledi. O aralıkta konuyu değiştirmek için bir şeyler düşündüğüne emindim. “Burnundaki ağrı çok fazla mı? Öpeyim mi burnundan? Fiziksel olarak değil belki ama psikolojik olarak rahatlatır. Alayım mı acını dudaklarıma?” diye sordu

dişlerinin arasından. Kalbimin tam ortasından, göğsüme doğru sızan ve hissettiğim tüm fiziksel acıları kısa bir an da olsa unutturmuş his iç çekmemi neden oldu.

“Ağrım çok fazla,” demem onun için yeterliydi. Hafifçe eğildi, dudaklarını usulca burnuma yasladı ve tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

“En son lavaboya gidiyordun... Orada ne oldu?”

“Lavaboya gittim ama son konuştuklarımızı sindirebilmem için hava almaya ihtiyacım vardı. Çalışan kişinin yüzünü tam hatırlamıyorum ama görsem tanırım. Hava alabileceğim bir balkon olup olmadığını sordum, o da bana ikinci kattaki balkonu tarif etti.”

“Orası bu gece kullanılmayacaktı,” dedi gergin bir tavırla.

“Nereden biliyorsun?”

“Yangınla alakalı bir durumdu,” dedi yalnızca.

Gözkapaklarıma avuçlarını bastıran uyku yüzünden üzerinde duramadım. “Uykum var,” diye homurdandım. “Uyumak istiyorum.”

“Uyumaman için ne yapabilirim? Az yolumuz kaldı, biraz daha dayan.”

“Beni ne zaman gördüğünden bahsedebilirsin.” Yüz hatlarına dağılan şaşkınlık yalnızca birkaç saniye sürdü. Boş bir ifadeyi yüzüne dikerken gözlerini gözlerimden kaçırdı ve boğazını temizledi.

“Sen beni ilk nerede gördüysen ben de seni orada gördüm,” diye yanıtladı, tekdüze ses tonuyla. “Ayrıca 11.22.63 dizisi benim izleyeceğim bir tür. Yanıldın.”

“Bankta gördüğün an birdenbire hissetmeye mi başladın? Çakır, beni kandırma.”

“Bu konuda sessizliğimi koruyacağım çünkü sana yalan söylemek istemiyorum,” diye karşılık verdi. “Beni yalan söylemek zorunda bırakma.”

“Bu işin peşini bırakmayacağım, bilmelisin.”

Bir eli belime kayd ve beni göğsüne doğru çekti. “Saçların

çok güzel,” dedi zihnimi karıştırmak için. Hafifçe kulağıma doğru eğildi, sıcak nefesi enseme dökülürken konuşmaya devam etti. “Eğer uyumazsan saçlarına iltifat etmeye devam edeceğim.”

“Biliyor musun? Bu hayatta yalnızca bir insan bana bu cümleyi kursun istedim.” *Baba, sen çocukluğuma vurulan en ağır darbesin.* “O kadar çirkin olduğuma inandırıldım ki şimdi sen böyle söyleyince... Kalbimdeki ölü serçeler sessiz kalıyor.”

“Kıvırcıkların çok güzel, benim güzel Serçe’m.” Boşta kalan eli saçlarıma kayarken başımı yavaşça kaldırdım ve gözlerini yakaladım. “Ağlama, ne olursun,” dedi. O söyleyene kadar ağladığının farkında bile değildim.

“Her çocuk gibi iyi anılara sahip olmaya hakkım yok muydu?” Burukça gülümsedim. “Benim sana bu gece ikinci itirafım... Bundan yıllar önce, dokuz yaşındaki bir kız çocuğu yalvarırcasına *büyüdüğümde katil olmama izin verme*, dedi Tanrı’ya. Beni değil, o gece dokuz yaşındaki bir kızı kurtardın. Ansızın hayatıma dahil oluşunu hiçbir yere, ta ki bu geceye kadar koymıyordum ama şimdi koyabiliyorum. Ben seninle o bankta ya da... Beni nerede gördüğünü asla bilemeyeceğim yerde tanışmaya mecburdum.”

Yavaşça uykuya çekilirken yüzüme doğru eğildi. *Özür dilerim*, der gibi ona bakarken bir elim yanağından kaydı ve karnımın üzerine düştü.

GÖLGE'NİN VEDASI

*Daughter - Youth**Yazardan...*

Genç adam, dudaklarının arasından titrek bir nefes bırakırken, “O geceki gibiydi,” diye mırıldandı. “Kollarımın arasındaydı. Yüzü, elleri ve elbisesi kanlıydı. Sanki o geceyi yeniden yaşadım. O gece zihnimde yeniden canlanırken kollarımın arasındaydı ve seni tanımaya mecburdum çünkü *beni değil, dokuz yaşındaki kız çocuğunu kurtardın*, dedi. Gözlerinin içine bakarak *bu seni ilk kurtarışım değil*, demek istedim ama hiçbir şey diyemedim.” Kirpiklerinin arasından ona bakmaya devam eden kadını izlerken ağır ağır yutkundu. “Ya ölseydi?” diye sordu. “Ya benim yüzümden ölseydi?”

Sarı saçlı, çekik gözlü, omuzları geniş kadın, “Karşısına çıkmak senin tercihindir,” diye karşılık verdi. “Karşısına çıktığında kendinle beraber tüm tehlikeleri götüreceğinin de farkındaydın.”

“O gece isteyerek karşısına çıkmadım, sana bunu daha kaç kez anlatacağım?”

“Neden sana inanmıyorum acaba?”

“İnansan iyi edersin çünkü sabrım sınırdır,” dedi adam, gözlerini öfkeyle yumarken. Birkaç saniye bekledi, sakinleşmek için art arda burnundan nefes alıp verdi. Öfkeyle yumduğu gözlerini sakince açarken, “O gece ilk kez yanına o kadar yaklaştım,” dedi. “Durduramadım kendimi, yüzüne aylar sonra yakından bakmak istedim. Zihnim tamamen onunla doluydu, bir yanım deli gibi

korkarken diğer yanım aynı deli cesaretle yaklaşmamı söyledi. Hepsinde çok dalgındı ama... O gün başka bir şey oldu, bir tuhaflık vardı.”

“Tuhaflığın nedenini ona sordun mu?”

“Ne salak salak sorular soruyorsun bugün,” diye tersledi adam. “*Seni kollarımın arasında kanlı elbisenle sardıktan sonraki gün takip etmeye ve ettirmeye başladım. Aylarca uzaktan izledim, kendime engel olamadım, dalgın bir insan olduğun için beni fark etmezsin sanıp ilk kez o kadar yaklaştım ve bambaşka bir şeyle karşılaştım. Neden sence,* diye mi soracaktım? O gün Özgür’ün bile bilmediği bir yanıyla tanıştım.”

Kavruk yüzlü kadın ne diyeceğini bilemiyormuş gibi adama bakmaya devam ederken bir elini hastane önlüğünün cebine kaydırды. “Burnu kırılmış, sağ bacağı hasar görmüş, sağ elinde bir parmağı ezilmiş. En az on gün üzerine basamaz. Kemiklerinde ezilme var ama çok şükür ki kırık yok. Ahu’yu ikinci kattan atan kadın her kimse ölmesini istememiş ki sert betona doğru değil de bataklığın olduğu tarafa atmış. Bu bir uyarıydı, biliyorsun, değil mi?”

“Uyarısını siktiğim,” dedi öfkeyle. “O kadını ve ona yardım edenleri ne olursa olsun bulacağım. Aklımda bir isim var ama... Dur bakalım. Davet bitti. Adamlarım, çalışanlar ayrıldıktan sonra mekânla ilgilenecek.” Oturduğu sandalyeden doğruldu. “*Sağ elinde bir parmağı ezilmiş,* dedin. Hareket ettirdiğinde çok acıyacaksa tahtayla sabitleyelim.”

“Beni yanlış anlamazsan bir şey soracağım.” Genç adam tek kaşını sorguyla kaldırarak sarışın kadına bakmaya devam etti. “Böylesine bir tutkuyla bağlanman normal mi? Demek istemeye çalıştığım şey... Hiçbir karşılık beklemeden nasıl?”

“Aşkın normal olduğunu hiçbir kitap yazmaz,” diye karşılık verdi adam. “Yirmi dokuz yaşında bir adamım ve ilk kez böyle hissediyorum. Hep anlatırlardı ama başıma geleceğini düşünmezdim. Karşımdaki insanın muhatabı değilken bile hissettiğim duygular beni öldürecekmiş gibiydi. Şimdi çok az da olsa anlı-

yor, düşünüyor, *peşini bırakmam*, diyor ve çok daha fazlasını hissediyorum. Ters bir denklem... Ona yaklaştığımda azalır sandım ama daha da arttı. Bir gün bırakacak. Gözlerinde görüyorum. Bak, nasıl anlatmalıyım, bilmiyorum ama... Dila'nın bir dakika sonra gitmeyeceğinin bir garantisi yok ama beni bıraktığı gün bile ona tutsak olacağım. Verdiğim cevap seni tatmin etti mi bilmiyorum, bu hayatta insan bir kez âşık olur, diğerlerini yalnızca severmiş.” Genç adam, dudaklarının kenarına alay dolu bir gülümseme yerleştirdi. “Bir gün ona... *Eğer gitmek istersen zorlayamam ama kalman için elimden gelen her şeyi yaparım*, dedim. Gitmek isterse hiçbir şey yapamam ve bu cümlenin ağırlığı altında eziliyorum. En kötüsü de ne, biliyor musun? İçimde yarattığı hissi hiçbir zaman yenemeyeceğim. O beni sevmezken bile yenemeyeceğim. Kendime yaptığım büyük bir kötülük, biliyorum. Birini böylesine... Konuşturma işte. Biliyorsun her şeyi. Anlattırma, yakma canımı.”

“Sevilmeyecek adam değilsin, neden böyle düşünüyorsun? Kardeşinden dolayı mı? Tüm önceliği şu an kardeşi olduğu için mi? Eğer sorun buysa... Elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım, daha önce de söyledim.”

“Sen hazırsın ama o istemiyor ki,” diye karşılık verdi adam. “Hayati durumlarda gurur yapmaması gerektiğini söylesem de boş. Kafasında kurmuş, *her şeyi ben göğüsleyeceğim*, diyor.”

“Anladım,” dedi kadın. “Şimdi gitmem gerek. Burun kanamasını durdurduk. Kırık var ama dediğim gibi kemik yanlışı kaynamadan tedavi olması gerek.”

“Bir gece bayılıp getiririm, ameliyata alırlar artık, ne yapayım?” dedi adam, muzip bir tavırla. “Her şey için teşekkür ederim.”

“Her zaman buradayım,” dedi. “Bir gün Ahu’yu alıp bize gel. İki üç taktik veririm, buzlarını kırarım belki, ha?”

“Kendine gelsin de bakarız.”

Sarışın kadın başka bir şey demeden, adamın yanından uzaklaşırken genç adam Ahu’nun uyuduğu odaya geçti, kapıyı kilitledi ve sessiz olmaya dikkat ederek yürümeye devam etti.

Sağ bacağına fazla hareket ettirmemesi için bacak ateli, boyuna ise aynı sebepten boyunluk takılmıştı. O halini bir kez daha gördüğünde acıyla yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim, yavrum,” diye fısıldadı ve içinden ekledi. *Bu gece bunları yaşamana sebep olduğum için özür dilerim. Keşke inadin tutsaydı ve gelmeseydin.* “*Tutsak* kelimesinin anlamını TDK’ye sorduğumda *esir alınan düşman*, dedi. Düşman değiliz ama ben neden sende esirim?”

Serum takılı olan elini kavradı, hafifçe eğildi ve moraran derisini öptü. Yutkunmayı denedi, yutkunamadı çünkü karşısında böyle çaresiz uyuyor oluşuyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Onu her zaman omuzları ve bakışları dik görmüştü. Bazen çaresizlikten ağladığı anlara da şahit olmuştu ama o halde görmek çok ağır gelmişti.

“Bu his hiç geçmiyor,” dedi puslu bir ses tonuyla. “Kağan neden sende esir, Dila?” Yatağın boş tarafına oturdu, başını yana eğdi ve esiri olduğu kadını izlemeye devam etti. “Sekiz ay önce, seni üçüncü kez ansızın gördüğümde nasıl hissettiysem o his şu an sana baktığımda yine benimle. *Hatta... Daha da fazlasıyla.* Sanki bana o günkü gibi *çok çaresizim*, diyorsun. *Her şey mahvoldu, her şeyi mahvettim*, diye haykırıyorsun ve canından çoktan vazgeçmişsin. Bu sefer öyle olmadı, değil mi? Kendine söylemesen de gelip seni kurtarmamı istedin, değil mi? Dila, öyle olmasa bile ne olursun öyle olsun. Bir gölge gibi seni uzaktan izlemek, içimde yarattığım aşkın peşinde sürüklenmek çok zor. Şimdi yanımdasın ama sana yine o kadar uzağım, belki de daha fazla... Her şey çok farklı olsaydı, yine bana öyle bakar mıydın? Bana öyle bakma, ne olursun. Gözlerinde bana dair tek bir kırıntı bile taşıyormuşsun gibi bakma.”

Sesi çaresizdi. Sesi yalnızdı. Sesi kimsesizdi.

“Öyle baktığında... On altı yaşındaki o çocukmuş gibi hissediyorum. Hiçbir şey yapmamasına rağmen suçlu ilan edilen o çocuk gibi... Bak, benden sana yuva olmaz ama içimde bir kıyamet sana nasıl kopuyor, bilmiyorsun.” Yan dönmeden önce ceketini çıkardı, tekli koltuğa doğru atıp usulca yanına kıvrıldı

ve esiri olduğu kadını iç çekerek izlemeye devam etti. “Söylemek istediğim çok şey var ama çok yorgunum, yalnızca seni izlemek istiyorum.” Eli usulca havalandı, yastığa dağılan saçlarına dokundu. “Kıvırcığım benim, güzel Serçe’m,” diye fısıldadı. “Bir gün gidebilme ihtimalinle gözlerinin içine bakmaya nasıl dayanacağım? Bir gün beni sevebilme ihtimalin kaybolduğunda sana nasıl *gitme*, diyeceğim?”

Sonra sustu. En son kurduğu cümlelerin ağırlığına bir ağı örüldü dudaklarına, konuşamadı. Yavaşça yaklaştı ve başını omzuna yasladı. Bir saatin sonunda uyku, ellerini gözlerine bastırsa da uyumamak için direndi.

Kokusu çok güzel, diye düşündü. Huzurlu hissettiriyor.

On üç yıl sonra gözlerini ilk kez korkmadan yumdu, kâbusları düşünmeden uykuya yenildi.

İki yıl önce...

6 Şubat 2016

Beach House, Space Song

Ansızın bir geceye, mavi ve kırmızı ışıklı sokağın altında, o ana şahitlik eden kar tanelerine...

“Bir gün her şeyi bırakıp gideceğimi söylemiştim, beklenmedik bir durum değildi,” dedi genç adam. “Yorulдум, Feyyaz amca. Üzerimde hakkın çok. Eğer şu an buradaysam ve gitmeden önce vedalaşmaya geldiysem... Bendeki değerini bil diye.”

Feyyaz Kılıç kederli gözlerle ona bakmaya devam ederken, “Sen olmasan bu sokaklar nasıl temiz kalır, Gölge?” diye sordu. “Tek umudumuz sensin.”

Gölge, tekdüze bir sesle, “Kiminle yan yana gibi görünürken aslında karşı karşıya savaştığımı bilmiyormuşsun gibi konuşma, ne olur,” diye karşılık verdi. “Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi yanımda götürmek istemiyorum. Daha fazla Çakır Alicioğlu ve Gölge kimliğini omuzlarımda taşıyamam.”

“Sokaklardaki gölgenden kaçarken son durağının yine sokak-

lar olması... İçimden bir ses gidemeyeceğini söylüyor. Bence köşeyi döndüğün an gördüğün manzaradan sonra vazgeçeceksin.”

Genç adam kendinden emin bakışlarını Feyyaz Kılıç'ın yüzünde gezdirirken konuşmaya devam edecekti ki Feyyaz Kılıç'ın eşi Emel teyze, tarhana çorbası koyduğu kâseyi önüne bırakınca susmak zorunda kaldı. “Ne çorbası sever diye sordum da benim adama, *tarhana seviyor*, dedi. Kendimi övmek gibi olmasın, pek güzel yaparım.” Birkaç saniye bekledi. “Eli yüzü düzgün biri olmasan *seninle emekliliğe ayrılmadan cezaevinde tanıştı*, diyeceğim ama... Jilet gibi ütülü olan takım elbisenden, konuşma tarzından bile öyle yerlere uzak olduğunu belli ediyorsun. Anlat bakalım, nasıl tanıştınız?”

Kağan, ifadesizliği bir duvar gibi kadının gözlerinin önüne örerken dudaklarının arasından dökülen sık ve derin aldığı soluklar, havada asılı kalan cümlelerin üzerini örtmek için yetersiz kaldı. Ta ki kadının oğlu Mesut, gürültülü bir şekilde mekân kapısını açana kadar. Kadının dikkatinin dağıldığını fark eden Kağan, kaşığı peçeteyle temizledi ve çorbadan birkaç kaşık aldı. Zihninde canlanan hatıralar kırık bir cam parçasına dönüşürken yaptığı tek şey sessizce çorbayı içmektir. Feyyaz, karşısındaki adamın ne düşündüğünü ve düşündüklerinin ona nasıl hissettirdiğini bilir gibi bakıyordu. Kağan, başını usulca kaldırdı. “Bugün Çakır'a ve Gölge'ye bir son hazırladım,” dedi. Sesi, kalbi olmayan bir heykel kadar ifadesizdi. “İnsan kendisinden de intikam alabiliyormuş.”

Adam göz ucuyla etrafı kontrol edip kısıp bir ses tonuyla, “Ulaş Alicioğlu'nu bir tek sen yenebilirdin,” dedi.

“Ama bir tek ben yenmek istemiyorum, değil mi?” Boğuk sesinden dökülen gülüşü alay doluydu. “Ona verebilecek bir günüm bile kalmadı, gençliğime zindan olan sokaklardan bu gece kurtuluyorum. Giderken her şeyi yakmayı düşündüm ama küllerim kalır diye dokunmadım. Bu şehir, Alkaran... Küllerimi bile hak etmiyor. Boğazına kadar kirli bir şehir, artık ona yapabileceğim hiçbir iyiliği hak etmiyor.”

Bahsettiği kirlilik insanlarıydı. Onlar için kolunu bile kıpırdamak istemiyordu. Yalnızca sokaklardaki insanlar değil, kimse için uykularından, hayallerinden ve hatalarından kaçmak istemiyordu. Bir şeyler yıkılıyorsa tutmak için avuçlarını feda etmek istemiyordu. Elleri paramparça ve kanlıydı, kimse bunu neden göremiyordu?

“Artık yenilmeyen değil, yenilen olmak istiyorum.” Oturduğu sandalyeyi yavaşça iterek ayağa kalktı. “Diyeceğin başka bir şey yoksa gidiyorum. Bir saat sonra uçağım var.”

Adam düşünceli bir ses tonuyla, “Alkaran sokaklarında, seni Ulaş Alicioğlu’nun bile yenemeyeceğini biliyorsun,” diye karşılık verdi. “Bu yüzden Gölge’yi ardında bırakıyorsun. Peki, ya Çakır Alicioğlu? O saf dışı mı yoksa...”

“Yoksa ne?” diye sordu puslu sesiyle.

“Onun bir planı var mı?”

Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çakır’ın her zaman bir planı vardır,” dedi ve son bir kez kısık gözlerini adamın bedeninde gezdirdi. “Şans seninle, kaderin de şansınla olsun.”

Sandalyenin omuzlarına bıraktığı koyu renk kaşe kabanını kavrayıp giydi ve düğmeleri ilikledikten sonra yürümeye başladı. Mekânın dış kapısının hemen yanında bulunan kasaya iki yüzlük bıraktı, mavi ışıkların altında parlayan kapıdan çıktı ve yüzünü sol tarafa çevirdi.

Kırmızı Fransız şapkasının altından gülümseyen gözlerle bakarken sokaktaki çocuklarla kartopu oynayan kıvrıcık saçlı, esmer tenli bir kıza gözü takıldı. Adımları istemsizce o tarafa yöneldi, yavaşça yürümeye devam ederken yirmi bir yaşındaki kıza göz ucuyla baktı.

Genç kız, gülümseyen ses tonuyla, “Aylin, ellerin üşüyecek!” dedi.

“Abla,” diye karşılık verdi, altı yaşındaki kız çocuğu. “El-divenlerim çok büyük, kartopu yapamıyorum! Diğer türlü de mahalledeki çocuklara karşılık veremiyorum! Benim yerime sen yapar mısın? Eğer yapmayacaksan söylenme!”

"Bak, bak," dedi genç kız. "Sen bu lafları nereden öğreniyorsun bakalım?"

"Babam dün anneme *çok söylenme*, dedi. Oradan."

Genç kız *ya sabır*, dercesine burnundan derin bir nefes aldı. Bu sırada siyah saçlı, orta boylarda yedi yaşındaki bir erkek çocuğu avuçlarıyla büyüüttüğü kartopunu kıvırcık saçlı kıza attı. Kartopu genç kızın omzuna değdi, kırıntılarıyla beraber karlı zemine düşerken, "Ahu bunun hesabını sorar ama!" dedi. En son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. "Bücürük, gel buraya!"

Adam, dudaklarına yerleşen anlamsız tebessümle onlara uzak olan kaldırıma geçerken gözlerini kızdan ayıramıyordu. Arkadaşı Nida, tüm çocukları yaptıkları kartopunu aniden Ahu Dila'ya atmaları konusunda örgütledi. Ne olduğunu anlayamadan kartopu istilasına karşı mücadeleye geçen kıvırcık saçlı kız, siyah renk su kaçıran botlarıyla kaçmaya başladı ve iki kez düşmekten kurtuldu. Genç kız onlara gülümseyerek, karşılık verirken kırmızı Fransız şapkası saçlarının arasından kaydı ve kara düştü. Adamın karanlıkta daha koyu duran gözleri yere düşen kırmızı şapkaya uzanan ellere değdiğinde daha da kısıldı ve yüzündeki gülümseme yavaşça soldu.

Genç kız şapkasını ve dağılan saçlarını düzeltirken arkadaşı Nida, "Emel teyzeden kahve alacağım," dedi. "Ahu Dila, sana ne alayım?"

"Şekeri çok olsun da ne olursa olsun," diye yanıtladı genç kız, kaçmasına rağmen tüm kartopunu yediği için hem gergin hem de nefes nefeseydi. "Nida, yanına lokum da koyar mısın? Üst dolapta vardı."

Gölge, isminin hakkını verir gibi o gecedan sonra genç kızın adımlarına gizlenirken dudaklarından mırıltılar döküldü. Yüz hatlarına yerleşen tuhaf ifadeyi silmek için çaba göstermek adına hiçbir şey yapmazken, "Dila..." dedi. "Kırmızı şapkalı, kıvırcık saçlı, şekerli kahve içen kız..."

“Uyuyorlar sanırım,” dedi tanıdık bir ses. Uykudan sıyrılma-
ma neden olmuştu.

“Salak mısın oğlum? Saat üç oldu! Bu saate kadar uyur mu
Çakır? Kesin bir şey oldu. Çık, kıracağım kapıyı!”

Kirpiklerimi usulca aralarken göğsümde bir ağırlık hissettim.
Dün gece göğsümden de mi yaralanmıştım? Başımı hafifçe eğ-
dim ve onu gördüm: *Çakır*’ı. Yüzünde sakin bir ifade vardı ama
kaşları çatık, çenesi gergindi. Nerede olduğumuzu ilk başta kav-
rayamadım, etrafa anlamsız bakışlar atarken hastane odasında
oldüğümüzü anladım ve hemen sonra dün gece kaldığım yeri
hatırladım. Burnumdan zar zor nefes alıyordum, kırılmış mıydı?

“Allah ne verdiyse giriyorum artık!” dedi Oğuz.

“Aynen,” diye karşılık verdi Sefo. “Çakır da sana tekme tokat
girer, rahatlırsın.”

“Kesin bir şey oldu, çok merak ediyorum bak.”

“Dün gece yengeye olan oldu zaten,” diye homurdandı Sefo.
“Ağzını hayra aç.”

Yenge mi? Ben mi? Yüzümü buruştururken, “Çakır,” diye
fısıldadım. “Uyanmalısın yoksa bizi basacaklar.” Birkaç kez ho-
murdandı ve uyumaya devam etti. “Çakır, kime diyorum? Basa-
caklar, kapıyı kıracaklar!”

“Kırsınlar,” dedi umursamaz bir ses tonuyla. “Uyuyorum,
Dila. Çocukları bugün okula sen götür.”

Ne çocuğundan bahsediyordu? Rüya mı görüyordu? Kan ya-
nağında toplanırken güçlkle konuşmaya başladım. “Uyanıgız,
iyiyiz!” dedim ama faydasızdı çünkü Oğuz kapıyı kırmıştı. Çakır,
aniden yattığı yerden kalktı ve şaşkın gözlerle bir bana bir de
kapıyı kıran Oğuz’a baktı.

“Ruhuna bir fatiha okuruz artık,” dedi Sefo. “Bu sefer yan-
dın, oğlum.”

Çakır yataktan inerken, “Siz manyak mısınız?” dedi. Başını
yana eğdi, kısık gözlerle kırılmış olan kapı koluna ve diline baktı.
“Anasını sikmişsin kapının!”

“Açıklayabilirim. Çok merak ettik, Sefo da tutturdu kiralım diye...”

“Yine harcadın beni be!”

Çakır öfkeyle parlayan gözlerle Oğuz’a bakmaya devam ederken, “Kapıyı bize bir şey oldu sanp kırdın ya, geri zekâlı...” dedi. “Yine benden çıkacak bunun parası.”

Oğuz sakın bir sesle, “Ama iyi bir yanı var,” dedi. “Size bir şey olmamış.”

Çakır sakinleşmek amacıyla gözlerini yumdu ve birkaç saniye bekledi. “Ne oldu? Niye alacaklı gibi sabahın köründe kapıya dayandınız?”

Oğuz ağır ağır yutkundu, omzunun üzerinden *konus*, der gibi Sefo’ya baktı. Sefo umursamazca omuz silktiğinde mecburen konuşmaya başladı. “Öğleden sonra üç, ne zaman sabahın körü oldu, bilmiyorum ama sen öyle diyorsan vardır bir bildiğin, değil mi yenge?” Alenen *yenge*, dediğini fark ettiğinde dilini ısırdı.

“Bana hiç güvenme bence,” dedim. “Bir daha *yenge*, diye seslenirsen burnum aynı yerden bir daha kırılsın deyip kafa da atabilirim.”

Sefo gülmemek için çaba gösterirken, “Bayağı sert geldi,” dedi. “Biz gidelim o zaman. Siz de devam edin, yani oturmaya devam edin.”

“Bana bir kahve,” dedi Çakır. “Dila’nın da serumu bitmiş, hemşireye haber verin. Sefo, mümkünse sen söyle. Nemrut’un ayartmadığı insan kalmadı şu koskoca hastanede.”

“Tamamdır, Başkan,” derken gözleri dili kırık olan kapıya takıldı. “Birini yollarım birazdan.”

Sefo ve Oğuz gittikten sonra Çakır kapıyı kapadı ve yanıma geldi. Sol kolundaki saate bakarken, “Çok uyumuşum,” diye mırıldandı. “Sen daha iyi misin? Ağrın var mı?”

“Üzerime doğru yatmadan önce daha iyiydim bence,” dedim sahte bir öfkeyle. “Ne işin var yanımda? Bacaklarımda alter, boyunumda boyunluk... Hiç yakıştıramadım sana. Hastanenin sahibisin, bulamadın mı kendine bir oda?”

“Üzerine doğru yatmadım, yatsaydım duramazdın,” dedi muzip bir tavırla. Ona doğru fırlatacak bir şey aradım ama bulamadım. Ben etrafıma bakınmaya devam ederken, “Kız, dur yerinde,” diye devam etti. “Canını yakacaksın.”

“Burnum neden sargıda?” diye sordum. “Gerçekten de kırılmış mı?”

“Kırılmış,” dedi tekli, kadife koltuğa otururken. “Kanamam dursun diye sardılar. İkinci bez temiz görünüyor, çıkartırlar birazdan. Bir de... Kemiklerin yanlış kaynamaması için ameliyat olman lazım.”

“Kırık burunla yaşayamaz mıyım?”

“Ben seni kırık burunla bırakır mıyım güzelim? Bu konunun üzerinde fazla durmayacağım, bir gece bayılıp hastaneye getiririm seni.”

“Kötü birisin,” diye mırıldandım. “Başım çatlıyor, ağrı kesici alabilir miyim?”

“Bir öpücüğe anlaşılabiriz bence,” dedi muzip tavrını sürdürmeye devam ederek. “Sert kahve içmiş gibi ayılırim. Öpsene bir, deneyelim.”

“Anca rüyanda görürsün seni öptüğümü,” dedim alay dolu sesle. Başparmağını yavaşça altdudağında gezdirirken *zaten görüyorum*, der gibi bir bakış attı. Onu umursamamaya çalışarak, “Boynum ağrımiyor, bence çıkarabiliriz,” diye devam ettim konuşmaya.

“İki dakika yerinde duramıyorsun, değil mi? Uyanalı birkaç dakika oldu. Yok başım ağrıyor, yok seni öptüğümü rüyanda görürsün, boynum ağrımiyor boyunluğu çıkaralım. Bu ne enerji?”

“Acıktım da,” dedim, kendime engel olamadan. “Bir hafta sonra finallerim başlıyor. Ayağım da alter, boynumda boyunluk, burnum desen zaten kırık... Böyle mi gideceğim? Son hafta dersler çok yoğun olmuyor ama kalan notları toparlamam lazım.”

“Hallederiz, bebeğim,” dedi çarpık bir şekilde sırtıtırken. Neden sırtıttığını biliyordum. *Bebeğim*, dediği an bakışlarımı yüzünden çekmiş ve sertçe yutkunmuştum. Olur olmadık anda

üzerime oynamaktan memnun gibi dururken konuşmaya devam etti. "Sınav günü normale dönmüş olursun, derslerde de sana yardımcı olurum."

"Bana yardımcı olmana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedim. "Yalnızca konuları toparlamam gerek. Bugün çıkar mıyız hastaneden? İyi hissediyorum kendimi."

"Çıkarız," diye yanıtladı. "Temiz kıyafetler aldıldım. Birazdan hemşire gelecek, giyinmen için yardımcı olur."

"Teşekkür ederim," dedim mırıltıyla. "Bir de... Gördüğün rüya güzel miydi?"

"Pek sayılmaz," dedi yavaşça. "Uykudayken beni konuştur-
dun mu?"

"Öyle bir özelliğinin olup olmadığını bilmiyordum, öğrenmiş oldum," diye karşılık verdim. "Bu gece denerim."

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu gece de yanımdasın yani? Kollarımın arasında?" Oturduğu kadife koltuktan kalktı, usulca bana doğru yürüdü. Bir eli gözlerimin önüne düşen kıvrıcıklarımı buldu, kulağımın arkasına doğru attı. Yüzlerimizi eşitleyerek, eğilirken sıcak nefesi yüzüme dökülmüştü. "Seni bu gece kollarımın arasında uyutursam diğer olmadığın gecelerde ya kollarım sızlar ve yeniden seni sarmak isterse?" Usulca yatağa oturup gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Dila..." dedi, derin bir iç çekerek. "Kırmızı şapkalı, kıvrıcık saçlı, kollarımı sızlatmaya ant içmiş kadın... Seninle tanıştığım o gecedan beri kollarımla sarmak istediğim Minik Serçe... Bir gün hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi gidersen... Nasıl devam edeceksin?"

Bir gün hiçbir şey olmamış, seni aylarca o bankta beklememişim gibi gidersen... Kağan'a ettiğim ihanetin gölgesinde, düşmanı olduğum Alkaran'ın sokaklarında, bir gün beni sevebilme ihtimalin tükenmişken nasıl yaşayacağım?

GÖLGE'DEKİ KORKU İZLERİ

Mor ve Ötesi. Oyunbozan

On sekizden sekize dönüş...

Korkunun olmadığı yerde özgürlük vardır.

İnsan korktuklarında esir, korkmadıklarında zaten özgür, kaybettiği her savaştan canı yanmadan çıkan, ne olursa olsun, eğilip bükülmeyen dik bakışların sahibi kadar cesurdur.

“Korkmamak özgürlüktür,” diye yazarım o zaman zihnimdeki duvarlara. “Özgürlüğü tadan cesurdur çünkü özgürlük, kaybedecek hiçbir şeyinin olmamasıdır.”

Korkuların, zihnin zayıf bir halkası olduğunu çözdüğümde, iyiyi ve kötüyü ayırt edebilecek bir yaşıyordım. *Zihin, korkuları bir kukla gibi oynatır, şekillendirir ve patlamaya hazır bir kalp mayınına yerleştirir*, diye bir cümlenin altını çizdiğimi hatırlıyorum. *Sırtını bir kaya gibi özgürlüğe yaslarsan kaybetmekten korktuğun ne varsa altında ezilir.*

Bu hayatta kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlar, kanlı ellerini gömleğiyle temizleyen ve bıraktıkları enkaza bir kere bile dönüp bakmayanlardır. *Baba, her cümlenin sonu sana çıkıyor. Seni bu yüzden bile affetmeyeceğim.* Ailesini, arkadaşlarını hatta kendisini bile kaybetmekten korkmaz. Hayatında yerli yerinde hiçbir şey bırakmayan insanlara iyi bak. Onlar kargaşayı, düzenden sayan insanlardır. Unutma, kargaşa düzen taşımaz çünkü insanların, kaybetmeye giden yolda soluklandıkları ilk duraktır.

Birini kaybetmekten korkmak bazen yararlıdır, buna inan. Kaybetmekten korkarsan hata yapmaktan çekinirsin. Ters bir

düzen, belki de kaybetmekten korktuğun için hatalar yaparsın. İnce bir ip üzerinde yürüdüğüm çelişkinin ismi buydu: *Kaybetmekten korktuğun için hatalar yapmak.*

Bu hayatta kaybetmekten korktuğun şeylerin ne olduğunu hiç düşündün mü?

Neden cevabın ilk önce kendin değil? İnsan neden ilk önce kendini kaybetmekten korkmaz?

Bu soruyu kendime sorduğumda ayna karşında, bir hastane odasıındaydım. *Mesele artık kendimi ya da sevdiklerimi kaybetmek değil, gördüklerimle yaşamak zorunda olmanın ağırlığı, demek olmuştı cevabım. Yaşayamam, demiştim. Sekiz aydır hayattayım. Baba, beni bununla sına. Ben sen değilim. Hiç olmamış gibi davranamam, yutamam. Gördüklerim benimle beraber ancak bugün öldüğümde mezara kadar gider, demiştim. Sekiz aydır gördüklerimle beraber kendime bile anlatamadığım kâbusların içinde sıkışıp kalmıştım.*

Bir gün hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi gidersen... Nasıl devam edeceksin?

“Bu sorunun cevabını verirsem zihninde birbirlerine zincirli sorular doğacak,” diye yanıtladım. Kısık gözleri yüzümde gezinirken vereceğim cevabı merakla bekliyordu.

“Hiçbir soru sana yönelmeyecek,” dedi ısrarcı bir ses tonuyla. “Ne cevap verirsen ver, eşelemeyeceğim.”

“Bir gün hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi gidersem hayata devam etmek zorundayım çünkü daha önce de ettim. Hayat, öldüğün an bile senin için duran ama başkaları için devam eden değilmiş. Kimseyi beklemez, zamanla beraber insanları ardında sürükleyenmiş.”

Sekiz ay önce intihara kalkıştığımı ve intiharıma sebep olan olayı bilmediği için kaşlarını çatması ve hiçbir şey anlamıyormuş gibi bakması normaldi, yadırgamıyordum.

“Aynı soruyu ben sana sorsam ve cevabı üstelemeyeceğim desem yine de bana karşı dürüst olur muydun?”

Yüz hatlarına dağılan ifadeyi topladı, gür ve koyu olan kir-

piklerinin arasından beni izlerken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Bilmem, olur muyum acaba?” diye sordu. Yüzünü yavaşça yüzüme yaklaştırırken nabzım daha da hızlandı ve kulaklarımda uğuldamaya başladı.

“Bir gün...” dedim fısıltılı bir ses tonuyla. “Hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi gidersen... Nasıl devam edeceksin?”

Gözlerini, gözlerimden kaçırarak, “Bir gün gitmemi istersen kalmayacağım,” dedi. “Bir gün gitmek istersem ki bence imkânsızı konuşuyoruz ama eğer olursa *kal*, deme. Kalmam artık senin için de benim için de iyi değildir, her şeyi göze almışımdır. Ki sen bana *kal*, demezsin de zaten.” Güldü. Gözleri kısa bir süre odanın pencerelerinde gezindi ve konuyu kapatmak için, “Hemşire birazdan gelir,” dedi. “Burnundaki bandajı çıkaracak, ben de bu sırada yangın merdiveninde sigara içiyor olacağım.”

Korkular, dedim içimden. *Korkular*, bir insanın hayatından gittiği an yokluğunun cehennemden farksız olacağını anlamaya çalıştığında başlar. Neden hem zihninin sessizliği hem de korkularıym? *Bana engel olmama izin vermeden ilk karşılaştığımız anı nasıl çözeceğim?*

Hatırlayamama gibi bir durumumun olduğunu düşünmüyordum. Çakır Kağan Alicioğlu’nu bir kere gören insan bir daha unutamazdı. Unutamazdım. İkimiz de birbirimizle farklı yerlerde mi tanışmıştık? Onunla bankta tanıştım, çok emin olmamakla beraber böyle düşünüyordum çünkü hatırlayamama gibi bir durum sözkonusu olamazdı. Beni ilk nerede gördüğünü çok merak ediyordum ve merak gittikçe zihnime yayılırken işin peşini bırakmam zordu.

Konuyu farklı bir yere çekmeye çalışıp, tamamen kapatarak alay dolu bir sesle, “Bu dünyadan babamın kefeniyle kuru bir toprak altına koyulduğunu görmeden gitmeyeceğim, merak etme,” diye karşılık verdim. “Keşke beni beklesen... Beraber sigara kahve yapardık. O günkü gibi... Belki sohbetten sayacağın şeyler konuşurduk.” Bir ayağı havada asılı kalırken adımları ya-

vaşladı ve saniyeler içinde tamamen durdu. Omzunun üzerinden bana bakıp, bakmamak arasında gidip geldiğini fark ettiğimde, “Lütfen benim için bu kadar endişelenme,” diye fısıldadım. Ses tonum ya da bakışlarım bir cam parçası değildi ama yine de onu incitmişim gibi hissediyordum. “Bana öyle kırgın da bakma. Öyle kırgın bakarsan...”

“Öyle kırgın bakarsam?” diye sordu, puslu bir ses tonuyla. Sırtı hâlâ bana dönüktü.

Sana hiç kıyamıyorum, demek isterdim ama sözcükler boğazımda düğüm, gözlerimde akmayan bir damla yaş oldu. “Kendimi affedemem. Eğer *senin için endişelenmemek bir haksızlık*, der gibi susarak yüzüme haykırmaya devam edersen kendimi hiç affedemem.” Dudaklarımın arasından dökülenler omzunun üzerinden bana bakmasını sağlarken buruk bir tebessümü dudaklarıma yerleştirdim. Onu üzmem istemiyordum. “Kahve içerken bana takılmana izin vereceğim, tabii beklersen...”

“Beklerim,” dedi, derin bir iç çekerek. “Birazdan gelir hemşire.” Yattığım yatağın karşısındaki koltuğa oturdu. Kısa bir süre sonra bakır kızdı renginde, düz saçlı, bir eli önlüğünün cebinde duran, gördüğüm an orta yaşlarda olduğunu düşündüğüm kadın odaya girdi.

Elindeki kâğıtlara göz gezdirirken tiz bir sesle, “Daha iyi misiniz?” diye sordu. “Ağrınız var mı?” Önlüğünün cebindeki elini çıkardı, hafifçe eğildi ve beyaz ışığı gözlerime tutarken konuşmaya devam etti. “Birkaç gün şiddetli ağrılarınız olabilir, sizin için ağrı kesici yazdıracağım. Eğer çok şiddetli olursa tekrardan gelirsiniz, ağrı kesici iğne yaparız.”

Göz ucuyla ayağıma takılmış olan atele göz gezdirirken, “Atel ne kadar süre kalacak?” diye sordum.

“Ayak bileğiniz şiddetli düşüşün etkisiyle zedelenmiş. Doktorunuz Belçim Akkoyun en az on gün üzerine basamayacağınızı iletmemi istedi.”

Belçim Akkoyun... Geldiğimiz yer, Çakır’ın kuzeninin başhekim olduğu hastane miydi? Kuzeni Belçim Akkoyun olabi-

lir miydi? Bu ismi bir yerden hatırlıyor gibiydim ama... Kadın, zihnimde dolaşan sorunun dudaklarımdan dökülmesine izin vermeden ince uzun bir demirle burnumdaki sargıyı yavaşça oynattı ve ilgimi dağıttı. Burnumdaki sargıyı yavaşça çıkardı, bir an yüzüm acıyla kasıldı ama belli etmemek için dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Çakır, bunu anlamış gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. “Çık-madan önce ağrı kesici yapılsa ağır gelir mi? Diğer ilaçlar da ağırdı, üzerinden zaman mı geçmesi gerekiyor?” diye sordu.

“Biraz zaman geçmesi gerekiyor, evet,” diye onayladı kadın. “Bir önceki ağrı kesicinin üzerinden yalnızca bir saat geçti.”

Belçim, ağrı kesicileri ve iğneleri Sefo’nun alması için reçete yazacak, ben de uyumadan önce sana vuracağım,” dedi Çakır.

Hemşire kadın, elindeki pamukla damar yoluma bastırdığı için cevap vermeyi sonraya erteledim ve burnumdan derin bir nefes aldım. İğneyi takıldığı yerden yavaşça çekti, birkaç saniye antiseptikli pamukla baskı uyguladı. “Birkaç gün ağrın çok olur, yüzüne karşı ağır bir darbe almaktan kaçın.” Yaka kartında yazan ismine bakınca isminin Nil olduğunu öğrendiğim kadın yerinden hafifçe doğruldu ve omzunun üzerinden Çakır’a baktı. “Dila Hanım’ın giyinmesine yardımcı olacağım, siz isterseniz dışarı çıkın.”

Çakır, yalnızca başını salladı ve saniyeler içinde gözlerimizin önünden kayboldu. Nil Hemşire sağ bacağımdaki ateli çıkarırken, “Ucuz atlatmışsınız,” dedi. “Olayın nasıl olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu yoksa ben fazla mı paranoyak davranıyordum?

“Hayır,” diye karşılık verdim, hatırlıyor olmama rağmen. “Tek hatırladığım ikinci kattan düştüğüm.” Kadının tuhaf bakışları yüzümden gezinirken ateli yavaşça bacağımdan ayırdı ve paketten turuncu renk eşofman çıkardı. Hastane elbisesinin altından eşofmanı giymeme yardımcı olduktan sonra, “Gerisini halledebilirim,” dedim ve paketi uzatmasını rica ettim. Paketteki

sutyeni çıkardım, yıkanmadığı için kaşıntı yapacağını biliyordum ama başka çarem olmadığından giydim. Beyaz, düz tişörtü de üzerime geçirdikten sonra Nil Hemşire ateli bacağıma taktı ve topuklarımın üzerine birkaç saniye bile olsa basmamam konusunda bir kez daha uyarıp odadan çıktı.

Odanın kapısı aynı dakika içinde tekrar açıldığında, “Fıstık gibi olmuşsun,” dedi tiz bir ses. Nefes... Onun burada ne işi vardı? Başımı eğdiğimde buğulu gözleriyle bana baktığını fark ettim. “Bacağındaki şeyi ve burnundan dudaklarına yayılan morluğu gördüğüm halde söylüyorum, fıstık gibisin.”

“Ağlamamam için yapıyorsan uğraşma,” dedim ve ağlamak için verdiğim mücadeleyi bile görmezlikten geldim. “Daha kötülerini yaşadım.”

“Ama o zaman yalnızdın,” dedi. “Artık biz varız.”

Çoğul ekine, kapının ardında bizi dinlediğini düşündüğüm adamı da dahil ederek, “İyi ki varsınız,” dedim. “Nida’nın haberi yok mu?”

“Bugün pazar. Sizin mahalledeymiş, annesine yardıma gitti,” dedi. “Döndüğünde söylemek istedim. Biliyorsun, kadın zaten hasta.”

“İyi yapmışsın, endişelenecek bir şey yok,” dedim. “Çakır ne zaman haber verdi?”

“Bir saat önce,” diye yanıtladı, sıkıntılı bir nefes bırakırken. *Bir saat önce uyuyordu, nasıl haber verebilirdi ki?* “Artık ne olur, yalan söyleme, Ahu. Biz senin en yakın arkadaşın değil miyiz? Neden *sevgilisi var*, dedin? Üstelik adam sana... *Benim Minik Serçe*, diye sesleniyor.”

“*Benim Minik Serçe* mi?” diye fısıldadım. Yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamadığım gibi büyümesine de olamıyordum. “Gerçekten öyle mi söyledi?”

“Evet,” dedi ama sesi saniyeler içinde zihnimi ele geçiren uğultunun içinde kayboldu. Bir anlığına başım döndü, elimi kaldırdım ve usulca yatağa bırakıp gözlerimi sıkıca yumdum. Nefes’in sesi gittikçe uğultunun içinde kaybolurken başımı kal-

dırdım. Kirpiklerimi araladığımda görüntüler yavaş yavaş netleşirken az önce gördüğüm yerde Nefes'in olmadığını fark ettim. Yüz hatlarıma yerleşen dehşet verici ifade yansımasını gözlerime bırakırken soluklarım hızlandı.

Gözlerimi açıp kapadım, yoktu. Az önce... Halüsinasyon mu görmüştüm? "Hayır," diye fısıldadım. "Çok gerçekti, olamaz." Tuhaf bakışlarla etrafı izlerken kapı açıldı. Çakır içeri girdiğinde onu daha net görebilmek adına gözlerimi birkaç kez art arda yumdum ve açtım.

"Dila?" dedi endişeli ses tonuyla. "Bir şey mi oldu? Yüzün kireç gibi."

"Bu an gerçek mi?" diye sordum tedirgin bir sesle. O, yüzüme bakmaya devam ederken, "Bir şey söyle," dedim ısrarla. Yüz hatlarına yerleşen dehşet verici ifadeye bakakalırken, "Bana biraz yaklaşır mısın?" diye konuşmaya devam ettim. Yüz hatlarındaki ifade daha da büyürken, bir şey demeden birkaç adımda yanıma geldi. Yüzüyle yüzümü eşitlerken bir elimi kaldırdım ve avcumu yanağına yasladım. *Gerçek olmasaydı dokunamazdım, değil mi?*

"Gerçeksın," diye mırıldandım kısık bir sesle. "İlaçların yan etkisi var mıdır? Ben ne zaman katarin içsem kâbus görürüm." Çakır birkaç saniye sessiz kaldı. "Neden susuyorsun?" diye sordum. Bu halimi gördüğünden beri yaptığı tek şey susmaktı.

Dakikalar sonra avcumun arasındaki yüzünü, yüzüme yaklaştırıp, "Her ilacın bir yan etkisi vardır," diye karşılık verdi. "Benim yan etkim de sensin işte." Sesi keyifsizdi.

"İyi bir şey mi söyledin yoksa kötü bir şey mi?"

Dudakları muzip bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı ama az önce gördüğüm halüsinasyon etkisiyle mi bilmem, gerçekçi gelmiyordu. "Sence benim senin hakkında kötü bir şey söylemem mümkün mü?" diye sordu. Birkaç saniye bekledikten sonra konuşmaya devam etti. "Aklımla oynuyorsun, Minik Serçe." Kirpiklerinin arasından bana bakmaya devam ederken, "Şimdi sana biraz daha yaklaşısam..." dedi. "Dudaklarımızın arasındaki mesafeyi en aza indirsem Sefo dan diye içeri girer, ben de

onu direğe oturturum. Sonrası sancılı bir süreç tabii. O yüzden uzaklaşayım.” Göz ucuyla dudaklarıma baktı, ağır ağır yutkunun, “Uzaklaşmak, aynen, kesin uzaklaşıyorum,” dedi.

Son cümleler dudaklarının arasında kaybolurken yanağına yaslı olan avcumu yanmış gibi geri çektim. “İlaçların etkisi çok sürer mi?”

Ciddi bir tavır takınıp, “Az önce ne oldu?” diye sordu. “Birisi rahatsız mı etti seni? Bana anlatmak ister misin? Nasıl bir şeydi? Yani... *Bu an gerçek mi*, diye sorabileceğin ne oldu?”

Bu sırada Sefo, dediği gibi açık olan kapıyı çalmadan odaya girdi ve bu çok normal bir şeymiş gibi, “Çıkmıyor muyuz?” diye sordu. “Affedersiniz ama beklemekten aracın kaputu götüme yapıştı, benden bir parça haline geldi.”

“Geliyoruz,” dedim, tekdüze bir sesle. “Çakır, yataktan inmememe yardım eder misin?”

“Sefo, sen önden git,” dedi, daha sonra bakışları beni buldu. “Atelin üzerine basıp mı yürüyeceksin?” diye sorarken tek kaşı sorguyla havalandı. “Kollarım varken...”

“Bebek bakıcısı gibi davranma,” dedim omuz silkerek. “Bir şey olmaz, kolumdan tut, yeter.”

“Hı hı,” diye homurdanırken bir eli bacaklarıma, diğer eli de belime kaydı ve beni yataktan kaldırdı. Ona sahte bir kızgınlıkla bakarken, “Minik Serçe Hanımefendileri, izin verirsiniz sizi bugün kaçıracağım,” dedi ve dikkatim tamamen dağıldı.

“Nereye?”

“Allah’ın emri, peygamberin kavliyle...” Avcumun içiyle omzuna vurdum. “Hemen şiddet! Bak, hiç hoş değil,” diye homurdandı. “O bir sonraki iş miydi? Ondan önce ne vardı?”

“Hiçbir yere gelmiyorum seninle,” dedim, ciddiyetle. “Evime gidip birkaç saat dinleneceğim, daha sonra da ders çalışacağım. Ayağımdaki ateli sınav günü çıkarırım, haberin olsun.”

“Hiç söz dinlemeyeceksin, öyle mi?”

“Hiç söz dinlemeyeceğim, öyle,” derken yüzümü çevirdim, yüzüne baksaydım gülerdim çünkü. “Pes mi ettin hemen? Daha yeni başlamıştım oysaki.”

“Oradan bakınca pes eden biri gibi mi duruyorum?” *Neyle mücadele ettiğimi keşke sana anlatabilsem. Anlatsam da bana böyle bakmasan.* “Yenileceğim savaşa girmem, yenilgiyi değil ama yenilgiye uğratmayı severim.”

Bana yenilgileri sevdirdin.

“Çeksene,” dedim. “Egonu yani.” Başımı hafifçe göğsüne yasladım. “Boyunluktan dolayı düz tutamıyorum.”

“Kandırıkçı Serçe,” diye fısıldadı ama onu duymazlıktan geldim ve gözlerimi usulca yumdum.

Çakır’la beraber araca geçerken ifadesiz bir ses tonuyla, “O adam taburcu oldu mu?” diye sordum.

“Sormadım, ilgilenmiyorum. Şimdilik sen de öyle yap,” dedi ve bir şey söylememe izin vermeden beni arka koltuğa yavaşça bıraktı. Diğer tarafa geçti, atel takılmış olan ayağımı düz bir çizgi gibi uzattı. Hemen ardından orta boy bir yastık verip, “Sırtına koy,” dedi ve sürücü koltuğuna geçti. Yerimden hafifçe doğruldum, yastığı kapıyla sırtımın arasına aldım.

Emniyet kemerini takmasını izlerken, “Sefo bizimle gelmeyecek miydi?” diye sordum.

“Arka araçta,” dedi, gözlerini bedenimde gezdirirken. “Yerin rahat mı?”

“Evet,” diye yanıtladım. “Bir şey daha sorabilir miyim?”

“Her şeyi sorabilirsin, güzelim,” dedi, aracı çalıştırmadan hemen önce.

“Az önce yukarıda bana gerektiği zaman ağrı kesici iğne vura-
bileceğini söyledin. Nasıl mümkün olabiliyor bu? Yani olur da...
Sağlıkla ilgilenmen gerekiyor.”

“Bir arkadaşım sayesinde,” dedi, bir elini ensesine götürdü ve parmaklarıyla kaşımaya başladı. “Sağlık lisesinden mezundu.”

“Mezundu? Artık hayatta değilmiş gibi konuştun.”

“Değil,” dedi. Tek elinin altında kayan direksiyonu sağ tarafa

kırdı ve caddede ilerlemeye başladı. Dudaklarım yeni bir soru için aralandı ama bunu fark eder gibi konuşmaya devam etti. "Akşam için canın bir şey istiyor mu? Nergis Hanım'ın yaptığı anne yemeği gibi oluyor. Bugün rahatsızlandığı için kızı Şüheda gelmiş ama olsun, onunkiler de fena sayılmaz."

Bahsettiği kişiler evinde çalışan yardımcıları olmalıydı. "Gerçekten beni kaçırıyorsun, öyle mi?"

"Allah'ın emri, peygamberin kavliyle seni evime götüreceğim, dedim, kabul etmedin. Ben de kaçırıyorum, ne yapayım?"

"Bir şartla gelirim," dediğimde, sorgu dolu bakışları dikiz aynasından gözlerime değdi. "Beni dün gece davetin yapıldığı yere götürür müsün?"

"Oraya neden gitmek istiyorsun? Hatırlamak istediğin bir şeyler mi var?" diye sorarken başını hafifçe çevirdi, yüzümdeki ifadeyi görebilmek için birkaç saniye bana baktı ve gözlerini hemen sonra yola çevirdi. "Birinin seni aşağı attığını söyledin," dedi şüpheli bir tavırla. "Dila, o kişinin yüzünü gördün mü? İlk tahminim... Belki yanılacağım ama babanın görüştüğü kadın diye düşünmüştüm."

"Bir kadındı, evet ama kokusu farklıydı. O kadın gibi kokmuyordu," derken kaşlarımı çattım. Neden bana şüpheyile baktığını bilmiyordum, yalan söylediğimi mi düşünüyordu? "Bana inanmıyor musun? Bir kadındı. Maskeliydi. Kokusu... Şu an çıkaramam ama bir kere yanımdan geçse ya da yeniden karşıma çıksa tanırım. Keskin ve ağırdı."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Aylin'in doktorunu aradım," dedi.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordum bir kez daha.

"Sana inanmıyorum, demedim," dedi.

"Ama inandığını da söylemedin." Gözlerimi bedeninden çevirdim, yüz hatlarıma yayılan şaşkınlığı gizlemek için bir süre ona bakmadım. *Bana neden inanmıyor?* Bu kez sessiz kalan ben oldum ama konu Aylin olduğu için kısa sürdü. "Herhangi bir sorun yok, değil mi?"

“Birkaç gün içerisinde uyandırabileceklerini söyledi,” dedi. “Seni böyle görürse üzülecek ama... Uydururuz bir şeyler.”

“Yalan dolan,” diye karşılık verdim. “Bir hafta önce de uyandırabileceğini söylemişti ama bak, ağrıları çok daha şiddetlendiği için uyandıramadı.”

“Elinden gelenin çok daha fazlasını yapıyor, inan bana,” dedikten sonra boğazını temizledi. “Tanımıyorum ama aramadan önce araştırdım, iyi bir doktor.”

“Oraya gidecek miyiz?” diye sordum. Gerçekten de bir kadın orada karşıma çıkmış ve beni engel olamasam da ikinci kattan aşağı atmıştı. Şüphecilik değildi, yalnızca gerçekleri öğrenmek istiyordum.

“Gideceğiz,” diye karşılık verdi. Ses tonu da yüzü gibi gergindi.

Sessizlik aramıza yayılırken tek elinin altında kalan direksiyonu dikkatli bir şekilde sola kırdı, anayola çıktı ve ilerlemeye devam etti. Kısa bir süre içinde mekâna geldik. Beyaz garajın önünde durdu, emniyet kemerini çıkardıktan sonra oturduğu yerden doğrularak bana baktı. “Ato koltuk altı değneği aldı, kollarımın arasında ol diye söylemeyecektim ama ayağımın üzerine basacağım diye tutturacağını bildiğimden söylemek zorunda kaldım.”

“Sen...”

Güldü, keyifsizdi. “Biliyorum, çok fenayım.”

“Yalnızca fena değilsin.”

Dudakları muzip bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. “O konulara girersek çok fena şeyler olur bak.” Gözleri aracın içinde gezindi. “Aslında ortam müsait, girsek mi?”

“Sanırım ateli kafana yemek istiyorsun, ha?” derken sesimin sinirli çıkması için büyük bir çaba göstermiştim. “Koltuk altı değneklerini boş ver, beni kucağında taşıyacaksın.”

“Bak sen,” dedi. Keyifsiz ses tonu yavaş yavaş kaybolmuştu. Bakışları direkt olarak gözlerimin içine kaydı. “Bu benim için ceza olmaz.”

“Görürüz,” derken yüzüme sinsi bir gülümseme yerleşti. Kapıların kilidini açtıktan sonra araçtan indi ve anahtarı, aracını arkamıza park eden Sefo’ya bıraktı. Yanıma gelip kapıyı açtı. Bir eli belime, diğer eli de bacaklarıma kayd ve beni hiç zorlanmadan kucağına aldı. Beyaz demir kapı görevli tarafından uzaktan kumandayla açıldı. Sakin adımlarla yürümeye devam ederken bir kez daha, “Rahat mısın?” diye sordu.

Kollarının arasında hafifçe kıpırdadım. Bu hareketim küçük bir kıkırtının dudaklarının arasından dökülmesine sebep olurken, “Kollarımın arasındayken en rahat pozisyonu bulmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu. Kirpiklerinin arasından beni izlerken güneş değen gözlerinin bir ton daha açık durduğunu fark ettim. “O zaman biraz daha yüzüme yakın durmalısın,” dedi. Başını hafifçe eğdi ve dudaklarını sakince yanağıma değdirdi. “Gözlerin gözlerimde, nefesin nefesimde, ellerin boynumda olmalı.”

Gözlerimi gözlerine diktim, başımı yavaşça kaldırdım ve dudaklarımı, dudaklarına yaklaştırdım. Bir elimi de usulca boynuna çıkarırken, “Böyle mi?” diye sordum.

Gözlerinde kararsızlık vardı. Bir yandan böyle bir tepki beklemiyor, bir yandan da ona meydan okuyacağıma emin gibi bakıyordu. Çenesini dudaklarıma yaslarırken, “Aklımla oynuyorsun,” dedi bir kez daha. “Seninle ne yapacağım ben? Söylesene! Ne yapsın bu adam seninle?”

Sanki karanlıklar içindeymişim gibi sessizce ona bakarken karanlıkta kaybolan gölgesini bulmaya çalışıyordum. Bazı insanların geçmişi gözlerindedir, bazılarının dilinde, bazılarının da yarasında. *Söylesene Gölge, geçmişin bir sis gibi inen gözlerindeyken nasıl hiçbir şey taşıymıyormuşsun gibi bakıyorsun?*

Çenesini dudaklarımdan çekmeden sakince yürümeye devam etti. Merdivenlerden çıktı, beyaz at heykelinin yanından geçerken dün gece yaşadıklarımı hatırladım. İnsanların bana olan ruhaf bakışlarını... Mekânın tam ortasında duran denizkızı heykelini de geçerken akan suyun bu sefer kırmızı değil de şeffaf aktığını gördüm. Su çok berraktı.

İkinci katın balkonuna çıkan merdivenlere yöneldi, ağır adımlarla çıktı ve birkaç saniye sonra geldiğimizden haberdar olan görevli, sürgülü balkon kapısını yana çekti. Beraber balkona geçtiğimizde, “Yere bırakabilir misin?” diye sordum. Beni ikiletmeden oldukça nazik bir şekilde yere bıraktı. Sağ tarafıma geçti, kolumdan ve belimden kavradı. Gücümü ondan alırken sağ ayağımın ucuna basarak birkaç adım attım.

“Başımı duvara yasladı,” dedim, kendimden emin bir sesle. “Çok karanlıktı ama balkondan yüzüne yansıyan loş ışık sayesinde kar maskeli yüzünü gördüm. Gözleri koyu renkti, emin değilim ama beyaz tenliydi.”

Çakır, “İyi düşün,” diye fısıldadı. “Daha sonra ne oldu?”

“Bir ayağımı kaldırdım, karnına vurdum ve... Topuğum kırıldı!” dedim anlamsız bir heyecanla. “Karnına şiddetli vurunca topuğum kırıldı. Dün gece giydiğim kıyafetler nerede?”

“Sefo’daydı,” dedi. “Kıyafetleri aldı, benim eve götürecek olan adama verdi.”

“Tamam,” diye karşılık verdim. “Eve geçtiğimizde bakalım.”

“Gidelim mi artık?”

“Balkon tırabzanlarından aşağı bakayım, gidelim,” dedim. Beni yeniden kucağına aldı ve oraya doğru yürüdü. Yerimden hafifçe doğruldum, ağır ağır yutkunurken aşağıya baktım. Arka bahçenin sol tarafı bataklıkken sağ tarafı düz bir betondur. Beni oraya atan kişi ölmemi istememişti, bilerek o tarafa atmıştı çünkü söylediği gibi bu bir uyarıydı.

“Hiçbir zaman tanışmayacağımızı söyledi,” derken tüylerimin ürperdiğini hissettim. Başımı yavaşça kaldırdım, gözlerimin içine bakarken bir şeyler söylemek istiyormuş ama söyleyemiyormuş gibi derin bir sessizliğe büründü. Biraz bekledikten sonra burnundan derin bir nefes aldı ve hemen ardından beni kucağına alarak iç mekâna doğru yürümeye başladı. Merdivenlerden yavaşça inerken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bu ifade araca geçene hatta anayola çıkana kadar sürdü.

Bir şeyler söylemek için ne zaman dudaklarımı aralasam dü-

şünceli ifadesi buna engel oldu. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Sonunda merakıma yenilerek, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum. Beni duymayacak kadar mıydı? Bir kez daha, “Çakır,” diye seslendim. “Ne düşünüyorsun?”

Yüz ifadesini toparlamaya çalışırken, “Hiçbir şey,” dedi. “Ağrın var mı?”

“Çok hafif,” diye mırıldandım. Ondaki bu düşünceli tavrın sebebini öğrenmek istiyordum ama o istemediği sürece öğrenemeyeceğimin de farkındaydım. “Annemle dünden beri konuşmadım. Merak etmiştir, telefonum sende mi?”

“Gece çalıştığına ve sabah da kütüphaneye gideceğine dair bir mesaj attım, açıkçası ilk başta telefonunda şifre var diye düşünmüştüm ama yanıldım.”

“Cevap geldi mi peki?”

Bir elini direksiyondan çekip cebine kaydırды ve çıkardığı telefonu uzanarak karnımın üzerine bıraktı. Telefonu aldım, son aramalardan annemi buldum. Telefonu kulağıma götürürken gözlerim Çakır’daydı. Annem ilk çalışta telefonu açtı. “Ahu, çıktın mı işten?” diye sordu.

“Çıktım, okula gidiyorum,” dedim tekdüze bir ses tonuyla. “Sen ne yapıyorsun? Aylin’in yanında mısın?”

“Evet, teyzen de yanımda. Hatta seninle konuşmak istiyor.”

“Ahu Dila!” dedi teyzem sitem ederek. “İşin neden sabaha kadar sürdü? Çok merak ettik. İnsan yazar da bu kadar geç mi yazar? Sana ulaşamadığımız zaman sorabileceğimiz birinin numarasını ver.”

“Sabaha kadar sürmedi ama çok geç bitti,” diye karşılık verdim. “Çok yorulunca restoranda kaldım. Merak etme, yerim rahatı. Şimdi de okula gidiyorum.”

“Akşam kaçta geleceksin?”

“Haber vereceğim ama geç de olabilir, beni beklemeyin.” Ses tonum azap çekiyor gibiydi. Sevdığım insanlara yalan söylemek

istemiyordum ama istemediğim her şey burnumun dibindeyken zordu. “Teyze, annemi ve seni çok seviyorum. Şimdi kapatmak zorundayım, Aylin’le ilgili bir gelişme olursa haberdar edersiniz.”

Birkaç saniye sessizlik oldu. “Dikkat et kendine,” dedi. Aramayı sonlandırdıktan sonra burnumdan derin bir nefes aldım. “Yalnızca bugün kaçabilirim. Yarın beni böyle de olsa görmek zorundalar. Teyzemi tanımıyorsun. O şüphecedir, sezdirmeden yakalar.”

“Yarın evinde olacaksın, bu süreçte işe gelmeyeceksin ama yine de paranı alacaksın,” dedi. “Ağzın itiraz etmek için açılır diye söylüyorum, duymuyorum.”

“İş kazası olduğunu söylesem restoran için sorun olur mu?”

“Teyzen dediğin gibi şüpheci ve akıllı bir kadınsa tazminat isteyecektir. Benim için sorun değil. Çok da fena bir fikir sayılmaz, ödenir.”

“Sen de çok çıkarıcı bir adamsın, biliyorsun, değil mi? Aslında bakarsan iyi bir fikir gibi görünüyor, ne kadara anlaşıyoruz?”

“Dalga geçme,” dedi. “Ya da... Geçmiyor musun kız?”

“Sence?”

“Gururlu Minik Serçe,” dedi bıkkın bir nefes bırakırken. “Ama unutmadan söyleyeyim, fazla gurur...”

“Ateli gerçekten de kafana yemek istiyorsun sen,” dedim. “Sana o gece söylemeyi unuttum, doktor benim için başhekimle görüşmüş. İlaç paralarını taksit taksit yatıracağım. Tabii bir süre böyle olacak, daha sonra ne olur, bilmiyorum.” Bıkkın bir nefes bıraktım. “Nereye gidiyoruz? Sıkıldım oturmaktan.”

Gayet normal bir şeymiş ve her zaman gidiyormuşuz gibi bir tavırla, “Benim eve,” dedi. “Dağ başındaki evime, tam kaçırayım dedim.”

“Evin şehre uzak mı? Yardımcılarından bahsetmesen sana inanabilirdim.”

“Dağ başında, gerçekten,” diye karşılık verdi. “Sessiz, sakın bir yer olduğu için seçtim. İki yıl önce.”

Bakışlarım yan profilindeyken, “Hiç Alkaran’dan gitmek is-

tediğin ama gidemediğin oldu mu?” diye sordum. Göz ucuyla dikiz aynasından bana baktı, saniye sürmüştü. Aracın hız ibresini göremesem de hızlandığını, asfalt üzerinde yağ gibi kayan lastik seslerinden anlayabiliyordum.

Birkaç kez sertçe yutkunduktan sonra, “Alkaran’dan gitmek istediğim çok oldu, gittim de,” dedi. “Ama sonra geri dönmek zorunda kaldım.”

“Zorunda kalmak?”

“Benimle ilgili bir şeyler merak etmene düştüğümü söylemek isterim,” dedi, serseri bir gülümsemeyle. “Gerçekten ilgileniyorsan anlatayım. *Benimle* gerçekten ilgileniyorsan.”

“Sen benimle gerçekten mi ilgileniyorsun peki?”

Yerinden hafifçe doğruldu ve kısık gözlerle bana baktı. Yüzünde zayıf bir gülümseme hâkimdi. “İlgileniyorum, Minik Serçe Hanımefendileri,” dedi. “Bu yeterli mi?”

Sessiz kaldım. “Neden dönmek zorunda kaldın?”

“Ailemle tehdit edildim,” dedi. İtiraf etmek gerekirse böyle bir şey duymayı beklemiyordum. “Her şeyi geride bırakıp gitmiştim. Yeni bir kimlik, pasaport, ismim ve işimin var olması bile onu durduramadı. İlk başlarda rahattım ama sonra kodesten kaçmış bir mahkûm gibi yaşamaya başladım. *Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar*, dedi ve beni üçüncüde, beş ayın sonunda Mısır’a giderken yakaladı.”

Bahsettiği kişi amcası mıydı? “Neden kaçmak istedin?”

“Yaşamak ağırdı, intihar etmek suçsuzluğuma ihanet olurdu. Ben de kaçtım.”

“Kaç yaşındaydın?”

“İki yıl önce,” dedi alçak bir sesle. Aracın hızını düşürürken dikiz aynasından göz göze geldik. “6 Şubat 2016. Doğum günümde.”

Yirmi yedi yaşında Alkaran’ı terk etmişti.

Kim olduğunu bilmemi istemiyordu, bu yüzden onunla ilgili tek bir şey bile söylemiyor ve olayı üstü kapalı anlatıyordu. “Eğer...” Sesi ölümcül bir sakinliği taşıırken sözcükler geçmişin

şiddetli fırtınalarını kusuyormuş gibi dudaklarının arasından döküldü. “*Dünyada adalet bir kez benden yana olursa varlığına inanacağım*, demiştim. Dünyada adalet olmadığını unutmuşum. Dünyada kaderin bile adaleti yokmuş, o zaman anladım.”

“Çok güzel bir adamsın, biliyor musun?” Bu itirafımı beklemiyordu, bir anlığına yüz ifadesi dağıldı ama kısa sürdü. “Etrafımda o kadar çok kaba, düşüncesiz insan var ki... Seni tanıyor olduğum için çok şanslıyım. Keşke başka bir hayatta karşıma çıksaydın.”

“Başka bir hayatta ya da bu hayatta... İnan, hiç fark etmez. Seni tanıdığım için asıl ben şanslıyım. Kaderin adaleti bazen doğruyu gösteriyormuş, adaletsizliğin içinde bile olsa.”

Seni tanıdığım için asıl ben şanslıyım.

Sessizlik, ağlarını dudaklarımızın arasına örerken, bahsettiği eve gelene kadar her şey oldukça stabil ilerledi. Çakır, radyodan yabancı bir şarkı açtı ve eve gelene kadar kapamadı. İkimiz de düşünceliydik. Dün geceyi her ayrıntısıyla düşünürken zihnimde boşluklara dolmayan yerlerin olduğunu fark ettim. Bugün gördüğüm halüsinasyon, o ana dair hatırlayamadığım bir şeylerin daha olduğunu düşündürdü. Yolu izlerken bazen zihnim bulanıyor, bazen de düşünmemek için şarkıya odaklanmaya çalışıyordum ama çok başarılı olduğum söylenemezdi. Katarin tarzı ilaçları ne zaman içsem bana ağır gelir, sabaha kadar kâbus görmeme neden olurdu ama bu ilk kez başıma geliyordu, beynim uyuşmuş gibi hissediyordum.

“İlaçların bu kadar ağır olması normal mi?” diye sordum, uyuşuk bir sesle.

“Belçim bu kadar uyuşturmasının normal olmadığını söyledi, bu yüzden ilaçları değiştirdik,” dedi. Gözlerim kapalı olduğu için onu göremiyordum ama ses tonu tuhaftı. “En son ne zaman olduğunu hatırlıyor musun? Böyle hissettiğin günü?”

“Hatırlamıyorum,” diye fısıldadım. “Seninle konuşmadığı-

mız günlerde birkaç kez başım dönmüş, halsiz hissettiğim olmuştu ama yemek yiyince geçmişti. O iki gün boyunca restoran yoğundu.”

“Anladım,” dedi yavaşça. “Eğer istersen yarın kan tahlili yaptırırız.”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Tek istediğim şey bu uyuşukluğun geçmesi. Eve gidince üzerimi değiştirebilir miyim? Çok terledim.”

“Şüheda yardımcı olur,” dedi. “Az kaldı, biraz daha sabret.”

On beş dakikanın sonunda siyah, uzun kapının önüne aracı park etti, motoru durdurdu ve saniyeler içinde yanıma geldi. İncitmekten korkar gibi kucağına almadan önce peçeteyle yüzümdeki teri sildi. “Bu kadar terlemen normal değil,” diye fısıldadı. “Duş almak ister misin?”

“Duş alırsam kendime gelir miyim?” diye sordum. Gözlerimi açacak gücüm yoktu. “Eğer gelecekse alayım, iyi hissetmiyorum.”

“Denemekten zarar gelmez,” dedi ve sarsmamaya dikkat ederek yürüdü. Kirpiklerimi araladım, birbirine dolanan ağaçların altından yürüyordu. Başımı hafifçe sola çevirdiğimde zorlukla yutkundum çünkü burası bir ev değil, saraydı.

“Buraya az önce ev mi demiştin sen?” diye sordum. “*Dağ başındaki sarayım*, demeliydin.”

“Mütevazı biri olmak diyelim,” dedi, sesi yine keyifsizdi. Ben böyleyim diye mi keyifsizdi yoksa başka bir sorun mu vardı, bilmiyordum.

“Neden keyifsizsin?”

“Sen bu haldeyken nasıl keyfim yerinde olsun, güzel Serçe?”

“Biraz başım döndü, terledim de ama daha iyiyim,” diye yanıtladım. “Böyle durgun olmana alışkın değilim, hemen eski haline döner misin? İyiyim.”

“Bak ya,” dedi, gülümsemek için çaba gösterirken. “Bence kabul et, sen de bu halime bayılıyorsun.”

“Yavaş,” dedim. “Sana bayılmak falan... Tamam, bir şeyler merak ediyoruz ama o kadar. Arkadaşlar arasında olur öyle.”

“Arkadaş, deme. Moraim bozuluyor,” dedi, beyaz renk merdivenlere yönelirken. “Eğer bir daha dersin yine öperim seni. Sekiz kez. Köprücük kemiğinden.”

Sertçe yutkundum. İkimiz arasında bir anlam aramak istersem beni köprücük kemiğinden sekiz kez öprüğünü hatırlamamı söylemişti. Hatırlayacağım anı seçmiştim. *Bu andı.*

“Yüzünü öyle sevimli bir şekilde buruşturursan ısırabilirim de,” dediğinde yüzümdeki gülümseme daha da genişlemiş, istemsizce iç çekmeme neden olmuştu.

Nedenini bilmiyorum, şu an ciddi bir yüz ifadesi takınıp ona bakma gücünü kendimde bulamıyordum. Hastaydım bir kere. Yoksa aramızdaki bıçağın varlığını hatırlatırcasına ona bakardım. *Bakardım, değil mi?*

“Bak, sana ne diyeceğim.”

“Bakayım, bana ne diyeceksin?”

“Beraber 11.22.63 izleyelim mi?” diye sorduğumda adımları yavaşladı, ağır ağır yutkundu ve hem parıldayan hem de şaşkın gözlerle bana baktı. “Birinci bölümden itibaren.”

“İzleriz, güzelim,” dedi. Belimdeki kollarının baskısını arttırırken son basamaktaydı. “İlk önce yemek mi yersin yoksa duş mu alırsın?”

“İlk önce duş alayım.”

Eve girdiğimiz an bizi geniş bir hol karşıladı. Holün sonunda beyaz, ahşaptan oluşan iki merdiven duruyordu. Çok geçmedi, genç bir kız sağ taraftaki kapıdan çıktı ve cam sürgülü kapıyı açıp güler yüzle, “Hoş geldiniz,” dedi. “Çakır Bey, siz *erken geleceğim*, deyince yemeği ona göre ayarladım. Ne zaman yemeğe geçersiniz?”

“Dila dün gecedan beri hiçbir şey yemedi ama ilk önce duş almasına yardımcı ol,” derken ses tonu da yüz ifadesi gibi ciddiydi, az önceki yumuşak bakışlarının kırıntısı bile yoktu. “Projeksiyon odasına ineceğim, bir sorun olursa oradaki telefonu ara.”

“Tabii, efendim,” diye yanıtladı. Çakır merdivenlerden çıkarken gözlerim duvarkâğıtlarında asılı olan çerçevelere takıl-

di. Hızlı çıktığı için çok fazla göz gezdiremedim ama tahmin ediyordum ki ailesine ve kendisine ait fotoğraflardı. Merdivenlerden sağa döndü, koridor uzundu ve sol merdiven bitişinden sonra da devam ediyordu. Uzun, geniş koridorda da farklı tablolar vardı. Merdivenlerdeki gibi duvarkâğıdına değil, beyaz bir rengin üzerine, sade bir görünümle dizilmişti.

Koridorun sonundaki oda Şüheda isimli yardımcı tarafından açıldı. Tek pencere, balkonlu bir odaydı. Şüheda sürgülü pencereyi kapadı, perdeyi düzeltti ve banyo kapısını açtı. “Ateli çıkarmayacağım, su gelmemesine dikkat et,” derken ses tonu ne nazik ne de sertti. Bakışları beni bulduğunda yüz hatlarındaki sertlik kırılıp yerini yumuşak bir ifadeye bıraktı ve bu, istemsizce tebessüm etmeme neden oldu.

Banyo da oda gibi genişti. Fayans duvarlar ve zemin siyah renkti. Lavabonun yanında duvara sabitlenmiş dolap, dolabın içinde düzenli bir şekilde yerleştirilmiş havlular ve açık bir duş yeri vardı. Havalandırma vardı ama pencere olmadığı için tavana sabitlenmiş aydınlatıcılar belirli aralıklarla birbirlerini takip ediyordu. Şüheda, nereden getirdiğini bilmediğim sandalyeyi duş başlığının altına koydu. Çakır bedenimi nazik bir şekilde kollarının arasından sandalyeye bıraktı, atel taktığım ayağıma havlu sardıktan sonra yüzümüzü eşitleyerek dudaklarını kulağıma yasladı.

“Islak kıvrıkcıklarını kurutmayı isterim.” Dudaklarını tenime değdirerek çekerken, “Aşağıda seni bekliyor olacağım, benim Minik Serçe,” diye boğuk bir sesle konuşmaya devam etti. Bir an başım döndü, sesi kulaklarımda uğuldarken zemin ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettim ve ona bir şey belli etmemek için gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açtım, her şey ilk önce bulanıktı ama yavaş yavaş netliğe kavuştu. “Su soğuk olsun,” diye fısıldadım, geçmişin kapısını aralarken. “Haşlak suyu sevmem.”

İki elimle tişörtün uçlarından tuttum, yabancı birinin yanında iç çamaşırlarımla kalmam sorun değildi. Yabancı olması

da umurumda değildi, yalnızca iyi hissetmek istiyordum çünkü beynim çalkalanıyordu.

Baba, bunu anneme neden yaptın ki, dedi çalkanan zihnimdeki keskin ses. Ay Ağılı, babam bunu bize niye yaptı sahiden? Ağlama, anne, diye devam etti zihnimdeki ses. Omzu yanıyordu. Kaynar suydı, annemin omzunda kül olan. Acın bana geçsin, dedi. Sus, dedim. Sus. Acı yok. Ağlama, anne, ne olur, dedi Aylin bir kez daha. Abla, annemin canı çok yanmış mıdır? Kaynar su yakar, diyemedim. Babam kaynar sudan bile yakıcı, yanmaması imkânsız, diyemedim. Annelerin canı yanmaz, dedim. Anneler hiç ağlamaz, yaralanmaz, evlatlarını dokuz ay karınlarında, daha sonra da omuzlarında taşır, bir kez bile olsun öf, demez.

Şüheda, atele kadar olan eşofmanın tamamını kesti ve üzerimden çıkardı. Soğuk su ilk önce omuzlarımdan, daha sonra da saçlarımdan yüzüme süzüldü. “Biraz daha soğuk olsun,” diye fısıldadım. “Ateşim var, üşüyorum.”

Genç kız ikiletmedi, suyun soğuk ayarını daha da yükseltti. Oldukça güzel kokan şampuanla saçlarımı yıkadı, taradı. Bunları yaparken gözlerim kapalıydı. “Yeterli, teşekkürler,” dedim ve kirpiklerimi araladım. Görüş açım ilk önce buğuluydu. Karşımda buğulu bir ayna, üzerimde sutyen, altımda iç çamaşırı vardı. “Sen kimdin?” diye sordum, kim olduğunu çıkaramıyordum. Ben, dedi. *Hem onun kurtarıcısı hem de kendine ettiği en büyük ihanetim.* Genç kız sanki ona sormuşum gibi kısık bir sesle, “Şüheda,” dedi.

“Ben seninle değil, aynadakiyle konuşuyorum,” dedi biri. Etrafa bakındım, bunu söyleyen kişi bendim.

Kızın bakışları tuhaflaştı, başını yana eğdi ve aynaya baktı. “Baktığınız yerde ayna yok,” dedi.

Sesler birden kesildi, hatırladığım son şey başımın öne doğru düşmüş olmasıydı.

“Durumu iyi değil,” dedi, azap çeken sesiyle. “O gün gibi... Tanıyamıyor kendini. Artık endişeleniyorum, yapmamız gere-

ken ne varsa yapalım. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Geçti, dedim. *Anlatmayayım, bir de aklını böyle bulandırmayayım,* dedim ama ne olduğunu bilmiyorum, o geceki gibi olmuş.”

Hangi geceden bahsediyordu? Söylediklerini algılayamayacak kadar başım ağrıyordu.

Kirpiklerimi ağır ağır araladım, başımı sol tarafa çevirdiğimde başucu saatini gördüm. 18.18’di. Siyah, kadife nevresim takımlarının içinde, ince bir pikeye sarılmış, uyuyordum.

“Kırk kere dağıldım,” dedi aynı ses. Çakır’a aitti. “Kırk yere yıkıldım. Kırk kere aynı dağın yamacından düştüm, ayağa kalktım, yürüdüm. Yaralıydım, çaresizdim ama umudumu kaybettiğim hiç olmamıştı. Ben ona, o geceyi... Nasıl?”

Sonra sesi bulanıklaştı. Elimi kaldıracak gücüm olmadığından, “Çakır,” diye seslendim. Duydu beni. Fısıltılarımın arasından duydu. *Hep duyar mıydı?*

Başucuma yaklaşıp içindeki kimsesiz ve umutsuz kalmış çocuk sesiyle, “Dila, iyi misin?” diye sordu. “Çok endişelendim. Aklımı sikeyim, neden seni yalnız bıraktım?”

“Biraz yaklaşsana. Gerçek olduğunu anlamam lazım,” dedim. Korkuyordum. Yeni bir halüsinasyonun içinde olmaktan çok korkuyordum. Yüzüme doğru eğildi. Elimi kaldıracak gücüm yoktu. Bu yüzden ona, “Yüzünü yüzüme değdir,” dedim ve yeni çıkmaya başlayan sakallarını yüzüme değdirdiğinde gerçek olduğunu anladım. “Bana ne oldu? En son hatırladığım... Banyodaki sandalyeye bırakman. Gerisi yok.”

“Bayıldın,” dedi, yanıma kıvrılırken. “Dila, eğer kendini iyi hissetmiyorsan hemen hastaneye gidelim. Böyle olmana dayanamıyorum. Ne gerekiyorsa yapsınlar. Gururun canı cehenneme! İyi olmanı istiyorum. Seni bir daha öyle görmeye dayanamam.”

“Bana ne olduğunu bilmiyorum,” diye karşılık verdim. “Dün geceye kadar her şey normaldi. Çakır, o her kimse beni elektrikli şokla bayılttı, bunun bir etkisi olabilir mi?”

“Dün geceden beri bir şey yedin ya da içtin mi? Ne bileyim, davette olabilir. Su bile olsa söyle.”

“Hayır,” dedim uyuşuk bir sesle. “Artık yalnızca kâbuslardan değil, halüsinasyon görmekten de korkuyorum.” Korku dolu ifade yüzümde çatladı. “İlaçlar bu kadar etkileyemez, sen de söyledin. Antidepresan tarzı ilaçlar yapar. Annem kullanıyordu, oradan biliyorum. İlaç çok ağır gelmişti, sürekli kâbus görüyordu.”

“Daha iyi olduğuna emin misin?” diye sordu. “Kussan mı? Kusarsan rahatlar mısın? Hiçbir şey de yemedin ki. Nasıl rahatlayacaksın?”

“Denemekten zarar gelmez,” dedim, yataktan doğrulurken. “Böyle olmak çok sıkıcı. Sana laf yetiştiremiyorum, didişemiyorum.”

Tebessüm etti. “İyi ol, söz veriyorum, benimle istediğin kadar didişmene izin vereceğim.”

Yanımdan kalktı. Bir eli belime, diğer eli bacaklarıma kaydı ve hiç zorlanmadan beni yataktan kaldırdı. Yeniden banyoya geçti. Açık olan duşun karşısında, fayansa gömülü klozet vardı. Klozetin kapağı kendiliğinden açıldı. Saçlarımı toplarken, “Beni böyle görmeni istemezdim,” dedim. Sonra beni bir kez daha böyle gördüğü aklıma geldi. Zihnime tanıdık bir ses uğuldadı:

Dila, ben sana yalnızca kadını ol, dedim. Neden bana böyle davranıyorsun?

“Zihnimde bir şeyler dönüyor,” derken babamı bıçaklamadan önceki zamana, mayın tarlasında yürür gibi ilerlediğimden habersizdim.

Başparmağımı ağzıma götürdüm, kendimi kusturmaya çalıştım ve başardım da. Kustuğum gibi sifona bastım. Başımı yavaşça kaldırdım, Çakır elimi yüzümü yıkadıktan sonra beni yeniden kucağına aldı ve göğsüne yasladı.

“Ayağın acıyor mu?”

“Daha iyi,” dedim. Banyodan çıktı, az önce uyuduğum odaya kaçamak bir bakış atarken onun odası olduğunu fark ettim. İncelemeye devam edecektim ama fırsat vermeden odadan çıktı, koridora girdi ve kısa bir süre içinde merdivenlerden indi. İkimiz de sessizdik.

“Aslında senin için aldırđığım kahveyi çöpe attıktan sonra bir daha sana bir şey aldırıp yaptırmamalıydım ama dua et, has-tasın.”

“Seni sinirlendirmek istedim,” diye karşılık verdim. “Kırı-cıydım belki ama sanki hoşuna giden bir şey yapsam kendime ihanet edecekmişim gibi hissediyorum.”

Bana böyle hissettiren kişi babamdı. Onun babam olmadı-ğını, böyle davranmamı hak etmediğini biliyordum ama elimde değildi. İstediklerini yapmaya başladığımda avcunun içine gir-mekten, daha sonra da orada kaybolmaktan korkuyordum. Boz bulanık güven sularının içinde boğulurken ona güvenemezdim. *Ne olur, dedim. Ne olur anla beni. Kendimi bu hale ben getirme-dim.*

“İnsanın kendine ihanet etmesinin ne kadar ağır bir şey oldu-ğunu bilirim.” Söyledikleri, sanki geçmiş yağmurlarından kalan bir anıyı hatırlatır gibi tebessüm ettirdi. “Ama benim güzel, Mi-nik Serçe’ım... Aramızda bir bıçak varken bile sana, bana güven-meyi öğreteceğim. İstersen kıvırcıklarını okşayacağım istersen dizlerimde uyutacağım. Sen ellerimi tutmazken bile ben hep, hep...”

Saçlarımı sevmeni istiyorum, dedim içimden. Ama sana bunu itiraf edemem. Ne olur, anla beni. Bu hayata yenik başlamamın sebebi sen değilsin, biliyorum ama bazı şeyler hâlâ çok ağır. İlk kez bir hikâyede yaralayan değil, yaraları sarmak isteyen adamsın ama hep derler ya, doğru insam bulduğunda zaman yanlıştır ve kader ters bir denklem üzerine kurulur.

“Sana güvendiğim gün her şey yeniden başlayacak.”

Projeksiyon odası diye bahsettiği aslında film izleme odasıy-dı. Geniş odanın duvarlarına yansıtılan ekranda 11.22.63 yazı-yordu ve hazırlanan yemekler, L koltuğun karşısındaki antrasit model orta sehpanın üzerine konulmuştu. Birkaç çeşit börek, karnıyarık, pilav ve turşu vardı.

“Restoranda istediğin yemeklere benzer yaptırdığını düşün-

müştüm,” dedim. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum. “Sallatalık ve tombul biber turşusu mu? Bak, biraz daha yakınlaştık seninle.” Bedenimi L koltuğun üzerine bıraktıktan sonra ayağımın altına yastık koydu.

“O gece, kredi başvurun onaylanmamıştı ve sen kucağında duran karnıyarık tabağını yere düşürmüştün. Sen bilmiyorsun ama o zamandan kalan bir sözüm vardı.”

“Vermediğin sözleri bile tutarsın yani öyle mi?”

“Sana büyük sözler vaat etmeyeceğim. Eğer tutamazsam üzülürüm, üzerim.” Servis tabağını aldı ve bana doğru uzattı. “Sen fark etmezken, haberin yokken bile vermediğim sözleri tutmak için çabalayacağım. Öyle bakma, burnunu ısıtırım bak.”

Gülümsedim. “Çok tatlı-”

“Hadi ama!” dedi. “Ne zaman dudaklarının arasından *seksi* kelimesi dökülecek? Dila, sana *tatlı* kelimesini yasaklıyorum.”

“Bence TDK’ye danışalım. Çakır ve Dila sözlüğünde *tatlı* kelimesi eşittir, *seksi* yapalım.”

“Kendimizi o kadar yormayalım, sen direkt olarak bana *seksi*, de.”

Yanıma otururken onu daha iyi inceleme fırsatı buldum. Üzerine siyah, düz bir tişört ve altına da aynı renk, düz model eşofman giymişti. Boynunda zincir bir kolye vardı, günler önce boynuma bıraktığı kolyeye benziyordu ama tişörtün içinde olduğu için tam anlamıyla göremiyordum. Bir elim uzandı, boynumdaki kolyeyi aradı, olmadığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı ama kısa sürdü çünkü dün gece kolyeyi kaybolmasın diye aracın torpidosuna koyduğumu hatırladım.

“Çakır...”

“Güzelim...”

Başımı çevirdim. “Neden burada bana şarkı söyleyeceğin bir alan varmış gibi hissettim?”

“Doğru hissetmişsin,” dedi. “Alt katta, bana ait bir müzik odası var.”

“Nedense hislerim oraya çok sık uğramadığını da söyledi.”

Başını onaylar gibi aşağı yukarı salladı. Ona bakmaya devam ederken bir yandan da karnıyarık ve pilavı kaşıklıyordum.

Suyu bana uzatırken sakın bir sesle, "Tutunmaya ihtiyacım olduğu zamanlar," dedi. "İstersen küçük bir gösteri yapabilirim."

Tabağı karnıma bırakıp uzattığı sudan birkaç yudum aldıktan sonra, "İsterim," diye yanıtladım.

Yemeklerimiz bittikten sonra Çakır siyah perdeleri çekti ve projeksiyonu çalıştırdı. Gür ses odaya dolarken dizinin introsu duvara yansıdı. "Bir gün seninle aynı bu model klasik bir otomobille tatile gideceğiz," dedi. "Sevdiğimiz yabancı şarkıya eşlik ederken ben de sana bakıyor olacağım."

"Her şeyi ardımızda bırakmış mı yoksa Jack ve Sadie gibi birbirimizi başka bir hayatta bulmuş gibi mi olacağız?" diye sordum. Bu, korkularımın dile gelmek üzere olduğu ilk andı. İlk kez onunla yabancı olmaktan korktum. Onunla başka bir hayatta tanışıp gerçek hayatta varlığından bile haberimin olmasından...

"İki türlü de seni tanımak benim cennetim," dedi, puslu bir ses tonuyla. Yerimde hafifçe kaydım, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken bir anlığına ona bakma ihtiyacı duydum.

Hayatımın değiştiği gün... dedi, duvara yansıyan adam. *Aslında bir gün değil, geceydi.*

Hiçbir şey demeden birkaç saniye birbirimizi izledik. Diziyi ilk kez izliyor gibi her sahnesini pürdikkat izlemeye devam ederken arada bir gözlerim kayıyor, ellerim terliyordu. "Çakır," diye mırıldandım, sesim uykuluydu. "Ben biraz uyusam olur mu? Söz, devamını yine beraber izleyeceğiz."

"Olur, gel buraya." Bir eli belime kaydı, beni yavaşça kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı. "Ben buradayım," dediğini duydum en son. rdından söylediği bir şeyler daha vardı ama duyamayacak kadar halsizdim, gözlerimi yumduğum an uykuya teslim olmuştum.

Küçük kız, bir öne bir geriye giderken fısıltıyla, "Karanlıktan gelecekler," dedi. "Önünde dikilecekler. Öf, unuttum yine ya!"

Mavi gözlerinden bir damla yaş aktı, dudaklarının arasında kayboldu. "Keşke burada olsaydın, abla," dedi. "Ya da annem olsaydı. Selin burada ama çok üzgün hissediyorum. İnsanlar üzgünken yalnız kalmamalı, demiştin, abla. Neden bugün yanımda değilsin? Olsun, yine de çok güzel bir ablasın. Bugün benimle parka gelmesen bile hep çok güzel bir ablasın."

Salıncaktan indi. Güneşten de parlak olan sarı saçlarını kuşağının arkasına sıkıştırırken onu izleyen adamdan habersizdi. Üzgün yüz ifadesini gören adam, kaşlarını çatarak onu izlemeye devam etti.

"Aylin!" dedi arkadaşı Selin, dişlerini göstererek gülümsüyordu. "Beraber en uzun kaydıraktan kayalım mı?"

Aylin, başını aşağı yukarı salladı. "Sen kay, daha sonra da ben kayacağım," dedi ama hemen sonra bunu yapmaktan vazgeçti, çıktığı tahta merdivenlerden indi ve ağlamasını durduramadan ağaç eve doğru yürümeye başladı. Ağaç evine girmeden önce merdivenlere oturdu ve iki avcunu yanağına yaslayıp aileleriyle beraber gelen çocukları izledi. O kadar dalgındı ki yanına gelen adamı ilk önce fark edemedi, fark ettiğinde ise gözlerinin altından bir bakış attı.

Adam, yüzüne samimi bir tebessüm yerleştirip, "Merhaba, umarım sizi rahatsız etmiyorumdur, küçükhanım," dedi. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Ablam yabancılarla konuşmamam konusunda tembihledi. Yanıma oturmak gibi bir harekette bulunursan avazım çıkana kadar bağırırım, haberin olsun!"

Adam güldü. Böyle bir tepki almayı bekliyordu, yanılmamıştı. "Bu parkı kim yaptırdı, biliyor musun?" diye sordu. "Bu ağaçlı evi, kaydırakları, her şeyi... Merakımdan soruyorum."

"Ne bileyim canım ben!" diye yanıtladı küçük kız. "Oradan bakınca okuma yazma biliyor gibi mi duruyorum? Harfleri yeni yeni çözdüm. Yedi buçuk yaşıma az kaldı."

"Kağan yaptırmış, parkı olmayan çocuklar için," dedi. "Bu park en çok kimsesiz çocuklarınmış."

"İyi bir insan o zaman. Çocukları düşünen kötü olur mu hiç?"

"Senin neyin var böyle? Neden üzgünsün?"

"Yabancılar bir şey anlatamam," dedi, çenesini kaldırdı ve kısık gözlerle ona bakan adamı izledi. "Şimdi gitmem gerekiyor."

"Bir gün tanışırsak bana, bugün neden üzgün olduğunu anlatır mısın?"

Mavi gözlü kız, dün gece yaşananları hatırladığında ağlamak için başını kaldırdı ve ablasından gördüğü gibi gökyüzüne baktı. Daha sonra ayağa kalktı, ağaç evin merdivenlerinden inerken duraksadı. Gözlerinin önüne düşen sarı saçlarını küçük eliyle kulağının arkasına sıkıştırdı. Burnunu kırıstırarak, sevimli bir gülümsemeyle ablasının muhtemelen bildiğinde çok kızacağı bir şey yaptı.

Yabancı adama gülümsedi.

"Eğer beni kandırıp, organlarımı alıp başka çocuklara vermeyecek kadar iyi bir insansan neden olmasın?"

Umut, aldatıcı bir vaattir. Kullanabilen için zaaflara doğrultulan iyi bir silah, tetiğin karşısında ezilen ve zaaflara yenilen için ise öldürmekten çok daha kötüsünü yaşatan, yaralayandır.

Babamı bıçakladığım günün gecesine adım adım yürürken, kendimi babamın dizlerinde uyurken buldum. Kirpiklerimi ağır ağır araladım, lambaderin aydınlattığı yüzünü izledim. Gülümseyerek kıvrıcık saçlarımı okşuyor ve bana ninni söylüyordu. "Güzel kızım, kıvrıcık saçlım, merhametli yavrum."

Bunun bir kâbus olduğunu bu sözlerinden sonra anladım, onun bana sevgi cümleleri kurduğu hiçbir rüya güzel olamazdı, onun olduğu hiçbir hayatın güzel olamayacağı gibi.

Buğulu gözlerle kirpiklerimin arasından yüzünü izlemeye devam ederken, "Sen beni hiç sevmezsin ki baba," dedim.

"Ben seni hep çok sevdim, çok seviyorum," dedi. Boşta kalan eli yüzüme kaydı ve avcunun içiyle yanağımı usulca sevmeye başladı. "İnsan evladını nasıl sevmeyiz?"

"Ama beni sevdiğini bir kere bile söylemedin." Sesim çatlamıştı. "Omuzlarıma dağlar, topraklar ve dünya çöktü, baba. Bir kere bile... Bir kere bile seni göremedim yanımda. Ben seni çok sevdim."

Esirgediğin sevgiye rağmen seni çok sevdim. Canımı acıtmana rağmen küçük bir kız hiçbir beklenti içinde olmadan babasını nasıl severse öyle sevdim. Öyle bir yarastın ki sen benim içimde... Kaşındım, kaşındım ve büyüttüm, daha sonra da o yaralardan akan kanla geleceğimi yıkadım." Elleri dursun istedim. Saçlarımı okşamasın, sevmesin, bana merhamet eder gibi bakmasın istedim. "Bana neden kanlı bir gelecek vaat ettin? Göğsüm bıçak izinle kanayıp, dururken, izleri bile sızlarken neden bir de gençliğimi mahvettin? Bu hayatta insan en çok çocukluğunu özler. Bana neden özlenecek hatıralar bırakmadın?"

"Ne olursun, beni affet," dedi yalvarırcasına. "Ben sana bunları yapmak istemedim. Benim gibi kötü anıların olsun istemedim."

Başımı öfkeyle dizlerinden kaldırırken, "İstemedin ama yaptın," dedim. "Sen beni öldürmek istemedin diye suçun hafifleyecek mi sanıyorsun?"

"Affet beni," dedi yalnızca.

"Affetmem," dedim. "Sana baba, demeye utanıyorum. Eğer böyle bir ihtimal sözkonusu olursa ilk önce seni, daha sonra da kendimi öldürürüm ama yine de affetmem."

Tekli koltuktan kalktı. Yavaşça, koridora doğru yürümeye başladı. Onu takip etmek istemiyordum ama içimde, bana ait olmayan bir ses ısrarla takip etmemi söylüyordu. Odadan çıktı, sol tarafa döndü, merdivenlerden indi ve bir an durup omzunun üzerinden bana baktı. "Affet beni, ben size hiç iyi bir baba olamadım," diye fısıldadı ve ardından yürümeye devam etti. Arka bahçeye açılan sürgülü kapıyı açtı, adımlarım hızlanırken onu takip etmeye devam ettim. Havuzun önünde durdu. "Aylin'i izle," diye fısıldadı. "Onu da bir gün öldüreceksin."

"Öldürmem!" diye bağırdım, boğazım yırtılırcasına. "Öldürmem! Sen... Sen..." Zihnim bulanıyor, kelimeleri seçmekte güçlük çekiyordum. "Sen öldürdün bizi!"

Güldü, alay doluydu. "Sen de ölmeseymişsin," dedi. Bana doğru geldi ve kavradığı saçlarımı acımasızca çekerken, "Seni hiç sevmiyorum!" diye bağırdı. "Öldüreceğim seni!"

"Şerefsiz, kansız adam! Bırak beni! Bırak!"

Bu sırada Aylin havuzun önünde, avuçlarında bir kuşla beni izliyordu. "Abla!" diye bağırdı. "Kuşum öldü!"

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Babam saçlarımı köklerinden koparırcasına çekmeye devam ederken, "Ablacığım," dedim. "Havuzla düşeceksin, uzaklaş oradan!"

Beni dinlemedi. "Abla!" dedi. Düşecekmiş gibi duruyordu ama o değil, avcundaki kuş kaydı ve havuzla düştü. "Kuşum öldü! Babam öldürdü!"

"Ne olursun bırak, havuzla düşecek," dedim çaresiz bir sesle. Saç köklerim, göğsümdeki bıçak yarasına kadar sızlıyordu. Hatta kemiklerim bile sızlıyordu. Ağzım, avuç dolusu cam yutuyormuş gibi kan doluydu ve konuştukça babamı bıçakladığım geceye bir adım daha yaklaşıyordum. Titriyordum, ağlıyordum, saçlarımı tutan adama yalvarıyordum. Ne olursun, diyordum. Ne olursun bırak saçlarımı, kız kardeşim ölecek.

"Onu sen öldüreceksin, ben değil," dedi acımasız bir sesle. "Kağan'ı öldürdüğün gibi öldüreceksin. Bir gecede. Silah ya da bıçak kullanmayacaksın. Sana yenildiği Alkaran sokağında, sabaha karşı beş elli sekizde bakışlarınla öldüreceksin."

Aylin, ağzından kan kusmaya başladığında avazım çıktığı kadar bağırdım.

Bu sırada bir el beni bu kâbustan uyandırmak istercesine belimden kavradı. "Gerçek değil!" diye bağırdı, zihnim bu sesi tanıyordu. Çakır'dı. "Dila, orada kimse yok," dedi titrek bir sesle. "Benim, güzel Serçe'm, orada kimse yok."

"Orada!" dedim, ellerinin arasından kurtulmaya çalışırken. "Ölüyor, ağzından kan akıyor, ölüyor benim kardeşim!"

"Güzelim, her şeyim, ne olursun dur," dedi yalvarırcasına. "Halüsinasyon görüyorsun."

Kollarının arasında çırpınmaya devam ederken Aylin havuzla düştü, Aylin'le beraber biz de havuzun dibini boylarken geçmişin örümcek ağı perdesi aralandı. On sekizden sekize dönüş, dedi.

Ne kadar süre geçti, bilmiyorum ama hâlâ kollarının arasın-

daydım. Titriyordum, ağlıyordum, çırpınıyordum. Aynı saniyeler içinde havuzdan çıktık, yüzü gözlerimin önüne düşerken ikimiz de nefes nefeseydik.

“Kardeşim öldü, burada, havuzun içinde,” dedim ağlamaya devam ederken. “Ne olursun, yardım et, kurtaralım onu.”

“Geçti, benim güzel Serçe’m,” dedi ama geçmediğini ikimiz de biliyorduk. “Çok kötüydü ama bak, geçti. Yanındayım, hep yanında olacağım. Sen istemezken bile ben hep senin yanında olacağım.”

Birkaç saniye bekledim. Geçsin istedim. Gözlerimi kaç kez kapatıp kaç kez açtım, bilmiyorum. Göğsümün içinde düğüm olan nefesi düzenlediğimde konuşmaya başladım.

“Bu benim ikinci halüsinasyon görüşüm ama korkuyorum, ya iki değilse? Artık kendimden korkuyorum. Ben nasıl bu hale geldim?”

Çakır, “Artık dayanamam,” dedi ağır ağır yutkunurken. “Daha fazla ilerlemesine, kendini kaybetmene göz yumamam.”

“Daha öncesi de mi oldu?” diye sordum, vereceği cevaptan korkuyordum. “Çakır, ben deli değilim. Ne olursun inan, ben deli değilim. Şizofren değilim.”

“O gün, o gece...” Gözlerini yumdu, sertçe yutkundu, birkaç saniye bekledi. “Babanı bıçakladığın gece, ben sana yalnızca *benim kadını ol*, dedim. Biz o gece, başka bir şey yaşamadık. Saçlarının teline dokunmaya bile kıyamazken seni öyle, bana anlattığın gibi kötü hissettirecek hiçbir şey yapmadım. O gece, sana ne olduğunu bilmiyorum. Yaşamadığımız şeyleri yaşamışsınız gibi davrandın ve senin için senden vazgeçtiğim geceye kadar tuhaf davranmaya devam ettin.”

Bana karşı minnet göstermene gerek yok. Artık sadece Resté-Bar’da çalışıyorsun. İstedığın gibi beni görmeyecek, gururunu ezme izin vermeyeceksin. Bu işe ihtiyacın var ve kardeşin her şeyden önemli, biliyorum, anladım. Hazırlan, seni hastaneye bıraktıktan sonra hiç tanışmamışım ve dün geceyi yaşamamışım gibi hayatıma devam edeceğim. Tıpkı istediğin gibi.

Omuzlarında duran elim kaydı, havuza düştü. O gece bana dokunmamış mıydı? Ben onu da... *Hayır, hayır, hayır. Hasta değilim, aklımdan uydurmadım, gerçekmiş gibi günlerce onu suçlamadım. Biz bambaşka bir şey yaşarken ona yapmadığı şeylerin bedelini ödetmedim.*

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım. "Sen de hayalsin! Uzak dur benden!"

"Gerçeğim, özür dilerim," diye karşılık verdi. "Keşke gerçek olmasaydım. Özür dilerim, Ahu Dila. Bunları yaşamana sebep olduğum için özür dilerim. Seni incitmekten korkarken bu kadar incittiğim için ve buna sebep olduğum için özür dilerim."

Sırtımı, buğulu gözlerine döndüm. Havuzun dibine daldım ve gözlerimi sıkıca yumdum. O geceye döndüm. Babamı bıçakladığım gecenin iki saat öncesine...

"Sadece beni iki dakika dinle," dedi. *Sadece iki dakika ver bana, cümlesini yaktı.*

"Ne için?" diye sordum.

"Sana olan hislerimi anlatabilmem için," dedi. *Teninin, tenimin altında kavrulduğunu gösterebilmek için sadece iki dakika istiyorum, cümlesini yaktı. Sonraki söylediği cümleleri hatırlamadım, sonu şöyle bitiyordu: Benim kadını ol.*

Nefes alabilmek için yukarı çıktım ve havuzun kenarına tutunarak ağlamaya, ağlayarak o anları hatırlamaya başladım. Bu sırada zihnimdeki Dila yataktan kalktı. Öfkeyle ona bakmaya devam ederken ilk önce onu ittim, bu hareketimi beklemediği için yüz ifadesi dağıldı. Bir elimle yatağı gösterdim. "Amacınız ne? Beni bu yatağa atmak mı? Muhtaç görünüşüm, sizi arzularınızla tatmin etsin mi istiyorsunuz?" dedim.

"Dila," dedi, burnundan sert bir nefes bırakırken. "Ben sana yalnızca kadını ol, dedim. Ondan önce bahsettiğim cümlelerin hiç mi bir anlamı yok? Neden bana böyle davranıyorsun? Ben öyle bir adam mıyım?"

"Siz nasıl bir adamsınız ki?" diye sordum. "Sizi kaç gündür tanıyorum?"

"Senden eskileniyorum, evet, öyle de eskileniyorum ama yalnızca... Tenin için değil."

"Rengini hemen belli ettin, istediğin gerçekten bu muydu? Beni bu odaya bu yüzden mi getirdin?"

Ne söylediğimi anlamıyordu çünkü ben, söylediklerini duymamış, söylemediklerini zihnimde yaratmıştım. O bana o gece, yalnızca kadını ol, demiş ve benim için değil, bir şeyler hissettiği için yanında olmamı istemişti.

"Lütfen yapmayın, bu işe çok ihtiyacım var. Bunu bana yapmayın."

"Ben öyle bir adam değilim," derken sesi netti. "Sana zorla dokunacak ya da zorla bir şeyler yaptıracak bir adam değilim. Sadece bir şeyleri belli etmeye çalışıyorum."

Bir şey demesine izin vermeden az önce gördüğüm, kapının arkasındaki dolaba doğru koştum. Titreyen bacaklarımla yürürken sarsıldım. Küçükken yaptığım gibi, "Git!" diye bağırdım, ardımda gölgesi vardı. "Baba, ne olursun git, korkuyorum!"

"Dila, ben o adam değilim," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Özür dilerim, özür dilerim, seni korkutacağımı bilmiyordum, özür dilerim."

"Git!" diye bağırdım bir kez daha, korktuğum için midem bulanıyordu. "Dokunma bana! Dokunma!"

Dizlerimi karnıma doğru çektim, başımı dizlerime yaslarken sessizce ağlamaya devam ettim. Düşün, Ahu Dila, dedi yabancı bir ses. Acilen bir şeyler düşün ve bu odadan yayın.

Kardeşim hastaydı, onun yanına gitmeliydim.

Dolabın kapağını ayağımla ittirdim. Yatakta bir kız yatıyordu, o kız bendim. Yanında bir adam vardı. "Kalk!" diye bağırdım, bu sırada bir el belime dolandı. "Kalk o yataktan! O adam sana kötü şeyler yapacak! Kalk! Baban duyarsa seni öldürür!"

O gece, o yatakta hiçbir şey yaşanmamıştı.

"Ahu Dila!" dedi ellerini belime dolayan adam. "Orada kimse yok, kendine gel!" Kollarının arasına yığılırken, "Özür dilerim," diye fısıldadığını hatırladım.

18 Ekim 2018 gecesi, elimdeki mumla aydınlanıyordu.

Geriye dönüp baktığımda bugünü, bir takvim yaprağı gibi yırtıp *kaybolmasına izin vermeyeceğim*, dediğim anı hatırladım. Ona ait olan bir hastanenin yangın merdiveninde, başımı dizlerine koyduğum ve kanatlarımı yanması için feda ettiğim ilk gündü.

Her şey orada, cehennem çukurlarını gözlerinde taşıyan adamın dizlerine başımı koyduğum an yeniden başlamıştı. Gerçek olan anılar ve zihnimin uydurdukları da vardı ve en kötüsü, o bana anlatana kadar neyin gerçek, neyin zihnimin uydurması olduğunu bilemeyecektim.

O geceye dair emin olduğum iki şey vardı: Birincisi, her şey o gece başlamıştı. Beni o gece ikinci kattan aşağı atan kadın varlığını ilk kez göstermişti. Ben deli ya da şizofren değildim, o günden önce yaşadığım hiçbir şeyi uydurmamıştım ama... Bana bir şey yapılmıştı ve yapılmaya devam ediyordu.

Havuzun en başköşesinde ben, en sonunda ise Çakır vardı ve sessizce beni izliyordu.

“O gece hiçbir şey yaşanmadı, öyle mi?” İnanç, bu gecedan sonra bir umut gibi kalbimde çatladı. Hatırlıyordum. Hatırlamak, ilk kez bu kadar acı verici değildi ama ilk kez bu kadar çok acıtıyordu. Bir damla yaş gözlerimden aktı, izlerini bırakarak yanağımdan kaydı ve titreyen çenemin altında kayboldu. “*Hayatından çıkıyorum*, dediğin gecenin sabahı halüsinasyon görmediğimden nasıl emin olabiliyorsun? Şimdi ben böyle nasıl yaşayacağım? Cehennem gibi. Tek taraflı bir şeyler yaşadım. Sen bana başka şeyler söylerken ben seni duymadım, görmedim. Tüm bunlar olurken bir de yaraladım. Neden sustun?”

“Babanı bıçakladığın gece yanından gittim ama seninle birlikte sabaha kadar hastanedeydim. Kuzenimin yurtdışındaki psikolog arkadaşıyla yaklaşık bir saate yakın görüntülü konuştum. Kuzenim, babanın nasıl bir hasta olduğunu biliyor, adli vaka diye giriş yaptırılmamasına dair haber veren oydu. Her ne kadar bu olayı arkadaşına anlatmasını istemesem de bir noktadan son-

ra... Kafayı yiyecektim, Dila. İlk kez çıkmazda hissetmiyordum ama bu çıkmaz değil, korkuydu. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu, bir gece ansızın birbirimizin hayatına dahil oluşumuz gibi karşıma çıktı ve bir insan gibi gözlerini bana dikti. O gece senden değil, yaşadıklarının ağır gelmesinden ve kendine zarar vermenden...”

Sesi son cümlelere doğru kısıldı, birkaç saniye bekledi ve burundan derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti:

“Buna meyilli gibi duruyordun. Olanları anlatmak istedim ama ağır bir travma geçirdiğini...”

Ona nasıl söyleyeceğim? İntiharını bildiğim ve bir kez daha kendine bir şey yapmandan korktuğum için sana olayları şeffaflığıyla bile anlatamadım. Sana anlatırsam inanmayacaktın çünkü o an gözünde en güvenilir adamdım. Hâlâ öyleyim, biliyorum ama... Şu an inanır gibi bakıyorsun, bu umuda yenileceğim. O anları iki gözümünden ve Yaradan'dan başka kimse bilmezken, gözlerin bir kanıt ver, der gibi bakarken ve bana biraz bile inanmazken nasıl?

Konuşmakta zorlanıyordu, her kelimesinde duraksıyor ve gözlerimin içine bakamıyordu. “Ağır bir travma geçirdiğini, şu an sana gerçekleri anlatsam bile inanmayacağını, kötü anılarım tetiklemene neden bensem hayatından çıkmam gerektiğini söyledi. *Bir gün hayatından çıkabilirim*, diye düşündüm o an. Evet, bir gün hiç tanışmamışız gibi birbirimizin hayatından çıkabiliriz ama o an, o gece değildi. Seni yalnız bırakmak yerine yanında durmak istedim. Sonra... O gece... Gururunu incittiğimden bahsederken yüzüme bakamadığını gördüm ve kalmamın sana zarar verdiğini fark ettim. Sorun, yapmadığım şeylerin bedelini ödemek değildi. Sorun, bana öyle bakmandı. Yalnızca üç gece bir gün, Dila. Ben senden bedenen uzaklaştım da zihnen kapına yığıldım. Sefo seni adım adım takip etti, hareketlerinde tuhaf hiçbir şey bulmadığını söylediğinde bu durumun benimle ilgili olduğuna inandım. Sana yaklaşmamı istemiyorsun çünkü beni baban gibi görüyorsun. Kabullenmekten başka çarem yoktu çünkü iyiydin, travmanı tetikleyecek bir ben yoktu ama birlikte

kar yağışını izlediğimiz ve kollarımın arasında uyuduğun gece... Sana fark ettirmeden bir şey denedim.”

Suyun soğukluğu tüm bedenimi uyuşturmaya devam ederken gökyüzünden düşen kar taneleri saçlarımın arasından usulca kaydı, suyun yüzeyinde kayboldu. *Duvarları yosun tutmuş bir mahzendeyiz, kar taneleri saçlarına tutunurken kirpiklerinin arasından bana bakıyorsun.* Sanki bu cümleyi, bu geceyi yaşayacağımızı ve ona bahsettiği gibi bakacağımı bilir gibi kurmuştu.

“Kâbus gördün ve gördükten sonra kollarımın arasında uyu-yakaldın. Senin için o gece, kollarımın arasından daha güvenli bir yer yok gibiydi. *Ben sana, seni bir hiçmiş gibi hissettiren herkesin yerini almaya geldim, dedim. Kötü anılarını, travmalarını hatırlatan bir adam olmaya değil.*”

Buğulu gözlerle ona bakmaya devam ederken, “Bana o geceden sonra neyin hayal, neyin gerçek olduğunu anlatır mısın?” diye sordum. “Seni öptüm, bu hayal miydi?”

“Beni öptün ve bu hayal olamayacak kadar güzeldi,” diye karşılık verdi. Havuzun başında ben, aşağı kısmında da hâlâ o duruyordu. Birbirimize gelecek, birbirimizden de gidecek gücümüz yoktu.

“Bana çok güzel bir keman aldın, peki bu?”

“Sana, senden daha güzel bir keman almadım,” dedi puslu bir ses tonuyla.

“O gece, tek başıma sokağa indim. Sen beni orada buldun ve kolye verdin. Daha sonra araca geçtik, kahve içtik, *istifa edeceğim*, dedim. Bunlar, hayal miydi?”

“Hayaldi, özür dilerim,” dedi. “O gece sokağa indin ve ben ardından geldim. Kaldırımında yarım saate yakın ağladın. Başın dizlerinin üzerindeydi, bakışların buz kesmişti. Seni kucağıma aldım, hiçbir şey demedin. Kahve aldım, ellerin titrediği için üzerine döktün ve sana zar zor gömleğimi giydirdim. Evin önüne geldiğimizde karşına bir daha çıkmamam gerektiğini, eğer çıkarsam beni hiç acımadan öldüreceğini söyledin. *Babasını öldürmeye küçük yaşta yemin eden bir kız, sana acımaz, dedin.*”

Dudaklarımın arasından omuzlarımı sarsan bir hıçkırık döküldü, böyle bir cümle kurmuş olmam çok yüksek bir ihtimaldi çünkü ben babamı öldürmeye saçlarımı kestiği gün yemin etmiştim.

“Seni o gece kaçırmak istediğim için değil, yolda yeniden kriz geçirmenden, bayılmandan korktuğum için takip ettim ama çok geç geldim, engel olamadım.”

“Babamı bıçakladım, değil mi?”

O anı hatırlıyordum. Kalbine doğru hedef alırken başımın döndüğünü, bu yüzden ruhsuz kalbinden iki parmak aşağı sapladığımı...

“Gerçektir, özür dilerim,” dedi, bana doğru yürürken.

“Bana inanıyor musun?” diye sordum, dün geceyi ima ederek. “Topuğum kırıldı çünkü beni aşağı atmaya çalışan kadının karnına vurdum. O gün iyiydim. Ne olursun, iyi olduğumu söyle. Çakır, ben şizofren değilim. Bir şey oldu bana, bir şey yaptılar. Kim yaptı? Ne yaptı? Bilmiyorum. Evet, çok ağır bir çocukluk geçirdim. Evet, hâlâ zor zamanlardan geçiyorum ama o kadar değil. Biliyorum, inanmak zor. Beni tanımıyorsun ama ne olursun, yine de inan. İnanmanı istemek bencillik ama ne olursun inan. Ben şizofren değilim.”

“Saat 15.17’de kan testi alındı,” diye karşılık verdi. “Ben de telefonundaki notlara, üç on birde sorduğun sorunun cevabını yazdım. Bakmak ister misin?”

“Kan testim temiz çıktı, değil mi?” Yavaşça başını salladı, aramızdaki mesafe kapanmak üzereydi. Şizofren olmadığımı inanıyordu, inanmasaydı kan testi yaptırmazdı. Ben ona bir adım gitmezken o yine bana gelmişti çünkü hep gelecekti. Bir kere *hep geleceğim, Dila*, demişti. “Ve bana inandığını yazdın.”

Yüzüne buruk bir tebessüm yerleşti. Bir elini uyuşan belime kaydırırken, “Doğru ama eksik,” dedi. “Sana ne olursa olsun, hangi şartlarda olursak olalım, söyleyeceğin her şeye inandığımı ve inanacağımı yazdım.”

Bir elimi yavaşça omzuna çıkarırken, “Özür dilerim, Çakır,”

diye fısıldadım. “Tüm bunları yaşamana sebep olduğum için özür dilerim.”

Avcunu yanağıma yasladı, “Çok karanlık bir sokaktayız,” dedi ve devamında gelen cümle çenemin titremesine neden oldu. “Ama ellerin ellerimde.”

“Bana şarkı söylediğin an da hayal miydi?”

“Beni öptüğün an kadar gerçektir.”

Burnumu çektim. “Bana ne yaptıklarını bilmiyorum ama öğreneceğim. Konuştuğun psikolog bununla ilgili başka bir şey söylemedi mi?”

“Seninle konuştuğunda tüm ihtimallerden bahsedeceğini söyledi,” diye yanıtladı, belimdeki eli sıkılaştı ve beni havuzun kenarına çıkardı. Atel ıslandığı için bacaklarımdan ayırdı, kendi de havuzdan çıktıktan sonra kucağına aldı. Yeni tutmuş karların üzerinde, çıplak ayaklarla yürürken başımı göğsüne yasladım ve sessizce ağlamaya başladım.

“Olman gereken yerde, istediğin kadar ağla,” dedi kapıdan içeri girerken. “Artık yalnızca benim elimden bir şeyler yiyeceksin. Bu saatten sonra istesen de seni bırakmam, anladın mı? İlaç vurmayacağım. Eğer çok ağrın olursa seni başka bir kimlikle hastaneye götüreceğim.”

“Çok üşüyorum,” diyebilirdim yalnızca. Merdivenlerden hızlıca çıktı, odasına girdi ve bedenimi yavaşça yatağa bıraktı. Üzerime pikeyi örttü, sarı loş ışıklarla odayı aydınlattıktan sonra dolabından bana göre kalın kazak ve eşofman takımı çıkardı.

“Şüheda eşyalarını nereye koydu, bilmiyorum. Şimdilik bunlarla idare et, olur mu?” diye sordu. “Üzerini değiştirebilir miyim?”

Ağır ağır yutkundum. “Atel takılmayacak mı?”

“Nemrut’u hastaneye gönderirim. Işıkları kapatacağım, hiçbir şey görmeyeceğim.”

Başımı salladım. Işıkları kapatıp yanıma geldi ve fısıltıyla, “Sakin ol, tamam mı?” dedi. “Ben buradayım.” İlk önce eşofmanı çıkardı. Sağ ayağıma geldiğinde yüzümü buruşturdum, ona

fırsat vermeden iç çamaşırımı çıkardım ve avcumun içine aldım. Eşofmanı giydirdikten sonra üzerimdeki kazağı ve utanmama fırsat bile vermeden sutyenimi çıkardı. Kazağı giymeme yardımcı olduktan sonra ıslak kıyafetleri ve iç çamaşırımı avcumun arasından aldı. Işıkları yaktıktan sonra banyoya geçti.

Ayağım, belim ve kasıklarım ağrıyordu. “Aç mısın?” diye sordu odaya döndüğünde.

“Hayır,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. O da üzerini değiştirmişti. Kurutma makinesinin fişini yatağın başucunda duran prize taktı. Saçlarımı ilk önce taradı, daha sonra da kuruttu.

“Müzik odasına geçelim mi? Kafan dağılır. Uyumanı istemiyorum.”

“Uyanıkken de görüyorum,” dedim. “Ama geçelim.”

Beni yeniden kucağına aldığı anda başımı göğsüne yasladım. Odadan çıktı, koridorun sonuna kadar yürüdü, sol tarafa açılan kapıdan geçip merdivenlerden çıktı. Merdivenlerin sonunda yalıtım süngeriyile kaplanmış olan duvarları gördüm. Bateria, piyano, benim için annesinden istediği keman ve elektronik gitar vardı.

“Kolyeyi o gece bana nasıl verdin? Serçe kolyesini?”

“Sana yaklaşmama izin vermedin,” diye yanıtladı. “Kolyem kazağımın üzerine düşmüştü, bir süre hiç kıpırdamadan baktın ve onu sana hediye edersem benimle gelebileceğini söyledin.”

“Tamam,” dedim, daha fazlasını duymaya dayanabileceğimden emin değildim.

“İstediğin zaman psikolog kadınla görüşebilirsin. Hazır hissettiğinde.”

“Aklımda bir sorun olmadığına inanıyor musun?”

“Sana inanıyorum,” dedi tereddütsüzce. “Hangi şarkıyı söylememi istiyorsun, yavrum?”

O kadar merhametli bir adamdı ki... İsteyerek yapmasam bile bana hiç kızmamış, o an yaşanmış gibi davranmış ve yanımda olmayı seçmişti. “Suçlu olmama rağmen bana kıyamadın ve yanımda olmak zorunda değilken yanımda oldun. Teşekkür ederim,” dedim.

Yavaştan kızmaya başladığının farkındaydım ama bunu bana yansıtmadı. “Suçlu değilsin,” dedi. Beni siyah oyuncu koltuğunun karşısındaki tekli koltuğa bıraktı. “Kendini suçlu gibi hissettirmekten vazgeç, tamam mı? Yaşandı ve geçti. Bir daha o hale gelmemen için elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim. Şu an birileri ya da biri, bizden birkaç adım önde ama önemli olan bu değil. Bir sonraki adımı atacağında nereye düşeceğini kestirebilmektir önemli olan. Yol bu, düşersin ama bu sefer düşüğümüzde bile ayağımızın nereye sağlam basacağını bileceğiz.”

“Yolun bundan sonrasına Kağan’la mı yoksa Gölge’yle mi devam ediyorum?”

“Hangi isimle devam ettiğinin bir önemi yok. Hepsi burada, senin yanında.”

Çakır, Kağan ve Gölge benimleydi.

Led ışıkların rengini beyazdan kırmızıya aldı. Oyuncu koltuğuna oturmadan önce elektronik gitarını kavradı, birkaç kez tellere vurdu. Gitarın akordunu ayarladıktan sonra söyleyeceği şarkının girişini yavaştan yükselerek, penayı tellere vurarak çalmaya başladı. Loş, kırmızı ışık elektronik gitarı koyduğu dizlerinde ve penayı tutan parmaklarında oldukça estetikli bir görünüm sunarken gözlerim ilk önce yüzünde, daha sonra da uzun parmaklarında gezindi. Siyah saçlarının, çatık kaşlarının, yorgun bakışlarının altında yatan sebep olduğumu biliyordum ve bu bana kötü hissettiriyordu. Bu süre zarfında zihnimi halüsinasyon görmeyeceğim konusunda sürekli uyarırken gözlerimi ondan alamadım.

“Bir yolunu buluyor ve yaşıyorum hâlâ yalnızlıkla. Bir dünya insan geçti üstümden aslında,” diye şarkının sözlerine giriş yaptığında bir an duraksadı ve başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. *“Vur, beni vur, beni vur, acımaz. Ben her gün ölüyorum. Zor, yine zor, yine de ağlarken gülüyorum.”*

Onu görmediğimi söyleyişinin sebebi o gece miydi? O kadar karışık bir durumdu ki nereden tutsam elimde kalıyordu. Nereye dönsem gerçekler ağır bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

"Yok, olmuyor, bitmiyor, geçmiyor hâlâ açık yaram." Sözcükler fısıltıyla dudaklarından dökülürken direkt olarak gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. *"Çok istedim sinmeyi, kaçmayı, senden uzaklara..."*

Şarkının ritimleri bu sözlerden sonra yükseldi. Başını hafifçe sallamaya başladı ve saniyeler sonra gözlerini kapadı. Onu izlemeye devam ederken *Dila, ben çok uzun zamandır sendeyim,* diye bir ses zihnimde uğuladı. *Hâlâ seni çok özlüyorum.* Gözlerimden bir damla yaş süzülürken 18 Ekim gecesinde yaşadığımız gerçek hatıraların altında ezildim.

Buz gibi kolyeyi avuçlarımın arasına bıraktı, ve avuçlarımın içine tüylerimin ürpermesine neden olan bir öpücük kondurdu. *"Dila," dedi bir kez daha. "Bu hisleri birdenbire hissetmedim, biliyorum, korkmakta haklısın ama bu tepki... Ben öyle bir adam değilim."*

"Sen öyle bir adamsın!" diye bağırdım. "Sana güvenmiyorum! Uzak dur benden! Bizi her gün kaç tane insan ben öyle bir adam değilim, diyerek kandırıyor, biliyor musun?"

Özür dilerim, diye fısıldadım. Yapmadıklarımızın bedelini ödemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Çok denedim sinmeyi, kaçmayı, senden uzaklara. Vur beni, vur beni, acımaz. Ben her gün ölüyorum."

İlk önce şarkıyı söylemeyi, saniyeler sonra da penayı tellere vurmaya bıraktı ve gözlerini açtığı anda beklediği manzarayla karşılaştı. *"Ağlaman için söylemedim," dedi sakın bir sesle. "Neden ağlıyorsun, güzelim?"*

Alkaran'ın kasvetli soğuşunda, bir bankta uyurken her şeyden habersiz bir şekilde ansızın hayatıma dahil olduğundan beri gözleri bana hep sıcacık baktı. İfadesiz, buz gibi bakan gözlerime dayanamadığında bile bakışlarını değiştirmede. *Kaçmak, korkulara yenilmektir,* derler. Korkular kaçtığı anda daha da güçlenir ve zihnine, kalbine sızar. Ondan kaçarken bile tüm korkularıma rağmen bir hastalık gibi zihnime yayılmasına engel olamıyordum.

“Özür dilerim,” dedim. İçimdeki bu hissin gidebilmesi için ondan ne kadar özür dilemem gerekiyorsa dilerdim.

“Bir kere sarıl, ben her şeyi unuturum,” dedi. Bir an bile ayağımın acıyacağını düşünmedim, oturduğum yerden doğruldum. Ayağa kalkacağımı bildiği için benden önce davrandı ve elektronik gitarı bıraktığı gibi kollarını belime sardı. Saçlarımdan öperken, “Geçecek,” diye fısıldadı. “Sen neleri atlattın, Dila. Bu mu senin ayağına çelme takacak?”

Kollarımı boynuna dolarken, “Teşekkür ederim, yanımda olduğun ve bana inandığın için,” diye fısıldadım. Beni tekrar kucağına aldı. Şarkıyı mırıldanarak, söylemeye devam ederken müzik odasından çıktı, kendi odasına geçti. Kalbin soluna düşen yastığa başımı bıraktı ve başucuma oturdu. Saçlarımdan arasından geçen parmakları huzurlu hissettiriyordu. Uyumak istiyordum ama yeniden halüsinasyon görmekten de çok korkuyordum.

“O geceyi şimdilik rafa kaldıracağız, tamam mı?” diye sordu. “En azından final haftan geçene ve ayağın biraz daha iyi olana kadar.” Yalnızca başımı sallamakla yetindim. “İyi uykular, Minik Serçe,” diye fısıldadı ve yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

Uyandığımda Çakır yanımda değildi ama dün gece yanımda uyuduğunu dağılan çarşıftan ve açılan pikeden anlamıştım. Yorgunluktan deliksiz bir uyku çekmiş, eğer hatırlamama gibi bir durumum yoksa ne kâbus ne de halüsinasyon görmüştüm.

On dakika önce başucu saatine baktığımda saat on buçuktu.

Dakikalar sonra yatakta yatmanın bir faydası olmadığını anladığımda yerimden doğruldum, komodine doğru eğildim ve koltuk altı değneklerini kavradım. Yatağın diğer tarafına doğru geçtim. İlk önce sağlam ayağımı, daha sonra da koltuk değneğini kavradım ve ondan güç alarak ayağa kalktım. Sağ ayak tabanımı hiçbir şekilde zemine değdirmeden yürüdüm, kapıyı açtım ve sola döndüm. Koridorda ilerledim, merdivene geldiğimde durdum. Tedirgin bir ses tonuyla, “Çakır!” diye seslendim. Birkaç dakika sonra bu sefer çok daha yüksek bir sesle, “Çakır!” dedim.

Birkaç dakika geçti, Şüheda aceleci bir tavırla görüş açıma girdi. “Bir şey mi istemiştiniz, efendim?” diye sorarken gözleri yalnızca birkaç saniye yüzümde gezinmişti.

“Çakır nerede?”

Şüheda konuşmak için dudaklarını aralamıştı ama Çakır ona bu fırsatı vermeden, “Buradayım, Minik Serçe Hanımefendileri,” dedi. Sesin geldiği yöne baktım. Karşı odanın kapısının önünde, altında gri renk havluyla duruyordu. “Şüheda, sen gidebilirsin,” dedi, düz bir ses tonuyla. Şüheda başını sallayarak, yanımızdan uzaklaşırken bakışlarım saçlarından göğsüne, birbirine tutunarak havluya düşen su damlacıklarındaydı. “Su sesi seni uyandırmazın diye misafir banyosunu kullandım.” Gayet rahat bir tavırla bana doğru yürümeye başladı. Yakınlaşmaya başladığında saç havlusunu sol omzuna bıraktı. Omuzlarından akan su damlacıkları, V şeklinde görüntü oluşturan adonis çizgilerini takip ederken bakışlarımı ondan zar zor kaçırdım ve ağır ağır yutkundum.

“Göbeğimin siniri bozuldu, şu an oturup ağladı,” dedim ona takılarak. “Sabah sporundan sonra mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi. Dün onun kullandığı şampuan ve duş jelini kullanmıştım, bu yüzden tanıdık koku burnuma dolarken dudaklarımı yukarı doğru kıvrıdım ve istemsizce gülümsedim. “Barfiks çekerken beni izlemeni isterdim,” dedi boğuk bir sesle. “Bence sen de isterdin.”

“Bana da öğretir misin?” diye sordum. “Ayağım iyileştikten sonra tabii.”

Sanki yakın değilmişiz gibi biraz daha yaklaştı ve muzip bir gülümsemeyle bana baktı. “Göbeğine acımam ama ağlatırım, haberin olsun.”

Yüzümüzü eşitleyerek hafifçe eğildi, dudaklarımı çenesindeki ize dokundurmak istediğimi nasıl anlamıştı? Göğsüm hızla inip kalktı. “Ben de onu, spor sonrası hamburgerle mutlu ederim.”

“Sen çok tehlikeli bir serçesin,” dedi puslu bir ses tonuyla. “Bir ara deneyelim.” Gözleri dudaklarıma kaydı. “Altdudağın, üstdudağına göre daha kalın.”

Çenesindeki dudaklarımı geri çektim. “Yani?”

“Yani güzel,” dedi. “Bir kere daha mı öpsem? Tadı güzeldi.”

“Sen de çok utanmaz bir adamsın!”

Ciddi bir tavır takınırken, “Diğer türlü çok sıkıcı olmaz mıydı?” diye sordu. “Aramızdaki çekim bu kadar tutkulu olmasaydı sıkıcı olmaz mıydı?”

Nahif yönünün hakkını yiyemeyip, “Çok daha *soft* olurdu,” diye mırıldandım.

“Öyle bir adam değildim, inan bana. Ortalığa dökmezdim duygularımı.”

“Döktün mü?” diye sordum.

“Toplayacak mısın?”

Dün gece söylediği şarkının sözleri istemsizce zihnimde yankılandı:

Çok denedim sinmeyi, kaçmayı senden.

“Keskinse yaralanırım.”

Kahve gözleri direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. “Keskin yaralarım.” *Hem yaraları keskin hem de duyguları.*

“Bir gün her şeyi bilecek miyim? İzin verecek misin?”

Birkaç saniye sessiz kaldı, daha sonra konuyu eşelememden rahatsız olmuş gibi bir ses tonuyla, “Ayağın nasıl oldu?” diye sordu. “Ağrın var mı? Nemrut bacak ateli getirdi. Banyoda giyinip ateli takayım. Sen odaya geç.”

“Bir şeyler yedikten sonra taksan olur mu? Şu an çok fazla ağrım yok.”

“Olmaz,” diyerek reddetti. “Hadi, düş önüme. Bakayım nasıl yürüyorsun.”

Yürümesi için başımla işaret verirken, “Sen benim önüme düş,” diye mırıldandım. Omuz silkti, hızlı adımlarla odaya doğru yürüdü. Ona yetiştiğimde banyonun kapısını kapatıyordu. Kaplumbağa hızında koltuk altı değnekleriyle ilerlemeye devam

ederken dünden beri ilk kez odayı incelemeye başladım. Yatağın sağ tarafında uzun, düz ve siyah renk, şeffaf aynalı gardırop vardı. Yatak yere yakındı. Duvarlar kırık beyazdı. Odanın balkonu gri perdelerle gizlenirken iki tarafa tekli koltuk bırakılmıştı. Yatağın karşısında küçük, dikdörtgen bir dolap vardı ve o dolabın üzerinde sigarası, zipposu, aracın anahtarı duruyordu.

Saç kurutma makinesinin sesi kesildiğinde, “Kıvırcık!” diye seslendi. “Saçlarımı hiç alnıma yatık görmedin, hazır mısın? Bak, eline benimle ilgili dalga geçme fırsatı veriyorum çünkü aynen süt çocuğuna dönüyorum.” Başımı sol tarafa çevirdim. Kapı açıldı ve saçları alnına dağılmış Çakır’ı gördüğümde istemsizce güldüm. O da benim gibi gülerken, “Bak ya,” dedi. “Şimdi saçlarımı yapayım da gör sen.”

“Bence kalsın,” dedim, muzip bir ses tonuyla.

“Hımm, beğendin yani?”

“Hı hı, beğendim.”

Birkaç attım attı, saçlarıyla uğraşırken aynaya bakıyordu. “Valla mı?”

“Hı hı. Artık hep böyle gezmelisin. İyi kız düşer, ciddiylim bak.”

“Dila, hâlâ dalga geçiyorsun. Kırıcısın. Ayrıca kız düşürmek için bir bakışım yeter.” Daha sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra göz kırptı. “Ne oldu? Düştün mü?”

“Demek ki senin de bu dünyada bir bakışınla düşüremeyeceğin bir kız varmış, tanışalım mı? Neyse. Sen beni zaten önceden tanıyorsundur, ismimi söylememe gerek yok.”

“Hep böyle sert mi gelirsin?”

“Sert sevdiğini söylememiş miydin?” Yüzümü sahte bir kederle buruşturdum. “Pardon, unuttum. Kahveyi.”

“Yalnızca kahveyi değil,” diye karşılık verdi, daha sonra da hızla banyoya kaçtı ve kapıyı kilitledi.

“Bir gün ya atel ya da başka bir şey kafana gelecek ama!” diye seslendim, karşılık vermedi ama gülümseyen yüzü gözlerimin

önüne gelmişti. Birkaç dakika sonra saçlarının önünü hafif yukarı kaldırmış, biraz da yana yatırmış bir şekilde banyodan çıktı.

“Kıvırcık, bir şey mi dedin?”

“Acıktım, ne zaman kahvaltı hazırlayacaksın? Taze portakal suyu var mı? Biliyorsun, her sabah uyandığımda onu içmeden yapamam.”

“Bak sen,” dedi, yavaş yavaş yanıma yaklaşırken. “Sen gel bakayım benim kucağıma.” Usulca ilk önce belimden, daha sonra da bacaklarımdan kavradı ve kucağına aldı. “Ben seni hep böyle kucağıma mı alacağım?”

“Bilmem, alacak mısın acaba? Öyle ya da böyle, ister sürünerek ister ayakta, her türlü yürürüm. Bırakmak istiyorsan bırak.”

“Ben de sana her türlü yürümek ama kafama bir şeyler yememek için susmak...” Odadan çıktı, koridordan geçti ve aynı dakika içinde zemin kata geldi. Bahçeye açılan mutfak kapısının önündeki L koltuğa bedenimi bıraktı. “Portakal suyunuz birazdan hazır olacak, hanımefendi.”

Beyaz mutfak dolaplarından meyve sıkacağı makinesini ve granit tezgâha bırakılmış olan poşetten portakalları çıkardı. Ahşap bıçak tutucudan şeflerin kullandığı bıçağı aldı, portakalları avcunun içinde ikiye, daha sonra da dörde böldü ve makinenin fişini prize taktı.

“Kalçalarımı dikizlemezsene sevinirim,” dedi muzip bir sesle.

Gözlerimi, yakalanmanın getirdiği utançla anında kalçalarından çekerken, “Niye kalçalarımı dikizleyeyim?” dedim. “Ben, sen miyim?” Bir şey demeden işini yapmaya devam etti. Portakalları sıktı, hazneden bardağa boşalttı, ardından yanıma geldi. “Teşekkür ederim,” dedim.

Ben bardağa uzandım ama o geri çekti. “Kuru bir teşekkürle ödeşemeyiz,” dedikten sonra yanağını hafifçe çevirdi. “Ödeme yapılması gerekiyor.”

Kaşlarımla çatıp, “Sen de çok fırsatçı oldun ama,” dedim. “Alt tarafı portakal suyu! Ben sana o kadar kahve yaptım ama bir kere bile böyle bir şey istemedim.”

“İsteseydin, öderdim,” dedi umursamaz bir sesle. “Bekliyorum.”

Yerimden doğruldum, yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve yanağına bir öpücük bıraktım. *Gerçek*, dedim içimden. *Rahasla, Dila*.

Portakal suyunu avuçlarıma bırakırken, “Gerçek, Minik Serçe,” dedi. “Eğer merak ediyorsan söyleyeyim, dün gecedan beri hiç olmadı. Bir daha olmaması için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

“Belimden kavradın, gerçek olmadığını söyledin. Sonra ne oldu?” diye sordum. Zihnindeki soru direkt dilimdeydi çünkü eğer düşünseydim, sorabilecek gücü bulamazdım.

“Miden bulandı, beni öyle bir güçle kapıya doğru ittin ki olduğum gibi kalakaldım.” Sırtını yüzüme dönüp poşetlerden kahvaltılıkları çıkardı ve kapaklarını açtıktan sonra mutfak masasına bıraktı. “Beş dakika aralıklarla iki kez kustun ama rahatlamadın. Elini ve yüzünü yıkadıktan sonra odadan çıktık, kustuğun için halsizdin. Sana kahve limon yaptım. O an bana öyle bir baktın ki...”

“Kendinden iğrenmene sebep oldum,” diye tamamladım, yarım kalmış cümlesini. “Sonra?”

“O anı unutmak istediğini söyledin. Hangi andan bahsettiğini bilmiyordum ama yatağa baktığında oluşan yüz ifaden aklıma geldiğinde tahmin etmek zor olmadı. Ağzından laf alabilmek için *unutmam, beni suçlu hissettirme*, dedim ama sen, suçun sende olduğunu ve anın getirdiği heyecanla bana karşılık verdiğini söyledin. Öpüştüğümüzü sanmıştım ama bu işe olan ihtiyacından ve kardeşinin ölmek üzere olduğundan bahsettin. Öpüşme orada kafamdan silindi, çok daha ağırının yaşandığı kesindi.” Birkaç saniye soluklandı. “Sonra... Öyle olmadığını öğrendim. Yangın merdiveninde, dizlerimde yatarken aklın ve zihnin darmadağındı. Sana o yatakta ne olduğunu sordum. Anlattın. Daha sonra yaşananları ima etmezsem işten ayrılmayacağını söyledin, kabul ettim ama ertesi gün işe geldiğinde olayı unutup unutmadığını

anlamak için üzerine geldim. Unutmamıştın. Dila, kafayı yemek üzereydim, çaresizdim. Dudaklarımdan dökülen hiçbir kelime o anı zihninden silemeyecekti. Bana inanmayacaktın, yanından uzaklaştıracaktın. Anın içine hapsolmaya ve belki de... Seni sonsuza kadar kaybetmeyi göze alarak yaşayacaktım. Bu çok ağırdı.” Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. “Hiç, kazanmadığın birini kaybetmekten korktun mu? İnan bana, bu en kötüsüydü.” Yutkunamama hissi öyle büyüdü ki yapabildiğim tek şey ona bakmaktı. “Daha fazla bu konuyla ve o geceyle ilgili konuşmak istemiyorum, Dila. Kötü hissettirmek istemiyorum. Sürekli o geceye dönüş yapmak bize hiçbir şey kazandırmayacak, aksine birçok şey eksiltecek.”

Birdenbire, ses tonumu yükselterek, “Yaşadığımız şeyler normal değil!” dedim. “Tabii ki irdelemem gerekiyor, sormam gerekiyor. Bana her şeyi sorabileceğimi söylemiştin.”

Sessiz kaldı. Bu, *konuşma bitti*, demek mi oluyordu? Birkaç saniye sonra, “Tostunda kaşar olsun mu?” diye sordu.

“Sen gerçekten delisin,” diye karşılık verdim. “Bu konuyu atlatamayacağımı biliyorsun, buna sebep olanı ne olursa olsun bulacağım.”

“Bulacağız,” dedi ve konuyu kapattı.

Yarım saatin içinde domates, salatalık doğradı. Tostları hazırladı, ben de bu sırada meyve suyum yarıya kadar içtim. Masayı hazırladıktan sonra koltuk değneklerini kavradım, yüzümü buruşturmamaya dikkat ederek ayağa kalktım ve masaya doğru ilerledim. Uzun bacaklı bar taburesine oturdum, Çakır kahvesini de yaptıktan sonra birkaç dakikalığına gözlerimin önünden kayboldu. Tekrar mutfığa döndüğünde elinde bir yastık vardı. Karşımdaki tabureyi bana doğru çekti, ayağımı yavaşça kaldırdı ve yastığın üzerine bıraktı. Çıplak bacaklarıma dokunduğunda istemsizce ürperdim, karnımı içeri doğru çektim. Bunu fark etmiş gibi yüzüme baktı ama ifadesizdi.

Sessizlik içinde kahvaltımızı yaptık. O ilk önce tostunu yedi, en son da kahvesini içti. “Beni izlemeni seviyorum,” dedi. “Hat-

ta bana bakarken, dalıp gitmeni de seviyorum ama aç kalacaksın bak.” Oturduğu yerden doğruldu, bana doğru eğildi ve önümdeki tost eline alıp ağzıma doğru uzattı. “Eğer güzelce yersen seni ormanlık alanın sonunda, kayıkların olduğu yere götüreceğim.”

“Kayıklar mı?”

“Hı hı,” dedi mırıldanarak. “Fazla detay yok, gidersek görürsün.”

Uzattığı tost ısırdım. Yüzüne yerleşen tebessümle beni izlemeye devam ederken tost bitirene kadar bekledi. Tostumu bitirdikten sonra, “Kayıklardan sonra kan tahlili vermek için hastaneye gidelim,” dedi. Başımı salladım. Mutfağı ve kalan kahvaltılıkları topladı, buzdolabına yerleştirdikten sonra üzerimi değiştirmek istemediğimi, eğer kendi değiştirecekse bekleyeceğimi söyledim. O da bana üzerini değiştirip geldikten sonra ateli bacağıma geçireceğini söyledi. Yukarı çıktığında, parmaklarımla kavradığım sudan birkaç yudum aldım ve onu beklemeye devam ettim. Kısa bir süre içinde geldi. Üzerine koyu bir kot pantolon ve boğazlı, siyah kazak giymişti. Benim için de siyah, önü bağlamalı, karnımın üzerinde biten bir manto getirdi. Giymeme yardımcı olduktan sonra ateli bacağıma sardı ve kucağına aldı, bahsettiği yere gitmek için evden çıktık.

Road model gri araba, evin önünde bizi bekliyordu. Büyük tekerlekleri çamura bulanmış hatta üzerinde kurumuştı. Ön yolcu koltuğunun kapısını açıp beni usulca bıraktı. “Hiçbir şey düşünmek yok, tamam mı?” dedi.

“Zor ama deneyeceğim,” dedim dürüstçe. Bir şey demeden kapıyı kapadı, sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. İlk önce anayola çıktı, biraz ilerledikten sonra orman yoluna girdi. Lastikler karların altında ezilirken hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum.

“Zihninde uyuşukluk ya da halsizlik var mı?”

“Düne göre çok daha azaldı.”

“Dışarıdan bir şeyler yiyip içme. Senin için her şeyi ben hazırlayacağım.”

“Ne zamana kadar böyle süreceksin?”

“Sana bunu yapmanı bulana kadar,” dedi emin bir sesle. Başımı çevirdim, kirpiklerimin arasından ona baktım. “Ki bulacağım da zaten. Kim Gölge’nin elinden kurtulur?” Direksiyonu kavrayan parmaklarını sıktığından dolayı boğumları bembeyazdı. Ağzının içinden birkaç şey daha mırıldandı ama anlayamadım, başımı tekrar yola çevirdiğim için dudaklarını da okuyamadım. Dalları gökyüzüne kadar uzanan, kökleri derin olan ağaçları geçtik ve yirmi dakikanın sonunda bahsettiği yere geldik. Aracı uygun bir yere park ettikten sonra motoru durdurdu, anahtarları cebine koydu ve yüzünde esip geçen bir gülümsemeyle araçtan indi.

Kapımı açtı. İlk önce belimi, daha sonra da bacaklarımı kavradı ve sayamadığım kez kucağına aldı. “Bakıcıyım, bebek bakıcısı,” dedi, ses tonu keyifliydi. “Derin bir nefes al, asık suratlı bebek. Bir bu havaya bak bir de Alkaran’ın kokuşmuş nefesine.”

Dediği gibi burnumdan derin bir nefes çektim, temiz hava ciğerlerime dolarken burukça gülümsedim. “İyi geldi,” diye fısıldadım. “Keşke yürüyebilseydim, burada dolaşmak güzel olurdu.”

“İyileştikten sonra yine getiririm seni buraya,” dedi. “Ateş yakarız, biralarımızı alırız.”

“Güzel olur,” dedim. Boynunda buz kesen elimi çektim ve mantomun geniş cebine sakladım. “Belki sen şarkı da söylersin.”

“Belki,” diye mırıldandı. Kayıkların olduğu göle doğru yürümeye devam ederken başımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım, çok daha iyi hissettiğim kesindi. Dakikalar içinde, uzun tahta yolun sonunda bulunan kayığı gördüğümde heyecanlandım. Kayığa geçmeden önce, “Sudan korkma, bataklıktır ama ölmek istemediğin sürece seni yutmaz,” dedi.

“Sudan korkmam,” dedim. “Yüzmeyi üç sene önce Nida’yla beraber kursa giderek öğrendim. Nida’nın amcası orada çalışıyordu.”

“Güzel,” dedi keyifle. Kayık, yan bir şekilde durduğu için beni kolayca bıraktı. “Dengeni sarsma yoksa düşersin.” Karşı-

ma geçti, üzerindeki kabanı çıkardıktan sonra kürekleri iki eliyle kavradı, ayaklarını ayarladıktan sonra geriye doğru çekmeye ve yavaşça uzaklaşmaya başladı. “Burayı çok seviyorum, yağmurlu günlerde az gelmedim,” dedi bana bakarken. “Ayağın rahat mı? Atel canını acıtmıyor, değil mi?”

“İyiyim, sorun yok,” dedim. İnanmıyormuş gibi bana baktı. “Tamam, biraz ağrım var, hareket ettirmemem gerekiyor. Bunu bildiğin için rahatsız hissediyorsun ama bir yandan da iyi hissetmem için elinden geleni yapıyorsun. Bu yüzden, iyiyim. Bir şey sorabilir miyim?”

“O geceyle ilgili olmasın. En azından burada, ne olur.”

“O geceyle ilgili değil. Hayatında tüm maskeleri bir kenara bırakıp sadece kendin olduğun bir an var mı?”

Hepsi senin olduğun anlar.

“Var,” dedi yalnızca. O kelimeyi açabilirdi ama açmadı, üstü kapalı bir cevap verip, “*Sannyas* bir bakıma,” dedi.

“*Sannyas*?” Tek kaşım sorguyla havalandı. “Daha önce bir hikâyesini duymuştum ama araştırmadım hiç. Felsefeyle alakalı bir kavram olmalı.”

“Chandra Mohan Jain, yani bilinen adıyla Osho’nun tanımladığı bir kelime. *Sannyas... Hayatın üzerinden ellerini çekme*. Osho için hayat, hiçbir amacı olmadan yaşamaktır. Eğer bahsettiğin buysa evet. *Sannyas* benim için sürekli olan değil, ne zaman yanımda olsa hayatın üzerinden ellerimi çekiyormuş gibi hissettiğim insanın yanındayken büründüğüm bir isim. *Sannyas bir atlayıştır, der ve ekler: Kararlarla yaşayan kişi asla özgür olamaz. Her zaman geçmişle sınırlandırılmıştır çünkü karar geçmişte alınmıştır. Gelecek için karar alamazsın çünkü gelecek bilinemez*. Yarınki bana inanıyorum ama o insanın yanındaki bana güvenemiyorum, biraz ters düşünüyor. Neden bana anlamıyormuş gibi bakıyorsun?”

“Anlıyorum ama biraz karışık,” diye yanıtladım. Hafifçe eğildim ve buz gibi suya dokundum. “*Sannyas* senin için olumlu bir şey mi? Yani kimin yanında öyle hissettiğini bilmiyorum, bu iyi bir şey mi?”

Bunu kendi içinde değerlendirek, “Özgür hissetmek,” dedi. “Her davranışın, her anın sana gelmesine izin vermek, kararı düşünmemek, o anı yaşarken değerlendirmek. Kararın, davranırken bir şekle gelmesi, bütünleşmesi... Bir şeye karşı savaşmak değil, bütün enerjilerini onu büyötmeye vermektir. Mesela diyelim ki konu sensin. Savaşmıyorum, o an nasıl hissediyorsam öyle davranıyorum, olduğum gibiyim, sahte değilim. Bazı zamanlar bu mümkün olmuyor. Mesela toplantıdayım diyelim, sıkılmama rağmen ilgilenmiş gibi yapmaya devam ediyorum. Düşüncelerimi söylemekte bir noktaya kadar özgürüm, insanları teker teker dinliyorum ve fikirleri çok saçma da olsa dinlemek zorundayım ve o yanlışları düzeltmeliyim. Tamamen sannyasin olduğumu söylemiyorum ama yanındayken bunu başka bir tanıma yerleştiremiyorum.”

“Hikâyesini anlatır mısın? Merak ettim. Eminim onu da biliyorsundur.”

Kürek çekmeyi bıraktı, cebinden zipposuyla sigara paketini çıkardı. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip filtreyi ateşledi ve derin bir nefes çekti. “Büyük İskender’in Hindistan’da olduğu zamanlar, Dandamis adında sannyasin bir mistik yaşıyormuş. Arkadaşları İskender’e, Hindistan’a sefere çıkarken dönüşte bir sannyasin getirmesini söylemişler. Çünkü o nadir çiçek sadece Hindistan’da filizleniyormuş. *Dönüşte pek çok şey getireceksiniz ama lütfen sannyasin getirmeyi unutmayın, biz onun ne olduğunu görmek, ne olduğunu tam olarak bilmek istiyoruz*, demişler. Savaşlardan dolayı bu konu kapanıp gitmiş fakat Büyük İskender geri dönerken hatırlamış. Askerlerine köye gidip, bu civarda bir sannyasin olup olmadığını sormalarını istemiş. O sırada tesadüf eseri Damdamis köyde, nehir kıyısındaymış. *Birçok sannyasin vardır ama gerçek sannyasin her zaman çok nadir bulunur. O şu an burada. Gidip onu ziyaret eder, ders alabilirsiniz*, demişler. İskender gülmüş. *Ben buraya ders almaya gelmedim. Askerlerim gidip onu alacak ve ben de onu ülkenin başkentine götüreceğim*, demiş. Köylüler bu işin o kadar kolay olmayacağını anlatmış

ama o ısrarla, adamı görmek istediğinden bahsetmiş. Askerlerini evine göndermiş ama sannyasin bir mistik olan adamın cevabı umduğu gibi olmamış.”

Onu pürdikkat dinlemeye devam ederken bir elim hâlâ soğuk suyun üzerindeydi. “Cevabı ne olmuş?”

“*Sen git, o ustana söyle, demiş. Kendine büyük diyen bir insan büyük olamaz. Kimse beni bir yere götüremez. Bir sannyasin tam bir özgürlük içinde, bulut gibi hareket eder, ben kimsenin kölesi değilim. Askerler Büyük İskender’in tehlikeli bir adam olduğunu, onu öldürebileceğini söylese de faydasız, kabul etmemiş. İskender, askerlerine onun nasıl biri olduğunu sormuş. O kadar güçlü ki onun varlığında bütün dünyayı unutuyorsunuz. Farklı bir çekiciliği var, sakinlik yüzüne hâkim olurken sanki çevresindeki her şey onun varlığından mutluluk duyuyor. Görülmeye değer biri. Ancak gelecekte onu tehlikeler bekliyor. Çünkü zavallı adam kimsenin onu bir yere götüremeyeceğini, kimsenin kölesi olmadığını söyledi, demişler. Büyük İskender öfkelenmiş; kılıcını aldığı gibi onu görmeye, öldürmeye gitmiş. Adam onu gördüğünde büyük bir sakinlikle karşılık vermiş. Kılıcını indir, beni hiçbir şekilde korkutamazsın, eğer indirmezsene de sorun değil, bedenimi uzun zaman önce geride bıraktım, demiş. Denilene göre Büyük İskender ilk defa bir başkasının emrini yerine getirmiş ve kılıcını indirmiş, adamın yanından ayrılarak kampa dönmüş. Oraya geri döndüğünde, ölmeye hazır olan birini öldürmek çok zor, demiş. Onu öldürmek anlamsız. Savaşan birini öldürürsün; o zaman öldürmenin bir anlamı var ama ölmeye hazır olan, işte kafam burada, onu kesebilirsin, diyen bir adamı öldüremezsın.*”

“Yani... Bizi köle yapan, korkularımızdır, diyebilir miyiz?”

Hayranlıkla bana bakıyordu. Sigarasından derin bir nefes alıp, “Hikâyenin alt metni bu, korku,” dedi.

“Yanımdayken... Korku hissediyor musun?” diye sorarken küçük bir an tereddüde düştüm. Sannyasin bir tarafının olduğunu söylemişti ama bu durum bence karışıktı, farkında olmasa bile kendisiyle çelişki içindeydi. Eğer vereceği cevap hem özgür-

lük hem de korkuysa sannyasin olamazdı çünkü eğer anladığım doğruysa içindeki güçle korkuyu yönetir ve alt ederdin.

Cevap vermesini bekledim ama sessiz kaldı. Sessizlik bazen cevabı kabullenmek bazen de vereceğin cevaptan kaçmaktır. Onu biraz tanıdıysam vereceği cevaptan kaçıyordu. Suyu dalıp, giderken, “Kendinle bir çelişki içinde sin,” dedim. “Özgür hissettiğin yerde korku olmaz, Çakır. Korku, hapsolmak demektir. Neyden korkarsan ona hapsolursun.”

“Gölge’deki korku izleri...” diye fısıldadı. Düşünceleri şu an bir karmaşıklığın üzerinde yüzüyor gibi bana bakıyordu. “Gölge, hiçbir şeye ve hiç kimseye esir düşmez. Hiçbir şeyden korkmaz. İnsanın en çok korktuğu şey ölmektir. O, ölümden de öldürmekten de korkmaz,” derken korku izleri kayboldu ve yerine tehlikeli bir ifade yerleşti. “Gölge’yle tanışmanı bu yüzden istemiyorum.”

Bir gün, eğer hayatında kalmaya devam edersem Gölge’yle, *en karanlık yanıyla* tanışacağımı biliyordum. Korkusu belki de bir gün Gölge’yle tanışacağımı bilmesindendi, emin değildim. Başımı daldığım sudan kaldırdım. Bakışlarımı buz gibi bir ifadeyle bana bakan yüzünde gezdirirken Gölge’yi yansıtan bir ayna olmadığı için onu göremediğimi fark ettim. Ruh aynası düşüncelerini, hayallerini, anılarını saklar ve insanın duygularını yansıtır. Kağan’da sonsuz merhamet, sevgi, bir kadının isteyebileceği her şey vardı ama Gölge, bir başkasının yarattığı kişiydi. Gölge’yi sevmiyor hatta fark etmese bile onunla tanışmamdan deli gibi korkuyordu.

Siyah bir sayfanın üzerine beyaz sözcüklerle *korkunun olduğu yerde özgürlük yoktur*, diye yazdım. Dediği gibi Gölge hiçbir şeyden korkmuyorsa birkaç dakika sonra yapacağım şeyi de büyük bir sakinlikle karşılardı. Sınırlarını zorlamaktan, zihnini bulandırmaktan ve onu sinir etmekten hoşlanıyordum. Dikbaşı biriydim, evet ama bununla bir alakası yoktu. Korkularının neresinde olduğumu bilmek istiyordum.

İlk önce şu anki konuşmayı unutturmam, başka bir konu

açmam gerekiyordu. “Bugün daha iyiyim, fark ettin mi?” diye sordum.

“Evet, fark ettim,” dedi, düşünceli bir sesle.

“Dün gece giydiğim kıyafetleri buldun mu?”

“Evet, eşyalarının yanına bıraktım.” Dikkati anında dağılma-ya müsaitti ama biraz daha uğraşmam gerekiyordu. “Döndüğümüzde ayakkabıya bakmak istiyorum.”

“Dila, o ayakkabıya bakmak zorunda değiliz, ben sana inanıyorum.”

“Biliyorum ama bakmak istiyorum,” diye mırıldandım.

Hafifçe suya doğru eğildim, gözlerimi usulca kapadım. Zehrimi caddelere döktüğüm geceye döndüm. O geceyi bana yaşatamıyordum bulmadan unutmayacaktım, atlatamayacaktım. Geçtiği yerleri yakarak ilerleyen bir kadındım. Kaldırım taşında öldürdüğüm serçenin kanı ellerimdeydi, karşımda bir adam vardı ve ağlayarak gözlerinin içine bakıyordum. “Parmak uçlarım sızlıyor,” dedi titrek bir sesle. “Dila, ben bu ellerimle yüzündeki kanı temizledim. Sana dokunmaya kıyamıyorum. Nasıl?”

Görüntüler değişti. Zihnimde bir kapı açtım, saçlarımı sevdiği ana döndüm. Dizlerinde uyuyordum, yangın merdivenindeydik, iyi olmadığının farkındaydı. Gözlerimi usulca açtım, suyu izlemeye başladım. Düşünmemek için durgun gölü izlemeye başladım ama yapamadım. “Detaylarda boğuluyorum,” dedim sözcükleri yutarak. “Zihnim susmuyor.”

“Uyu,” diye fısıldadı. “Kalp ritimlerin düzensiz ve hızlı. Ben kalbimin sesini duyamıyorum, bu gece üzerine birçok şey yıkıldı. Sana kızmıyorum, seni affettim. Bana yenilgileri sevdirdin ama beni niye hiç fark etmedin? Sana söylüyorum ama duvarlar duyuyor.”

Sırtıma bir tarih yazdı. 6 Şubat 2016. Alkaran’ı terk ettiği gündü. Bu ne demek oluyordu? Anıf görüntüleri suya düşmüştü, hafifçe eğildim ve ona yandan bir bakış attım. *Gölge*, demişti. *Hiçbir şeye ve hiç kimseye esir düşmez.* Söylediğine göre omzunda taşıdığı tüm sıfatlar benimleydi.

Ona bakmaya devam ederken biraz daha eğildim, dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşirken gözlerimi yavaşça kapadım ve bedenimi durgun göle bıraktım. Düştüğüm suyun içinde hareket etmeden birkaç saniye bekledim. Çok geçmeden, belimdeki elini hissettiğimde gülümseyerek ona döndüm, gözlerinden dökülen öfke yüz hatlarına da dağılmıştı. Kendimi suyun içine bıraktığım dakika içinde beni yüzeye çıkardı, bir eliyle küreğe tutundu. Yüzümdeki gülümseme genişlerken onun da öfkesi büyüdü.

“Sen beni delirtmek mi istiyorsun?” diye sordu. Öfkesini ve ses tonunu kontrol altına almaya çalışıyordu ama gözü dönmüştü. “Neden bunu yaptın? Dila, dalga geçer gibi bir de gülüyorsun!”

“Gölge’deki korku izleri...” Alay dolu bir kıkırtı dudaklarımdan arasından döküldü. “Bu hayatta Gölge’nin de korkacağı bir şeyler varmış, değil mi? Tüm sıfatların benimleydi, öyle söylemiştin.”

“Sen gerçekten beni delirtmeye çalışıyorsun!” dedi bir kez daha. “Bunu bana kanıtladın, ne değişti? Ne değişti? Dila, bu sudan çıktıktan sonra gerçekten kafanı kıracağım. Kırmama gerek yok, ufaktan sıyırmışsın, o ayrı mevzu! Sabır! Sırf o korkuyu görmek için suya atar mı insan kendini?”

“6 Şubat 2016... Yangın merdiveninde, dizlerinde uyurken sırtıma yazdığın tarih. O gün ne oldu? Alkaran’dan gitmek haricinde?”

Göğsü hızlı hızlı inip, kalkarken, “O gün...” dedi ama keskin bir ses ikimizin de bakışlarının şaşkınlıkla büyümesine neden oldu. Çakır, art arda dört kez gelen silah sesinin ne ifade ettiğini anlamış gibi, “Küreğe tutun,” dedi. Küreğe tutunduktan sonra hızlıca diğerine doğru yüzdü, daha sonra kendini kayığa çekti ve aynı saniye içinde beni koltuk altlarımdan kavrayarak az önce oturduğum yere bıraktı. Ne zaman kayığa koyduğunu bilmediğim silahı kabzasından kavradı, tetiği başparmağıyla ezdi. Cebindeki telefonu çıkardı, hiçbir şey olmamış gibi sakin tavırla aramayı yanıtladı ve telefonda ses az geldiği için hoparlörü açtı.

“Oğlum, böyle haber mi verilir? Geri zekâlı mısın sen?”

“Kusura bakma, hayatım, göl fantezinizi bozdum ama korkma. Götünü kurtardığım için başka zaman devam edebilirsin.” Konuşan kişi Oğuz’du.

“Olay ne?” diye sordu. Bu sırada telefonu avcuma bırakmış ve kürekleri ileriye doğru çekmeye başlamıştı.

“Aradım ama ulaşamadım. O telefonu sessize almaman gerektiğini sana yıllardır öğretemedim. Neyse ki başka yöntemlere başvurduğum aklıma geldi de götünü kurtarabildim. Buradan uzaklaşmanız gerek, acilen,” dedi. “Kayıgı yok edeceğim, polisler etrafı kontrol etmeye geldiğinde kayıgı görecektir, delil arayacak.”

“Olayları tahminen ne zaman sonundan anlatmayı bırakırsın? Hiçbir sikim anlamıyorum,” diye karşılık verdi, keskin bakışlarla etrafını izlemeye devam ediyordu.

“Etrafında kimseyi istemediğini söyledin ama ben şerefsizlik yapıp Celil’le beraber iki kişiyi arkandan gönderdim. Etrafı kontrol ederken ormanlık alanda bir ceset bulmuş. Kadın cesedi.”

Gözlerim, duyduklarım yüzünden şaşkınlıkla açılırken bir an soluk alamaz oldum. Gözlerimi telefondan çektim, başımı kaldırdım ve yüz hatlarına dağılan saf öfkeyi izledim.

Burnundan öfkeyle derin bir nefes aldı, burun delikleri saniyeler içinde açılıp kapandı. “Sana haber vermek için dönerken cipin üzerine, siyah boyalarla yazı yazılmış. Kadının adı, soyadı ve neden öldürüldüğü. Ahu yengemi balkondan atan kadın olduğunu yazmış. Aradığınız değil ama aramaya başladığınız yolda sizi ileriye götürecek bir mesaj. Polise haber vermiş, bizimkiler haber uçurdu. Bu tarafa geliyorlar, yüksek ihtimal bize de uğrayacaklar. Sizi orada görsünler istemiyorum, bir şey olacağından değil ama mevzu gereksiz uzayacak.”

Çakır’ın gözleri bir süre üzerimde oyalandı, telefonun ucunda bir şeyler söylemesini isteyen Oğuz’u birkaç saniye bekletti. Gözlerini benden kaçırırken ifadesiz bir ses tonuyla, “Celil’i gönder, Dila’yı alsın,” dedi. “Eve götürsün, kapıları kilitlesin ve ben gelene kadar da açmasın.”

İtiraz edercesine ona baktım ama umursamadı. Oğuz, "Ahu, seni eve götürmemi istiyor musun?" diye sordu.

Çakır keskin bir bıçak gibi sözlerini yutmasını sağlayan cümleleri kurup, "Bu, Gölge'nin sana verdiği emir," dedi. Gözlerini bile kırpmıyor, öfkeyle ekrana bakıyordu. "Emrime itaatsizlik mi edeceksin?"

"Benim üzerimden emir veremezsin!" diye çıktım. "Eşim, sevgilim, annem, babam bile olsa benim üzerimden emir veremez, bana bir şeyleri zorla yaptıramaz!" Soğuktan çenem titriyordu. "Eğer canım isterse burada kalacağım, istemezse kendi evime geçeceğim. Beni o eve hapsedemezsin, anladın mı?"

Bakışlarını ve sözlerini yumuşatmaya çalışırken, "Yalnızca güvende olmanı istiyorum," dedi. "Lütfen işleri zorlaştırma. Eve dön ve beni bekle." Kabul etmiyordum. Eğer Gölge böyle bir insansa kabul etmiyordum ve onunla tanışmak da istemiyordum. Yalvarırcasına, "Lütfen," dedi. Neredeyse fısıldamıştı ve bakışlarını benden kaçırdı. "Şu an, şarjörü tam dolu bir silahla yanımdayken bile güvende değilsin."

Kayık, tahtaların olduğu yere tamamen yanaştığında hızlı adımlarla hareket etti. Ne zaman tahtaların üzerine bırakıldığını bilmediğim botları ve battaniyeyi aldı, ıslak botlarını çıkardı ve ayak izlerinin tahtada çıkmaması için giyindi. Battaniyeyi bedene sardıktan sonra hızla kucağına aldı, su damlamaması için büyük bir çaba göstererek tahtaların kenarından yürüdü ve dakikalar sonra attığı her adımdan sonra karda kalan ayak izlerini silerek yürümeye başladı.

"Eğer ayağın yere sağlam basıyor olsaydı, yemin ederim seni yanımdan ayırmazdım ama böyle çok güçsüzüm," dedi dürüstçe. "Ben sana silah kullanmayı ve gerektiği yerde kendini korumayı öğretmek isteyen adamım, Dila. Seni bir süs eşyası gibi eve hapsetmek isteyen değil. Bir kez olsun, ne olursun, güven bana ve Celil'le beraber eve dön."

Ona karşı gösterdiğim tavrın kalkanları inmemişti ama istediği şeyi yapmak zorunda olduğumun farkındaydım. Sessiz

kaldım. Bunu bir cevap olarak kabul etti ve beni hızla, aracın olduğu yere getirdi. Aracın camları patlamış, gri renk kaportanın üzerine beyaz boyayla kadının ismi yazılmıştı. Kadının ismini okuduğumda tüylerim ürperdi, soluğum hızlandı çünkü eğer doğruysa dün sabah beni ikinci kattan atmaya teşebbüs eden kadınla tanışmıştım.

Nil Kergizli... Beni öldürmek için bir maşa olarak kullandığı kadın. Kendini hemşire olarak tanıtan ve bu denli içimize, kendini bize fark ettirmeden sızan...

Teşebbüs ettiren başka biriydi ve eğer doğruysa asıl düşman oydu.

“Sikeyim böyle işin yolunu, yordamını,” dediğinde onun da anladığını ve bunu fark edemeyecek kadar dalgın olduğu için kendine kızdığının farkındaydım. Çakır, mahvolmuş aracın yanından geçerek Celil’in direksiyonda beklediği araca doğru ilerledi ve arka kapıyı açıp bedenimi yavaşça koltuğa bıraktı.

Üzerime eğildikten sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını, dudaklarıma bastırdı. Hislerim çok daha karmaşık hale gelirken saniyeler içinde geri çekildi ve dudaklarını kulağıma yaslayıp, “Eve geleceğim,” dedi. “Yüksek ihtimal çok geç olacak, sen de kızgın bakışlarla kapıyı açacaksın ve ben bir şey söylemene izin vermeden dudaklarına yapışacağım.” Parmaklarım usulca çenesine kaydı. “Hiçbir şey düşünme, tamam mı? Senin için sandviç hazırlamıştım, dolapra. Celil ve diğer adamlar eve girmeyecek, yalnızca evin etrafında olacaklar. Nemrut’u yanına göndereceğim. Büyük ihtimalle üzerini değiştiremeyeceksin. Tek bir dileğim var, şansın benden yana olması ve hasta olmaman.” Birkaç saniye soluklandı. “Şimdi gitmek zorundayım,” dedi ve avuçlarını yüzümden ayırarak geri çekildi.

Celil motoru çalıştırdı, direksiyonu sola kırdı ve dakikalar önce geldiğimiz yolda hızla ilerlemeye başladı. Kısa bir süre sonra eve geldiğimizde bir ordu yığılmıştı. Nemrut, büyük demir kapının önünde beni bekliyordu. Celil motoru durdurdu, bu sırada kapım açıldı ve Nemrut, büyük bir dikkatle beni kucağına aldı.

Bakışlarım takım elbise giymiş adamların üzerinde gidip, gelirken, "Dün gece giydiğim kıyafetleri Sefo nereye bıraktı?" diye sordum.

"Salondaydı, yenge," diye yanıtladı ve daha sonra söylediği son kelime yüzünden dilini ısırды. "Yani Ahu."

Salona geçene kadar ikimiz de sessiz kaldık. Nemrut, siyah poşeti önüme bırakırken o kadının ölü bulunmasına rağmen hâlâ kendimden şüphe ediyordum. Siyah poşeti açtım, giydiğim topuklu ayakkabıları kavradım ve poşetten çıkardım.

Yüzüme rahatlamış bir gülümseme yerleşti. O gece yaşadığım anlar gözkapaklarıma dökülürken, "Benimle konuşan kişi Nil değil, oydu, yalnızca hedef şaşırtıyor," dedim. "Sanırım biraz da beni geri zekâlı sanıyor ki sesini ve kokusunu hatırlamadığımı düşünüyor. Böyle düşünmesine biraz da ben sebep olabilirim. Dün sabah Nil burnuma kadar girdi. Eğer o olsaydı bilirdim, tanırdım. O gece yalnızca ikimiz vardık. Nil, yalnızca bir piyondur. Şah ve mat karşısına çıkana kadar lazım olan."

"Ucuz atlatmışsınız," dedi. *"Olayın nasıl olduğunu hatırlıyor musunuz?"*

Ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu yoksa ben fazla mı parano-yak davranıyordum? "Hayır," diye karşılık verdim, hatırlıyor olma-ma rağmen. "Tek hatırladığım ikinci kattan düştüğüm."

HİSLERDE BIÇAK İZLERİ

Cigarettes After Sex. I'm A Firefighter

“Kendimi aradım,” diyen Herakleitos’a rastladığımda bir elimde kâğıt, bir elimde kalem vardı. “Yaşadıklarımı yazdım.”

18 Ekim 2018 Perşembe, babamı bıçakladığım gündü. 17 Ekim’e döndüm.

Çakır’ın her zaman gittiği bir mekânda yemek yemiştik, her şey güya normaldi. Birkaç kez midemin bulandığını hatırlıyorum ama üzerinde durmamış, heyecanıma bağlamıştım. Mekâna gitmeden saatler önce okulda bir şeyler atıştırmıştım ama o zaman tuhafılık yoktu, iyiydim. Mide bulantım yemek bittikten dakikalar sonra başlamış, bazen şiddetli derecede yoklamıştı.

Mekândan çıkışımız 10.36’ydı. Rest&Bar’a gelişimiz kırk dakika sürmüştü. Midem bulanmaya devam ediyordu ama başım dönmüyordu, eğer dönseydi bunun heyecanla bir ilgisi olmayacağını fark edecektim. Neden başım dönmemişti?

Yerimden hafifçe doğrulup tek kaşımı sorguyla havalandırdım. Karşımdaki tekli deri koltukta bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturan ve tuhaf gözlerle beni izleyen Nemrut’a baktım. “Emel teyze bana bir keresinde *her ilacın fazlası zehirdir*, demişti. Bana verilen zehrin dozu ayarlı mıydı?”

Nemrut gergin bir sesle, “Küfredebilir miyim?” diye sordu. “Hiçbir şey anlamıyorum. Olan beynimi de yok ettin. Bak, kafamdan yanık kokusu geliyor. Bir de anlıyormuşum gibi sürekli bana bir şeyler soruyorsun. Bu hafızada kaç tane insan yaşıyor, biliyor musun? Eniği, cücüğü, şerefsizi, haysiyetsizi, pezeven-

gi..." Bir an durup düşündü. "Lan, benim zihnim orospu mezarlığı olmuş ya... Bir tane düzgün insan olmaz mı?"

"Konuyu dağıtma, toparlamaya çalışıyorum bak! Yaşaması çok zordu, yazarken toparlamaya çalışmak ondan da zormuş," diye karşılık verdim.

"Topla, topla da..." diye homurdandı. "Elimizde kalmasa bari."

Omuz silktim ve önümdeki kâğıda yazmaya devam ettim:

Başım dönmedi çünkü zehrin dozu ayarlıydı; beni ansızın ve fark ettirmeden yakalamak yerine yavaşça kanıma karışmıştı. Odaya geldiğimizde güven tarlasında bir mayın olarak gördüğüm Çakır ise korkularımı tetikleyecek olan adamdı. İsteddiği ya da istedikleri gibi korkularım tetiklendi. Elektrikler gittiğinde her şey çok daha pusluydu. Yatağa oturduğumda konuşmaya başladı ama duyduklarım ile söylediği şeyler farklıydı. Gerçek söyledikleri net değildi çünkü hâlâ halüsinasyon gördüğüm an yaşadıklarımı hatırlıyordum. Yatağa uzandığımda aslında ayakta idim, söyledikleri gerçek değildi. O an ben yatakta değil, titreyen bacaklarla karşısındaydım ve dolaba doğru koşmuştum. Bu sırada *baba, ne olursun git*, diye haykırmıştım. O da *Dila*, demişti. *Ben o adam değilim*.

Elbise dolabının iç kısmına oturdum, dizlerimi karnıma doğru çektim ve sessizce ağlamaya başladım. Zihnime bir ses uğuldadı. *Düşün, Ahu Dila*, dedi yabancı bir ses. *Acilen bir şeyler düşün ve bu odadan yaylan*. Kardeşimin hasta olduğu aklıma geldiğinde dolabın kapağına tekme atıp ayağa kalkmış ve yatakta gördüğüm bize bağırmıştım. *Kalk*, demiştim. *Kalk, baban duyarsa seni öldürür*. O da baktığım yatağa bakarken *orada kimse yok, kendine gel*, demiş ve eklemişti: *Özür dilerim*.

Beş dakika aralıklarla kusmuştum. Çok az da olsa rahatlatmıştı. Mutfığa geçmiştik, kahve limon yapmıştı ama yine ondan kaçmış hatta *istifa edeceğim*, diye tehdit etmiştim. Sokağa indiğimde kaldırımda yarım saat boyunca ağlamışım, beni kucağına almak istemiş ama izin vermemişim. Ta ki boynundaki kolyeyi

bana vermesini isteyene kadar... Kolyeyi boynuma bıraktığında biraz daha sakinleşmişim. Bana kahve almıştı, ellerim titrediği için üzerime dökmüştüm. Gömleğini giydirmiş, daha sonra da beni eve bırakmıştı çünkü ona *babasını öldürmeye küçük yaşta yemin eden bir kız sana acımaz*, demişim ama o buna rağmen yeni bir kriz geçirmemden korktuğu için peşimden gelmiş, katil olmama engel olmuştu.

O beni değil, babası tarafından saçları yamuk yumuk kesildiği gece *ne olursun, katil olmama izin verme*, diye Tanrı'ya yalvaran kız çocuğunu kurtarmıştı.

Onu öpmüştüm, *hayal değildi*. Bana keman almıştı, *hayal değildi*. O geceyi hatırlayıp hatırlamadığımı tahmin etmek için imalarda bulunmuş hatta parmak uçlarıyla dizlerime dokunmuş ve tepkimi ölçmek istemişti. Bu da *hayal değildi*. Tamamıyla hayal olan, yatakta yaşandığını sandığım anlardı. İşlerin çok daha kötüye gittiğini fark ettiğinde hayatımdan çıkmak istemiş ama beraber uyuduğumuz gece yenilgiye uğramış ve yanımda kalmayı seçmişti. Söylediğine göre o günden sonra bu tarz bir kriz yaşamamıştım, ta ki ikinci kattan aşağı atılana ve hastaneye gittiğim ana kadar. O gece, bir kadın sırtıma elektro şoklu cihazı batırmış, kısa süre içinde bilincimin kapanmasına neden olmuştu. İlaç vermemişti çünkü hastaneye gidildiğinde kan testi yapılacağını biliyordu.

Hastanede Nil Kergizli isimli hemşire yanıma gelmiş, *olayın nasıl olduğunu hatırlıyor musunuz acaba*, diye sormuştu. Ağzımdan laf almaya mı çalışıyor diye düşündüğüm için hatırladığım tek şeyin ikinci kattan düştüğüm olduğunu söylemiştim.

Göz ucuyla sağ topuklu ayakkabımın kırık olan sivri ucuna baktım.

O gece halüsinasyon görmediğime dair büyük ilk delilim topuğun kırık olmasıydı, ikincisi ise ormanlıkta bulunan cesetti. Kendimi ikinci kattan atmış olsaydım, benden başka kim bilebilirdi ki? Beni balkondan atan kadının o olduğuna dair not sıkıştırırlar mıydı? Hastanede konuşan kişi Nil'di ve yalnızca

bu kadardı. O gece yalnızca ikimiz vardık. Yaptığı tek şey maşa yaptığı insanları işi bitene kadar bekletmek ve sonra da ortadan kaldırmaktı.

“Kapı çalıyor,” dedi Nemrut. “*Bir yere kısırdama, diyeceğim ama halin belli zaten.*”

“Nemrut, Çakır bu kadar erken gelmiş olamaz.”

“Belki de dayanamadı ve geldi.”

Bakışlarımı Nemrut’tan kaçırdım. “Ne dayanamaması ya?” diye homurdandım. Bu sırada, yanımda duran telefon birkaç kez titredi, yerimden hafifçe doğruldum ve ekrana baktım.

ÇKA: *Nefes ve Nida geldi. Az çok olanlardan bahsettim ama detaya inmedim. Saçlarını kuruttun mu?*

ADT: *ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI ÇIKACAK ÇAKIR. BEN BUNA HAZIR DEĞİLDİM!*

ÇKA: *Kız, dur, bağırma ya.*

ADT: *Neden bana fikrimi sormadın?*

ÇKA: *Birilerinin üzerini değiştirmesi, ben gelene kadar seninle ilgilenmesi gerek. Geceye doğru geleceğim, o zamana kadar yalnız başına ne yapacaksın? Ayrıca bizimkilerden birini kırtasiyeye göndermişsin, niye?*

ADT: *Jüt ip ve mini mandal gerekiyordu. Biraz dedektif olacağım, çok heyecanlı. DERSEM İNANMA! Uşengeç biriyim ben, uğraşamam. Not aldığıma dua edelim.*

ÇKA: *Bir alacağım var, biliyorsun, değil mi? :)*

Dila, eğer bu emoji varsa tehlike is coming demektir.

ADT: *Ne gibi?*

ÇKA: *Kapıyı açtığın an dudaklarına yapışmak gibi. Bunu yapacağım, Dila.*

Avuççım istemsizce karıncalandı. Parmaklarım klavyede takılı kalırken bir mesaj daha geldi.

ÇKA: *Nefesin mi kesildi? Durdun bir. ;)*

Dudaklarım yukarı doğru şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı.

ADT: *Evet, hayal ettim. Kapıya geldiğini, anahtarın olmasına rağmen benim açmamı beklediğini... Kapıyı açtıktan sonra bir eli-*

*nin belime kaydığını ve beni SERTÇE djshsjdfh. Büyü bu kelime-
den sonra bozuldu, nasıl devam ettireceğim şimdi?*

ÇKA: *Bir gün bu cümleyi kuracağını düşünemezdim. Acilen
SERTÇE öpüşmemiz gereken durumlar var.*

ADT: *Rüyada, Çakır.*

ÇKA: *Zaten görüyorum ki.*

Nida öfkeyle, “Seni evire çevire bir de ben döveceğim!” diye bağırdı. Boynundan geçirdiği çantayı nereye fırlattığına bile bakmamıştı. “Başına gelenleri, üç gündür hayatında olan adam-
dan öğrendim. Bu mu bizim arkadaşlığımız?”

Nefes de onun kadar sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu ama yine de kalbimi kırmamak için sakinliğini korumaya çalışır gibi duruyordu. “Bize nasıl söylemezsin?”

“Söyleyecektim ama daha kendime gelemedim ki,” diye mırıldandım, kısık bir sesle. Nida *hadi oradan, yalancı*, der gibi baktığı için, “Tamam, söylemeyecektim,” diye kabullendim. “Hatalıyım. Siz benim en yakınlarımsınız, doğruları anlatmalıydım ama yaşarken de çok zordu.”

Nefes tekli koltuğa otururken, “Seni yargılayacağımızı mı düşündün?” diye sordu. “*Sevgilisi var*, dedin. Ona bile inanamamıza rağmen sesimizi çıkarmadık, görüştüğünün de farkındaydık hatta beni ektiğin gece onunla olduğunu da tahmin ediyorduk ama insan haber vermez mi? *Başıma bunlar geldi*, demez mi? Evet, Çakır Alicioğlu prestijli, tanınan, aile ilişkileri magazine oldukça iyi yansıtılan zengin bir iş insanı ama bir aydır tanıdığın gerçeğini değiştirmez. Ona bu kadar güvenip yıllardır tanıdığın bize neden güvenmedin?”

Ağır ağır yutkundum. Yaptığım hatanın farkındaydım ama son cümlelerini duymak, kalbime sert bir tekme yemiş gibi sarılmama neden olmuştu. Gözlerim, kısa bir an Nemrut’a değdiğinde ifadesizce Nefes’e baktığını gördüm.

Nemrut ciddi bir sesle, “Haklı olmanız bu kadar üzerine gi-

debileceğiniz anlamına gelmemeli,” dedi. “Dünden beri çok zor şeyler yaşadı, yaşamaya da devam ediyor. Hesabı, sorguyu bırakıp ıslak üzerini değiştirmelisiniz. Fikrimce.”

“Bak, söylediğin gibi senin fikrin,” diye tersledi Nefes. İlk kez bir insanı böylesine tersliyor olması gerçekten de oldukça kızgın olduğunu ortaya koyuyordu. “Ahu’yu odaya çıkaralım, orada değiştirelim.”

“Nemrut, kırtasiyeden istediğim malzemeler geldi mi?”

“Geldi, yenge,” diye karşılık verdiğinde, Nida ve Nefes’in gözbebekleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Yenge mi?” diye sordu Nefes. “Bu adam sana *yenge*, diyor ve sen de buna izin veriyorsun, öyle mi?”

Nemrut, dilini ısırdı. “Aslında izin verdiği söylenemez,” derken yüzünü buruşturdu. “Ağız alışkanlığı.” Birkaç saniye durup düşündü, kırdığı potun farkında vardığında, “Si- Yani Si, evet, evet,” dedi. “Gidip malzemeleri alayım.” Saniyeler içinde gözlerimizin önünden kayboldu.

“Çakır ne kadarını anlattı?” diye sordum, bu sırada Nida ve Nefes kolumun altına girmiş ve ayağa kalkmama yardımcı olmuştu. Bir an duraksadım, göz ucuyla Nefes’e baktım. “Nefes, bu an gerçek mi?”

Gözleri kederli bir ifadeye bürünürken, “Gerçek,” dedi. “Ahu, sana ne yaptılar?”

“Bana inanıyorsunuz, değil mi? Bunların hepsini zihnimden uydurmuyorum, hasta değilim. Biliyorsunuz, değil mi? Yıllardır tanışıyoruz, son dönemlerde yaşadığım olayları anlatmaya dilim dönmedi ama her şeyi biliyorsunuz, daha önce buna benzer bir şey yaşamadım.”

“Yaşamadın,” dedi Nida net bir tavırla. “Çakır, üzerini değiştirdikten sonra kan tahlili için birini göndereceğini söyledi, o zaman her şeyi çok daha net anlayacağız. Ne anlattığı konusuna gelirsek... Halüsinasyon gördüğünü söyledi, onu yanlış anladığından, yani... Bahsetti işte. Telefondan bile olsa oldukça net bir adam, lafı dolandırmadı.”

Ağırlığımı ikisinin de omzuna eşit bir şekilde bırakmaya çalışırken başımı omzuma eğdim ve Nida'ya baktım. "Babamla ilgili bir şey dedi mi?"

Dikkatli bir ifadeyle beni izlerken, "Hayır, söylemesi mi gerekiyordu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Üzerimi şu odada değiştirirsiniz, bir de merdivenlerden çıkmam için uğraşmayın," dedim. Merdivenin sağ tarafına düşen misafir odasına geçtik. Nefes paketleri açtı, dizlerimin üzerinde biten mavi bir şort, çizgili triko kazak ve beyaz, dantelli iç çamaşırı takımını çıkardı. İç çamaşırını Çakır'ın kafasında parçalamak istesem de sakın kaldım. Kızlar üzerimi değiştirdikten sonra ıslak olanları pakete koydurdum. Salona döndüğümüzde Nemrut çoktan yanında biriyle gelmiş ve istediğim malzemeleri getirmişti.

"Her şey hazır. Eğer hastanede bir şey verildiyse saatler içinde öğrenebiliriz. Öyle değil mi Serhat?"

"Öyle, ağabey," diye yanıtladı yanında duran kişi. "Dila Hanım'ın koltuğa oturmasına yardımcı olalım, çok sürmeyecek." Nefes, koltuğa oturmama yardımcı olduktan sonra ayağımın altına yastık bıraktı. Serhat isimli kişi turnikeyi sol koluma bağladı, dakikalar içinde kanımı tüplere bıraktı.

"En geç iki saate haberdar edeceğim," dedikten sonra hastaneye gitmek üzere yanımızdan ayrıldı.

Nemrut, yüzümdeki sorgu dolu ifadeyi yakaladığında, "Merak etme, bu sefer boka basmadık, kendisi kuzenim olur," dedi. "Devlet hastanesinde çalışıyor."

"Anladım," diye mırıldandım. "Nefes, kâğıdı ve kalemi uzatır mısın? Yazmaya devam edeceğim."

Nefes, cam sehpanın üzerindeki A4 kâğıdını uzatırken göz ucuyla yazdıklarına baktı ama elinden öyle hızlı aldım ki bir anlığına afallasa da çaktırmadı. Bir ekleme yapmayacağıma karar verdikten sonra kâğıdı dörde katladım, zarfın içine koydum ve kendi yapıştırmasıyla mühürledim.

“Bunları ne yapacaksın?” diye sordu Nemrut, başıyla mini mandalı ve jüt ipi işaret ediyordu.

Başımı, boynumun altındaki yastığa biraz daha yerleştirirken, “Çakır’la aramızdaki bir mesele,” dedim.

“Bu ne rahatlık ya?” diye sordu Nefes, ses tonunda kızgınlık adına hiçbir şey yoktu. “Sana hâlâ sinirliyiz. Gönlümüzü alman gerekmiyor mu?”

“Alacağım ama iyileştikten sonra,” dedim, gözlerimi yumduğumda. “Kaç saattir uykusuz olduğumdan haberiniz var mı?”

Kendime itiraf edemesem de uyumak istememin sebebi bir an önce Çakır’ın gelmesiydi ama sizle benim aramda küçük bir sırda bu. Sır, öyle değil mi?

Uykunun kollarının arasından koparıldığımda, beni sımsıkı saran başka kolların arasında olduğumu fark ettim. Uykudan sıyrıldığım an kokusundan tanımıştım ama bir yanımda hâlâ bir tereddüt içindeydi.

Bir elini belime, diğer elini bacaklarıma saran kişi endişelendiğimi anladığında sıcak nefesini dudaklarıma bırakarak, “Minik Serçe, endişelenme,” dedi fısıltıyla, konuşurken dudakları dudaklarıma değmişti. “Hiçbir şey yemedin mi?”

Uyku mahmuru bir sesle, “Uyku bastırdı,” diye yanıtladım. “Saat kaç?”

“Merak etme, çok geç değil. Eve girdiğimde dokuz buçuktu, en fazla yirmi dakika geçmiştir.”

“O yirmi dakikada ne yaptın?”

“Bu da soru mu? Bir elimde viskim, seni izledim. Güya kapyı sen açacaktın, hevesle bekliyordum ama şansına Nemrut çıktı.” Ben sessizce gülerken, “Bak sen, hoşuna gitti,” dedi. “Ama kaçamazsın benden, söyleyeyim.”

Kirpiklerimi usulca araladım. Koridoru aydınlatan ışık yüzüne değerken, “Artık kaçmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

Sesim öyle güçsüzdü ki bir an kırılıp sözcüklerde kesik açacak sandım. “Senden kaçmak istemiyorum ama sana yakalanmak da istemiyorum. Sadece biraz böyle kalsam olmaz mı?”

“Benim güzelim, benim Minik Serçe’m,” dedi sığ ama hızlı hızlı nefes alıp vermelerinin arasından. “Ben seni biraz öpsem olmaz mı?”

Dudaklarını yavaşça dudaklarıma yaklaştırdı, gözlerindeki tutku bir ateş gibi hislerimin üzerine serilirken sertçe yutkundum. “Kızlar hâlâ burada, değil mi?”

Yüzüme doğru eğilirken, “Hı hı,” dedi, dudakları muzip bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Konuyu değiştirsen bile seni öpeceğim.”

Merdivenden gelen hafif bir öksürük sesi adımlarının yavaşlamasına neden olurken, “Ahu’nun bir şeyler atıştırması gerekiyor,” dedi Nefes.

Çakır kısık bir sesle, “Siktir ya, anladı seni yukarı kaçırdığımı,” dedi. “Dila, Nefes sanırım istenmeyen kaynana.”

“Birazdan geliyoruz,” diye karşılık verdim. Aynı saniye içinde Nefes’in ayak sesleri uzaklaştı. “Neden öyle dedin ki?”

“Tuhaf bir şekilde, senden uzak durmamı istediğini hissediyorum.”

Kaşlarım çatıldı. “Yok yere böyle bir şey hissetmeyeceğin konusunda hemfikirim ama... Nefes, yalnızca kırgın ve çok da haklı. Nida çok fazla takılmaz, anlamaya çalışır, gönlünü almasam da niyetimi bilir. Nefes ise eğer arkadaştan da öteyse birbimizden bir şeyler saklamamamız gerektiğine inanır. Böyle bir durumda onlara anlatmayıp bir de yalan söylememe sinirlendi. Aslında her şeyimi anlatırım, ben anlatmasam bile Özgür’den öğrenir, hep yanımda olmaya çalışır. Olur da ama son yaşadıklarım anlatabileceğim değil, susacağım türdendi.”

“Özgür’le araları iyi yani öyle mi?” diye sordu, merakını gizlemeye çalışsa da görebiliyordum.

“Evet, iyi,” diye yanıtladım. Birkaç saniye bekledim, gözlerim endişeyle açıldı. “Test sonuçları! Geldi mi?”

“Konuyu seni öpene kadar siktir etmiştim, yine nereden çıktı ki şimdi? Yeniden sinirleneceğim.”

“Sonuç ne?”

“Kanında seni uyuşturan, dengesizleşmeni, terlemeni ve heyecanlanmanı sağlayan ekstazi isimli uyuşturucu madde çıkmış. Normalde 120 miligramlık bir doz kişinin tipik ekstazi etkileri hissetmesi için yeterliymiş. O gece, ilacı ilk kez aldığın için etkileri kusma, üşüme, heyecanlanma ve halüsinasyon olarak yaşadığını söyledi. Daha öncesinde böyle bir şeyin olmadığını kızlar da biliyor, gerekiyorsa annenle de konuşuruz ama ilk o gece olduğunu düşünüyorum ben de.”

Birkaç saniye soluklandı, o aradan faydalanıp, “Bugün hiçbir şey olmadı, değil mi?” diye sordum. “Bir de... Ne yaptın? Ne oldu? Anlatacak mısın?”

“Anlatacağım, güzelim,” dedi yavaşça, bu sırada yeniden koridora dönmüştü. “Hani sen bana az önce *yirmi dakikalık arada ne yaptın*, diye sordun ya? Beyaz bir yalan söylemiş olabilirim.”

“Yalanın beyazı pembesi olmaz,” dedim, sahte bir kızgınlıkla. “Ne yaptın?”

“Karizmam çizilecek, hay anasını avradını ya,” diye sıkıntılı bir sesle karşılık verdi. “İçeridekiler yaptırdığımı sanıyor, eğer sırrım güvende olacaksa söylerim.”

Büyük bir ciddiyetle, “Güvende,” dedim.

“Tarhana çorbası,” dediğinde o ciddiyet anında kayboldu. Gülmemek için büyük bir savaş verirken en sevdiğim çorbayı yapma detayı gözlerini dikmiş, kalbini tutarak bana bakıyordu.

Karanlıkta bir ton daha koyu duran bal hareleri kısıldı, tek kaşı sorguyla havalandı. Kalbim, yüzüne bu kadar fazla yakın olduğum için göğsümden çıkmak istercesine atıyorken dudaklarımı yavaşça dudaklarına yaklaştırdım. Nefesim, erotik iç çekişine karışarak, dudaklarına dökülürken kalbi avuçlarında atan minik bir serçeden farksızdım.

“Bir şeyler hem olsun isterim hem de gururuma yediremez, olmasın diye elimden geleni yaparım,” diye fısıldadım, dağınık

bir sesle. “Bir yanım ister, kalbe söz geçiremez, bir yanım ise bazen... Çaresizce bekler, *yenilmemi*.” Bir elimi yavaşça göğsünden boynuna kaydırırken sertçe yutkundum. Kolumu kavrayan başparmağı beni cesaretlendirmek istercesine usulca hareketlendi. “Yenilgiden hoşlanan biri olamadım çünkü hayata başladığım gün yeniktim, eğer bunu bir yenilgiden saymazsan.”

“Yalvarırım öp,” dedi titrek bir sesle. “Yenilgiden sayanı sike-”
Ve Çakır’ı öptüm.

Dudakları ilk öpüştüğümüz ana göre bu sefer şaşkınlıkla değil, büyük bir tutkuyla dudaklarımı kavradı. Boynundaki elimi istemsizce hareket ettirirken dudaklarımın arasından küçük bir inilti döküldü ve dudaklarının arasına karıştı. Ensesini kavrayan ellerim küçücüktü ama bu onu kendime çekmeme engel olamazdı. Olmadı da. Bir yandan ensesini avcumla okşarken diğer yandan da beni öpüşüne karşılık veriyordum. Çakır’ın uzun parmakları kısa bir an saçlarımda gezindi. O an duraksadım, neden duraksadığımı fark edip, “Gerçek,” dedi afallamış bir sesle ve dudaklarını yeniden dudaklarıma yasladı.

Kırık bir kemiğin kaynayışı gibi dudaklarında tamamlanırken boynundaki elim kaydı ve yanağına çıktı. Avcumu yanağına yasladığımda, gülümseyişine engel olamadı. O gülümseyince ben de gülümsedim. “Deli misin?” diye sordum, dudaklarımı dudaklarından çekmeden. “Neden gülümsüyorsun?”

“Avcunu yanağıma yaslayınca hoşuma gitti,” dedi, altdudağını kavradı ve kendine doğru çekti. “Ensemi tutup kendine çekmenden bahsetmiyorum, çok fenaya patladı bu bana.” Yavaşça kulağıma doğru eğildi, dilini yavaşça kulak mememde gezdirdi. Ağır ağır yutkunmadan hemen önce nefesim kesildi, gözlerimi yumdum ve sözlerini bitirmesini bekledim. “Tarhana çorbası yaptığım için miydi?”

“Kağan olduğun içindi,” dedim, yumduğum gözlerimi açarken. Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum.

“Kağan olduğum içindi,” diye onayladı beni. Bir şey söylememe fırsat vermeden, dudaklarını bu kez çok daha sert, dişleri

dişlerime çarpa çarpa yasladı. Hızı ve sertliği karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken ağzımı öyle bir kavradı ki bacaklarım titremeye başladı. Bir taş gibi ağır his göğsüme oturdu, ağlama hissiyle doldum ama bu, onu öptüğüm için değildi. Onu bir kez daha, *hep* öpmek istediğimdendi ve bunu kendime itiraf ettiğimde çaresizce bekleyen yanımla göz gözc geldim. *Onunla*.

Düşünceler hızla kayboldu, avcumdaki elim yeniden ensesine kaydı. Dudaklarımı yavaşça dudaklarından koparıırken, “Bu koridordan geçtiğinde dudaklarında hep bir tebessüm olacak, tıpkı benim o banka her oturduğumda olacağı gibi,” dedim. “Seni öyle bir öptüm ve beni öyle bir öptün ki unutmama izin vermeyeceğim, unutmama izin verme.”

Dudaklarımı yeniden dudaklarına bastırırken aklımda tek bir şey dönüyordu: Onu hiç beklemediği bir anda yeniden kravatından çekecek ve öpecektim. Onunla ilk kez karşılaştığım ama benimle ilk kez karşılaşmadığı o yerde. *Bankta*.

“Ekstazi bir uyuşturucu ismi mi?” diye sordu Nida, bakışları kâseye tarhana çorbası koyan Çakır’daydı. “Nasıl böyle kolay elde edilebiliyor? Alkaran’da bunu satan insanlar mı var? Bonzai tarzı mı?”

“Uyuşturucu madde, evet,” diye onayladı, düz bir ses tonuyla. “Bonzaiden de ağır. Hastaneye gittiğimizde kan testi yapıldı ama sonuç temizdi. Birileri ya da biri kurguyu öyle ince işlemiş ki fark etmememiz için ilacı testten sonra vermiş. İlacı serumla karıştırıp veren altı ay önce devlet hastanesinden benim hastaneme geçen kişi, Nil Kergizli. Sabah ormanlık alanda cesedi bulunmuş. Boğazı kesilmiş.”

Gözlerim istemsizce buğulandı. Bir kadının hemcinsini, sırf kendi çıkarları uğruna kullanması ve işi bittiğinde onu acımasızca öldürmesi... Çok canice bir hareketti.

Nefes, oturduğu bar sandalyesinden bana doğru dönerek,

“Şüphelendiğin biri ya da birileri var mı?” diye sordu. “Çakır, kokusunu hatırladığından bahsetti. Uzun süreli olabileceğinden emin değilim.”

“Kokular unutulmaz, Nefes,” dedim, sesim sandığımdan da durgun çıkmıştı. “Koku, anıları en canlı tutan hafızadır. Çok küçükken annem karşı komşuyla sigara içmiş, o zaman sokakta oyun oynuyordum, evde değildim ve geldiğimde üzerinden saatler geçmişti. Balkona çıktım, masadan burnuma doğru izmarit kokusu geldi. Anneme sorduğumda *hayır, içmedim*, dedi. Ertesi gün *dışarı çıkıyorum*, dedim ama odaya saklandım. Göz ucuyla onu kontrol ettiğimde balkonda sigara içtiğini gördüm. Bana söylememesinin sebebi iyi bir şey sanıp özenmememdi ama ben babamın içtiği alkol markalarını ezberlemiştim. Alkol kokusundan babamın hangi alkolü içtiğini biliyordum. O günden beri kokulara karşı iyi bir hafızam ve hassasiyetimin olduğunun farkındayım.”

“O gece parfümümü değiştirdiğimi bu yüzden anladın, öyle mi?”

Nida, gülümsememek için dudaklarını dişlerken Nefes’in gözleri şüpheyile ikimizin bedeninde gezindi. Göz ucuyla ona baktığımı fark ettiğinde dudaklarına silik bir tebessüm yerleştirdi, gözlerine yerleşen şüpheyi fark etmeyeyim diye yapuğunun farkındaydım.

Çakır, kızları umursamadan tek kaşını kaldırmış, sorduğu soruya cevap bekliyordu. “Evet,” dedim. “Seninle tanıştığım ilk gecedен sonra üzerinde tam üç farklı koku taşıdın.”

Tarhana çorbasını ekmekle beraber önüme bırakırken, “Hangisi daha iyiydi?” diye fısıldadı.

Bende onun gibi kısık bir sesle, “Tanıştığımız gece,” dedim. Nida, önündeki su dolu bardağı doldurmak için ayağa kalktığı anda Sefo ıslık çalarak mutfığa girdi.

“Tarhana çorbası mı? Olur, olur, yeriz,” dedi.

Nida ise karşılık olarak, “Sus be, terbiyesiz,” dedi.

Biz hiçbir şey anlamadan, ikisine bakarken Sefo sanki yıl-

lardır tanışıyormuş gibi baş ve ortaparmağını birbirine vurarak şaklattı. “Espri yakalama desen o da var,” dedi.

“*Tiktok* izlemekten beynimin aktığı zamanlar,” diye karşılık verdi Nida, uygulamanın adını duymuştum ama çok alakadar değildim. “Hem sövüyorum hem izliyorum.”

“Canım, bana tarhana çorbası yok mu canım?”

“Ne yaptın?” diye sordu Çakır. Ne dediğini umursamadan peçeteyle kaşığı silmeye devam ediyordu.

“Ceset hâlâ otopside. Ailesi perişan, ne olduğunu merak ediyorlar. *Şüpheli ölüm, ormanlık alanda bulundu, katili araştırılıyor* haricinde başka bir şey bilmiyorlar. Aklıma bir ihtimal geldi, olur mu bilmiyorum ama önlem amaçlı.”

Aynı ihtimal Çakır’ın da aklına gelmiş olmalıydı ki sormadı. Onun yerine ben “Ne ihtimali?” diye sordum.

Çakır, yanımdaki bar taburesini çekerken Nida, “Buraya gelmeden önce *keşke bir aksiyon olsa*, demiştim, insan bazen ne dilediğine dikkat etmeli,” dedi, üzgün bir sesle. “İnsan neden arkadaşına zarar veren birinin ölümüne üzülür ki? Galiba bende enayilik var.”

“Fazla saflık. Merak etme, bu yolda da yalnız değilsin,” dedim, teselli etmek ister gibi.

Çakır, bana bakmaya devam ederken, “Olayı hastaneye sıçratmaya çalışacak,” dedi. “Nasıl olacak, bilmiyorum ama karşımızdaki insan dışarıdan biri değil.”

“İçinizden biri, öyle mi?”

Çakır başını salladı. “Eskiden içimizde olan biri,” dedi.

“Eski sevgilin? Sana takıntılı olan biri?” diye sordum. Dünden beri bu ihtimal zihnimde dönüp dolaşıyordu.

“Belki,” dedi.

“Böyle bir ihtimal var yani öyle mi?”

Bakışları usulca yüzümde gezindi. “Her ihtimali düşünmek zorundayım. Eski sevgilim ya da bana takıntılı biri yaptı demiyorum.”

“Bacım, dilenci değilim ama bana da bir tarhana çorbası koyar mısın?” diye sordu Sefo, bakışları Nida’daydı.

Nida, yüzüne tuhaf bir ifade yerleşirken, “Bacı?” diye sordu.
“İsmim Nida.”

“Allah sahibine bağışlasın da... Tarhana?”

“İsmim Nida, bacı değil,” dedi Nida bir kez daha. “İsmimi düzgün söyleyerek istersen yardımcı olabilirim.”

“Bacı... Yani Nida, sana zahmet olacak ama bana da tarhana çorbası koyar mısın?”

“*Sana ben koyacağım*, demek isterdim ama hanımefendilerin yanında ağzımı bozmayacağım,” diye araya girdi Çakır. “Kalk, kendin al.”

Sefo, ayaklarını ileriye doğru rahat bir pozisyonda uzatarak, “Aman be, devlet meselesi oldu,” dedi. “Ato gelince koyar.” Birkaç saniye bekledi. “Çorbayı koyar yani.”

“Onlar nerede? Ato ve Nemrut?”

“Dışarıdalar, ara sıra gelip gidecekler.”

Nida sıkıntılı bir sesle, “Ahu...” dedi. “Yanında kalmak isterdim ama biliyorsun, annemler... Nefes yanında kalacak zaten. Ben gitsem de yarın tekrar gelsem olur mu?”

“Olur, nasıl istersen. Seni de zora sokmak istemem,” diye karşılık verdim. “Yarın Aylin’in yanına uğrar mısın? Anneme de bakarsın, bir şeylere ihtiyacı var mı sorarsın, sonraki gün el mecbur eve döneceğim.”

“Öğrendiğinde çok kızacak, biliyorsun, değil mi?”

“Bir sonraki gün ayağımdaki ateli çıkarmayı düşünüyorum.”

“Düşünmesen iyi edersin. *İş kazası*, deriz. Tazminat da öde-” Çakır’a öyle bir bakış attım ki kelimeleri toparlayamadı. Birkaç saniye bekledikten sonra, “Sefo seni eve bırakacak, merak etme,” dedi.

“Aynen, canım. Sefo mutlaka bırakır, canım,” dedi Sefo. Ayaklarını uzatmış, gözlerini yummuş ve kollarını yukarı kaldırıp ellerini başının altına koymuştu. “Sefocuğum, bırak Nida bacıyı evine.”

“Zevzek,” diye söylendi Çakır. Nida, *bu iflah olmaz*, der gibi baktıktan sonra bar taburesinden kalktı, bana doğru yürüdü.

Sımsıkı sarıldıktan ve birbirimizi öptükten sonra kulağıma eğildi. “Her zaman yanıdayım, Ahu.”

“İyi ki Nida... Bazen dik durabilmek için iyi bir omurgaya değil, arkadaşına ihtiyacın varmış. Söz veriyorum, bir daha bu kadar susmayacağım.”

“Affedildin, koca gö-” Boğazını temizledi. “Görüşürüz, bebişim.”

“Sefo,” diye seslendi Çakır. Derin derin nefes alıp verdiği için burun delikleri gerginlikle genişledi. “Kalkıyor musun yoksa kaldırayım mı?”

“Kaldır, canım, kaldırabiliyorsan.”

Çakır, “Kaldırırım ama,” dediğinde Nida kıs kıs güldü.

Ağzının içinden, “Neler geçiyor aklımdan, tövbe tövbe,” dedi.

Sefo gülmemek için zor dururken başını kaldırdı, Nida’ya baktı ve *olayı anladım*, der gibi göz kırptı. Nida’nın kaşları, o göz kırptığında istemsizce çatılırken, yüzüne ansızın yayılan gerginlik giderek büyüdü.

“Geldiğimde tarhana çorbası olacak mı?”

“Olacak, pisboğaz,” diye yanıtladı Çakır. “Kalk hadi. Ulan, sana laf yetiştirmekten kızın çorbasına ekmek doğrayamadım! Kalk, git, asabımı bozma!”

Nida, Nefes’le de vedalaştıktan sonra Sefo’yla beraber evden ayrıldı. Sefo’nun yerine bu kez Ato geldi. Sefo’nun aksine oldukça durgundu. Sessizce çay suyu koydu, yerine geçti ve telefonundan bir şeyler izledi. Nefes de bu süre içinde sessiz kalan tarafı. Ato’ya ne olduğunu bilmiyordum ama Nefes’i bir şeylerin rahatsız ettiğinin farkındaydım.

Çakır, önümdeki ekmeği parçalara ayırarak tarhana çorbasına koydu, daha sonra bana döndü. “Hepsi bitecek,” dedi. “Ato, benimle gelsene.”

Ato, bir şey demeden onu takip etti. İkisi de mutfaktan çıktıktan sonra Nefes’e baktım. “Sorun ne?” diye sordum, tereddütle. “Seni rahatsız eden bir şeyler mi oldu?”

“Özgür’le tanıyorlar mı?” diye sordu Nefes. “Çakır’ı bir kez dövmeceiden çıkarken görmüştüm.”

“Evet, çocukluk arkadaşı,” diye yanıtladım. “Sorun bu mu? Tanışmaları?”

Bir an durup düşündü. Başını çevirdi, omzunun üzerinden kapıya doğru bir bakış attıktan sonra yeniden bana baktı. “Sana birdenbire bu kadar ilgili olması, Özgür’le tanışması, daha sonra Özgür’ün sıkıştığın anda onu kurtarıcı olarak sunması... Seni daha önce tanımadığından emin misin?”

Nefes, tahmin ettiğim gibi sessiz kaldığı her an zihnindeki sorularla çatışmıştı. “Ona ilk tanıştığımız günlerde şu cümleyi kurduğumu hatırlıyorum: *Neden gözlerinin içine baktığımda beni çok önceden tanıyormuşsun hissine kapılıyorum?* Önceden tanıdığını tam anlamıyla dile getirmedi. Araya çok fazla olay girdi, sorduğum sorulara hep sessiz kalıyor ama bu böyle devam edemez. Beni ilk nerede gördüğünü söylemek zorunda. İlginin birdenbire oluşmadığını söylüyor ama devamı yok. Cevap... Sence Özgür’de mi?”

“Sormaktan zarar gelmez,” dedi, gözleri birkaç saniye yüzümde gezindi. “Hadi, iç artık çorbanı. Yüzün kireç gibi. Hastasın, yorgunsun, bunları sonra düşünürüz.”

“Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Sana kızabilir miyim? Yalnızca çok endişelendim. Çakır aradığında Nida’yla beraberdik. Okulun önünden araca nasıl bindik, nasıl geldik... Hatırlamıyorum bile. Bazen gerçekten değil, endişelendiğin için kızarsın. Ben seninle arkadaşım, yakınınız evet ama herkesin sınırları var. Ne kadar yakın olursam olayım bazen o sınırı geçemem. Tek isteğim daha fazla üzülmemen. Benim sizden başka kimim var ki şu koca şehirde?”

Kısa bir sessizlik oldu. Adım sesleri gittikçe uzaklaşırken derin bir nefes aldım. “Yaşarken çok zordu, anlatmak ondan da zordu,” dedim. “Hayatım her an bir gecede altüst olma sınırındaydı ama... Bu kez toparlayamayacağım kadar dağıttım.”

“Toparlamak istiyor musun?”

Küçük bir çocuk edasıyla başımı salladım. Buruk bir tebesüm dudaklarıma yerleşirken, “Günlerce suçsuz bir insana kötü davrandım,” dedim. “Sırf Sefo’nun bileğinde kan gördüm diye onları katil ilan ettim.” *Birkaç gece önce az kalsın katil olacağımı unutarak...* “Babam sayesinde erkek ırkından o kadar çok nefret ettim ki karşıma çıkan herkesi onun gibi acımasız sanıyorum. Nefes, babamın yaptıklarını anlatmaya dilim dönmüyor, aklıma geldikçe nefes alamıyorum. Yaptığım her şeyin bedelini ödemeye hazırım ama daha fazla yapmadığım hiçbir şeyin bedelini ödetemezler, izin vermeyeceğim.”

“Babanı bıçaklayan...” Ağır ağır yutkundu. Gözlerim istemsizce buğulandı.

“Neden her şeyi gözlerimden anlamak zorundasın?” diye sordum sahte bir sitemle. “Artık yapmadıklarımın değil, yaptıklarımın bedelini ödemeye karar verdiğimde elimde bir bıçak, karşımda babam vardı. Karşınıza geçip *babamı bıçakladım, o an ilacın etkisindeydim ama isteseydim durabilirdim, o gücü kendimde bulmama rağmen durmadım*, diyemedim. Eğer Çakır, o gece bana bir şey olur diye takip etmeseydi belki şu an... Bilmiyorum, anladın mı? Bir yanımda çok pişman olacaktı çünkü hayatım bitecekti. Anneme, Aylin’e ve kendime ihanet edecektim. En kötüsü de ne, biliyor musun? Işıklar söndüğünde, başını yastığa koyduğunda bir gün yaptıklarından dolayı cinnet geçirip babasını öldürse onu kimsenin kurtarmayacağını, adalet sisteminin bile ondan yana olmayacağını bilen bir sürü çocuk büyüyor. Hiç kimse babasını öldürmek istememeli, hiçbir baba bu vicdanla evladını sınamamalı. Aynı kanı taşıyoruz diye aynı evde yaşamak zorunda değiliz. Aynı kanı taşıyoruz diye *namus*, diyerek ayrılmıyorlar, peşimizi bırakmıyorlar. Böyle bir durumda bile biz suçluyuz. Bu hissi yutkunamıyorum hiç.”

Buğulu gözlerle beni izlerken, “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, yalnızca çok üzgünüm,” dedi. “Keşke elimde bir çare olsa ve avuçlarına bırakabilsem.”

“Bazen bana öyle bir bakıyor ki...” dedim. Sesim bir cam gibi

kırıldı, sözcükler dudaklarımın arasında parçalandı ama canım değil, kalbim yandı. “Dünyanın en güzel kızıymışım ve o bana sahip olduğu için çok şanslıymış gibi. Bu kadar kötü bir dünyada onu karşıma çıkaran Tanrı, ya bir gün onu benden alırsa? Nefes, birini kaybetmekten korktuğun için sevmeye cesaret edemediğin oldu mu?” Bir damla yaş süzüldü, sıcaklığını yanağımda bırakarak dudaklarımın arasında kayboldu. “Okul çıkışı, Nida’yla beraber eve döneceğiz. Babası sürpriz yapıp almaya gelmiş, elinde de iki tane elmaşekeri... Beni de düşünmüş. Babam bile beni düşünmezken arkadaşımın babası düşünmüş ve elmaşekeri almış. Mutluluğum eve dönene, babamın zilzurna sarhoş olup sızdığını görene kadar sürdü. Hiçbir şey yapmadım, yalnızca izledim. Her okul sonrası geldiğimde aynı manzaraydı. Ben de beş dakika durup onu izliyordum. Bir gün ona *insan düşmanı öldüğünde bile ağlar*, dedim. *Karşında günden güne yanıp, kül olurken, küllerim un ufak hale gelene kadar yanmaya devam ederken nasıl hiçbir şey olmamış gibi uyuyorsun?* Sonra sorduğum her soruyu kendim cevapladım. *O böyle biri*, dedim. *Vicdansız, merhametsiz, gamsız. Baba*, demeye utandığım o adamın gerçek bir canı olduğuna, uyurken insanlara yaşattıklarından dolayı yüzünün bir kez bile olsun vicdan azabı çekmediğine şahit olduğumda anladım. En yakın zamanda ölmesinden başka bir isteğim yok.”

Çakır, mutfak kapısını nazikçe tıklattığında servis tepsisinin üzerinde duran peçeteyle gözlerimi sildim, önümdeki suyu kavrayıp içtim. Nefes, “Gel,” dedi, kırık bir sesle. “Ben de lavaboya gideyim.”

Çakır, yalnızdı. Sesimi ve yüzümü toparlamaya çalışırken, “Nesi varmış?” diye sordum.

“Nemrut’la atışmış biraz, hallettik,” dedi üstünkörü. Bana doğru yürüdü, bir eli yavaşça belimi kavradı, yüzümüzü eşitleyerek eğildi ve başımı usulca göğsüne yasladı. Ağladığımı anlamıştı, belki de bizi dinlemişti.

“Tarhana çorban soğudu,” dedi, tekdüze ses tonuyla. “Çorbanı içtikten sonra odaya çıksak olur mu? *Nefes’in yanında uyu*, diyeceğim ama içim rahat etmeyecek.”

“Sen hasta mısın?” diye sordum, sesi de tuhaftı.

“Yalnızca çok yorgunum,” diye karşılık verdi. Sağ gözünün akı da kanlanmıştı. “Bugün ıslak kıyafetlerle yarım saat soğukta bekledim. Bunun bir cezası olacak. Hoşuma giden cezaları unutmam, şimdiden söyleyeyim.”

Belimdeki eli usulca okşarken tarhana çorbasından bir kaşık aldım ve ağzıma götürdüm. Yedikten sonra, “Nasıl bir ceza?” diye sordum. “Lütfen benim de hoşuma gitsin.”

Dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrıldı. “Hoşuna gidecek şeyler mi yapayım yani?” Belimdeki eli uslu durmazken bir ayağıyla bar taburesini bana doğru çekti ve oturdu. Bir eli belimde, diğer eli yastığın üzerine koyduğum bacağımdaydı. “Kıvırcık, ne yapmamı istersin?”

“Sen...” dedim, afallamış ses tonumla. “Çok fenasın.”

Başını yavaşça arkaya attı, dudaklarının arasından gittikçe yükselen kahkahalar döküldü. “Sen de fenasın, kendini hiç söylemiyorsun ama.”

Gülümsedim. “Çorbamı yiyebilir miyim? Çok da güzel olmuş, canım çorbam.”

“Bakayım tadına,” dedi.

Filmlerde ya da dizilerde gördüğüm gibi mi bakacaktı? Dudaklarımdan? *Kalbime fazla yükleniliyor, imdat!*

Çakır, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Avuçiçim terlerken boğazım da kurumaya başlamıştı. Bal rengindeki iri gözleri bana yaklaştığında bir ton daha koyuydu. “Bakıyorum,” dedikten sonra dudaklarını, dudaklarıma bastırdı ama saniyesinde geri çekildi. Usulca yumduğum gözlerimi aynı sakinlikle açarken hâlâ gülümsüyordu. Yorgun gülümseyişi bana da bulaştı. Dizilerde o anı gördüğümde hep nasıl hissettirdiğini merak ederdim, seviyenin bu kadar yüksek çıtada olacağından habersizdim.

Bir elini kaldırdı, başparmağı nazikçe altdudağımda gezindi. “Biraz uyusam...” diyerek gözlerini yavaşça kapadı. “Uyuyalım mı Dila?” Gözlerini açtığında gözlerimde gördüğü cevap beni

kucağına alması için yeterliydi. Bir eli bacağıma, diğer eli belime kaydı ve bar taburesinden kaldırdı. Mutfaktan çıktığımızda göz ucuyla Nefes'e bakındım. Çakır, ona bakındığını anladığında, "Bahçedeymiş," dedi. "Uyuyacağını söylediler, merak etme. Nefes için de oda hazırlandı. Biraz uyuyayım, istersen yine yanına götürürüm."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim. Merdivenden çıktı, koridora girdi ve kısa sürede odasına geçti. Işıkları yakmadı. Bedenimi yavaşça yatağa bıraktıktan sonra, "Duş alıp geliyorum," dedi. Işıkları yaktıktan sonra banyoya geçti. Avuçiçilerimle yatakta geriye doğru giderek sırtımı deri başlığa yasladım ve gözlerimi odada gezdirdim. Birkaç dakika önce açılan su on dakika kadar sürdü. Kurutma makinesi çalıştı, kapandı ve Çakır odaya geldi. Üzerinde siyah bir tişört, altında ise siyah, dizlerinin üzerinde biten bir şort vardı.

"Süt çocuğu," dedim, sesim istemsizce keyifli çıkmıştı. "Bana uyumadan önce ayırabilecek on dakikan var mı?"

"Benim tüm zamanım sana ayrılmış durumda. Söyle bakalım."

Yatağın sağ tarafına geçti, sırtını benim gibi deri başlığa yasladı. Penye şortumun cebinden kare kâğıtları, mini mandalları ve jüt ipi çıkardım. "*Keman, öpücük, kolye*. Bunlar benim yazıp sana vereceklerim. Senin yazacakların ise o an nasıl hissettiklerin. Müzik odasında, görebileceğin bir yere asalım. Eve döndüğümde ben de kendim için yapacağım."

"Bunu neden yapıyoruz? Unutsak olmaz mı?"

Boşta olan gri yorganın üzerinde duran elimi tereddütle kaldırdım, avcumu sakince yanağına yasladım ve gözlerinin içine baktım. "Unutmak değil, hatırlamak istiyorum. Hatırlayıp korkmak istiyorum." *Birini kaybetmekten korkmak yararlıdır, buna inan*. "Duyguların ortalığa döküldü, sebebi ben oldum. Sabah bana toparlayıp toparlamayacağımı sordun." Yüz ifadesi son cümlemden sonra dağıldı ama ona gülümsediğimi gördüğünde anında toparladı. "Çok denedim ama... Olmuyor."

“Olmayan ne?” diye sordu, net bir adamdı ve net cevaplar istiyordu.

“Sinmeyi, senden uzaklara kaçmayı...” Bir damla yaş gözlerimden akacaktı ama izin vermedi. Gözyaşım bu kez kendi dudaklarımda değil, onun dudaklarında kayboldu. “Ama olmuyor. Senden kaçamıyorum, bir kenara sinip kalamıyorum, Çakır.” Başını usulca kaldırdı ve gözlerini gözlerime kilitledi. Şaşkındı. “Bana yenilgileri kabullendirdin. İtiraf etmek gerekirse ilk başta çok zordu, hâlâ zor.”

Hislerimde bıçak izleri varken kalbimdeki kabuğu kırıyorum. Ne olursun, ördüğüm duvarlardan pencere açtım ve sana baktım diye üzerime yıkma.

“Artık kaçmayacak mısın?” diye sordu titrek bir sesle, hemen ardından sertçe yutkundu. “Artık bana öyle bakmayacak mısın?”

“Artık sana öyle bakmayacağım. Artık sana bir bıçak gibi bakmayacağım. O adama bilenip seni kesmeyeceğim.”

Başucundaki komodine uzandı, oradan tükenmezkalem aldıktan sonra, “*Korku, çaresizlik, karanlık,*” dedi ve kalemi avuçlarımdan içine bıraktı. Beyaz kare kâğıdı dizimin üzerine koydum:

Keman, *korku.*

Öpücük, *çaresizlik.*

Kolye, *karanlık.*

Elimdekileri ve yatağın üzerindikileri aldı, komodine bıraktıktan sonra, “Gel buraya,” diye fısıldayıp yavaşça göğsüne çekti. Gece mavisini kıvrık saçlarım karanlık bir dalganın kıyıya yayılması gibi göğsüne dağılırken derin bir iç çektim.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum. Başımı hafifçe kaldırdım ve birkaç saniye keskin yüz hatlarını, yorgun olmasına ve uyku diye yalvaran gözlerine rağmen ilgiyle ve gülümseyerek bakan gözlerini izledim.

“Sor, yavrum.”

“Beni ilk gördüğünde... Üzerimde ne vardı?” Yüzünde par-

çalanan ifade sertçe yutkunmama sebep oldu. Beni *gerçekten* ilk gördüğünde üzerimde ne olduğunu soruyordum, yalan söylememesini umarak.

“Seni ilk gördüğümde...” diye başladı, birkaç saniye durdu ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. “Kıvrık saçlarında kırmızı, Fransız model şapka, üzerinde ise siyah kaban, siyah pantolon ve botların vardı. Kar yağıyordu ve ben, sokaklarına düşman olduğum Alkaran’dan gitmek üzereyken karşımda seni buldum.”

Yazardan...

Bir kadın vardı, adamın göğsünde sorduğu soruya verdiği cevaptan dolayı zar zor uykuya dalan. Bir kadın vardı, Gölge’nin rüyasında ağlayarak ona bakan. “Sen, beni öldüren çaresizlikle dost mu oldun?” diye sordu. Az önce maillerinde gördüklerine ve okuduklarına inanmak istemiyordu.

Gölge, karşısındaki kadının neyden bahsettiğini anlamıyordu. Bu yüzden yapabildiği tek şey, “Neyden bahsettiğini anlamıyorum,” demek olmuştu. Birkaç saniye bekledi. Kahve gözleri ona ağlayarak bakan kadının bedeninde gezinirken, “Dila, telefonumda ne gördün?” diye sordu.

“O gece bana sarılırken çaresizliğe saplanan bıçağın sebebi mi oldun? O gece, sana öyle bir sarılacağım ki başka hiç kimse böyle sarılamayacak, derken zaferinin tadını mı çıkarıyordun? Söyle bana!” diye bağırdı öfkeli gözlerle. “Kredi çekmeme neden engel oldun? Söyle!”

Gölge, “Nasıl?” diye sordu titrek bir sesle. “Nasıl?”

“Bunu bana nasıl yaptın? Çok çaresizdim! Kardeşim ölüyordu! Kredi çekmeme engel oldun. Beni o kadar çaresizken, vicdansızlığına sarmalayıp nasıl kollarında uyuttun?”

Çakır, nefes nefese uyanırken çaresizce etrafa bakındı. Kollarının arasında her şeyden habersiz uyuyan Dila’yı gördüğünde nefesini düzenlemeye çalıştı, onu uyandırmak istemiyordu. Al-

nıyla, saçlarının arasında kalan bir yere öpücük bırakırken kollarıyla sarmaladığı kadını yavaşça yatağa bıraktı. Yataktan kalktı, çıplak ayaklarla odadan çıkıp merdivenleri indi ve mutfağa geçti. Buz gibi bakışları mutfaktan bahçeye açılan kapıyı buldu. Oraya doğru ilerledi, kapıyı açtı ve hafifçe eğildi. Göğsüne sıkışan nefesi düzenlemeye çalıştı, birkaç kez art arda yutkundu.

Sert bir güz esintisi yüzüne vururken gördüğü kâbusun bugün, Nefes'in Nida'ya söylediği şey yüzünden olduğunu biliyordu. Ato, Nefes ve Nida'yı okulun önünden almıştı. Aracın içinde öfkeden köpüren Nefes, Ato'ya Çakır hakkında ileri geri konuşmuş, güvenilir bir insan olmadığını söylemişti. Ato ise hiçbir şey bilmediğini, bilseydi söylediklerine pişman olacağını söylemişti. Nida, Çakır'ın Ahu'ya karşı hiçbir kötü davranışını görmediğini ya da duymadığını söylediğinde ise Nefes, öfkesine yenilerek Çakır ve Özgür günler önce konuşurken duyduğu her şeyi Nida'ya anlatmıştı.

Mutfağın kapısı aralandı, rüzgâr bu sayede Çakır'ın yüzüne çok daha sert vururken karşısında uyumamış olan Nefes'i gördü.

"Çok sevgili adamın sana bugün olanları anlatmadı mı?" Nefes sinirden uyuyamamış, yeniden bahçeye çıkmıştı ve bu sırada Çakır'ı görmüştü. Öfkesi öyle büyüktü ki onu gördüğü an duramamış, yanına gelmişti.

Çakır, buz gibi bir ses tonuyla, "Anlattı," diye yanıtladı. Mavi gözlerin sahibi, duyduğu soğuk ses tonuyla tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Nefes, dik dik ona bakıp, "Neden kredi almasına engel oldun?" diye sordu. "Sana muhtaç kalsın diye mi? Para karşılığında ona iğrenç şeyler mi yap-"

Nefes, Çakır'ın bir elini sertçe havaya kaldırması ve tehditkâr bakışlarının üzerinde gezinmesiyle sustu. "Ben öyle bir adam değilim, hiç olmadım. Sözlerine dikkat et, bahsettiğin kişi bir başkası değil, Dila."

“İnan bana, onu senden daha çok düşünüyorum. Hesap vermek zorundasın, anladın mı? Neden kredi çekmesine engel oldun? Aklım almıyor! Kardeşi ölecek, farkında mısın?”

“Gölge,” dedi, karanlık bir ses tonuyla. “Fransa’da yirmi dokuz, Almanya’da yirmi iki ve Türkiye’de başta Alkaran olmak üzere kırk altı şehirdeki yeraltı mekânlarının sahibi. Şu an karşında o var ve kredi çekmesine onun gücü engel oldu. Gölge, bir tek kendisine hesap verir, bu yüzden karşısına geçip hesap soramazsın.”

“Kaç yaşındaki çocukları böyle korkutuyorsun? Dokuz? On? On beş?”

“Masum tek bir insana zarar vermedim. Ben zarar veren değil, koruyanı. Kime, ne anlatıyorum ki?”

Kısık bakışlarını Çakır’ın yüzüne dikerek, “Ahu’ya her şeyi anlatacağım,” dedi. “Ona böyle söyleyebilecek misin bakalım.”

“Ben kendimi tanıtamadım sanırım. Bir gün olur, tanışırız. İyi geceler.” Çakır, mutfak kapısını kapatıp yanından sert bir rüzgâr gibi geçti.

“Söyleyemem mi sanıyorsun?” Nefes, omzunun üzerinden Çakır’a baktı. “Ona zarar veriyorsun! Hayatında olduğun günden beri başı belada! Hiç mi vicdanın sızlamıyor? Peki, ya Özgür? O buna nasıl izin verdi? Sizi duydum! Hatta o sana banka ismini verdi, sekreterini aradın, konuştun!”

“Hesap sormaktan vazgeçip ne zaman bir şeyleri gerçekten öğrenmek için sorarsın, o zaman konuşuruz. O gün gelene kadar sana anlatacak hiçbir şeyim yok.”

“Benim anlatacak bir şeylerim var,” dedi ve gözlerini Çakır’ın kanlı gözlerine kilitleyerek yürümeye başladı. Merdivenlerden çıkarken sözlerini tamamladı. “Ama sana ama Ahu’ya.”

YERALTI ŞEHİRİ

KURAL 1: GÖLGE'YE İHANET EDENE ACIM

Sezen Aksu, Tutsak

YERALTI ŞEHİRİ, 9. AĞ - ALKARAN, EYLÜL 2018
Balerin'den...

Parmaklarımla kavradığım yeşil renk, mat Clipper'ı çevirirken göz ucuyla yan masada duran geniş omuzlu, siyah parka giyen, gümüş renk dikdörtgen çerçeve gözlük takan adama bak-
tım. "Derdi ne?" diye sordum, düz bir ses tonuyla. "Neden Göl-
ge'yle görüşmek istiyor?"

"Dün gece olay çıkaran kız kardeşinin burada kulak memesi kopmuş," dediğinde kaşlarımı çattım. Başımı çevirdim ve 9. Ağ'dan sorumlu olan Nemrut'a baktım. *Yalnızca 9. Ağ'dan so-
rumlu olduğuna emin misin sen*, diye soran iç sesimi duymazlık-
tan gelmeye çalıştım ve kirpiklerimin arasından onu izlemeye
devam ettim. "Gölge'nin sana ayıracak zamanı yok, dedim ama
ondan sonra burada yetkili olan kişiyle görüşmek istiyor."

Yani *benimle*, öyle mi? Sabahın köründe uyanıp buraya gel-
memin sebebi gerçekten de bu muydu? Kız kardeşinin kulak
memesi koptu diye miydi tüm bu tantana?

*Sikerler! Ya da şimdilik dur, Balerin. Olay sandığın gibi olma-
yabilir. Kızın belki de hiçbir suçu yok.*

"Gölge'nin sana değil, hiç kimseye ayıracak vakti yok çünkü kız
peşinde, deseydin," dedim alay dolu bir sesle. "Ergenler gibi yine
mi Kıvırcık'ın okuluna gitti?" Nemrut, dudaklarına görünmez
bir fermuar çekti. Son derece sakın bir sesle, "Yukarı çıksın," de-

dim. Sırtımı, yasladığım duvardan ayırdım ve bar taburesinden atladım. Nemrut benimle gelirken omzumun üzerinden ona kısa bir bakış attım. “Dün gece çok mu hareketliydi?”

“Hangi anlamda, Balerinciğim?”

“Hangi anlamda sormamı isterdin? Bu arada, herkesin içinde *öyle* seslenirsen otuz dokuz numara botlarımı ağzının içine yersin.”

“Beni yıllardır böyle tehdit ediyorsun ama artık itiraf vakti, *Barbie*, sen bana kıyamıyorsun.”

Bir an durdum, kırmızı ışıkların değdiği yüzüne bakarken on üç yılı geride bıraktığımı hatırladım. On üç yıl öncesini hatırlamak... Azap vericiydi. “Unutmak yıllar alıyor,” dedim fısıltıyla, kısa bir an geçmişin ağına yakalanmıştım. “Hatırlamak ise... Tek bir kelimeyle mümkün: *Yıllardır*.”

ÇK benimle tanıştığında on altı yaşındaydı, ben ise on üç. Nemrut ve Sefo on yedi, Ato ise ÇK’yla aynı yaşıydı. ÇK’yla ikinci kez karşılaştığım gün hem öldüğüm hem de dünyaya yeniden geldiğim gündü. Bir insan aynı bedenin içinde hem ölür hem de yeniden doğar mıydı?

Hem ölmüş hem de yeniden doğmuştum.

Nemrut, elindeki kandili bana doğru uzatırken, “Bana ihtiyacın yoksa alt katta olacağım,” dedi.

“Dün gece yorucuydu anlaşılan.” *Çenemin olmayan yayını si... Sakinim.* Onun yanında sakın durmayan kalp ritimlerime rağmen hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışmak, buzdan bir kalple savaşmak çok zordu.

Dudaklarına pis bir sırtıuş yerleşirken birkaç adım attı ve koyu kahve gözlerini, yeşil gözlerime sabitledi. “Neden bu kadar merak ediyorsun?” diye sordu.

“Sana baktığımda erkeklerin ne kadar şerefsiz, iğrenç, kızları tek gece kullanımlık bir prezervatif gibi gördüklerini hatırlıyorum ve bir kez daha ırkımdan iğreniyorum. Bu, yeterli bir cevap mı?” Kandili göğsüne doğru uzattım. “Tutmaya niyetin yok sanırım,” diye mırıldandım. “Sen bilirsin, karanlıkta kalacak

olan sensin.” Bir adım daha attı, sıcak nefesi yüzüme değdiğinde yüzümü buruşturarak merdivenlere yöneldim. Kandil parmaklarımın arasından yavaşça kaydı ve gürültülü bir şekilde merdiven basamağına düştü. Cam kırıklarının üzerine basarak yanından geçtim. Kokusu burnuma dolarken güçlkle yutkundum, ağır adımlarla merdivenden çıktım.

Ben, Balerin. Gölge’nin kız kardeşi olan Balerin. Yeraltı Şehri’nin muhafızlarındayım. On üç yıldır ÇK’yla, on yıldır Gölge’yle beraberim.

Ve tam altı yıldır Nemrut’a âşığım. Sertçe yutkundum. *Bunu acilen unutmanız gerek.*

Olduğum yer 9. Ağ, Yeraltı Şehri’ydi. Burası Alkaran’ın çıkışında, ormanlık alanda, yerin dört metre altına inşa edilmiş bir mekândı. Oldukça zengin iş insanları, yabancı ünlüler, Türk ünlüler, daha doğrusu parası cüzdanından taşan insanların geldiği bir yerdi.

Siyah parkalı adam, “Lütfen kardeşime bunu yapanları bulun!” diye bağırdı.

Dudaklarımın arasından gergin bir nefes bırakırken, “Sesinin ayarına dikkat edersen sevinirim,” diye söylendim. “Hangover olduğu için başı çatlayan insanlar var. Biraz saygı.”

Odama doğru yürürken kısa bir an durdum ve güvenlik görevlileriyle beraber koridorun sonunda beni bekleyen adama baktım. Bir elimi kaldırıp *gelin* işareti yaptım ve siyah, deri ceketimin cebinden çıkardığım anahtarla kapıyı, daha sonra da ışıkları açtım. Kapıyı ayağımla kapadıktan sonra çalışma odamdaki küçük tuvalete geçtim. Beyaz ışık otomatik olarak yandı, aynanın karşısına geçtiğimde şişmiş göz altlarımla tam bir facia olduğumu doğruladım.

Omuzlarıma düşen kahverengi saçlarımın enseden başlayan kısımları maviydi. Dün, Sefo’nun nişanlısı Öykü’yle beraber evin yakınlarındaki kuaförde boyatmıştım. Nemrut, gece beni

gördüğünde kısa bir an saçlarıma takılsa da bir şey dememişti. Yüzüm bedenime göre küçüktü. 1.84'lük boyuma göre evet, gerçekten küçüktü. Omuzlarım geniş, bacak boyum uzundu. Böylelikle kolaylıkla bana asılmaya çalışan pezevenklere tekme sallayabiliyordum. İnsan boyundan utanır, 1.55'lik boyuyla 1.84'lük kıza da asılmazdı.

O tekmelerden biri Nemrut'a denk gelseydi ya... Neden gelmiyordu? Doğru. Bana hiç asılmadığından.

Musluğu açtım, iki avcumun içine doldurduğum suyu yüzüme vurdum. Aynı işlemi birkaç kez art arda tekrarladıktan sonra havluyla yüzümü kuruttum, bileğimdeki mor tokayla saçlarımı topladım ve çıkan arsız telleri kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Odaya tekrar döndüğümde deri ceketimi kahverengi tekli koltuğun üzerine bıraktım, parmak izimle kapıyı açtım.

"Tam olarak ne olduğunu anlatman için üç dakikan var."

"Sen Gölge'den sonra burada yetkili olan kişi misin?" diye sordu. Ses tonu da yüz hatlarına yayılan ifade gibi şaşkıncı.

Şaşkınlığı kadın olduğum içindi. "Klişelere de tekme sallıyorum, aynen öyle," diye karşılık verdim. "Gölge'nin sol kolu ya da sağ kolu değilim. Onunla bu yolda, diğerleri gibi yan yana yürüyorum."

"Lütfen kız kardeşime bunu yapanları bul," dedi, gözleri kederli bir şekilde bana bakıyordu. "Anlattığına göre dün gece arkadaşlarıyla buraya gelmiş. Biri dans ederken kalçasına dokunmuş, onu ilk önce gözüyle uyarmış ama ciddiye almayıp bir daha yapmış. Bu sefer de bağırmış, çağırmış. Kulağında küpe varmış, tartışma esnasında adam küpeyle beraber kulağına asılmış."

Arkadaşları? Kaşlarım çatıldı ama sözünü kesmeden onu dinlemeye devam ettim. Söz kesmekten de sözümün kesilmesinden de hoşlanmazdım.

"Kamera kayıtlarına bakacağım ama dün gece böyle bir arbede yaşansaydı mutlaka haberim olurdu," diye mırıldandım. "Kardeşinin dün gece bu mekânda olduğuna emin misin?"

"Eminim, hanımefendi," dedi.

Göz ucuyla ona baktım. "İsmin ne?"

"Kemal," dedi tereddütle. "Bana yardım edecek misiniz?"

Sandalyeye otururken, "Birkaç dakika kapıda bekler misin?" diye sordum. İsminin Kemal olduğunu öğrendiğim siyah parkalı adam odadan çıktığında Metin'e baktım. "Nemrut dün gece burayla ilgilenmedi, değil mi?" Ağır ağır yutkundu. "Metin, yutkunmak bir cevap değil. Sorduğum soruya konuşarak cevap ver!"

"Başımıza bunların geleceğini biliyordum, işte şimdi bittik," dedi Metin'in yanında duran, ismini şu an hatırlayamadığım kişi. "Nemrut yukarıdayken olay oldu. Kim haklı, kim değil, bilmiyoruz. Üzerinde durmamıza izin vermedi. Kavgaya sahip olan adamları yaka paça yakalattı, üzerlerindeki her şeyi aldı ve kuş sesi bile duyulmayan ıssız bir yere bıraktırdı. Kızları da merkeze bıraktık."

"Bir de bana hiçbir şey bilmiyormuş gibi numara çekmiyor mu!" Güldüm, öfke doluydum. "Nemrut'u buraya çağırın."

"Nasıl? Buraya mı?" diye sordu Metin. Metin ve yanındaki *canına mı susadın*, der gibi bana bakıyordu.

"Buraya," dedim gergin bir tavırla. "Ayağıma çağırmam bir sorun mu? Yalnızca bir gece ya! Bir gece bile burayı idare edemiyor!"

Metin ağır ağır yutkunduktan sonra, "Arayayım," dedi ve saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Kısa bir süre içinde Nemrut odaya geldi ve ismini bilmediğim adama çıkması için başıyla harekette bulundu.

"Senin derdin ne, *Barbie*?" dedi, oldukça alay dolu bir sesle. "Ayağına çağırmalar, bağırmalar, terslemeler... Bir sorun varsa bana da söyle, bileyim."

"Dün gece olanlardan Gölge'nin haberi var mı?"

Çenesi gerilirken tek kaşını sorguyla havaya kaldırdı. "Olması mı gerekiyordu?"

"Sen kendinde misin? Gölge'den bahsediyorum. Hani sorumlu olduğun Yeraltı Şehri sahibinden."

"Basit bir olaydı. Oldu, bitti. Adamı geldiği yere gönder, başım yeterince ağrıyor."

“Dün gece burayı sana emanet ettim!” diye öfkeyle bağırdım. “Olaydan haberin olduğunu bile bana söylemedin!”

“Neden söylemediğim ortada,” diye karşılık verdi, gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. “Basit bir kavga. Daha ağırlarını da gördük, neden bu kadar uzatıyorsun?”

“Kızın kulağı kopmuş!” dedim. “Ona sarkıntılık eden bir orospu çocuğu yüzünden! Ben var ya ben... Aklımı sikeyim! Sana burayı emanet eden aklımı.”

Kapı yavaşça açılırken başımı öfkeyle çevirdim. Dudaklarım konuşmak için aralanırken, karşımda Gölge’yi görünce ağır ağır yutkundum.

“Sesiniz odanın dışından duyuluyor,” dedi sert bir sesle. “Her haftanın bir günü kedi köpek gibi birbirinizi mi yiyeceksiniz? Önceden umursamıyordum ama artık kabak tadı verdi. Anlaşamıyorsanız söyleyin, birinizi kovayım.”

“Ona güvenen bana yazık,” dedim, gerginliğimin yalnızca dün geceki olayla alakası olmadığını farkındaydım. Kendime engel olmaya çalışıyordum ama artık hislerimi avuçlarıma içine alıp dizginleyemiyordum. Çakır, sorgu dolu gözlerini birkaç saniye yüzümde gezdirdikten sonra burnundan sert bir nefes aldı, bir elini kumaş pantolonunun cebine koydu, masamın önündeki deri koltuğa oturdu.

“Sorun ne, Balerin?”

“Sorun benim,” diye karşılık verdi Nemrut.

Çakır, başını ağır ağır kaldırdı. “Senin ismin Balerin mi?” diye sorarken kullandığı ses tonu ve aldığı tavır artık Çakır’a ait değildi. Gölge, onun için ikinci bir kimlikti. Sert ve kaba oluşunun yanı sıra görevini, sahip olduklarını ve ülkesini düşünen, zayıf halkalar için kendini tehlikeye atmayan, ona ihanet edeni affetmeyen biri... Yeraltı Şehri’nin ilk kuralı buydu: *Gölge, ona ihanet edene acımaz. Gölge’ye ihanet edene acıma.* “Dışarı çık.” İkiletmedi. Nemrut dışarı çıktıktan sonra sert bakışları saniyesinde yumuşadı, gözleri yüzümde gezinirken, “Tartışmaktan yorulmadın mı küçük kardeşim?” diye sordu. “Sorun dün gece

olayla ilgilenmemesi değil, olayla ilgilenmeyip başka bir kızla yatması.”

“Ama bu haksızlık,” diye fısıldadım, kırık bir sesle. “Biraz duyarsız bir ağabey olsana.”

Sol dirseğini koltuğun kenarına yaslariken, “Seni kendi kardeşlerimden ayırmam, Balerin,” dedi. “İnsan, başına gelmeden anlamıyormuş.”

“Yaşadığımız normal bir hayat değil,” dedim dürüstçe. “Böyle duygulara izin yok, biliyorsun.” Gözlerine baktım. *İzin var*, desin istedim. *Sen onu sevdiğini belli edersen ve o da bunu isterse devam edebilirsiniz*, desin istedim. *Aynı yerde olmanız sorun olmaz, aşkın önünde Gölge bile duramaz*, desin istedim ama sessiz kaldı ve o sessizlik, buruk bir tebessüm olup dudaklarımda çatladı. “Ona karşı hiçbir hissim yok,” dedim, boğuk bir sesle. “Fazla uyuz biri ve hepsi bu kadar. Böyle duygulara izin yok. Eğer olursa her şeyi mahvederiz. Kuralları, görevimizi, asıl amacımızı... Tokyo’nun da dediği gibi... *Sonuçta her şeyin mahvolması için aşk iyi bir nedendir.*”

“Böyle duygulara izin yok,” diye fısıldadı. Bakışları bendeydi ama zihninde tek bir fotoğraf vardı ve o fotoğraf karesi kırmızı şapkalı, kıvrıcık saçlı kıza aitti. Bir anlık duraksamadan sonra konuşmaya devam etti. “Dövüş dersleri vermeye devam ediyormusun? Nasıl gidiyor?”

“Birkaç haftadır ders yapamıyorum, göreve hazırlanıyor ve hazırlıyorum.” Sırtımı duvara yasladım. Derin bir iç çektim. Dudaklarımdaki buruk gülümseme silinirken, “Kıvrıcık’la hiç tanışmayacağım yani öyle mi?” diye sordum.

Yüzüne soğuk bir ifade yerleştirdi ve duyguların aynası olan gözlerini görmeme izin vermeden ayağa kalktı. Sırtını döndü, bir adım attı ve durup, “Taşıdığım hiçbir kimlik onunla tanışmayacak,” dedi. Sesi titremedi, gözleri buğulanmadı hatta yüz ifadesi de kalbi sökülmiş bir heykelinki gibiydi ama bu cümleyi kurmak için çoğu kez art arda yutkundu. Sonuncusu takıldı boğazına, yutamadı. “Akşam Toile Daignée’de olacağım. Gözyaşı Çetesi çıkacak.”

“Şarkı söyleyecek misin?”

“Söylememi ister misin? Eski günlerimizdeki gibi. Sokak ortasındaymışız, bir elimde gitar, yanımda sen, iki tane simit almak için erkenden sokağa kurulmuşuz.”

“O zaman bu kadar hissederek söylemiyordun,” diye bir itirafta bulundum.

Omzunun üzerinden donuk bir ifadeyle bana baktı. “Keşke hiçbir zaman hissederek söylemeseydim, bok gibi hissettirmekten başka bir halta yaradığı yok.”

“Onu öldürme,” diye fısıldadım. Karşımda sanki yirmi dokuz yaşında bir adam değil, on altı yaşında çaresizce bana bakan o çocuk vardı. Sözkonusu Kıvırcık olduğunda bana hep böyle bakıyordu. “Kalbinin çocuk olan masum yanını öldürme.”

Güldü, alay doluydu. Kapıyı açtı. Duraksayıp, “Artık sesini duyamıyorum, sen de duymaya çalışma,” dedi. Bugün neden böyle umutsuz olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim. “Antrenmandan sonra mekâna gel. Üç gün sonra Rusya’dan Alkaran’a gelecek olan uyuşturucu paketleriyle ilgili yapılan planı gözden geçirelim. En ufak bir hata olsun istemiyorum. Amcam, bir öncekiler gibi ayakta uyumalı.”

Bir şey söylememi beklemeden kapıyı kapadı. Sırtımı yasladığım duvardan kayarak kalçamın üzerine oturdum, gözlerimi kapadım ve sıcak gözyaşların, buz kesen tenimden kayıp gitmesine izin verdim.

Ben, Balerin. Ülkesi için çalışan, erkek kadın ayrımı yapmadan göreve hazırlayan, Gölge’nin muhafızlarından, on üç yaşında ailesini silahlı saldırıda kaybeden... Gerçek ismimi birinin ağzından duymayalı o kadar yıl oldu ki şimdi dudaklarımın arasından dökülse yabancı kalırdım. Ben, Balerin. Altı yıldır, göğüs kafesinde bir adamı saklayan kadın.

Vedalar, his vadesi dolduğu içindir, Nemrut. Ben seninle hiçbir hissin vadesini dolduramadım. Ne zaman bitirsem aynı gecenin sabahına yeniden başlayarak uyandım. Veda ettiğim gecenin sabahında, köşesini döndüğüm sokağın başında hep seni aradım. Vedalar, hisleri yarım bile kalmayan insanlar için ağırmış.

Çok değil, üç gece önce mekânda uyuşturucu poşetleriyle yakaladığım adamın kalbine dayadığım silah aklıma geldi. Elim bile titrememiş, kabzayı kavradığım gibi namluyu kalbine dayamıştım. Sonra onun sesini duyuşum, anlık dağılışım, toparlamak ve öfkemi hatırlamak için silahı ona doğru fırlatıp adamın burnuna kafa atışım... Dudaklarımın arasından küçük bir kıkırtı döküldü. Oturduğum yerden kalktım, odadan çıktım ve beni bekleyen adama baktım.

“Kardeşin için ne gerekiyorsa yapılacak, merak etme,” dedim. “Dışarıdan bakıldığında... Yani mekânlara, muhabbetlere bakıldığında... İyi biri gibi gözükmüyor olabiliriz ama biz Yeraltı Şehri’nin gölgeleriyiz. Böyle olmasını istemezdik. Bu gibi olayların yaşanmaması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ama bazen... Beklediğimiz gibi gitmiyor. Adamı ilk önce kamera kaydından tespit edecekler, daha sonra da isminden kim olduğunu bulacaklar. Bizim çocuklar icabına bakacaktır. Numara var mı?”

Adamın kaşları çatıldı. “Ne için?”

“İcabına bakacaklar ya... Şöyle afili pozlarını çekip atarlar. Sizin de içiniz rahatlar.” Adam, tuhaf bir şekilde bana bakmaya devam ederken yorgun bakışlarım koridorun sonundaki kapıyı buldu. “Metin,” dedim yavaşça. “Geri kalanı sizde.”

Sakin adımlarla duvar dibine geçtim. Merdivenden inip uzun, kırmızıdan mora geçen ışıklı koridordan yürüdüm ve gri bar kapısının önünde durdum. Nemrut’un sırtı bana dönüktü ve barmen Akın’la konuşuyordu. Akın varlığını fark ettiğinde duraksadı, gülümseyerek bana doğru baktı. Akın’ın nereye baktığını fark eden Nemrut, başını çevirdi ve göz göze geldik. Aramızdaki mesafeye aldanarak buğulanan gözlerimi ondan kaçırmadım, o da kaçırmadı ve bakmaya devam etti.

Soğuk bir ses tonuyla, “Antrenmana ne zaman gideceksin?” diye sordu.

“Bir saate çıkarım, neden?” diye cevap verdim. Onun aksine sesim normaldi.

“Öylesine sordum,” dedi, gözlerini gözlerimden çekti ve par-

maklarıyla kavradığı su bardağından birkaç yudum aldı. Burnumdan derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım ve adımlarımı merdivene çevirdim. Bana ait olan odayı parmak izimle açtım, kapıyı kapadıktan sonra banyoya geçtim ve jakuziyi ayarladım.

Ayaklarımı buz gibi suya koyarken kısa bir an titredim ama tüm vücudumla jakuziye girdiğimde biraz daha alıştım. Ayaklarım jakuziden taştı ama önemsemedim. İlk önce kalçamı, daha sonra karnımı ve en son da başımı suyun içine gömdüm ve gözlerimi yumdum.

On üç yıl öncesine, Çakır'ı ilk gördüğüm yere döndüm.

Sincan Çocuk Kapalı Ceza İnfaz Kurumu'nun ön bahçesine...

Üzerimde yeşil, eski bir polar ceket vardı. Saçlarım is kokarken ellerim de kir içindeydi. Plastik, dizlerimin üzerinde biten botlarımla yanına yaklaşırken adımlarım tereddütlüydü. Duvarın dibine çökmüş, kirpiklerini bile kırpmadan etrafı izliyordu. Gözleri kan çanağıydı. Yüzünün sol tarafında beş parmağın izi vardı, iz yüzünde kabarmıştı. Gözlerindeki fırtınaya rağmen öyle sessiz ve sakin duruyordu ki o zamandan beri hislerini gösterme-yişine hayrandım. Fazla hayran olmuş olmalıydım ki artık onun gibi ben de hislerimi gizlemekte ustaydım.

Kim için buradasın, diye sorduğunu hatırlıyorum. *Ağabeyim için,* diye yanıtlamıştım. O da bana kim olduğunu sormuştu. Ben de ona *dün gece seni bıçaklayan,* demiştim. Kesik kesik gülümsemelerinin arasından *ben de ağabeyini iyi dövdüm ama,* demişti ve oturmam için yanında yer açmıştı. Bir an şüpheyile ona baksam da yanına oturmuştum. Ona, ne suç işlediğini sorduğunda sessiz kalmıştı ve ben onca zaman geçmesine rağmen ne suç işleyip bir ay boyunca cezaevinde kaldığını bilmiyordum.

Bir elini uzatıp ismimi sormuştu. Ona ismimi söyledikten sonra karşılık olarak gülümseyerek, *Çakır Kağan,* demişti. İsmi-nin uzun olduğunu, ona yalnızca ÇK diye sesleneceğimi söylediğimde ise dudaklarının arasından küçük bir kıkırtı dökülmüştü. *Tek misin sen,* diye sorduğunda, annemle babamın burada oldu-

ğumu bilmediklerini, abimi ziyarete geldiğimi ama hücreye koyulduğu için göremediğimi söylemiştim. Daha sonra Ulaş amca gelmişti ve o yine, derin bir sessizliği üzerine giymişti. Ayağa kalktığında kulağıma doğru eğilip haftaya bugün, beni burada bekleyeceğini söylemişti.

Onunla ikinci kez yan yana geldiğim ve banka oturduğum gün, silahlı bir saldırıda annemi ve babamı kaybetmiştim. Yayılmıştım, çaresizdim, ağlıyordum. Evim vardı ama artık kapısını açan bir annem yoktu. Bana *ben de her şeyimi kaybettim*, demişri. *İnsan kendinin her şeyidir, kaybettim.*”

Cevap verirken öfkeli olduğımı hatırlıyorum. *Sen yalnızca elindekilerin kıymetini bilmeyen, şımarık, zengin bir züppesin*, dememe rağmen bana kızmamış, sıkıca sarılmıştı.

Nefes nefese jakuziden çıkarken gelen patlama sesi zihnimdiki tüm düşüncelerin dağılmasına neden oldu. Her şey o kadar ani gelişti ki kıyafetlerimi giydiğim gibi silahımı yatağın üzerinden aldım ve kapıyı kontrollü bir şekilde açtım.

“Ne bok oluyor? Niye hiç huzurlu bir günüm yok benim şu yerde?” diye söylendim. Islak ve çıplak ayaklarla koridorda yürümeye başladım. “Metin!”

Metin benim gibi ıslak kıyafetlerle karşıma çıkarken, “Nemrut ağabey su borusuna sıktı, sakın ol, bir şey olmadı,” dedi gergin bir tavırla.

“Nerede o manyak?” diye bağırdım, merdivenden inerken. “Nemrut!”

Nemrut telaşla, “İnme aşağı,” dedi. “İnme, diyorum sana!”

“Sen gerçekten kafayı yedin,” diye karşılık verdim. “Su borusuna niye sıkıyorsun? Geri zekâlı!”

Metin, başını eğerek yanımdan geçti ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Nemrut görüş alanıma girerken dişlerinin arasından, “Niye üzerini giymeden çıkıyorsun?” diye sordu. Tuhaf, sarsıcı bir his karnımı tekmeledi. “Üzerin, dediysem... Anladın işte.”

Bana bakmıyordu. *Bakamıyordu*. “Niye? Göz zevkini mi bozdum?”

“Göz zevkimi si...” Başını kaldırdı, gözleri kısa bir an beyaz tişörtümün üzerinden belli olan göğüs uçlarıma takıldı. Ağır ağır yutkunduktan sonra gözlerini ayaklarına sabitledi ve konuşmaya devam etti. “Yani evet, ben sıktım. Su borusuna. Su borusu sinirimi bozdu.”

“Ne?”

“Ya, sinirliyim işte. Ben de ona çattım. Ne olmuş?”

“Niye sinirlisin?”

“Üzerini değiştirir misin? Böyle gezmen hoş değil. Yavaşak kaynıyor burası.”

“Dün gece striptizcileri izlerken hoştu ama.”

“Aynı şey mi?” diye sordu, bir elini cebine kaydırды ve telefonunu çıkardı. “Metin, kapadın mı vanayı? Gölge gelmeden halletmemiz lazım yoksa su borusu diye beni takar.” Birkaç saniye bekledi. “Tamam,” dedikten sonra aramayı sonlandırdı. Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken gülümsememek için büyük bir çaba gösteriyordum. Göz ucuyla bana baktı. “Hasta olacaksın, Balerin. Hadi.”

“Neden su borusuna sıktın? Üstelik boru, taburelerin olduğu bir yerde değil. Bildiğin mutfak tezgâhının üzerinde!”

“Sen her şeyi böyle soracak mısın *Barbie*?”

“Neden?” diye sorarken ses tonum sabırsızdı.

Dudaklarının arasından bıkkın bir nefes bıraktı. “Gölge’ye söylemek yok ama?”

“Benimle herhangi bir işbirliği içinde olma bence.”

“İlk önce susturucu silahla elma vuruyorduk. Üç el oynadık, dördüncüye gelince şerefsizlik yaptılar,” diye konuşmaya başladı. “Akın, Sefo’ya, benim silahla kendi silahını değiştirmesini söylemiş. O beni oyalarken Sefo da değiştirmiş. Silahı elime aldığımda fazla dalgın olduğum için fark edemedim, elmayı vuracağım derken olan su borusuna oldu.”

Göz ucuyla gömleğinin ıslak kollarına baktım. “Elma dururken su borusuna isabet ettin, öyle mi? Sen bayağı iyi keskin nişancısın aslında, şaşırdım.”

“İyi bir keskin nişancı olsam da keyfim yerinde olmadığında bir boka yaramıyor. Daha fazla soru sormaz mısın? Hasta olacaksın.”

“Sanki çok umurunda da,” diye homurdandım ağzımın içinden, geldiğim yöne döndüm ve üzerimi değiştirmek için odaya doğru yürümeye başladım.

Nemrut kısık bir sesle, “Umurumda,” dedi ama Balerin onu duymadı. Bir öncekiler gibi...

Ahu Dila Tanin...

Belki insanları biz ardımızda bırakmamışızdır, insanlar ardımızda kalmak istemiştir? Belki biz fedakârlık yapmak istemiştir ama insanlar o fedakârlığı göremeyecek kadar nankör olmayı seçmiştir? Belki sen kötü bir insan olduğun için değil, karşındaki iyi niyetli yaklaşmadığı için canını acıtmışsındır?

Nankör olmak bir tercihtir, derdi anneannem hep. Nankör insanlardan çok daha tehlikelisi, yaptığı iyilikleri inkâr edendir.

Bugüne kadar bana yapılan hiçbir iyiliği inkâr etmemiştim. Çok fazla gururlu olduğumdan, yapılan iyilikleri kabul etmekten kaçınmışım. Kabul etmek zorunda kaldığımda bir elimde kardeşimin dökülen saçları, diğer elimde ise ilaçların ödendiği makbuz vardı. Mert Bey her zaman iyi ve oldukça anlayışlı bir doktordu. İlk ödenen ilaç paralarının üzerinden aylar geçmişti, borç olarak aldığım o parayı ödeyemedim ikinci ilaç parası gelmişti. Hatta iki hafta önce ödemem gereken ücreti iki gün sonra restorandan yatan parayla ödeyecektim.

Gururlu bir insan olmanın bedeli, hayati durumlarda yapılacak olan iyiliğe sessiz kalmak zorunda olmaktı. İkinci kez ödenen ilaç parasında sessiz kalmaya çalışmışım ama yapamamışım. Hayati durumlarda gurur yapılmaması gerektiğinin farkındaydım ama bu kez ödenecek olan yalnızca ilaç değil, ameliyat parasıydı.

Bu sabah, iki gün sonra ödemem gereken ilaç parası hem

mailime hem de telefonuma mesaj olarak gelmişti. Art arda gelen bildirim sesine uyandığımda Çakır yanımda değildi ve saat 09.27'ydi. Gece ona sorduğum sorunun cevabını aldığımda, göğsünde zar zor uykuya dalabilmişim.

Beni ilk gördüğü gün üzerimde ne olduğunu sormuştum. Bankta karşılaştığımız gün giydiklerimi söyleyecek sanırken beni yanıltmış ve gerçekten de ilk gördüğü gün ne giydiğimi tarif etmişti. Fransız model kırmızı şapka, siyah şişme mont, siyah pantolon ve botlar... Yalan söylemediğine inanmak istiyordum ve bu sabah, oldukça tuhaf bir hisle başa çıkmaya çalışıyordum.

Ona güvenmek isteyen yanımda, şüpheli hislere ağır basıyordu.

Dün gece göğsünde uyumamak için direnirken dudaklarımın arasına sıkışıp kalan bir soru vardı: Alkaran sokaklarına neden düşmandı ve neden Alkaran'dan gitmişti?

Alkaran'dan gitmek üzereyken, demişti. Gitmişti yani değil mi? Evet, gittiğini söylemişti.

Boz bulanık, çamurlu sular nehrinde yürürken kalbini kimsenin görmediği bir kız çocuğu sanırdım kendimi. Büyüdüm, yine kalbimi kimse görmüyor sandım ama Çakır her konuştuğunda bu hisler çürümeye, söylendiğinde etkisini kaybeden cümleler gibi zihne gömülmeye başlıyordu.

Babanız daha önce ölmenizi istedi mi? Benim istedi.

Belki de bu yüzdendir, kalbimi göremediklerini düşünmem. *Babam kalbimi hiç görmedi ki bir başkası nasıl görsün*, diye düşünmem.

“Duvarda hiçbir şey yazmıyor.” Kalbimi hızlandıran, sertçe yutkunmama ve tüylerimin ürpermesine neden olan tanıdık sesi duyduğumda başımı çevirdim. Gergin yüz ifadesi ona baktığımda dağıldı.

Sesimi düz tutmaya çalışarak, “Neden beni yalnız bıraktın?” diye sordum.

Odanın kapısını kapamak için sırtını döndüğünde kısa bir

an kumaş pantolonun altında gizlenen sıkı, kalkık kalçalarını dikizledim. Kapıyı kilitlediğinde bir kez daha sertçe yutkundum ve tek kaşımı sorguyla kaldırdım.

“Seninle ahlaksız şeyler konuşurken biri odaya *dan* diye dalsın istemedim,” dedi, muzip bir tavırla. “Nasıl? Güzel bir görüntü müydü?”

“Hangisinden bahsediyorsun? Kalçalarından mı yoksa sırtından mı?” Altdudağımı dişlerimin arasına alırken hafifçe gülümsedim. Şaşkın bir ifade yüzüne yayılırken boğazını temizledi.

“Kalçalarını dikizlemeyi ben de seviyorum,” diye bir itirafta bulundu, yatağın ön tarafından geçti ve yanıma geldi. Sırtımı yatak başlığına yaslamama yardımcı olmak için iki eli belime kaydı, yüzüme doğru eğildiğinde kokusu çok daha netti. Onu ilk gördüğüm gece sıkıdığı parfümü sıkmıştı. *Dün, en güzeli oydu dediğim için... Sakin, kalbim. O kadar hızlı atarsan hiç iyi bir izlenim vermezsin.* Sırtımı deri yatak başlığına yaslamama yardımcı olduktan sonra yanıma oturdu.

Bir eli yüzüme kaydı. Avcuyla yanağımı severken, “Uyku tutmadı, tüm gece bahçedeydim,” diye mırıldandı. “Dün gece saatte bir seni kontrol ettim, uyurken iyi görünüyordun. Ağrın yoktu, değil mi?”

“Canını sıkan bir şey mi oldu?” diye sormadan edemedim, üzerinde bir durgunluk vardı.

“Beni öpmemen dışında canımı sıkan hiçbir şey olmadı, Minik Serçe,” dedi. Yüzümüzü eşitleyerek eğildi ve konuşmama izin vermeden dudaklarını dudaklarıma yasladı. Burunlarımız birbirine değerken dudaklarını hafifçe geri çekti ve nefesi yakıcı bir sıcaklıkla dudaklarıma döküldü. “Seni istediğim zaman, istediğim yerde, istediğim şekilde öpebilir miyim? Sana soruyorum çünkü öpülen kişi olarak fikrin önemli.”

Dudaklarının arasından kısıp bir kıkırtı döküldü, başımı hafifçe çevirdim ve ben de gülümsedim. “Neden olur olmadık yerlerde de öpecekmişsin gibi bir *vibe* aldım senden?”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Öpeceğim, evet,” diye ka-

bullendi. “Çok öfkeli olduğun bir anı seçeceğim.” Bir eli yavaşça belime kaydı. “Asla öpülmemesi gereken bir an. Beni cümlelerinle yok edebileceğin bir an. Belinden kavrayacağım.” Parmakları kazağın altından geçtiğinde istemsizce hareket ettim ve biraz doğruldum. Parmak uçları tüy kadar hafif dokunuşlarla kalçamın üzerinde git gel yaparken sertçe yutkundum ve direkt olarak gözlerinin içine baktım.

Beklentimi ve heyecanımı gizlemeye çalışırken, “Sonra da öpecek misin?” diye sordum. “Öptükten sonra yüksek ihtimalle dizlerim müsait olmayan bir yerlerinle buluşacak. Hani sinirliymişim ya...”

“İnançlı bir adam değilim, biliyorsun,” dedi. Gözlerimin içine bakarken dudaklarındaki kelimelerin anlamları bana göre canlanıyordu. Hangi kelimeyi seçerse seçsin, sanki bana söylediği için güzeldi. “Ama yemin ederim, çok güzelsin.” Arsız, kıvrıcık saçlarımı gözümün önünden çekti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Diz konusuna gelirsek... Sanırım bir yandan da bacaklarını kontrol etmem gerekiyor.” Boşta kalan elini baldırlarıma bastırduğunda bacaklarımı istemsizce kapatıp ağır ağır yutkundum. “Böyle tutmam etkili olur mu?” Pis sırtışı dudaklarında büyürken bacaklarımı sıkıca kapattığımı fark etmiş olmalıydı ki elinin altında duran bacağıma daha da baskı uyguladı. “Oldu gibi.”

“Elini kavradım. Kızılmaktan öte, bana oldukça uzak gelen, hoşuma gittiğini gösteren bir ses tonuyla, “Pislik, nasıl biliyorsun?” dedim. “Çok fazla konuşuyorsun, icraat gerekiyor.”

Ve ansızın dudaklarımı, dudaklarına bastırdım.

Öpücüğü başlatan benken derinleştiren o oldu. Altdudağımı kavradı, başımı omzuna yatırdı ve elimi sıkıca tuttu. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken boşta kalan eliyle ensemden kavradı, nazik bir şekilde bastırdı ve dudakları, dudaklarımı çok daha tutkulu bir şekilde ezmeye başladı. Dudaklarımızın arasından aynı anda inilti döküldü, birbirine karıştı. Altdudağımı kavradı, kendine doğru çekti. “Yalan değil, çok daha fazlasını istiyorum,” diye fısıldadı. “Dün gece iki kez soğuk duş aldım, seni izlerken

bile ahlaksız şeyler düşünmeye engel olamıyorum.” Boğuk bir sesle güldü. “Konunun ucu sana değse... Sen istemezken bile zihnimde olmayı... Ben duramıyorum, hep düşünüyorum seni. Hep düşünüyorum, benim Minik Serçe.”

“Gerçekten senin Minik Serçe miyim?”

Başını arkaya atıp, gözlerini kısarak kahkaha attı. “Gerçekten öylesin,” dedi kıkırtılarının arasından. Sessizce iç çektim. Yüzünü hafifçe eğdi, dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı ve dakikalar önce avcunu yasladığı yanağımı öptü.

Yeni çıkmaya başlamış olan sakalları huylandırdı ama umursamadım, keyifle gülümsedim. “Canım çok tuhaf bir şekilde yeşil zeytin çekti, içi biberli olandan,” dedim. “Üzerine de Edirne peyniri...”

Çakır, tuhaf bir ifadeyle bana bakarken, “O işi yapmadık ki nasıl yani?” diye sordu ve tuhaf ifade, yerini anında alaya bıraktı. “Yoksa ben sarhoşken... Faydalandın mı vücudumdan?”

Gülümsememek için altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Faydalanılmayacak gibi değildi ki,” diye karşılık verdim, göz ucuyla onu süzmeye devam ediyordum. “Boynunu iyi değerlendirdim.”

“Hadi ya,” dedi, oyunuma eşlik ederek. “Şimdi de değerlendirsene. Bakayım nasıl değerlendirmişsin.”

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki iki kez tıklatılan kapı ve sonrasında duyulan ses engel oldu. “Ahu, uyandın mı?” Nefes gelmişti.

Çakır’ın yüz ifadesi anında gerilirken, “Spor salonunda olacağım, siz konuşun,” dedi, sesi de keyifsizdi. “Devamını bana orada anlatmaya ne dersin?” Yüzündeki ifadeyi toparlamaya çalışsa da bir kere görmüştüm.

“Anlatırım,” diye karşılık verdim. “Tabii sen de Nefes geldiği an yüzünde oluşan bu gerginliği anlattırsan. Ben yokken bir şey mi oldu?”

Burnuma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı, yataktan kalktı ve soruma cevap vermeden kilitlediği kapıyı açtı. “Günaydın,

Nefes. İyi uyuyabildin mi?" diye sordu güler yüzle. "Umarım yerini yadırgamamışsındır."

"Günaydın, Çakır," dedi Nefes. Yerimden doğruldum ve yüzünü görmek için başımı omzuma doğru yatırdım. "Doğruyu söylemek gerekirse yadırgadım ama sorun değil, birkaç güne alışırım."

Çakır, alay dolu bir sesle, "Daha buradasın yani?" diye sordugunda kaşlarım çatıldı.

"Gitmemi istiyorsun sanırım."

"Öyle bir şey ima etmedim."

"Ahu gidene kadar buradayım."

Çakır, Nefes'in geçmesi için izin verdi. Alay dolu bakışlarını sürdürürken omuz silkti. "İnan, hiç fark etmez, biliyor musun?" dedi.

Nefes'in bir karşılık vermesini beklemeden kapıyı kapadı. Burnundan derin bir nefes alıp, verdikten sonra gülümseyerek bana doğru geldi. "İyi uyudun mu?"

"Bir sorun mu var?" diye sordum, direkt olarak buz mavisi gözlerinin içine bakıyordum. "Aranızda... Bir gerginlik var. *Yok*, deme, Nefes. Dünden beri tuhafsın."

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi. Açıksözlülüğünü her zaman sevmiştim ama bu sefer beklenmedikti. "Ahu, o tehlikeli biri."

"Ama bu iyi biri olduğu gerçeğini değiştirmez. Çakır, kötü biri değil, Nefes."

"Kötü biri değil ama... Onu savunmanı gerektirecek hiçbir şey söylemeyeceğim ama buna ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Çakır'a güveniyor musun?"

Bu soruyu onu tanıdığımdan beri kendime soramamıştım çünkü benim için sevgiden önce güven gelirdi. İlk önce sevmeyi değil, güvenmeyi denerdim. "Birine güvenmek öyle kolay değil, yaşadıklarımı da göz önüne alarak konuşmaya çalışırsam... Çok zor ama çabalıyorum. Hani *sana ulaşmam için kaç duvar varsa yıktım*, derler ya... Ben yıkmıyorum, bir gün üzerime devrilirse tutacak mı diye bekliyorum."

Dudakları bir şeyler söylemek için aralandı ama sonra vazgeçti. Konuyu kapatmayı seçerek, “Kahvaltı yapalım mı?” dedi. “Sonra kahve yaparım, beraber içeriz. Annen üç günden beri seni görmüyor. Bu durumu sanki bendeymişsin gibi görüntülü yaparak kontrol altına alabiliriz.”

“O zaman şimdi yapalım, telefonun yanında mı?”

Nefes, arka cebindeki telefonunu çıkardı ve Şevval teyzemi görüntülü aradı. Şevval teyzem aramayı yanıtlayıp, “Kız, karga bokunu yemeden uyanmışsınız, niye bizi de uyandırırıyorsunuz?” diye söylendi ama çoktan uyandığını biliyordum.

“Hastanede misiniz?” diye sordum gülümseyerek. “Aylin nasıl?”

“Bu akşam uyandıracaklar,” dedi. “Akşam hep beraber buraya gelin, moral olur.”

Heyecandan sesim titredi. “Gerçekten mi teyze? Uyandıracaklar mı?”

“Evet,” diye onayladı beni. “Annen kahve almaya gitti, ben de birazdan üzerimi değiştirip yanına geçeceğim.”

“Akşam orada olacağım,” dedim. Nefes kaş göz yapsa da umursamadım, eninde sonunda beni bu halde görecektlerdi. Orada olmak istiyordum. “Şimdi kapatıyorum, akşam görüşürüz ve öpüldünüz.”

“Dikkat et, yavrum, kolay gelsin,” dedi ve telefonu kapadı.

Heyecanla yerimden doğrulurken, “Uyandıracaklarmış!” dedim, gözlerimin buğulanmasına ve sesimin titremesine engel olamıyordum. “Duydun, değil mi? Haftalar sonra sesini duyacağım!”

“Düşününce benim de içim bir tuhaf oldu,” dedi Nefes. “Akşam ben de geleceğim.”

Altı Saat Önce...

Yazardan...

Çakır, Nefes’in Dila’ya kredi olaylarıyla ilgili bir şeyler anlatmayacağından oldukça emindi. Merdivenlerin başında Nefes’i beklerken yorgun bakışları masanın üzerinde duran, topuğu kırık

ayakkabıyı buldu. Adımları oraya yönelirken rahattı çünkü kapıya kadar gideceğini, içeri gireceğini ama derin bir uykuda olduğunu gördüğünde tek kelime etmeden döneceğini biliyordu.

Serinkanlılığını koruyarak on dakika bekledi. Nefes, merdivenden çıktığı gibi odaya geçti ama derin bir uykuda olduğunu gördüğünde *şimdilik* söylemekten vazgeçti, sabahı beklemeye karar verdi. Üzerini örttü, yanağından öptü ve odadan çıktı. Salona döndüğünde Çakır'ın rahat tavrı sinirlenmesine neden olsa da bir şey demedi.

Koltuğa otururken, "Onu ne zamandan beri tanıyorsun?" diye sordu.

Çakır'ın cevabı netti: "İki yıl, sekiz ay, yirmi sekiz gündür."

Onu, dedi genç adam içinden. İki yıl, sekiz ay, yirmi sekiz gündür tanıyorum ama ne tuhaf, sanki yirmi dokuz yıldır bana geleceği günü bekliyorum.

Nefes'in gözbebekleri şaşkınlıkla büyürken ağır ağır yutkundu. "O... Biliyor mu?"

Çakır, olumsuz anlamda başını salladı. "Tarih olarak değil ama onu ilk kez bankta görmediğimi bir saat önce itiraf ettim. Başka sorun var mı? Beni yakalamışken cevaplayayım, daha sonra bu fırsatı bulamazsın."

Nefes, yüzüne alay dolu bir gülümseme yerleştirdi. "Hep böyle kaba biri misin yoksa yalnızca bana özel mi? Ahu'ya sorsam dünyanın en nazik adamıdır."

"Belirli kalıpların içine girmekten hoşlanmam. Yalnızca kendimi korumaya çalıştım. Aynı şey senin de başına gelse ve anlatamayacağın durumlar içinde olsan benim gibi tepki verirdin." Sırtını uzun, dikdörtgen model yastığa yasladı. "Sabah benim hakkımda çok da parlak şeyler söylememişsin. Bana *puşt*, diyen birine iyi gelemezdim, değil mi?"

Nefes, Ato yanlarındayken söylediklerini hatırladı. Evet, *puşt*, demişti. Güvenilir bir adam olmadığını da söylemişti. Hatta... Ahu'yu sevmediğini, yalnızca bedeni için yanında istediğini de söylemekten geri duramamıştı.

“Şimdi ne olacak? Bugün sustum, yarın nasıl susacağım? Ne olursa olsun, ona gerçekleri anlatmalıyız.”

Çakır, bir an ona gerçekleri söyleyip söylememek arasında kaldı. Nefes *neden*, diye sorsa cevabı söyleyecekti. Bakışlarını yüzünde gezdirirken, “Bana inanmayacaksın,” dedi. “Ne söylersem söyleyeyim, senin için iyi bir cevap olmayacak. Düşman içeri girdiğinde kale surlarının artık işe yaramayacağından eminsin.”

“Neden kredi çekmesine engel oldun?”

Çakır, iri gözlerini çevreleyen gür kirpiklerini kırpıştırarak ona bakmaya devam etti. “Çünkü...” Birkaç saniye bekledi. “En başından beri ilaç paralarının yarısını karşılayan bendim, doktor değil.” Genç kadın yüz hatlarına yerleşen şaşkınlıkla ona baktı. Böyle bir şey duyacağına ihtimal bile vermemişti. “Hangi özel hastanede çalışan doktor bunu teklif edecek kadar insafli ki? Bir kuruluş daha fazla alayım diye yapmadığı döneklilik yok. Hastanem var ya, oradan biliyorum.” Çakır, Nefes’in konuşmasına izin vermedi. Bir elini kaldırdı, böylece konuşmak için aralanan dudakları kapadı. “Doktor Mert beni aradı. Dila’nın daha fazla yardım kabul etmeyeceğini, kalan parayı kredi çekip ödemek istediğini söyledi. Mert, ona yük olmadıklarını dile getirse de gururunu biliyorsun, işe yaramadı. Kredi çekmek öyle kolay bir iş değil. İlaç için yüklü miktar çekti diyelim, bunu ödeyemeden ameliyat parası gelecekti. Omuzları bu yükün altından nasıl kalkacaktı? Aylin *ölüyordu*, Nefes. Bir telefonumla her şeyi karşılayacak durumdayken küçük bir kızın ölmesine nasıl izin verirdim?”

“Ona oyun oynadınız,” diye fısıldadı Nefes. “Özgür de sana yardım etti. İş bulması, yanına gelmesi, hiçbiri tesadüf değildi.”

“Bu benim isteğim dışında gelişti,” dedi. “Özgür hislerimi en başından beri biliyor. Nefes, ister inan ister inanma... Dila’nın karşısına çıkmayacaktım. Hiçbir zaman beni tanımayacaktı. Varlığımdan haberdar olmayacaktı ama Özgür... *Sana iş ayarlayacağım, çok yakın bir arkadaşım, seni kırmaz*, demiş. Bir baktım bizim holdinge gelmiş, Kağan’ın kim olduğunu soruyor. Bir de ona *Kağan*, demiş. Kağan ismini holdingin içinde kul-

lanmadığımı herkes bilir. İyi bir şey yaptığını düşünüyor ama Gölge'yle o da tanışmadığı için aslında her şeyi mahvettiğinin farkında değil."

"Ondan uzak durabilirdin," dedi. Bunun mümkün olmayacağını o da biliyordu ama ne söyleyeceğini kestiremiyordu. Duydukları onun iyi bir insan olduğunu düşünmesi için yeterliydi ama tehlikeli bir adam olduğunu bildiğinden iyi de gidemiyordu. "Gölge, dediğin kadar tehlikeli bir insansa Ahu çok zarar görecektir."

"Son çaresi bendim. Ona nasıl *seni işe almıyorum*, diyebilirdim?"

"Kendinden uzaklaştırabilirdin," derken sesinde öfke yoktu, yalnızca şaşkınlık vardı.

"Neden hiç âşık olmamış gibi konuşuyorsun? Bazı hisler insanın elinde değil, kalbindedir. Yön veren eller değil, kalptir. Saçının teline zarar gelsin ister miydin? Uzak duramadım, yapamadım." Çakır, bir bıçak kadar keskin cümlelerin, dudaklarının arasından dökülmesine izin verirken kısa bir an yutkunamadı. "Nefes, beni sevmek zorunda değilsin. Ben de seni sevmek zorunda değilim ama Dila'nın üzülmemesi için susman gerekiyorsa susacaksın. Bu haldeyken ona nedenlerimi açıklayamam. İçten içe kendime itiraf edemesem de yıllardır bana doğru bir adım atmasını bekliyordum ve o adımı attı. Bir adım yakın gelmişken bin adım uzağıma düşmesine izin vermem, *veremem*. Tek bir isteğim var, bu gerçeği benden duymasına izin ver."

Nefes, "Ahu'yu bu kadar çok mu seviyorsun gerçekten?" diye sordu. Gözlerindeki tedirginlik giderek artarken güçlkle yutkundu.

Çakır, gözlerini ondan kaçırdı ve başını bahçe kapısına çevirdi. "Benim bu soruya verebilecek tek bir cevabım var ama sesli bir şekilde itiraf etmeye canım yeter mi işte onu bilmiyorum."

Dila, Çakır'a, Alkaran'dan gittiğinde neden dönmek zorunda kaldığını sormuştu. Çakır, bir yalanın arkasına sığınmak zorunda kalmış ve *ailemle tehdit edildim, yeni bir kimlik, pasaport, ismim*

ve işimin var olması bile onu durduramadı, demişti. İlk başlarda rahattım ama sonra kodesten kaçmış bir mahkûm gibi yaşamaya başladım. Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar, dedi ve beni üçüncüde, beş ayın sonunda Mısır'a giderken yakaladı.

Dila'ya gerçekleri anlatamadığı için Mısır'a giderken yakalandım, diyerek yalan söylemek zorunda kalmıştı.

Nefes üzerine gitmedi. Çakır da sesli bir şekilde itiraf edemeyeceğini anladığında onun için hazırladığı ve bir itiraf kutusu haline getirdiği mektupları hatırladı. En son kutuya bıraktığı mektubu bir gece önce yazmıştı:

Kağan'ın düşman olduğu Alkaran sokaklarında seni görmek için döndüm. İnsanın kendine ihanet etmesi çok ağır bir hismiş, yaşadığımda anladım. Beş ay boyunca ara sıra yaptıklarından haberdardım ama seni görme isteği bir hastalık gibi ilk önce zihnime, daha sonra da bir zamanlar yalnızca kan torbalarından ibaret olan kalp damarlarıma ve oradan da tüm vücuduma yayıldığında her şey için çok geçti. Bu kutuda hiçbir zaman okuyamayacağın yazılar biriktiriyorum. İtiraf edemesem de bir gün avuçlarına bırakmak istiyorum. Bugün sana yalan söylemek zorunda kaldım, affet. Bu sana söylediğim ilk yalan değil, sen de biliyorsun ama kendime ettiğim ihanetin gölgesinde kıvranırken, gözlerinin içine bakarak beş ay sonra amcama yakalandım çünkü seni görmek için Türkiye'ye döndüm, diyemezdim.

Çakır Kağan Alicioğlu, Alkaran'ın karanlığını arkasında bıraktı. Gölge'si hep o gecede yaşasa da... Ahu Dila Tanin, onun içindeki susmayan tek izdi. Ne yaklaşan ne de uzaklaşan... Yalnızca kalpte duran ve yeri geldiğinde bütün sessizliği bozan bir tutsaklıktı.

Ahu Dila Tanin...

Birine güvendiğinde kalbinle göğsün arasındaki boşluğu okşuyormuş gibi hisseder ve *beni kalbime kaç santim kala vuracak, diye beklerdin.*

Ona güvenmeye çalışıyordum, bu bir gerçektir ama beni kalbime kaç santim kala vuracağını merak da ediyordum. Bu da bir çeşit korunma yöntemi idi.

Nefes, Çakır'ın dün sabah aldırıldığı kahvaltılıkları masaya dizerken düşünceli ve sessizdi. Üzerine fazla gitmemek için bir şey söylememeye çalışıyordum ama bir yanımda deli gibi aralarında ne olup bittiğini merak ediyordu.

“Nemrut burada mı?”

“Az önce bahçede gördüm, ne oldu ki?”

“Beni spor odasına götürebilir mi diye soracaktım.”

Nefes, muzip bir tavırla bana baktı. “Ne yapacaksın bakalım spor odasında?”

“Hiç,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak. “Merak ediyorum, bayağı övdü de.”

“Tamam, Nemrut'a sesleneyim de götürsün seni.”

“Teşekkür ederim.”

Nefes, ısıtıcıya su koyduktan sonra mutfağın beyaz, sol tarafa doğru çekilen kapısını açtı ve Nemrut'u çağırdı. Nemrut, parmaklarının arasındaki izmariti çöp ızgarasında söndürüp yanımıza geldi.

“Ahu spor odasına inmek istiyormuş.”

“Olur, yenge,” dedi. Bir eli bacaklarıma, diğer eli belime kaydı ve beni kucağına aldı. “Yani Ahu,” diye düzeltti ama takılmadım. Yukarı çıkan merdivene yöneldi, sakın ve dikkatli adımlarla ilerledi. İki kat çıktı, sağ tarafa döndü. “Çakır, müsait misin?” diye sordu.

Bu sırada konuşma sesleri duydum. Bir kadına aitti ama kadın yanında değildi, sesi telefondan geliyordu.

“Balerin, ne bileyim kızım ben ya,” diye karşılık verdi Çakır. Balerin diye seslendiği kişinin ne dediğini kaçırmıştım. “İki tane geçiremedin mi ağzına? Dağılmış yüzün gözün.”

“Uçan tekme attı diyorum,” dedi, tiz sesi öfkeliydi. “Bu lafı ciddi söylüyorum, ÇKA. Sen bir de karşı tarafı gör.”

Nemrut, “Kim kime uçan tekme atmış?” diye sordu, az ön-

ceki sakın ve dikkatli adımlarından eser yoktu. Spor odasının kapısının önüne geldi. Çakır'ın *gir*, demesini beklemedi ve beni sarsmadan tekli koltuğa bırakmayı son anda akıl etti.

“Ne olmuş?”

Çakır, şaşkın bakışlarını bir benim bir de Nemrut'un bedesinde gezdirirken, “Balerin, buraya gelsene,” dedi. “Görüntülü konuşarak içim rahat etmeyecek. Canlı görmem lazım.”

“Ev kalabalık değil mi?”

“Değil,” diye karşılık verdi. “Sefo alsın seni.”

“Sefo, Öykü'yle beraber çay içmeye gitti, bozmayayım şimdi keyiflerini. Kendim gelirim.”

“Ben alırım,” dedi Nemrut. “Kim uçan tekme atmış?”

“Sen gelme, taş kafa,” dedi görüntülüdeki kız. “Bir kez arayıp sorma, öldüm mü kaldım mı diye merak etme, dayak mı yedim, ne oldum umursama... Şimdi de *ben alırım*, diyorsun. Alma.”

“Kim attıysa ayaklarına sağlık diyecektim,” dedi Nemrut, alay dolu bir sesle.

Çakır, gelecek olan kasırgayı hissetmiş gibiydi. “İkinizin arasında, ben karışmam, halledin. Daha önemli işlerim var,” dedi ve görüntülü aramayı sonlandırdı. *Daha önemli işlerim var*, derken, bana bakarak göz kırpmıştı.

Çakır, boynundaki havluyla yüzünü sildi ve düşük ayarda çalışan koşu bandını tamamen durdurdu. “Dua edelim de son söylediğin cümle yüzünden mekânı havaya uçurmasın.”

“Valla savaşta mıyız neyiz, anlamıyorum ki. Tek bir günümüz normal geçsin, Sefo'nun kellesini uçuracağım ya.”

“Bu hikâyede yanan yine Sefo oldu,” dedim, göz ucuyla Çakır'ı incelerken. “Nemrut, sen gitmiyor muydun?”

Nemrut yüzünü buruşturdu. “Yazıklarımke, ayıpke, böyle de kovulmazke, pompake, gidiyorumke.”

“Nemrut, ke'leri siktirme bana.” Birkaç saniye bekledi. “Hepimiz niye bu evdeyiz ya? Kapının önünde yığınla adam var, onları da geri çek. Bir rahat verin, tuvalete gitsem oraya da benimle geleceksiniz.”

Nemrut sırtıttı. “Geldiğim zamanlar da oldu.”

“Sen hâlâ burada mısın?” Çakır, boynundaki havluyu kavradığı gibi ona doğru attı ama Nemrut, hızla ondan uzaklaştı.

“Adamları çekeyim ama ben çekici değilim ki?” diye kordordan seslendi. Çakır’la beraber aynı anda yüzümüzü buruşurduk. “Çekiciyim ama yatakta.”

Çakır, kapıya doğru giderek gür bir sesle, “Kaybol, Nemrut!” dedi. Kapıyı kapatıp bir kez kilitledi ve bana doğru döndü. “Sen bensiz bir duramamaya başladın.” Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, siyah tişörtünü üzerinden çıkardığı gibi yüzümüzü eşitlemek için hafifçe eğildi. “Ağrın var mı?”

“İyiyim,” dedim, boğazım kurumuştur. “Burada su var mı?”

“Çıplak olmam seni rahatsız eder mi?” diye boğuk bir sesle sordu. “Yani... Elin ayağına dolanır, boğazın kurur mu?”

“Seni alt edeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Dudaklarının arasından kısıp bir kıkırtı döküldü. “Libidomla karşı karşıya kalırsan acımaz ama.”

“Libidonla her gün nasıl başa çıkıyorsun?”

“Sana bakarak.”

Gümüş su sebilinden bardağa doldurduğu suyu bana doğru getirirken adımları sakindi ama bakışları için aynı şeyi söyleyemezdim. Bardağı avuçlarımın arasına bıraktı, deri yüzlü tabureyi çekti ve karşıma oturdu. Atele sarılmış olan ayağımı yavaşça kaldırdı, dizlerinin üzerine bıraktı. Kirpiklerimin arasından ona bakmaya devam ettim. Siyah, *Nike* çorap ve şort giymişti.

“O günden sonra beni hiç gördün mü?” Beni ilk gördüğünden bahsediyordum. “Sorularımdan kaçamazsın, net cevaplar istiyorum.” Birkaç yudum su içtim ama yutamadım.

“Neden bunları konuşmak yerine sevişmiyoruz?”

İçtiğim su boğazımda kaldı. Art arda öksürürken, “Siz neden bu kadar açıksözlüsünüz!” diye isyan ettim.

Tek kaşı sorguyla havalandı. “Benden başka kim açıksözlüymüş?”

“Nefes,” diye yanıtladım. Bakışlarımı dikkatlice yüzünde gezdirdim, herhangi bir tuhaflık yoktu.

“Benden hoşlanmadığını söylemiştir.”

“Birbirinize karşı bu kadar açıksözlü olmanız ne hoş,” dedim, alay dolu bir sesle. “Neden ondan hoşlanmıyorsun?”

“Kişisel bir neden değil, tamamen genel. Önyargılı insanlardan hoşlanmıyorum ve Nefes, önyargı duvarı çok kalın olan biri.”

“Önyargılarını kırmak için bir şey yaptın mı peki?”

“Neden yapayım?” diye sordu, tekdüze ses tonuyla. “Dila, anlıyorum, yakın arkadaşın olduğu için bu kadar endişelisin ama... Ondan hoşlanmıyor olmam, bizim ilişkimizi etkilemez.”

Bizim. İlişkimiz. Ne?

“İletişimimizi yani,” diye düzeltti. Dikkatimi dağıtmak için deri yüzeyli, tekerlekli tabureyle çok daha yakınıma geldi. “Bir şeyler yemedin, değil mi? Böyle olmaz. Anlıyorum, yanımdan ayrılmak istemiyorsun ama... İki üç hareket yapacağım, izlerken bayılırsın, seni düşünüyorum.”

Gülümsedim. “Keşke üçüncü ismin ego olsaydı.”

“Üçüncü ismim libido olurdu,” dedi ve yanağımdan makas aldı. Oturduğu yerden kalktı, duvara montelenmiş olan dokunmatik ekrana yöneldi. Playlistten Sia, *Unstoppable* şarkısını açtı ve duvara sabitlenen barfiks aletine doğru ilerledi.

Yandan bir bakış atarken dudakları muzip bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. Sıçradı ve barı omuz genişliğinde açtığı iki eliyle kavradı. Kollarını tamamen uzattı ama ayakları yere değdiğinden dizlerini büktü. Kendini yavaşça -manzaranın tadını çıkarmam için olmalı- yukarıya çekti. Göğsünü bara doğru kaldırdı, üç saniye bekledikten sonra yarım seviye aşağı indi ve orada da üç saniye bekledi. Başlangıçta durduğu pozisyona döndü ve aynı hareketi tekrarlamaya devam etti.

Sözcükler kuru dudaklarımda kalırken sertçe yutkundum ve hipnotize olmuş gibi onu izlemeye devam ettim. Bedenini her yukarı çektiğinde kol kasları ve damarları belirginleşiyordu.

“Bakma öyle alık alık,” dedi, dudaklarının arasından dökülen hırıltı tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. “Öperim ağzını.”

Güzel bir teklifti. “Olur,” dedim ve dedikten saniyeler sonra ne dediğimin farkına vardım ama her şey için çok geçti. Bunu bekliyormuş gibi hızla yanıma geldi. Yüzümüzü eşitleyerek eğildi, bir elini saçlarıma nazikçe daldırırken diğer eliyle ensemden kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. Tutuşu nazikti ama öpüşü için aynı şeyi söyleyemezdim. Dişlerimiz şiddetle birbirine çarpmıştı. Beni nefes bile almadan, öperken bir elimi kaldırdım ve avcumu yanağına yasladım.

“Özür dilerim, bu kadar hızlı olmamalıydım,” diye fısıldadı. Dudaklarıma doğru titrek bir nefes bırakırken gözleri direkt olarak gözlerimin içindeydi. “Çok güzelsin, aklımı kaybedeceğim.” Dudakları yanağımdan kaydı, ağır ağır boynuma ilerledi. Parmakları hâlâ saçlarımin arasındaydı ve beni incitmekten korkar gibiydi. Saçlarıminı diğer tarafa attı, dudaklarını nazikçe boynuma bastırdı. Ağır ağır yutkunurken gözlerimi usulca yumdum ve dilimi dudaklarımin üzerinde gezdirdim. Bana hissettirdikleri şiddetle her hücreme yayılırken kalbe ulaştığında çok daha fazla büyüme ihtimalinden korkuyordum.

Ve ben şanssız bir insandım, korktukları başına gelen.

Sağ omzuma küçük ama içimi titreten bir öpücük daha bıraktı. “Seni yere yığılmadan kucağıma almalıyım,” dedi puslu bir ses tonuyla. Sesindeki duygu yoğunluğu öyle netti ki derin bir iç çektim. Az önce çıkardığı tişörtü giymek için uzandı. Sonra bir eli belime, diğer eli bacaklarıma kaydı ve beni oturduğum tekli koltuktan kaldırdı.

Başımı göğsüne yaslarken, “Çok güzel kokuyorsun,” diye bir itirafta bulundum, sarhoş gibi hissediyordum. “Bana neler söylättirdiğinin farkında mısın? Böyle biri değilim ki ben.”

Kilitlediği kapıyı açmak için dizini kaldırdı, belime yasladı. Kapıyı açtıktan sonra eğildi, çenesini başıma yasladı. “Feriha gibi bu ben değilim ki diye de ağlayacak mısın?”

Güldüm. “İzledin yani öyle mi?”

“İzlemedim ama *Instagram* ve *Tiktok* bağımlısı arkadaşlarım var. Sefo, çok içtiği bir gece aynanın karşısına geçmiş ve o sesle video çekmiş. Videoyu silmeye çalışmış ama Nemrut araya girince erkek gruplarında bayağı bir hızlı yayıldı.”

Bir elimi boynuna çıkarırken, “Sefo mu?” diye sordum. O da koridorun köşesini dönmüş, merdivenden inmek üzereydi. Başını aşağı yukarı salladı. “Kafa dengi biri. Nida gibi espri seviyesi yüksek,” dedim.

“Benim de seviyem yüksek. Espri yani. Değil mi?”

“Hı hı,” dedim mırıldanarak. “O da yüksek olsun, eksik kalma.”

“Eksik kalırsam olmaz, Kıvırcık.”

Çakır’ın, soluk soluğa söylediği o ses dakikalardır zihnimde yankılanıyordu: *Çok güzelsin, aklımı kaybedeceğim.*

Aşamadığım güven duygusunu ona bakınca unutuyordum. Dile getirmekten kaçsam da kalbim şahitti ki ben de *öyle* konuştuğunda aklımı kaybedecekmiş gibi hissediyordum ve insan aklını kaybettiğinde kalbindeki hisler konuşurdu.

Başımı çevirdim. İlk önce kahvaltı bulaşıklarını halleden Nefes’e, ardından Çakır’a baktım. Yanımdaki bar taburesine sırtını yaslamış, bir eli çenesindeyken diğer elinde tablet vardı ve gelen maillere bakıyordu. Bazılarını yanıtlıyor, bazılarını da asistanına gönderiyordu. Dün ve bugün holdinge gitmediği için bir sürü dosya biriktiğini söyledi. Ona gitmesini söylesem de *yarın gideceğim*, deyip geçiştirdi.

Ato, bahçe kapısından geldi ve kendine bir bardak çay doldurdu. Bu sırada Çakır göz ucuyla ona baktı. “Balerin dün kavgaaya karışmış.”

“Haberim var,” diye karşılık verdi Ato. “Yarın gece 9. Ağ’a uğrasan iyi olacak. Bak, son zamanlarda olan hiçbir olay hoşuma gitmiyor. Balerin kendini ilgilendirmeyen her olayın içinde, dayak yemesine şaşırmadım. Bir derdi var ama... Hadi bakalım, çıkar kokusu.”

“Balerin’in yanında da *dayak yedin*, dersin otuz dokuz numara botları ağzının içine yersin, haberin olsun. Dedğine göre karşı taraf daha kötüymüş.”

“Adamın burnunu ve dişini kırmış. Hangi sebepten olduğunu söyledi mi?”

Nefes’in bakışları kısa bir an Ato’ya takıldı. “Bahsettiğiniz kişi bir kadın mı?” diye sordu.

Çakır, “Kız kardeşim,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Balerin isminde bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Şaşkınlıkla baktığımı tahmin eder gibi başını çevirdi. “Öz değil ama diğerlerinden ayırmam.”

“Beraber mi büyüdünüz?”

Bir an durup düşündü. “Sayılır. Tanıştığımızda ben on altı, o da on üç yaşındaydı.”

“Nasıl tanıştınız?” diye sordum, bu sırada kapı çaldı ve Çakır sorumu duymazlıktan geldi. Bir şey demeden ayağa kalktı, gözleri Ato’daydı. *Sessiz kal*, der gibi bakıyordu.

Birkaç dakika sonra Nemrut ve Balerin mutfığa girdi. Balerin’in asık yüzü beni gördüğünde anında kaybolurken, dişlerini göstererek gülümsedi. Neden olduğunu anlayamadığım mutluluk ve hüznün yeşil gözlerinde göründü. Dikkatimi çeken ilk şey siyah pantolonunun uzun bacaklarını sarmalayıştı. Gözlerinin rengiyle uyumlu yeşil bere takmıştı. Göğüs kısmı siyah, kolları ve şapkası gri *sweat* giymişti. Burnundaki çilleri yoğunluktayken, elmacıkkemiklerine doğru azalarak dağılmıştı. Burnunda gümüş bir hızma vardı, dudaklarına ise *nude* tonlarında bir ruj sürmüştü. Bana doğru birkaç adım atarken gözlerinin rengini çok daha yakından seçebilmişim. Su yeşiliydi.

Kalbim, o bana yaklaştığında ve kollarını boynuma sardığında istemsizce hızlı çarpmaya başladı.

“İlan, Balerin, rezil ettin kızım beni,” diye homurdanan Çakır’ı duyduğunda boynuma sardığı kollarını geri çekti, dudakları yukarı doğru mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Kanım kaynadı,” dedi. Çakır kadar iyi rol yapamıyordu.

Her dakika, ipin ucunu kaçırdığım ve gözüm açıkken bile arkamdan bir şeyler döndüğüne dair bir şeyler fark ediyordum. Hiç kimse daha önce tanımadığı bir insana, onu yıllardır tanıyormuş gibi sımsıkı sarılamaz, gördüğü an mutluluktan gözleri parlayamazdı.

“Benden çok bahsetmiş olmalı,” dedim, görmezlikten gele-meyerek. “Kaç kez dinledin beni?”

Balerin’in mahcup bakışları giderek, büyürken göz ucuyla Çakır’a baktım.

“Ben, Balerin,” dedi, sorumu duymazlıktan gelerek. “Sen de Dila olmalısın.”

Uzattığı elini kavradım, hafifçe sıktım ve yüzümdeki tuhaf ifadeye rağmen gülümsedim. “Tanıştığıma memnun oldum.”

“İnan, ben de çok memnun oldum.”

“Yüzüne ne oldu?” Sağ gözünün altı mordu, kaşları patlamıştı ve yarabandı yapıştırma gereğı duymamıştı. Üstdudağı hem şişmiş hem de yara olmuştu. Eğer yanılmıyorsam sol bacağı da hafif aksıyordu.

“Ayda bir kez böyle oluyor,” dedi rahat bir tavırla.

“Çakır, evde yarabandı ve pamuk var, değil mi? Getirebilir misin? Nefes, çay tabağına ılık su koyar mısın sen de?”

Çakır, baş işareti yaptı ve Nemrut yarabandı getirmek için yanımızdan ayrıldı. Nefes, çay tabağına ılık su koydu ve bana uzattı. Kısa bir süre sonra Nemrut geri geldi, bu sırada Balerin tabureye oturdu ve engel olamadığı heyecanla bana bakmaya devam etti. Kaşındaki yarayı ılık suya batırdığım pamukla temizledim, yarasını acıtmamaya özen göstererek yarabandını yapıştırdım.

“Daha iyi, mikrop kapmaz,” dedim. “Kaç yaşındasın?”

“Küçük gösterdiğimin farkındayım. Yaşımı duyduktan sonra *ben seni yirmi bir sandım*, demeyin sakın. Çakır’la aramızda üç yaş var. Yirmi altı yaşındayım.”

“Ama öyle, hiç göstermiyorsun,” dedi Nefes. “Türk kahvesi yapacağım, nasıl içersin?”

Balerin konuşmak için dudaklarını aralarken, “Orta şekerli,” dedi Nemrut.

Balerin, tek kaşını sorguyla kaldırdı. “Hayırdır, taş kafa? Balerin sen misin?”

“Bu kıza da iyilik yaramıyor, amın-” Çakır, ayağına vurduğu için son kelimeyi yutmak zorunda kaldı. Nemrut, yüzünü buruşturup, “*Aman ya*, diyecektim, ne vuruyorsun?” dedi. Çakır, başköşedeki tabureye geçerken Nemrut da karşımızdakine oturmuştu.

“İyiliğin sende kalsın,” dedi Balerin ve öfkeli bakışlarını Nemrut’tan çekti. Gözlerimiz buluştuğunda bakışları anında yumuşamıştı.

“Ayağın nasıl? Daha iyi mi?”

“Eh işte,” dedim. “O kucaktan bu kucağa, kolların altında geziyorum.”

“Olan bana oldu, her an kucağımda.”

Alay dolu bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirirken, “Sen hep böyle şeyler mi söyleyeceksin?” diye sordum.

“Söylemeyeyim mi?”

“Nemrut, Çakır’ın dizine vurabilirsin.”

Nemrut, az önceki hareketin intikamını almak ister gibi ayağıyla dizine vurdu. Yani masanın altından şiddetli bir ses gelmişti. *Umarım dizine vurmuştur.*

“Yavaş vur, yavaşak.”

Bu sırada Sefo elindeki mini hoparlörle mutfığa girdi. İki eli yukarıda, kalçasını bir sağa bir sola sallayarak yan yan bize doğru gelmeye başladı. “*Yaramadı bak, beni bitiren şeyin adı aşk...*” Üzerindeki takım elbisenin ceketini çıkarmış, gömlek uçlarını katlamıştı. “*Bize niye yön veriyor şüpheler, dırırırım.*”

Çakır, *bunların hepsi manyak, biz seninle yukarıya çıkalım*, der gibi baktı. Ya da ben uydurdum. Ama... Ne uydurması ya, öyleydi. Yüzüne yerleşen şeytani gülümsemeden dolayı böyle düşünüyordum.

“Maloz, sana bakan, *bu adam yirmi sekiz yaşında, üç ay sonra evlenecek*, der mi?”

Sefo, müziğin sesini düşürdükten sonra, “Demezler çünkü evlenemeyeceğim,” dedi.

Balerin, “Ne saçmalıyorsun?” diye sordu. “Hani Öykü’yü de getirecektin?” Gözleri merakla mini hoparlörü taşıyan parmaklarında dolaştı. “Yüzüğün nerede?”

“Kendi nişan yüzüğünü kafamda parçaladı, ben de ikisini ormanlık alana attım.” Tuhaf olan şey hiç üzgün görünmüyordu. Ya da üzüntüsünü gizlemek için dalgaya vuruyordu. “Yani Öykü’yü değil, lan, yanlış anlamayın. Yüzüklerimizi attım.”

Balerin, bana doğru eğildi. “Nedense şaşırmadım, yirmi gün olmuştu Öykü beni arayıp *bu ilişki bitti*, demeyeli.”

“Ayrıl barışlar mı sürekli?”

“Evet,” diye onayladı beni. “Çok toksik bir ilişkileri var. Öykü’yü severim, iyi kız ama fazla kibirli ve açgözlü. Sefo’yu parmaklarının ucunda oynatmaya çalışıyor ama bilmediği bir şey var, Sefo bizden. Gölge’nin adamı.” Yerinden doğruldu, güzel gözlerini Nefes’e çevirdi ve uzattığı kahveleri herkesin önüne bıraktı. Tekrar tabureye geçtiğinde bakışları kısa bir an oldukça keyifli görünen Çakır’a kaydı ama onu izlediğimi gördüğünde sert bakışları yumuşadı.

“Bacım, seni de biraz yorduk ama kusura bakma,” dedi Sefo. “Nida bacı nerede? Niye yardıma gelmedi?”

“Dün konuştuk, annemler hastanede, yanlarına uğrayacaktı. Sefo... İyi olduğuna emin misin?”

Sefo, müziği kapatıp Nemrut’un yanına geçti. “Tamam, ciddiylim. Bundan yirmi gün önce de böyle dedi. Sırf altı yılımıza yazık etmemek için sabrediyorum ama artık sonlardayım. İlk başta her şey iyiydi, anlayışlıydı, yaptığım işin getirdiği zorlukların farkındaydı ama son iki yıldır... Öyle değil. Nişanlandık, bu durum azalır sandım ama nişanlandık diye üzerimdeki baskıyı azaltmadı, daha da artırdı. Bir şey de yaptığım yok. Striptizcilerin çıktığı mekânda sorumluyum.”

Balerin güldü. “Nemrut da neyse ki senin gibi düşünüyor. Böyle giderse sizden bir cacık olmaz.”

Sefo omuz silkti. “Nemrut kızlarla yatı... Yani özel olarak ilgileniyor, ben öyle miyim? Ne zaman gördün? Allah evine ateşler salar, yalan söyleme.”

Balerin, yüzüne soğuk bir gülümseme yerleştirdi ve başını sallamakla yetindi.

“Bir ilişkide...” diye konuşmaya başladım. “İnsan her fedakârlığı yapabilmeli. Bu fedakârlıklar iyi de olabilir kötü de. Önemli olan niyet. Sen orada çalışmak, para kazanmak zorundasın. O da buna göz yumup arkanda durmak zorunda. Bu kötü hissettiren fedakârlık gibi gözükebilir ama sen de *öyle bir adam değilim*, diyorsun.”

“Bu işi bırakamam,” dedi, asıl sebebe vurgu yaparak. “Sadece para değil. On iki yaşından beri çalışıyorum. Hep itildim, kıldım. Hor görüldüm çünkü patron değil, işçisiydim. Ezildim. Bunları yaşadığım için elimin altında çalışan insanları itmem, kakmam, hor görmem. Hepsinin önce bir insan olarak gözümde değeri var. Bu işi bıraktım diyelim, nerede patron olacağım? Ne okudum? Ne kazandım ki? Yaşım yirmi sekiz, yeniden hor görülmeye sabrım yok. Üstelik... Kötü adamlar değiliz ki biz. Dışarıdan öyle görünebilir. Hatta işin içine girdiğinde karışık da gelebilir ama...” Cümlelerinin devamını getirmek için Çakır’a baktı, yüzündeki ifadeyi görünce sessiz kaldı.

Geç kalınmış bir özrüm vardı, dilemeye önceden karar versem de zamanı kestirememiştim. Şimdi zamanıydı. “Özür dilerim,” dedim, sesim fısıltılıydı. “O gece, beraber kokoreç yerken... Size bir şey ima ettim.”

Nemrut, hem takılmadıklarını göstermek hem de beni rahatlatmak ister gibi, “Biz katil değiliz,” dedi. “Ama şu yanında oturan var ya, işte o biraz olabilir.”

Balerin, ortamdaki kasveti dağıtmak amacıyla güçlü, alay dolu bir kahkaha attı. “Sen bana sataşmadan duramıyor musun taş kafa?”

“Sen bana *taş kafa*, demeden duramıyorsun ya, onun gibi düşün.”

“Dila, kahveni içtiysen benimle bir gelsene.” Konuşan kişi Çakır’dı.

Başımınla ayağımı işaret ettim. “Pek gelebilecek durumda değilim.”

Kahvesinden son bir yudum daha aldıktan sonra ayağa kalktı, fincanını aldı ve tezgâha bıraktı. “Ellerine sağlık, Nefes. Bulaşıklara karışma, Nemrut halleder.”

Nemrut, bir şey demeden ayağa kalktı ve fincanları topladı. “Bana koyar mı aslanım?” dedi. “Altı kadınla büyüdüm. Anneannem de bizleydi, mekânı cennet olsun, bulaşığı hep bana yıkatırdı.”

“Bakayım nasıl yıkıyormuşsun,” dedi Balerin.

Bu sırada Çakır, bakışlarını yüzümde dolaştırdı ve dalgınca gülümsedi. Bir eli bacaklarıma, diğer eli belime kayd ve beni oturduğum tabureden kaldırdı. Bir elimi boynuna sardım, beraber mutfaktan çıktık.

“Saçlarını yıkamamı ister misin?” diye sordu.

“Olur,” dedim alçak bir sesle.

Merdivenden çıktı, odasına geçeceğimizi düşünürken sola döndü ve misafir için ayrılan banyoya doğru yürümeye başladı. Dirseğiyle kapıyı açtı, bedenimi çamaşır sepetinin üzerine bıraktı. Sırtımı soğuk fayansa yaslarken kirpiklerimin arasından onu izledim. Jakuzinin ışıklarını yaktı, bana yandan bir bakış attı. Pis pis sırtışımdan belliydi aklımdan iyi şeyler geçmediği.

“Aklımdan ne geçiyor?” diye sordum muzip bir tavırla.

“Bence bilmesen daha iyi.” Dolaptan iki tane havlu çıkardı. Birini jakuzinin önüne serdi, diğerini de beni kucağına alıp jakuzinin önüne bıraktıktan sonra gümüş renk çamaşır sepetinin üzerine gelişigüzel attı.

Başımı jakuziye yasladım, bu sırada Çakır su fışkiyesini açmıştı. İlk önce ılık, daha sonra sıcak olan suyu saçlarımdan akıttı. İki kez şampuanladı, saç diplerime nazikçe masaj yaptı. Saçlarım tamamen şampuandan arandıktan sonra havlu sardı ve yeniden ait olduğum yere, kollarının arasına aldı.

Ait olduğum yer... Kalbim delicesine atarken bunu kabullen-
diğim gerçeği yüzüme çarpmıştı.

Her insan ait olduğu yeri arar ama bilmez, insan kendine aittir.
Takıldığı yerler ait olduğu değil, yoksun kaldığıdır, diye bir cümle-
nin altını çizdiğimi hatırlıyorum. O cümle yokluğunu aradığım
güven ve sevgiydi. Ait olduğum yer kollarının arasındaydı. İster yok-
sun kaldığım için takıldığım olsun ister gerçekten ait olduğum...
Hiçbirinin önemi yoktu.

Onun kollarının arasına olmak, her zaman güvenli hissetti-
recekse... Hiçbirinin önemi yoktu. Kollarının arasında güven-
deydim.

“Ne düşünüyorsun?”

Kalbine fazla yükleneceğimi bilsem de doğruyu söylemekten
kaçmadım. “Kollarında ne kadar güvenli hissettiğimi.”

“Ama sen böyle konuşursan ben dayanamayıp yine öperim
seni.” Dudaklarını alnıma bastırdı, saniyeler içinde geri çekildi.
“Saçlarını kuruttuktan sonra müzik odasına geçelim.”

“Şarkı mı söyleyeceksin?” diye heyecanla sordum. “Bu kez
benim istediğimi söyle.”

“Aslında aklıma başka bir şey vardı ama... Hangi şarkıyı söy-
lememi istiyorsun?”

“Cigarettes After Sex, K,” diye yanıtladım. “Aklında ne var?
Onu da yaparız. Ayrıca İngilizce şarkının da Türkçe şarkı gibi
ağızına yakışacağından eminim.”

Dudaklarının arasından kısık bir inilti döküldü. Odasına
geçtikten sonra başımı kaldırdım ve ona baktım, o da bunu bek-
ler gibi dudaklarında kalan sözcükleri döküp, “Ağızma tek bir
şey yakışıyor, o da dudakların,” dedi.

Ve dudağını, dudağımın kenarına bastırdı.

Öpücüğünü hazmetmeye çalıştığım için sessiz kaldım. Hızla
geri çekildi. Yatağa oturmama yardımcı olduktan sonra kurutma
makinesini getirdi, fişi prize taktı ve havluyu saçlarımdan aldı.
“Aklında ne var?” diye sordum bir kez daha.

“Sana gitar çalmayı öğretmeyi düşünüyordum. Sıkıldığın

farkındayım. *Göle gidelim*, diyeceğim ama pek güvenemiyorum, yine kendini atmaya falan çalışırsın.”

“Güzel taktikti ama.”

“Bir daha yapmaman gereken bir taktikti.”

Parmaklarını saçlarımın arasına kaydırды, saçlarımın her bir telini severek kuruttuğunu görmedim ama hissettim. Bir önceki hareketini hazmedemediğinden diğeri geliyordu ve beni darmadağın hissettiriyordu. Başımı kaldırdım, uzun dikdörtgen aynanın karşısında duran ikimize baktım ve günler önce söylediklerini hatırladım: *Sana bir hiçmiş gibi hissettiren herkesin yerini almaya geldim.*

Babam hiç acımadan saçlarımı kesmişti. Küçüktüm, yalnızdım, engel olabilecek kimse yoktu. Babamın acımadan kestiği saçlarımı severek kuruttu, fark etmediğimi sanıyordu ama kokum kurutma makinesinin rüzgârıyla burnuna her geldiğinde gözlerini usulca kapadığını ve içine çektiğini biliyordum.

Bazen bir şeyi görmeye gözler yetmezdi.

Ona kapılıyordum. Farkındaydım ve hiçbir şekilde engel olamıyordum. *Engel olmak istemiyordum.*

“Bir gün beni incitecek bir şey yaparsan ne olur bunu ilk senden duyayım.” Gözlerim anında buğulandı. Ona bakamıyordum ama keskin bakışlarını yüzümde gezdirdiğini hissedebiliyordum.

“Sana bir değil, birçok kez yalan söyledim,” dedi. Saçlarımda gezinen ellerini usulca geri çekti ve kurutma makinesini kapadı. “Ama hiçbirini kalbini kırmak için yapmadım.”

“Ya kırılırsa?” diye sordum, sesim fısıltıdan ibaretti. Başımı kaldırdım ve ona baktım.

“Öyle bakma, Dila,” dedi, ızdırap dolu bir sesle. “Benim Minik Serçe’m, yakma beni.”

“Yaptın, değil mi? Nefes’le de aranız bu yüzden bozuk çünkü kırılmamdan, üzülmemden çok korkuyor. Söyle, bileyim.”

“Ya gitmek istersen?” diye sordu, bir elini saçlarının arasına daldırды ve öfkeyle karıştırdı. “Bu halde gitmene nasıl izin vereceğim?”

“Gitmeyeceğim.”

“Gidersin, Dila. Sen kalmayı bilmezsin, hep gidersin. Ben sana *geri dön*, diyemem çünkü sen bir kere kapısını çaldığın ve yaralandığın kalbe geri dönmezsin. Keşke yalnızca kalbini kıracak olsaydım.”

Sözcükler çatlamış dudaklarımdan dökülürken burnumu çektim. “Gururum da kırılacak, öyle mi?” diye sordum. “Başa çıkabilirim. Eğer bu gerçekten iyi niyetle yapılan bir fedakârlıksa başa çıkarım.”

Uzandı, bir elimi kavradı ve yatağa oturdu. Bir elimi kaldırdım ve usulca yanağına yasladım, bu sırada gözlerinde gördüğüm kederli ve endişeli ifade yüzünden sağ gözümünden bir damla yaş aktı. O yaş sıcaktı ama hissettirdikleri kalbimde donup kaldı. Kalbimin gururumdan çok daha fazla kırılacağını tahmin edebiliyordum. “Söyle, bileyim,” dedim güçlkle.

“Aylin’in hastane masraflarının yarısını en başından beri ben karşıladım, Mert’in ya da hastanenin hiçbir alakası yoktu. Hiçbir zaman olmadı.” Avcumun içi yanıyordu. Çenem titremeye başladı. Yaşlar gözlerimden akarken yapabildiğim tek şey ona bakmaktı. Sertçe yutkundum. Konuşmak onun için de zordu, görebiliyordum. “Bu yüzden kredi almana engel oldum.”

Avcuna yasladığım elimi çekemedim. Avcum yandı, kalbim yandı, sözcükleri alıp kalbime bastı, yerimden kıpırdayamadım. *Kredi almana engel oldum*, deyişi dudaklarından sadece bir kez döküldü ama duyduğum andan beri sayamayacağım kadar kulaklarımda yankılandı.

“Çok çaresizdin. Kimsesizdin. Ben sana gelemedim, karşına çıkamazdım. *İki yıldır senin için buradayım ama yokum da*, diyemezdim.”

Dudaklarını, kor yığını gibi yanan avcuma yasladı, gözlerimden bir damla yaş daha aktı ve çenemin altında kayboldu. Dudaklarım konuşmak için aralandı ama kurduğu cümle kalbimde kırıldığı için tek kelime edemedim.

“Mert beni arayınca Özgür’e gittim, kredi alacağın bankayı

öğrendim, asistanımı aradım ve... Gölge'nin gücünü kullanarak kredi almana engel oldum." Çekingen bir şekilde elinin arasından duran elimi sevdi. Bir damla yaş daha dökülmesin diye yutkundum. Boğazımda bir yumru vardı, elimi tutan adamın elleri sebebiydi. "Affet beni, Ahu'm, Dila'm... Her şeyi senin için yaptım. Aylin'in ölmesine izin veremezdim. Ellerimde çare varken, yokmuş gibi davranıp seni çaresiz bırakamazdım."

Sanki çok gürültülü bir yerden, sessiz bir yere geçmişim gibi kulaklarımdaki sesler dudaklarımdan hıçkırık döküldüğünde kesildi. Avcumu yanağından çekemiyordum, oturduğum yerden kalkamıyordum. Başa çıkabilirdim ama çok yaralayıcıydı. O gece bana sarılırken o çaresizliğin sebebi olması... *O çaresizliğin dostu olması...* Ve bu kadar yaralayıcı şeyler yapan adamın başka bir çaresi olmadığını bilmek, onu anlamaya çalışmak... O kadar çok kasmıştım ki kendimi, yanağında duran elim buz kesmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı güçlkle çevirdim ve avcumu yanağından ayırdım. Elimdeki elini çektim, oturduğum yataktan zorlukla doğruldum. Bana yardımcı olmaya çalıştı ama bakışlarımla onu durdurdum. Yataktan kalktım, ayağımın üzerine bastığımda canımın acıyacağını sandım ama hiçbir şey hissetmedim ya da uyuşmuştum, emin değildim.

Az önce yaşananların bir halüsinasyondan ibaret olmasını isterdim. Sesimi bulabildiğimde omzumun üzerinden ıslak kirpiklerle ona baktım. "Gerçek, değil mi?"

Yutkunamadı. "Özür dilerim, gerçek."

Gözyaşlarımla akmaya devam ederken, "Gölge'yle hiçbir zaman tanışmamı istemiyorsun çünkü *o anlamaz, sadece yaralar,*" dedim.

"Gidecek misin?" diye sordu. Sesi küçük bir çocuğun sesi kadar masumdu, annesinin en güzel vazosunu kıran bir çocuk kadar mahcuptu.

"Bana şarkı söyleyecektin, unuttun mu?" Sesim çok fazla ağladığım ve durduramadığım için boğuk çıkmıştı.

"Kollarımın arasına gelmeyecek misin artık?" Sesi titriyor, korkuyla hareketlerimi izliyordu.

“Kollarının arası hem çok güvenli hem de...” Kapının önündeydim, açmak için uzandım ve kurduğum cümle sırtımı yüzüne döndüğümde tamamlandı. “Yaralayıcıymış.”

Kafamın içindeki ses bas bas bağırarak *kredi almana engel oldum*, diyordu. *Her şeyi senin için yaptım. Aylin’in ölmesine izin veremezdim. Ellerimde çare varken, yokmuş gibi davranıp seni çaresiz bırakamazdım.*

“Müzik odasına mı gidiyorsun? Merdivenden nasıl çıkacaksın? İzin ver, yardım edeyim.”

Onu tekrar ellerimle durdurdum. Uzun koridorda ilerlerken merdivene kadar yürüdüğüm zaman dilimi dakikaydı ama saat gibi gelmişti. Merdivenden çıkarken düşmemek için tırabzana tutundum. Sorun ayağımın acıması değil, gerçeklerin gün yüzüne çıkıp yalanları ayağımın altından çektiği için bayılacak gibi hissetmemdi.

Zihnim derin bir sessizliğe gömüldüğünde müzik odasının önündeydim. Kapıyı açtım, led ışıkları açan prize dokundum, tekli koltuğa doğru ilerledim. Acımasızlığının hakkını veren bir *gölge* gibi peşimdeydi.

“Konuşma yarım kaldı, farkındayım ama soluklanarak dilersem hazmedebilmem kolay olur.” Koltuğa oturdum, bir elimi kaldırdım ve durmaksızın yanaklarımdan akan yaşı nazikçe sil-dim.

Elektronik gitarı kavrayıp, yanıma gelirken, “Sikeyim böyle derdin ızdırabını,” dedi. “Dila, neden veda eder gibi bakıyorsun bana?”

“Veda yok,” dedim net bir sesle. “Verdiğim sözün arkasındayım.”

Bana inanmıyordu, sorun değildi. Bu, kötülük gibi görünen ama mecbur kalınan bir fedakârlıktı. Ona, *neden kardeşimin ölmesine izin vermedin*, diye sorup haksızlık edemezdim. Eğer onu tanımadan önce değil, şu an yapsaydı tepkilerim çok farklı olabilirdi ama altı ay önce olmuş bir şey için ne kendimi ne de onu suçlayabilirdim.

Eğer konu Aylin'se her şeyi aşabilirdim çünkü o benim canımdı. Yaşasın diye çok çabalamıştım. Simit sattım, kafede çalıştım, babamın söylediklerini yuttum, ders notlarımı düzgün tutmamın tek sebebi o. Hastalığın pençesine düştüğünü öğrendiğimde intiharın eşiğinden döneli üç ay olmuştu, toparlamaya çalışırken daha çok mahvolmuştum. O an, tek umudum birilerinin bize yardım etmesiydi. Bize yardım eden *oydu*. Çok farklı bir histi. Hem çok ağır gelmişti hem de kalbimi ferahlatmıştı. Eğer yaşananlar çabamın bir karşılığıysa kabullenmekten başka çarem yoktu. Para çoktan ödenmişti ve borcumu ödeyeceğim kişi Mert değil, Çakır'dı.

Çok yaralayıcı, evet ama gerçek buydu. Ona haksızlık edemezdim. Kızamazdım. Bu kadar kötü bir kader beni buldu diye ona isyan edemezdim. Bu kadar kötü bir babaya sahip olmam ikimizin de suçu değildi.

Düşüncelerimin arasındaki boşluk kaybolmama sebep olacak kadar büyüktü. "Sana kızmıyorum, veda da etmiyorum. Yalnızca bana şarkı söyler misin? Biraz ağır geldi, kaldırabilmem için zamana ihtiyacım var."

"Bu durum, seni benden uzaklaştıracak mı?"

Burukça gülümsedim. "İki yıl boyunca uzaktan izlemek kadar yakar mı canını?"

"Artık uzak duramam, yapamam," dedi puslu bir sesle. "Ne olursun, uzaklaşma benden."

"Uzak durmayacağım, yalnızca... Anla, lütfen. Kendini benim yerime koy. Beni önceden tanıdığını biliyordum ama bu kadarını... Kalbim ferahladı ama omuzlarım çöktü."

Bir adım attı, elimi kavradı ve nazikçe öptü. "İzin ver, yanında olayım."

Bir damla yaş gözlerimden süzüldü. Uzanıp dudaklarıyla yanağıma dokundu. "Sen hep benim yanımdaymışsın, Çakır. Bu yükü yalnızca annem ve ben kaldırmamışız."

Başını usulca kaldırdı, gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Ona kızacağımı, gideceğimi hatta uzak duracağımı, belki

de saatler önce yaşadığım her şeyi mahvedecek şeyler söyleyeceğimi düşünüyordu ama ben çok yorgundum. Yalnızca kollarının arasında olmak istiyordum. Çok yorgundum ve ait olduğum yerde kardeşimin uyanacağı vakti beklemek istiyordum.

“Her zaman geleceğim, demiştin. Öyleymiş. Her zaman gelmişsin.”

Bir elimi kaldırdım, ensesinden kavradım ve dudaklarımı, dudaklarının üzerine bıraktım. Gözyaşlarımı durduramıyor, onu ağlayarak öpüyordum ve o da beni sımsıkı sarıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyor, dizlerim titriyordu. Dudaklarımı, dudaklarından ayırdım ve başımı göğsüne yasladım.

“Her şey için teşekkür ederim. Yetmeyeceğini biliyorum ama inan bana, bir hayat bağışladın sen.” Sesim öyle kısık ki ben bile zar zor duydum. Burnumu çekip bir elimi koluna, diğer elimi boynuna sardım. Geri çekildi, ilk önce elektronik gitarını aldı, tekli koltuğun kenarına bıraktı. Daha sonra yanıma oturdu, gitarı aldı ve başımı göğsüne yasladı. Nemli, kıvrıkcık saçlarım göğsüne dağılmıştı.

“Bıraksan da elimi sevgin bana yeter,” diye alçak bir sesle şarkıyı söylemeye başladı. *“Susarım, öpüşüne avunur da söylemem.”* Gözlerini yumarken yüzüne bir tebessüm yayıldı. *“Söyle, yağmur çamur değmedi yüreğime. Şimdi ben neredeyim, sen nerede.”* Gözlerini açtı, başını çevirdi ve bana baktı. Şarkıları birbirine karıştırarak söylemişti ve ne yaparsa yapsın, eğreti durmuyordu. *“Dışarıda kar yağıyor, benim içime yağmur. Ağlama gözbebeğim, biraz daha dur.”*

Gözbebeğim, derken tebessüm etmişti. *“Sonuna şey de ekleyeyim mi? Dırırırım.”*

Güldüm. Ani ruh değişimlerimin sebebi artık kaldıramıyor oluşumdu. Dalgaya vurmaktan başka çarem yoktu, her şey çok fazla ciddiye.

Elektronik gitarın kablosunu düzelttikten sonra koltuğun kenarına bıraktı, bir elini kalçama kadar çıkardı, bedenimi tamamen kucağına çektikten sonra bacaklarımı dizlerinin üzerine

koydu. Yaralı olan ayağımı koltukta düz bir şekilde uzattım, bir elimi beline sardım ve başımı göğsüne yasladım.

“Güzel anıların, güzel şarkıları olmalı,” dedim. Kaskatı ve buz kesen bedenim biraz daha gevşemişti. “Güzel anıların şarkıları olduğu gibi kokuları da vardır, biliyor musun?” Kokusu çok güzeldi.

“Biliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “İki günden beri benim gibi kokuyorsun, bu güzel bir şey ama senin kendi kokunu özledim.”

İtirafı karşısında heyecanlandım. Dudaklarımın kıvrımına yerleşen gülümseme yayılırken, “Bugün Aylin’i uyandıracaklarmış,” dedim. Sesini duyduğumda ne yapacağımı kestiremiyordum, onu çok özlemiştim. “Sen de gelir misin?”

Göğsü hızla inip kalktı. “Tanıştıracak mısın?”

Başımı kaldırdım, ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım. “Eğer tanışmadıysan evet.” Sessiz kaldı. “Ne? Tanıştın mı?”

“Bir defa konuştuk, hastalığını öğrenmeden önceydi.” Güldü. “Kendine benzetmişsin. Tam bir cadı.”

“İsim olarak biliyor mu?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse evinizin yakınlarındaki parkta, araçla geçerken gördüm. Tanışmaya gittim ama *yabancılarla konuşma*, diye tembihlemişsin.”

İstemsizce gözlerim doldu. Başımı sağa sola salladım. “Konuşmadı mı seninle?”

“Parkı kimin yaptırdığını sordum, o da *ne bileyim ben*, dedi. Biraz da üzgün görünüyordu, üzerine gitmek istemedim ama eğer bir sorun varsa anlatabileceğini söyledim. O da yabancılara bir şey anlatamayacağını söyledi. *Bir gün tanışırsak bugün neden üzgün olduğunu söyler misin peki*, diye sordum.”

“Umarım sana gülümsememiştir, öyle bir izlenim aldım.”

“Onu iyi tanıyorsun,” diye karşılık verdi. “Gülümsedi ve *eğer beni kandırıp, organlarımı alıp başka çocuklara vermeyecek kadar iyi bir insansan neden olmasın*, dedi.”

“Bak sen şu cadıya,” dedim, keyifli tutmaya çalıştığım sesle. “Senden korkmamış, korksaydı böyle rahat konuşmazdı.”

“Bakıyorum da seni tanıyor olmama hemen uyum sağladın?” Parmak uçlarını yanağımda dolaştırarak dikkatimi dağıttı. “İtiraf et, böyle bir şey beklemiyordun.”

“Nasıl bir şey bekliyormuşum?”

“Şerefsiz bir adam. Tacizci. Sapık. İnsanları aşağılayan. Kimseyi sevmeyen. Duygusuz, ben ne dersem o olur, diyen. Âşık olacağı başından belli olan kadına fiziksel olarak zarar veren ve hikâyenin sonunda onunla, her şeye rağmen mutlu olan. Kadınları psikolojik bir rehabilitasyon merkezi olarak gören erkekler çok gibi görünse de bu dünyada kadınları aşağılamayan, onlara değer veren erkekler var. Güvensizliğin temeli, onlara denk gelemiyor oluşları. Dünyadaki kadın cinayetleri, Türkiye’deki kadar hassas bir durumda değil. Kadına şiddeti anlatan bir kitap ya da dizi sahnesi, Türkiye’de olduğu gibi sansasyon yaratmıyor çünkü onlarda bu yalnızca dizilerde ve kitaplarda olan bir şey. Yapılan son araştırmalara göre Türkiye, kadın cinayetleri konusunda oldukça kötü bir durumda.”

“Bazen her erkeği aynı kefeye koyduğumuz cümleler kurabiliyoruz ama bu bizim suçumuz değil. Şöyle düşün, bir pakette kurtlu elma var ama bir de yanına kurtlu olmayan, temiz olanı koyuyorlar. Kurtlu elmaların yanında birkaç saat bekliyor ve sonra sana o elmanın temiz olduğunu, yiyebileceğini söylüyorlar. Ne kadar temiz olursa olsun, bir kere kurtların arasında kaldığını biliyorsun.”

Omuz silkti. “Seni kurtlu olsan bile yerim.”

Yavaşça omzuna vurdum. “Konumuz bu mu şimdi?”

Yanağımdaki parmakları çeneme kayd, ona bakmamı sağladı. “Konumuzun çok ahlaksız şeyler olacağını söylesem yine öyle vurur musun?”

Yüzümü, yüzüne yaklaştırdım. Nefesim dudaklarına dökülürken, “Ne gibi ahlaksız şeyler?” diye sordum.

Konuşmaktan çok göstermeyi tercih etti, dudaklarını dudak-

larıma bastırđı. Bu sırada müzik odasının kapısı çaldı, dudaklarımı biribirinden ayıramadan kapı açıldı ve tiz bir ses kulaklarıma uğuladı.

“zr dilerim, sizi öpüşürken yakalamadım. Hayır, yapmadım böyle bir Şey! Gidiyorum! KA! Acil durum! Bakar mısınız?”

Balerin, kapıyı alelacele kapadı. Ne tepki vereceğimi bilemeden akır’a bakarken, “Boş ver sen onu, gel,” dedi ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırđı.

Ben de arsız gibi ona karşılık verdim. Buna ne diyorduk? Köy yanarken... Neyse. Şimdi bunu düşünmek istemiyordum. Dudaklarını dakikalar sonra dudaklarımdan ayırdı, kuşağına aldı.

“akır...” dedim, müzik odasından çıkarken.

“Efendim, Minik Serçe.”

“Aylin bugün uyanırsa ve birkaç gün içinde iyi olursa birlikte balık tutmaya gidelim mi?”

TANRI'NİN GÖZÜNDE KAYBEDEN

Yalın. Son Aşkım

Sevgi inançtır. İyi bir noktada insanın ayaklarını yerden keser. Kötü noktaya geldiğinde, *onu kaybettiğinde* umutları yakar. *Aşk bir inançtır*, der Alma Katsu. *Ve bütün inançlar sınanır*, diye de ekler.

Okuduğum kitaplardan izler taşıyan hislerle karşılaşmadım, diyemem. Başrol karakterin babası ona tokat attığında nasıl hissettiğini biliyorum. Ailesi onun iyiliği için kurallar koyduğunda, kısıtladığında ve o kurallar ağır geldiğinde son çareyi evden kaçmakta bulan bir karakteri okuduğumda da nasıl hissettiğini biliyorum.

İnsan, sorarsan en çok kendinden bir parça bulduğu için okur ama kitaplara bağlandığı dönemde art arda kitaplar devirmesinin sebebi, içinde bulunduğu dünya artık ona acıdan ve çok fazla düşünmekten başka bir şey vermediğindendir.

Kendi hayatımda kayboldum, başka bir hayatta ise kendimi buldum, der mürekkep kalpli yazar. *Okur için de böyle midir peki*, diye bir soru yöneltirsem kendime evet, öyledir çünkü lise yıllarımda bedenem konum değiştiremesem de dünyadan ruhen kaçmak için hayali dünyalara sırtımı yasladığım çok oldu.

Yiyecek yemek bulamadığı için aç yatan karakteri, kız kardeşi eksik kalmasın diye elinde kalan son parasını istediği şeyler için kullananı, annesine şiddet uygulayan babasını gördüğünde akıttığı gözyaşının nasıl yanağını yaktığını hatta babasını öldürmek isteyen ama katil kelimesinin ağırlığını kaldıramayacak olanı da

annesi bir gün ölecek diye çok korkanı da anladım. Hepsini anladık çünkü yaşadık.

Yarım hissettiğimiz hisler de vardı. *Aşk gibi...*

Kitaplarda çok güzel bir aşka sahip olan çiftleri okurken yarım kaldığımız hisler bize çok yakındır. Erkek karakter, kadın karakteri öptüğünde heyecanlanır, midemde kelebekler uçuşur, kramplar girerdi ama bu his ne kadar okursam okuyayım, hep yarım kalırdı. Çok isterdim, okulda tanıştığım ve hayatıma aldığım bir adamı öpmeyi, onunla vakit geçirmeyi, âşık olmayı ama buna hiç zamanım olmamıştı çünkü kendimi bildim bileli çalışır ve hep bir sorunla uğraşırdım.

İki yıl önce okuduğum bir kitapta intikam almak isteyen adamın zamanla gerçek duygulara dönüşen, artık intikamı değil, gerçekleri öğrenmek isteyen yanıyla tanışmıştım ve acısı, benim acım olmuştu. Bir gün kendi kendime, okuduğum kadın karakterlere bakarak *böyle güzel sevinecek, böyle güzel sevebilecek miyim acaba*, diye sorduğumu hatırlıyorum. Cevabı yoktu çünkü dedim ya, benimki yalnızca kitaplarda öğrenilen ve yaşanan hislerdi: *Tutku ve aşk*.

Tutku denilen boktan his ne zaman ona baksam kalbimi tekmeliyordu. Bu gerçektir ama bunun yanında, artık ona kıyamadığımı da hissediyordum. Dudaklarımın arasından dökülen sözcüklerin nasıl hissettireceğini umursamaz, yüzüne karşı söylerdim ve aramızda olan, benim doğrulttuğum namlunun kalbine dönük olduğunu hatırlatırdım ama... Ona baktığımda içimden yalnızca burukça gülümsemek geliyordu ve *yapamıyordum*.

Alkaran'ın soğuk ayazı yarıya kadar açık olan aracın camından yüzüme vururken burnumdan derin bir nefes aldım. Rüzgâr saçlarımı geriye doğru savururken başımı çevirdim, Çakır'a baktım ve gülümsedim.

"İş kazası konusunda emin misin?" diye bir soru yönelttim. Bir tarafım ateli çıkarmak istiyordu, diğer yanım ise bunu yaparsam çok daha fazla ağrım olmasından korkuyordu. 8. Ağ'a gidene kadar heyecanımı bastırmak için sekizden geriye doğru

sürekli sayıyor ve zihnimin içinde dönüp dolaşan düşüncelerle boğuşuyordum ama bir süre sonra bu heyecanı yenemediğimi fark ettiğimde, onunla konuşmanın iyi geleceğini düşündüm. “Teyzemin gözü açık bir kadın olduğunu söylemiştim, tazminat isteyecektir.”

“Eminim,” dedi durgun bir sesle. Beni öpmenin getirdiği sarhoşlukla Balerin’in *acil durum*, dediği olayı geçiştirmişti ama öpücük sona erdiğinde yanına gitmiş ve geri döndüğünde yüzüne durgun bir ifade yerleşmişti. “Dila, 8. Ağ’a gelmemen konusunda hâlâ netim.”

“Araçta tek kalmam daha tehlikeli,” dedim. Nemrut ve Sefo arkamızdaki araçtaydı. Balerin ise ilk önce Nefes’i evine bırakacak, daha sonra da 8. Ağ’a gelecekti. Orada çıkan sorunu henüz bilmiyordum, merak duygusu her yanıma tırmalarken hiç merak etmiyormuş gibi davranma konusunda çok da iyi sayılmazdım.

8. Ağ’dan sonra Çakır’la hastaneye geçecektim. Tüm sorumluluğun üzerinde olduğunu söyleyecek, anneme ve teyzeme iş kazası olduğunu açıklayacaktı.

“Orası normal bir mekân değil,” dedi gergin bir sesle. “İnan bana, eğer bir seçimim olsaydı, oraya gitmezdim. Hiç gitmezdim.”

“Sorumlu olduğun kaç Ağ var? Yalnızca 8 ve 9 mu?”

“Yalnızca 8. Ağ’dan sorumluyum.”

“Peki, sahip olduğun?”

“Hepsi.”

Dudaklarımı yukarı doğru *vay be*, der gibi kıvırdım. “Kaç tane?”

Karşı taraftan gelen aracın beyaz ışığı yüzüne değdi, karanlıkta bir ton daha koyu duran gözlerini aydınlattı, saniyeler sürdü. “Doksan yedi mekân,” derken sesi buz gibiydi ama bakışlarındaki yumuşaklığı görmek bir nebze de olsa rahatlattı. “Fransa’da yirmi dokuz. Almanya’da yirmi iki. Burada ise kırk altı.”

“Kendi açtığın mekânlar mı?” Ona, amcasına ait olup olmadığını soruyordum. Sorunun alt metni buydu ama neden, bilmiyorum, açık bir şekilde sormaya cesaret edemedim.

“Alkaran’daki on beş mekânı ben açtım ama diğerleri amcamdan bana kalanlar.”

“Holding sana ait değil mi?”

“En fazla hisse bende ve CEO’yum, tamamen bana ait değil,” diye mırıldandı, onunla ilgili bir şeyler sormam, söylediğine göre hep hoşuna gidiyordu ama ilk kez, göstermekten çekinse de rahatsız olduğunu hissettim.

Ama bunu hissetmeme rağmen durmadım, onu tanımak istiyordum. Gözlerimi kısarak bakmaya devam ederken, “Mekânlarda çalışan herkes sizin gibi iyi insanlar mı?” diye sordum.

“Her yerde kötü insanlar vardır, orada da var,” diye yanıtladı, tekdüze ses tonuyla. “Aralarından yalnızca biri Tanrı’nın gözünde kaybeden adam.”

“Tanrı’nın gözünde kaybeden adam...” diye fısıldadım. “Ona böyle mi sesleniyorlar?”

Güldü, soğuktu. “Yüzüme söylemeye cesaret edemezler, Kıvrıcık. Çünkü belalarını sikirim.”

Başını çevirdi, yüzüme yerleşen şaşkınlık dolu ifadeyi muzip bir tavırla izlerken dudaklarının arasından boğuk ama kısık bir kıkırtı daha döküldü.

“Dila, ben çok kötü bir insandım. Gerçekten kötüydüm. Sümer Kralı Nemrut’un insanlara yaptığı eziyeti biliyor musun? İbrahim’i ateşe attıran da Zalim Nemrut’tur. İnançlı bir insan olmadığımı söylemiştim. Eğer seçtiğim sözcükler, inancılı olan sana dokunursa özür dilerim, şimdiden söyleyeyim.” Birkaç saniye durdu, düşünceleri toparladıktan sonra konuşmaya devam etti. “Zalim Nemrut, ilk taç giyen kişidir. Kibrine yenilip insanların ona secde etmelerini istemesi ve çok zulmetmesiyle bilinir. İbrahim’i, kavminin haftalarca topladığı odunu ateşledikten sonra içine attırmıştır. Kendisi için yaptırdığı yüksek kuleden de onu seyretmiş. Bilenene göre, İbrahim’i ateş yakmadı. Gürül gürül yanan ateşin ortasında, İbrahim’in yemyeşil bir bahçe içinde oturduğunu gören Nemrut, hayretler içinde kalmış. Bu duygulara fazla nötrüm, tek bildiğim Nemrut’un çok fazla za-

lim olduğu ama... Ben, Zalim Nemrut'tan daha da zalimdim. Ellerime çok kirli kan bulaştı. Artık iyi bir insan olmam, izlerini görmediğim anlamına gelmez. O kadar çok can yaktım ki seni aşağıya atanın, halüsinasyon görmek ve kendini kaybetmek için ilaç verenin kim olduğunu bile tahmin edemiyorum. Hiç fark etmeden, hayatında bile olmadan camını çerçevesini indirdiğim biri olabilir. Havuzda her şeyi anladığın gece özür dilemelerim bu yüzdendi."

"İnsanlara zulmetmemeye, aslında Zalim Nemrut gibi ölmek istemediğini fark ettiğinde mi karar verdin?"

Zalim Nemrut'un burnuna giren bir sinek yüzünden öldüğünü biliyordum.

Sıkıntılı bir sesle, "Hayır," diye karşılık verdi. Siyah gömleğinin ilk iki düğmesini açtı, ısıtıcının ayarını düşürdü. Sol eliyle otomatik cam tuşuna bastı, pencereyi yarıya kadar indirdi ve oturduğum taraftakini kapadı. "Canım çok yandığında ve onun canını yalnızca, yaptığı işleri sezdirmeden engellediğimde. Onun için para ve hırsın ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun. Zalim Nemrut'un 2018 versiyonu. *Ben Tanrı'yım, iman edin*, diyecek, az kaldı."

İlk önce kendini Zalim Nemrut'a benzettiğini sandım ama gösterdiği hedefin başkası olduğunu son cümlelerden çıkardım. Amcası olabilir mi diye düşündüm ama sonra vazgeçtim, elindeki tüm imkânları ona sunarken nasıl kötü biri olabilirdi ki?

"Bu yüzden mekânlarda çalışan iyiler yalnızca sen ve insanların oluyor, öyle mi?"

"Kötünün iyisi, evet."

"Bahsettiğin kişiyle tanışmama asla izin vermeyeceğini fark ettim," derken sesim de onun gibi durgundu. "Onu yok etmeye mi çalışıyorsun?"

"Yok etmek kolay," diye karşılık verdiğinde sesi netti. "Benim amacım o, parasını ve hırsını kaybederken elimde viskim, krallığımda izlemek. İnan bana, Zalim Nemrut gibi bir sivrisineğe yenilmemesi için her şeyi yavaş yavaş işliyorum. Onunla aramdaki

savaş bittiğinde, aslında güçlü olanın kim olduğunu ve kimin sayesinde hayatta kaldığını görmesini istiyorum.”

Öfke duygusu yüz hatlarına gittikçe yayılırken konuyu değiştirmem gerektiğinin farkındaydım. Cümleleri bir ateşti ve zamanı geldiğinde, bahsettiği kişinin üzerine serilecek, daha sonra da *leza* çukuruna düşürecekti. Ailesiyle tehdit edildiğini söylemişti. Verdiği mücadele onlar için olmalıydı.

Sakin bir tavırla yan profilini izledim. Burnunu, yüzünü, kulaklarını, uzun ve kıvrık kirpiklerini, baktığım yerden yarısı görünen çene izini... Onu çok dikkatli izlediğimi fark ettiğinde yavaşça yutkundu, elinin altında yağ gibi kayan direksiyonu aynalardan kontrol ederek sola kırdı ve karşı yola geçti. Yol ikiye ayrıldığında ikinciye seçti, dörtlü sinyalleri yaktıktan sonra motoru durdurdu.

Ona tuhaf baktığımı fark ettiğinde, “Araç değiştireceğiz,” diye bir açıklama gereğinde bulundu. “Bu şahsi aracı-”

Sözünü kestim. “Gölge’ye ait olan araca geçeceğiz.”

Yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşmesini beklerdim ama yapmadı. Bunun aksine yüzünde gergin, tuhaf bir ifade vardı. “Oraya girmen biraz tehlikeli,” dedi bir kez daha. “Ayağın böyleyken yeterince dikkat çekeceksin. Beni dinle, araçta bekle ya da evine götüreyim. Döndüğümde seni alacağım, hastaneye geçeceğiz.”

“Neden onunla tanışmamdan bu kadar korkuyorsun? O sensin, Çakır. Kabullenirsin diye bekliyorum ama... Gölge’yi sen taşıyorsun. Çakır da Kağan da Gölge de sensin. İster kabullen ister kabullenme, o da senden bir parça taşıyor. Yaptıklarını ve yapacaklarını bir kimliğin altına saklamaya çalışma çünkü o da sensin.”

“Gölge ve sahip oldukları umurumda değil, hiçbir zaman olma-”

Yerimden hafifçe doğruldum, kirpiklerimin arasından sokak lambasının aydınlattığı yüzünü izledim. Aynı dakikalar içinde sözünü bir kez daha kestim. “Çekeceğim krediyi iptal ettirmek için onu ve sahip olduklarını kullandın ama?”

Nefes, buraya gelmeden önce ağladığını fark etmiş ve neler olduğunu sormuştu. Ben de ona her şeyi anlatmış, ne konuştuklarını sormuştum ve o da anlatmıştı.

“*Lafımı da vururum*, diyorsun, öyle mi? Nefes’in de ağzında bakla islanmıyor.”

Omuz silktim. “Merak ediyorum.”

“Tamam, başımın belası,” dediğinde ona yandan bir bakış attım.

“Baş belası?”

“*Başımın tatlı belası*, dedim. Yanlış duymuşsun diye yorumladım.”

“Bence doğru duydum,” dedim. “Sen *tatlı*, değil de *seksi*, dersin bir kere.”

“Başımın seksi belası, güzel oldu,” diye mırıldandı keyifli bir sesle. “Dila, hani altı buçuk oldu ya... Buçuk kalmasın, tamamlayalım mı onu?”

“Anlamadım. Ne altı buçuk olmuş?”

“Gel, ben sana göstereyim. Uygulamalı anlatım önemli.” Yüzünü, yüzüme yaklaştıırken gözlerim, sırtının arkasında araca yaslanarak sigarasını yakan Sefo’ya takıldı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, bizi göremediğini biliyordum ama yine de kendimi ona bakmaktan ve tedirgin olmaktan alıkoyamadım. “Biri var, değil mi?” diye sordu. “Sefo mu yoksa Nemrut mu?”

“Sefo,” diye yanıtladım bir çırpıda. “Ateli çıkarsak olur mu? Topuğuma basarken acımıyor.”

“*Çıkarmayalım*, diyeceğim ama bacağında atel varken mekâna giriş yaparsak oldukça dikkat çekersin. Tekrar söylüyorum, gelmek zorunda değilsin, Dila. Çok gecikmeyeceğim, söz.”

“ÇKA, eğer gelmeme izin vermezsen beni bir daha öpemezsin.” Sesim de bakışlarım gibi ciddiydi ve tek kaşımı, *yapamazsın*, der gibi kaldırmıştım.

Yüzünü biraz daha yüzüme yaklaştırıp yavaşça eğildi. Dudak kenarıma tüylerimin ürpermesine ve mideme kramp girmesine neden olacak bir öpücük bıraktı. “Gözlerinde gerçekten seni

öpmemi istemediğine dair bir ifade görürsem öpmem, Minik Serçe.” Dudaklarını çekmeden burnundan derin bir nefes aldı, kıvrıkcıklarını parmaklarına doladı, nazikçe sevdi. “Oraya gittiğimizde, bana çok yabancı birini görürsen gözlerini yum ve aynı gün içinde seni sekizinci kez öpeceğimi hatırla.”

Nefesi dudaklarımdayken yanağımdaki parmakları geriye doğru kaydır ve eli takılı olan emniyet kemerimi çıkardı. Kendininkini de çıkardıktan sonra indi, park halindeki aracın ön tarafından dolandı, kapıma ulaştı.

Kapıyı açtıktan sonra bir elini belime, diğer elini bacaklarıma kaydır ve beni koltuktan kaldırdı. Bir elimi boynuna çıkarırken gördüğüm manzara karşısında elim havada asılı kaldı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gözlerim oraya gitmemiz için sıralanan sekiz zırhlı otomobilin üzerinde gezindi.

“Üzerini değiştirdikten ve benimkilerle konuştuktan sonra gideceğiz, yapılan planı gözden geçirdiğim sürede seninle Balerin ilgilenecek.”

Balerin, zırhlı otomobilden indi ve bize doğru yürümeye başladı. Onu gördüğümde zorlukla yutkundum. Altına deri bir tayt, üzerine siyah boğazlı kazak ve deri ceket giymişti. Bacaklarını sımsıkı saran, dizlerinin üzerinde biten, tabanı yüksek askeri botları vardı. Beni hiç zorlanmadan, Çakır’ın kucağından alırken başımı hafifçe kaldırdım ve gözlerimi, Çakır’ın karanlıkta bir ton daha koyulaşan gözlerine diktim. Yüzüme yerleşen alık ifade onu keyiflendirmiş gibi bana baktı.

“Dünyama hoş geldin, *sevgilim*.”

Balerin, üzerimi değiştirmem için beni zırhlı otomobile götürmüştü. Benim için siyah bir boğazlı kazak, deri ceket ve deri tayt ayarlamıştı. Üzerimi değiştirmeme yardımcı olmadan hemen önce bacağımyı sarmalayan ateli çıkarmış, ayak bileğime baskı uygulayıp, ağrı olup olmadığını sormuştu ve ben ona ce-

vap verememiştim. O da bu kadarını beklemediğimi fark ettiği için, “Ağrın yoksa başını salla,” demekle yetinmişti de cevap olarak başımı sallamıştım.

Çakır, hemen yanımdaki koltukta oturuyordu. 8. Ağ’a gitmek için yola çıktığımızda dijital saat 18.47’yi gösteriyordu, gözlerim yeniden otomobilin dijital saatine değdiğinde 19.56 olduğunu gördüm.

Avuçlarımın içi hem heyecandan hem de zıt bir şekilde tedirginlikten terliyordu. Balerin’in avuçlarıma tutuşturduğu peçeteyle avuçlarımı silerken bir saatten fazla süren sessizliği böldüm. “Ne zaman varmış olacağız? İnsanlar eğlence mekânı için bu kadar uzak bir yeri niye tercih eder ki?” Çakır, düşünceli bir tavırla yolu izlerken gözlerimi ondan çektim ve ilk önce aracı kullanan adama, daha sonra da Balerin’e baktım. “Sorun büyük mü?”

“Evet ama halledilir, bizi bekliyorlar.” Deri ceketini hafif sıyırdı, akıllı saatine baktı. “On dakika sonra oradayız. Bu kadar fazla uzamasının sebebi, günler önce yaşadığın olayla alakalı. Arkamızda bizi takip eden araçlardan dolayı trafik yoğun, küçük bir önlem.”

Küçük bir önlem? Arkamızda bizi takip eden sekiz araç vardı ve bu küçük bir önlem miydi?

Çakır bir süre sonra, “Oraya gittiğimizde hiçbir şey yiyip içmeyeceksin,” dedi. Ses tonu gergin olmasının yanı sıra buz gibiydi. “Balerin’in yanından ayrılmayacaksın.”

Hayır, benimle konuşan kişi Yeraltı Şehri’nin sahibi Gölge’ydi. Saatler önce ona, Gölge’nin de kendisi olduğunu söylemiştim. Hâlâ aynı fikirdeydim ama bir ekleme yapmam gerekiyordu: Gölge, onun karanlık tarafıydı. Bir kadına esir olamayacak kadar kendinden emindi ve o emin duruşunu, o kadının yanındayken bile bozmamaya kararlıydı.

“Araçta bekleyebilirim,” dedim, göz ucuyla ona bakarken.

Güldü, ifadesizdi. “Bunun için geç kaldın.” Soğuk bakışları, direksiyonun başındaki adama değdi. “Onlara geldiğimizi söyle.”

“Söyleyeceğim, efendim.”

“Gölge, eğer *sakin olamam*, dersin ben de gidebilirim.”

Balerin’e ters bir bakış attı. “Kavga edip ağzını yüzünü dağıttırmasaydın bunu düşünebilirdim. Seni gördükleri an ne düşüneceklerini biliyor musun? *Yüzü gözü dağılmış kıza bak, Gölge’nin kız kardeşi bu mu? Gölge ailesini korumaktan âcizken, yerin sekiz metre altındaki patlamadan haberinin olmaması anormal bir durum değil*, diyecekler. Biliyor musun Balerin? Ne zaman büyüyeceğini merak ediyorum.”

Yerin sekiz metre altında patlama olmuştu, öyle mi? 8. Ağ... En tehlikelisiydi ve ben bile isteye, o tehlikeye doğru yürüyordum.

Göz ucuyla Balerin’e baktım, son cümleleri sert bir yutkunuşla karşıladı ve dolan gözlerini cama çevirdi.

“Ortam çok gergin, yumuşatmazsam beni sikeceklermiş gibi bir his,” diye konuşmaya başladı Sefo.

On dakikadan beri Çakır’dan, araçtan inebilmem için mesaj bekliyordum ve o mesaj biraz daha gecikirse Sefo’ya çok fazla konuştuğu için tekme tokat dalabilirmişim gibi hissediyordum.

“Sefo, Çakır kimlerle görüşmeye gitti?” Boş yapmayı bırakıp merak ettiğim sorulara cevap verebilirdi.

“Adamlar Fransız, gergedan ve sıkıntılı tipler,” dedi Sefo. “Bu Fransızların Türklere yaptıkları cinsiyetçi tavırları sikeceğim ama elime vermiyorlar ki çarmıha gerer gibi uzun burunlarını gereyim. Orospu çocukları, nefretim ya!”

Sakin ol, der gibi bakarken, “Patlamayı duyunca mı gelmişler?” diye sordum. “Nasıl duymuşlar? Patlama hangi kısımda olmuş?” Göz ucuyla Balerin’e baktı. “Hangi kısımda olmuş?” diye sordum bir kez daha. “Neden söylemiyorsun?”

“Gölge mesaj attı, artık gidebiliriz,” diye araya girdi Nemrut. Mesaj atması gereken kişi bendim, Nemrut değildi. Sorduğum soruya cevap vermemelerini geçtim. Her şeyi saklamaları ancak ben üzerlerine gidersem cevaplamaları tahammül sınırımı geç-

mek üzereydi. Yine de sert çıkışmamın sebebi Çakır böyle istediği için ve onların buna karşı gelemediklerini bilmemdi.

Balerin, çok daha rahat hareket edebilmem için bir elimi omzuna bırakırken, sağ kulağına takılı olan küçük mikrofonu parmak uçlarıyla baskı uygulayıp, "Sandalı hazırlayın, birazdan geliyoruz," dedi.

Sefo, türkü mırıldanmaya devam ederek otomobilin kapısını açtığı anda göz devirdim. Yükümü Balerin'in omzuna vererek otomobilden indim, omzundaki elimi yavaşça çekerken aynı anda yarı havada duran ayağımı indirdim.

Botlarımızın altında ezilen karlara bakarken, "Oldukça yüksek bir alan," dedi. "Yanımdan ayrılma, tamam mı?"

"İtiraf etmeliyim ki Çakır, *Balerin'in yanından ayrılmayacaksınız*, dediğinde, kullandığı o ses tonundan dolayı müsait olmayan bir yerlerine tekme atacaktım ama dua etsin, sabırlı tarafıma denk geldi."

Nemrut, Sefo ve ismini bilmediğim dokuz kişi etrafımızda çember oluşturarak, ilerlerken Balerin de adımlarını bana göre ayarlamıştı.

"Bu durum başını bayağı ağrıtabilir," dedi Balerin, yüzü ciddiydi. "Bu aralar, özellikle 8. Ağ'da işler sürekli yokuşa sürülüyor. Kim, bunu neden yapıyor, bilmiyorum ama Gölge onu bulduğunda bedeli ağır olacak."

"Başıma gelenlerle bir ilgisi olabilir mi?"

"Her ihtimali düşünmeliyiz," diye yanıtladı.

Daha sonra aramıza derin bir sessizlik yayıldı. İki elimi kürklü deri ceketimin cebine kaydırırken etrafı izledim. Eğer burada tek olsaydım, korkunç bir film sahnesindeymişim gibi hisseder ve yüksek ihtimalle korkardım. Issız, uzun ve kökleri kalın ağaçların arasındaydık. Tabanlarımın altında ezilen kar sesi ve birkaç kuş sesi haricinde gerçekten de ıssız bir yerdi. Ara ara duraksadım, onlar da beni bekledi. Daha sonra yolumuza devam ettik ve tam olarak yirmi dakikanın sonunda Balerin'in bahsettiği sandallara geldik.

“Buradaki sandalları bizler haricinde kimse kullanamaz, özel mülk,” diye açıklama yaptı Balerin. Gözlerimi kısarak Çakır’ın evinin arkasındaki ormanlık alanı ve durgun gölün etrafını izledim. “Karşıya geçeceğiz, biraz daha yürüdükten sonra depo var. Depoya gireceğiz ve yerin sekiz metre aşağısına ineceğiz. Diğerleri de bizimle gelecek ve mahvolan depoya ilgilenecek.”

“Eğlence mekânına göre oldukça uzak ve ıssız bir yer,” diye mırıldandım. Aklıma gelen ihtimalle kaşlarım çatıldı. Başımı çevirdim ve şüpheyle Balerin’e baktım. “Burası öyle bir yer değil mi yoksa?”

Başını aşağı yukarı salladı, büyük avuçlarıyla elimi kavradıktan sonra sandala binmeme yardım etti. Sandallar ve üzerinde durduğum tahtadan geçit buz tutmuştu.

Nemrut ve Sefo da bizimle aynı sandala bindi, ikisi de kürekleri çekmek için hareketlendi. Nemrut, elindeki deri eldiveni çıkardı ve sigara paketinden bir dal sigara alıp dudaklarına yerleştirdi. Göz ucuyla Balerin’e baktım, Nemrut’u pürdikkat izliyordu.

Göz göze geleceklerini fark eden Balerin bakışlarını anında kaçırdı. Nemrut, kısıp gözlerini birkaç saniye onun bedeninde gezdirdi.

Üç sandal da birbirine yakın mesafedeydi. Karşıya geçtikten sonra on dakika daha sessizliğin döşendiği karların üzerinde yürüdük. Balerin’in bahsettiği gri duvarlı, pencerelerinde panjur olan, girişinde kepenk bulunan depoya geldiğimizde bir an ürpeldim.

Sefo muzip bir tavırla, “*Geri dön*, diyeceğim ama bunun için geç kaldın,” dedi, bakışlarımdan nasıl hissettiğimi anlamıştı. “Merak etme, bir sürü Fransızca küfür biliyorum. Hepsinin anasını sikeceğim.”

“Gölge senin sinirini bilmez mi ayı,” dedi Balerin. “Alır mı seni onca elit insanın arasına?”

“Onlar mı elit? Elit olmak demek ırkçılık yapmak mı? Keşke Çakır şarjörü ağızlarına boşaltmamıza izin verse.”

“Aynen, bro,” dedi Ato, alay dolu bir sesle. “Sonra da Ulaş Alicioğlu gelir, bizim ağzımızda şarjör boşaltır. Yürüyün hadi, Dila yenge dondu.”

“Yalnızca Dila,” dedim, tekdüze ses tonuyla. “Bu yeterli.”

Ato omuz silkip önüme geçti. Kepenkler yavaşça açılmaya başladığında güçlü bir mavi ışık yüzüme vurdu.

Sefo, bir elini yüzüne kapadı ve öfkeyle, “Sanki fantastik dizi çeviriyoruz, amına koyayım, bu ışık ne?” dedi. “Kısın şunu biraz.”

Dediği gibi mavi ışığı kıstılar. Kepenkler tamamen açıldıktan sonra depoya girdik. Dışarıya göre çok daha sıcak olan depoya göz gezdirdim. Altı tane oda vardı ve o odalar, iç göstermeyen camlarla kapatılmıştı. “Alkaran’daki birçok başkanın dosyaları ve kasetleri var,” dedi Balerin.

Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. *Başkan* mı demişti? Doğru mu duymuştum?

“Ne kaseti?”

“Yaptırdıkları tüm pis işlerin ve tabii ki... Seks kasetleri. Gölge, Alkaran’ın karakutusu. Kimse onunla ters düşemez, düşerse başına gelecekleri biliyor. Hani şu iktidar parti liderleri birdenbire birbirleriyle kanka oluyor ya, neden sanıyorsun? Çünkü seks kayıtlarıyla tehdit ediliyor.”

“Gölge mi onları tehdit ediyor?”

“Ulaş Alicioğlu.”

Ağır ağır yutkundum. “Onun da her şeyden haberi var yani?”

“Haddine kadar.”

“Seks kaydından başka ne var?” diye sordum, dudağımı terdirgince dişlerken. Koridorla aşağıya inen asansör mesafesi tahmin ettiğimden de uzundu. “Yani nasıl videolar?”

“Üç ay önce oldukça iyi sanılan bir adamın oğlu Fransa’dan getirilen uyuşturucu paketlerinin olduğu tırda yakalandı. En sükse yaratacak olan bu.” Bir an durup düşündü. “Şey de olabilir. Ünlü iş insanı Erez Kararırmakoğlu’nun dört erkekle aynı odada seks yaparken kaydedilen görüntüleri. Tercihlere saygı duyuyorum. *Love*

is love. Hiç kimsenin yargılamaya da hakkı yok ama bu adam, tacizci orospu çocuğu ve ruh hastasının teki. Evinde ve holdinginde çalışan kadınları taciz ettiğine dair birçok şey duydum. Gölge, ona bir hediye göndermişti. Dört saniyelik bir kayıt onu şimdilik durduruyor, umarım intihar eder de bizi uğraştırmaz.”

Zihnimde dönüp dolaşan, dudaklarımı tedirginlikle ısırma ma neden olan soruyu ona dolaylı yoldan sormuştum ama net bir cevap alamamıştım. Onu şüphelendirmemek için sessiz kaldım. Oldukça zeki bir kızdı, anlayamasa bile bir şeyler olduğunu fark edebilirdi. Merdivenden inmek üzereyken Balerin *olmaz*, der gibi baktı ve kıvrak bir hareketle beni yeniden kucağına aldı.

İstemsizce güldüm. “Neden güldün?” diye sordu keyifli bir sesle.

“Hiç, öylesine,” dedim.

“Çakır seni kucağına aldığı her an öpüşüyor musunuz? Aklına bu gelmiş olabilir mi?”

Yavaşça omzuna vurdum. “Bizi bastığın anı unutamıyorum.”

Güldü. “Ben de unutamıyorum.” Merdivenden indikten sonra sola döndü, asansöre kadar yürüdü ve beni yere bıraktı. “Eksi sekize ineceğiz.”

Asansörde Sefo, Nemrut, Ato, Balerin ve ben vardım. Diğerleri sırayla inecekti. Asansörde yalnızca iki düğme vardı: *Sekiz ve eksi sekiz*.

Eksi sekize inmemiz birkaç dakika sürdü. Asansör açıldıktan sonra bizi kırmızı ışıklar karşıladı. Balerin, bir elini belime yerleştirerek yönlendirdi. Ucu görünmeyen bir koridorda yürüyorduk.

“Sağ taraf toplantıların yapıldığı yer,” dedi, bu sefer rehberliği Sefo üstlenmişti. “Gölge ve gergedan Fransızlar orada.”

Sola dönüp yürümeye devam ettik. Oksijen problemi yoktu çünkü koridor tavanlarından ismini bilmediğim bir alet yüzümüze doğru hava veriyordu. Koridorun sonundaki merdivene yöneldik, iki kat çıktık. Balerin, birkaç adım öne geçti ve kapıyı açtı. Az önce gördüğüm camlardan burada da vardı.

“Burası toplantı salonuna bakıyor,” dedi Balerin.

“Mısır var mı?” diye sordu Ato.

Balerin göz devirdi. “İnan bana, o kadar keyifli geçmiyordur.”

Uzun, siyah camlara doğru yürümeye devam ederken, “Onları duyabilir miyiz?” diye sordum.

“Benimkinden dinleyebilirsin,” dedi ve kulaklığını çıkarıp verdi. Camların önünde dikdörtgen model bar masası ve hemen önünde bacakları uzun, deri koltuklu tabureler vardı. Tabureye geçerken bakışlarım siyah camın ardını buldu.

Çakır, en baştaki koltuktaydı. İki kişi sol tarafına, iki kişi de sağ tarafına oturmuştu. Kulaklıktan kulağıma dolan ses netleşirken, “Ama bunlar Fransızca konuşuyor,” dedim.

Sefo güldü. “Boşuna mı Fransızca küfür öğrendim sanıyorsun? *Tu es bête comme tes pieds!* Güzel küfür.”

“Ne demek?”

“Ayakların kadar aptalsın.”

Nemrut *ya sabır*, der gibi burnundan sert bir nefes aldı. “Ne zaman susacaksın?”

Sefo, bedenini Nemrut’a çevirerek oldukça kötü bir Fransızca aksanıyla, “*On t’a bercé trop près du mur? Va te avec ton gros cul,*” dedi.

“He amına koyayım, he. Ben sana bir çakacağım, göreceksin beşik sallanmasını.”

Tüm odağımı Çakır’a vermeye çalışırken başını çevirdi ve benimle göz göze geldi. Yüzündeki sert ifadeyi görünce istemsizce yutkundum. “Sana cevap veremez ama duyar,” dedi Balerin. “Konuşurken düğmeye basılı tut.”

“Buradayım,” dedim, kısık bir sesle. “İyiyim.”

Hiçbir tepki vermedi. Düğmeden elimi çektikten sonra kulaklığı Balerin’e verdim. Hiçbir şey anlamıyordum, onun tercüme etmesi daha iyiydi.

“Uyuşturucu paketlerinin olduğu depo patladı, size söz verdiğim gibi iki katını teslim edeceğim. Yalnızca biraz zamana ihtiyacım var.”

"Ahu, bunları bizden duymadın," diye araya girdi Nemrut.
"Tamam mı?"

"Tamam."

Bu kez Sefo onu taklit ederek, "He amına koyayım, he," dedi. "Gölge de salak ya, kesin anlamaz."

Balerin, pürdikkat onları izlemeye devam ediyordu. "Sarışın gergedan niye el kol hareketi yapıyor?" diye sordu Sefo. "Bak, el kol yapmasın, götüne sokarım o elini."

"Çakır da seni duymuş gibi aynısını söyledi, merak etme," dedi Balerin. "Diğerleri okeyledi ama sarışın gergedan sorun çıkarıyor."

Sarışın, geniş omuzlu, çenesi uzun adam yüzüne yayvan bir gülümseme yerleştirirken rahat bir tavırla sırtını deri koltuğa yattırdı.

"Ha siktir," dedi Balerin, duyduklarından dolayı. "Sefo, adamlara söyle, hazır olsunlar."

"He amına koyayım, he. Öyle kolayd- Ne? Ne oluyor la yine? Sikicem ya! Ne diyor bu yavşak? Niye gülüyor?"

Nemrut, elindeki demiri hiç acımadan Sefo'ya attı. Sefo, demir parçasını eliyle yakaladı ve sahte bir öfkeyle ona baktı. "Götüme mi sokacaksın bu demiri? Gâvura mı atıyorsun? Karıştırdın sanırım. Ben değil, aşağıdakiler gâvur."

"Gerek kalmadı," dedi Balerin şaşkınlıkla. "Her şey o kadar hızlı olup bitiyor ki yetişemiyorum. Sarışın, Ulaş amcayla görüşmek istiyor. Tek bir sorun var, eğer uyuşturucuların beklediği deponun patlatıldığını öğrenirse ilk önce bizi, daha sonra da Çakır'ı mahveder. Ne olursa olsun, öğrenmemesi gerek. Bu sefer ucuz atlatamayız, bir oda dolusu uyuşturucunun kül olmasından bahsediyorum."

Bu sefer? Daha önce de mi olmuştu?

Çakır, belindeki silahı çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Oturduğu deri sırtlı koltuktan kalkarken, "Senin gibi bir orospu çocuğuyla beni muhatap eden derdi sikeyim!" diye kükredi. Evet, Türkçe konuşmuştu. Sesi kulaklıktan dışarı taşmıştı.

“Neden bu kadar sinirlendi?” diye endişeyle sordum.

“Toplantı bitti,” dedi Balerin. “Ahu, bence seni eve götüreyim.”

“Balerin, az önce olduğu gibi daha açık konuşur musun? Hiçbir şey anlamıyorum. Neden bu kadar sinirlendi?”

“Dedesinin silahını masada bıraktı,” dedi Ato ölümcül bir sakinlikle. “Theon, sözleşmeyi feshetmemek ve Ulaş Alicioğlu’na haber vermemek için silahını istedi.”

Hepimizin gözleri aynı anda şiddetle açılan kapıyı buldu. “Şunlar giderken eşlik et, Ato,” dedi Çakır. “Sefo, amcamı ara ve ağzını yokla. Patlayan depoya geçiyorum.”

Bir kez bile bana bakmamış olması yutkunmamı zorlaştırdı. “Balerin, sen olduğun yerde kal,” dedi. Getirdiği fırtınayı kucaklayarak götürdü. Sefo ve Ato gözlerimin önünden kayboldu. Derin bir sessizlik aramıza yayıldı.

Balerin uzun bir sessizlikten sonra, “*Gelme*, demesinin sebebi buydu,” dedi. “Ahu, bu hayatta hiç kimse seçmek zorunda kaldığı karanlığa sevdiklerini çekmez. Burası ona iyi gelmiyor çünkü olmak istemediği birine dönüşüyor. Sen bilirsin, tercih yine senin ama... Bir daha buraya gelmemelisin.” Sessiz kaldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Birkaç saniye bekledi, yüzümdeki ifade onun da canını sıkmış olmalıydı ki çok daha yumuşak bir bakış ve sesle, “Kahve içer misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Şekerli.”

“Tamam, on dakikaya gelirim.”

Beş dakika boyunca Nemrut da ben de sessizdik. “Buraya gelmeyeli dört ay oldu, hiçbir şey değişmemiş.”

“Ne bakımdan?” diye sordum.

“Çok ciddi, kasvetli bir yer.”

Güldüm. “Yerin sekiz metre altında olduğumu düşününce ben de biraz ürpermiyor değilim.”

“Yanına gitmek ister misin?”

“O ister mi?” diye sordum, kısık bir sesle. “Üzerimizi değiştirdik, araca geçtik ya... O zamandan başladı, gözlerimin içine bakmamaya.”

“Bakarsa dayanamayacağını biliyor,” dedi dürüstçe. “Çakır, rol yapıyor, Ahu. İnan bana, herkese *hır* ama sana *mır*.”

Yüzüme yerleşen gülümseme genişledi. “O zaman gideyim.”

“O zaman git bari.”

“Tam olarak nerede?”

“Depoda değil, kendi odasında,” dedi kendinden emin bir sesle. “Bir merdiven çıkacak, sola döneceksin.”

Oturduğum tabureden kalktım. “Teşekkür ederim.”

“Senin kahveyi de ben içerim artık. Enayi Balerin, getirsin kahveyi.”

“*Enayi*, dediğini duyarsa çok fena şeyler olabilir.”

“Kahve alıyor diye enayi demiyorum, bazı şeyleri görmüyor ya, ondan diyorum.”

“Ne gibi şeyleri görmüyor?”

“Çok şeyi,” dedi ve derin bir iç çekti. “Bunu sonra konuşuruz.”

“Tamam.”

Gergin adımlarla merdivene doğru yürümeye başladım. Merdivenden çıkarken yaralı olan ayağıma baskı uygulamamaya çalışıyordum. Son basamaktaydım ki, “Silahımda gözü vardı zaten, şerefsiz evladı,” diye konuşmasını duydum. “Sefo, ne yapıp edip, buradan çıkmadan almamız lazım. Düşündükçe deliriyorum. Benim silahımı aldı, lan, benim!” Birkaç saniye bekledi. Telsizle konuşuyordu, Sefo’nun cızırtılı sesinden anlamıştım.

“Şu an almamız çok zor, Gölge. Güven bana. Fransa’ya dönmekten halledeceğim.”

“Tamam,” dedi yavaşça. Sesler tamamen kesildiğinde yürümeye devam ettim, sol tarafa dönmek için hamle yaptığımda göğsüne çarptım. Varlığının farkındaydım, dikkatli olmak isteseydim olurdu ama istemedim.

“Güzelim?”

Sesini duyduğumda gözlerim doldu ama belli etmemek için gözlerimi kaçırdım. Yalnızca üç saat... Üç saat gözümün içine bakmadığı için mi bu kadar kötü hissediyordum? Omuzlarımı dikleştirdim, yüzümdeki ifadeyi saklayarak ona baktım.

“Evet, ben üç saat boyunca gözünün içine bakmadığın o kişiyim. Sen kimdin?” Dudaklarının arasından titrek bir nefes bıraktı. “Sadece yanında olmak istedim, Çakır. Bilseydim bu kadar öfkeleneneğini, istemezdim.”

“Yalnızca çok gerginim,” dedi yavaşça. “Gerginim ve burada olduğunu bildikçe daha da gerginleşiyorum. Araçta yüzüne bakmadım çünkü kimseye güvenmiyorum. Aracı kullanan kişi bana çalışıyor. Sayamayacağın kadar çok insanla çalışıyorum, hangi birine güvenebilir ve onların yanında özelimi açabilirim? Tek istediğim daha fazla zarar görmemen.”

“Bir daha buraya gelmeyeceğim, merak etme,” dedim tek düze sesle. “Nemrut ya da bir başkası beni hastaneye götürebilir mi?”

Uzun parmakları çenemi kavradı, parmak uçları nazıkçe çenemi severken, “Ben de gelecektim, unuttun mu?” diye sordu.

“Neden sana kızmama izin vermiyorsun?” diye sordum siyemli bir tavırla. “Dediğin gibi Balerin’in yanından ayrılmadım ama dur... Şu an onun yanında değilim ve kahve istedim.”

Kaşları çatıldı. “İçtin mi?”

“Evet, içtim. Yanında lokum da vardı.”

“Dila, ben sana kaç kez *ben ya da Nefes haricinde kimsenin elinden bir şey yiyip içmeyeceksin*, dedim?”

“Neden? Endişelendin mi? Bir düşüneyim... Yok, umurumda değilmiş.”

“Tamam, söylen.” Omuz silkti. “Ama çabuk bitir.”

“Niye?”

“Sekize tamamlayacağım da o yüzden.”

“Emir verir gibi konuştun ve üç saat boyunca gözlerini bile benden uzak tuttun ya, orada bir uzaklaştık seninle. Artık rüyanda bile öpemezsin.”

“Dila...” Bir eli yavaşça belime kaydı. “Nasıl affettirebilirim kendimi?”

“Bir daha öyle konuşmayarak.”

“İmkânsız,” dedi ızdırap dolu ses tonuyla. “Gölge’nin ya-

nında olduğun her an böyle iğrenç bir adama dönüşeceğim, rol yapacağım. Bazen istemesen de sevdiklerinin kalbini kırmak zorunda kalırsın."

"Bu yüzden mi onunla tanışmamı istemiyordun?"

Bir eliyle, elimi kavradı ve beni odasına doğru götürdü. Yerin sekiz metre altında bir odada olma fikri yeniden tüylerimi diken diken etti. Elimi avcunun içine aldı, işaretparmağıyla içimin ürpermesine neden olacak yavaşlıkla sevdi.

Geldiğimiz yer aşağı kattaki gibi bir odaydı. Tek fark, burada deri döşemeli tabureler yerine tekli koltuklar vardı.

Tekli koltuğa oturduğu gibi beni de kucağına çekti. Kısa bir an nefesim göğsümde düğümlendi. Ne diyeceğimi bilemezmiş gibi ona bakarken yan oturdum, bacaklarımı koltuktan sarkıttım.

"Böyle tanışalım," dedi, şeytani bir gülümsemeyle. Bir eli usulca belime kaydı, sertçe yutkundu. "Sinirlenince hep böyle tatlı mı olursun?" Dudaklarının arasından kısık bir kahkaha dö-küldü. "Pardon, seksi."

"Bir de dalga mı geçiyorsun benimle?" Kucağından kalkmak için harekette bulundum ama belimi kavrayan elleri izin vermedi.

"Sadece takılıyorum."

"Az önce çok mu sinirlendin?"

"Evet, dersem beni öpecek misin?"

Kaşlarımı çatıttım. "Sen de evirip, çevirip konuyu sekizinci öpücüğe getiriyorsun. Ciddiyim."

"Ben de ciddiym, güzelim," dedi. Bir elini belimden çekti ve gözlerimin önüne düşen arsız kıvrıkcıklarını kulağımanın arkasına sıkıstırdı. "Evet, Dila. Manevi değerler benim için çok önemli. O, silahın benim için çok değerli olduğunun farkındaydı ve bunu bile bile yaptı. Neyse. Halledeceğim."

"Uyuşturucuların olduğu odanın patlatıldığını öğrendim."

"Sadece Nefes'in değil, benimkilerin de ağzında bakla ıslan-mıyormuş."

"Bir yanımlı bunu senin yaptığını söylerken diğer yanımlı..."

Cümlemi tamamlamama izin vermedi. “Bir yanına inan, Dila. Depoyu patlatan bendim ama şimdilik bir sır olarak kalabilir mi?”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, “Nasıl yani?” diye sordum. Burada illegal işlerin döndüğünün ve başında da onun olduğunun farkındaydım. Uyuşturucu muhabbetinin geçmesine, patlamanın gerçekleşmesine sebep olduğu kadar şaşırmamıştım.

“O uyuşturucuların buradan çıkmasına izin veremezdim.”

“İki katını teslim edeceğini söylemişsin.”

“Var bir planım,” dedi. “O uyuşturucular buradan çıkıp Alkaran sokaklarına dağıtılmayacak.”

“Seninkiler biliyor mu?”

“Balerin haricinde hepsi biliyor, o da bugün Nemrut’tan öğrenir.”

“Ona neden söylemedin?”

“Vaktim olmadı,” dedi ama inandırıcı gelmedi. Yine de üzerine gitmedim. Yumuşacık ve sıcacık elini yanağımda hissettiğimde istemsizce titredim. Başparmağı nazikçe elmacıkkemiğimi okşadı. “Gözlerinin içine bakamadım çünkü ne zaman baksam sana daha çok yeniliyorum, Dila. Gölge’yi bir palto gibi omzuma aldığımda ve sen o anda yanımdayken artık sesini duyamadığım o çocuğu gözyaşlarıyla hatırlıyorum. Bir gün ölürsem...”

Avcumu dudağına yaslayarak onu susturdum. “Seni yeni fark etmişken ölümden bahsetmen ne kadar doğru?”

Beni bir kez bile fark etmediğin için kendini sakın affetme.

Avcumun içini öptü. “Gölge’nin dünyasını sevme, fark etme ve görme, tamam mı?”

“Belki bana kızacaksın ama... Gölge de sensin, Çakır.”

“En kötüsü de ne, biliyor musun? Bunu bilmeme rağmen görmezlikten gelmeye çalışmak.”

“Ne kadar kötü biri olursan ol, sen bana bir hayat bağışladın,” derken sesimin ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Karşıma geçip *ben kötü biriyim, ellerim kanlı*, desen bile... Ben seni hep Aylin’in kahramanı olarak hatırlayacağım.”

Ve benim de... Ama şimdilik bunu sesli dile getirmesem olmaz mı?

“Kahve mi içmek istiyorsun, Minik Serçe?”

“Evet,” dedim. “Sen mi hazırlayacaksın?”

“Bir öpücüğe eller çalışır.”

“Sen de çok fazla fırsatçı oldun!”

Omuz silkti. “Gazla değil, öpücükle çalışıyorum.” Dudaklarımı yanağına bastırdım. Güldü. “Hadi gel,” dedi muzip bir tavırla. “Sana dünyanın en güzel kahvesini yapacağım.” Bedeni mi sarsmadan koltuktan kaldırdı. Elini yeniden elime kaydırды. “Bacağın nasıl?” diye sordu.

“Biraz daha iyi, çok fazla üzerine basmamaya çalışıyorum.”

“Dönüşte ateli takarız.”

“Annemlerin karşısına da böyle çıksam olmaz mı? Olayı açıklama durumu kafamı çok kurcalıyor.”

“Nasıl istersen,” demekle yetindi. “Kahve yapayım, araçta içeriz. Bir an önce gidelim şu küçük cadının yanına.”

“Uyandıracaklar, rüya gibi geliyor,” dedim heyecanla. “Çakır, sence ona bir şeyler alabilir miyim? Haftalar sonra ilk kez eskisi gibi olacağız.”

“Hallettim,” dedi keyifli bir sesle. “Yine de benim aldıklarımı beğenmezsen başka bir şey de bakabiliriz.”

“Öyle olmaz ki. O senin hediyen.”

“Mağazalar kapanmıştır,” dedi, bu sırada ona ait olan odanın koridorundan mutfığa geçmiştik. “Şimdilik *bizim* olsun.”

Şimdilik. Bizim. Olsun. Ne?

“Şekerli ve lokumlu,” dedi, bir eliyle ensesini kaşırken sırtı yüzüme dönüktü. Kahve makinesini ayarlayıp iki tane hazır bardak çıkardı. Kahveler kısa bir süre sonra olduğunda bardakların kapaklarını taktı.

Mutfaktan çıktık, alt kata indik, kırmızı ışıkların olduğu koridordan geçtik. *El eleydik*. Evet, tuhaftı ama... Çok da güzel bir histi. Bir elimde kahvemi tutarken diğer elim ellerinin arasındaydı.

“İssiz olduğu zaman seni buraya yine getireceğim.” Asansörde sekize bastı. O kadar büyük bir yerdi ki her tarafını incelemeye çalışsan iki gününü alırdı.

“Yalnızca eksi sekiz ve sekizinci katlara ait tuşlar var. Diğer katlarda merdiven olduğu için mi?” Başını sallayarak onayladı. “Burası... En tehlikeli olan mı? Kaç kişi var?”

“Bazı geceler, özellikle sevkیات günleri üç yüz kişiden fazla oluyor. Ve evet... En uzak ve en tehlikeli olan.”

“Hepsi burada mı kalıyor?” Asansörden indik. Adımlarını bana göre ayarlamıştı. Yavaş ve sakindi.

“Yalnızca benim adamlarım.”

Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. “Aralarına karıştırdığın?”

“Leb demeden leblebiyi anlıyorsun ya, düşünüyorum. Evet, aralarına karıştırdığım, yalnızca bana çalışan.”

Balerin, *Ulaş Alicioğlu uyuşturucuların olduğu odanın patlatıldığını öğrenirse bizi mahveder*, demişti. Saatler önce, kime bu kadar karşı olduğunu düşünmüştüm ve ilk elediğim isim, *tüm imkânları ona sunan insana neden düşman olsun*, dediğim Ulaş Alicioğlu, amcasıydı.

Şimdi listemde tek bir isim vardı, yeniden yazdığım.

Çakır’ın karşı durduğu, parasını ve hırsını kaybederken, krallığında oturup izlemek istediği insan, ona tüm imkânları sunan, Ulaş Alicioğlu’ydu.

Bir elimde, Çakır’ın Aylin için özel yaptırdığı kırmızı şapkalı, kıvrırcık siyah saçlı bir bebek ve diğer elimde de *sen yalnız değilsin, sana kendini bir hiçmiş gibi hissettiren herkesin yerini almaya geldim ben*, diyen adamın eli vardı. Parmaklarımız birbirine kenetlenmişti.

Hastanenin ön bahçesine, kaldırım kenarına aracı park ettiğinde bakışlarım buğuluydu. Aylardır hastaneye gelmemden bu yana ilk kez heyecandan içim içime sığmıyordu.

Hastane merdivenlerine yönelirken parmaklarını yavaşça parmaklarımın arasından çekti. Annemler için yaptığını o söy-

lemeden bakışlarından anladım ve yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Merdiven basamaklarından çıkarken tüm yükümü Çakır'a verdim. Beraber asansöre geçtik, kalbim göğsümü dövercesine atarken ve içim, içime sığmazken yutkunmak ve sakinmiş gibi durmak çok zordu.

Asansör açıldı, adımlarım uyuduğu odanın koridoruna giderken istemsizce hızlandı. Elimin arasında duran kutuyu çok daha sıkı kavradım. Dakikalar sonra bir ihtimal uyanır diye haftalarca beklediğim camın önünde durdum ve sonra onu gördüm. *Gülümsüyordu.*

Gözyaşlarım istemsizce süzülürken, "Ay Ağılı'm," diye fısıldadım. Küçükken, *uyandığın ve bana bakarak gülümsediğin sabahlar en güzel sabah, ablacığım,* diyerek severdim. Şimdi yine öyle hissediyordum.

Başında en sevdiği renk olan turuncu bandana vardı. Buz mavisi gözleri yorgundu ama gülümseyince siliniyordu. Göz altları mordu, rengi sarıydı ama bunların şu an da hiçbir önemi yoktu. *Gülümsüyordu.*

Gözlerimi ondan çekemedim. Mideme kramp giriyor, kalbim delicesine atıyordu. "Gülümsediğin gece de çok güzelmiş, ablacığım," dedim, bu kez sesim gürdü. Dudaklarım boğazımdan kopan hıçkırıkla aralandı.

"Abla!" dediği an *tüm her şeye değdi,* dedim. Yaşadığım zorluklara, uykusuz kaldığım gecelere, simit satmak için uykularımı ve günlerimi feda ettiğim anlara... Üzüldüğüm, ağladığım her şey bir kapının ardındaydı ve artık bana çok uzaktı. "Abla, seni çok özledim."

"Ben daha çok," dedim ve ona sımsıkı sarıldım. *Lütfen, hayal olmasın. Lütfen.* "Ben daha çok özledim, küçüğüm."

Küçük ellerini boynuma sarmadan önce maskesini çıkardı, yanağımdan öptü ve tekrar taktı. Bazen nasıl hissettiğini anlamak ve ona destek olmak için maske takardım ve ben dayanamazken o nasıl dayanıyor diye düşünürdüm. Yatağın kenarına

otururdum, avcumun içiyle yanağını sevdim. Çok kısa bir an başımı çevirip Çakır'a baktım.

“Gerçek,” dedi, dudaklarını oynatarak. Islak kirpiklerimin arasından ona gülümseyerek bakmaya devam ettim.

“Bana hediye mi aldın?”

Gözlerim yeniden Aylin'e kaydı. “Aslında ben değil, Çakır ağabeyin aldı.”

Küçük ellerini usulca boynumdan çekti, akmaya devam eden ve durduramadığım gözyaşlarımı sildi. “Lütfen ağlama,” dedi yorgun bir sesle.

“Bir kere de mutluluktan ağlayayım, olmaz mı?”

Gülümsedi. “Çakır ağabey kim?” Başını hafifçe çevirdi, sarı kirpiklerinin arasından ona baktı. “Sen...” dedi anında tanıyıp. “Parktaki adamsın!”

“Bir gün tanışacağımızı söylemiştim, cadı.”

“Abla, neden ismimi yanlış söyledin? Benim ismim Aylin. Ay Ağılı demek. Babamla annem seçmiş,” dedi, yumuşacık bir sesle. Serum takılı olan eli yanağımı severken diğer elini Çakır'a uzattı. “Tanıştığımıza sevindim, Çakır. Parkın sahibi olan Kağan'ı da getirdin mi?”

Annem ve teyzem Çakır'ı baştan aşağı süzerken kısa bir an teyzemle göz göze geldim. Parmaklarını birleştirdi, birkaç kez aşağı yukarı salladı. *Bayağı iyi*, der gibi hareket yaptı ama ona attığım bakıştan dolayı yapmayı anında kesti.

“Tam karşında duruyor.”

Aklı karışmış gibi bir bana bir de Çakır'a baktı. “Nasıl yani? Kimsesiz çocuklar için sen mi yaptırdın?”

“Evet.”

“O zaman sen gerçekten de iyi birisin. Baksana ablamla da arkadaşsın. Neden o gün ablamla arkadaş olduğunu söylemedin?”

Çakır'ın dudakları yüksek ihtimal yalan söylemek için aralandı ama ona fırsat vermeden, “Neden bebeğine bakmıyorsun?” dedim. “Bence çok güzel.”

Şeffaf paketi beraber açtık. Kırmızı şapkalı, kıvrırcık saçlı kızı gördüğünde büyülenmiş gibi baktı. "Kırmızı başlıklı kız!" dedi hemen ardından. "Biliyor musun? En sevdiğim hikâye kitabı!"

"Ne tesadüf," dedi Çakır ağzının içinden. "Benimki de öyle." Ona *yapma*, der gibi baktım. Bakışları anneme değdi, bir elini nazikçe kaldırdı ve boğazını temizledi. "Çakır Alicioğlu."

Annem, uzattığı elini kavradı ve nazikçe sıktı. "Ben de Ahu Dila'nın annesiyim, ismim Seren. Hediye için teşekkür ederiz, çok naziksiniz."

Teyzem, muzip bir tavırla Çakır'ın elini kavradı ve sıktı. "Ben de Ahu'nun en sevdiği teyzesi, zaten bir tane var, Şevval."

"Sizden çok bahsetti." Çakır... Gerçekten ağzı iyi laf yapıyordu. "Çok iyi yaptığınız bir yemek varmış, adını şu an hatırlayamadım." İşaretparmağını ortaparmağına vurup şaklattı. "Hangisiydi, Dila?"

"İçliköftedir kesin," dedi teyzem, tongaya düşerek. "Ben sana yaparım, yeter ki iste. Çok mu seviyorsun?"

"Bayılıyorum," dedi, göz ucuyla bana bakarken. "İçliköfteye yani."

"Bir gün bende toplanalım o zaman. Başka ne seversin?"

Ne? Nasıl oldu da konuşma hemen bu seviyeye geldi?

"Her şeyi yerim, yemek ayırt etmem," diye yanıtladı. *Mesela beni?* Yüzünde yalnızca benim anlayacağım şeytani bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim bu arada, uzun zamandır lezzetli ev yemeği yemiyorum."

Alındım, gücendim. Dudaklarım leziz bir yemek değil miydi?

"Ne zaman istersen gel, her zaman yaparım. Ahu Dila'nın arkadaşı, bizim de arkadaşımızdır."

"Teşekkürler," demekle yetindi, saniyeler sonra yeniden Aylin'e baktı. "Artık gitsem iyi olur."

Aylin, yüzündeki yorgun ifadeyi gülüşüyle toparladı. "Bir daha gelecek misin?"

"Çok daha iyi bir fikrim var. Yarın beraber balık tutmaya gidelim mi?"

“Gerçekten mi?” diye sordu heyecanla. “Dışarı mı çıkacağız?”

“Birazdan doktorunla konuşacağım, seni sıkıca giydirirsek hiçbir problem olmaz diye düşünüyorum.”

“Lütfen gidelim,” diye fısıldadı. “Lütfen abla.”

“Gideceğiz, ablacığım ama önce doktorunla konuşalım. Çakır ağabeyinle gideyim, tekrardan geleceğim.”

“Tamam,” dedi ve başını yastığa koydu. “İyi geceler, Çakır.”

Çakır, ona hem gülücük attı hem de göz kırptı. “İyi geceler, cadı.”

Odadan çıktığımızda, “Mert’in bu gece nöbeti yokmuş,” dedi Çakır. “Aradım ama açmadı. Asistanım mesaj gönderdi. Sanıyorum ki bir saat içinde geri dönüş yapacak, bir sorun olacağını sanmıyorum.”

Buğulu gözlerle onu izlerken, “Teşekkür ederim,” dedim. “Bu yetmeyecek, biliyorum ama...” Birkaç adım attım, parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna sardım. Kokusunu içime çekerken gözlerimi usulca yumdum.

“Benim Minik Serçe’m,” dedi. İki elini de belime kaydırды ve bedenimi sımsıkı sardı. Kalbindeki boşluğu, kalbim tamamlıyordu. Bana sarıldığı ilk an bahsettiği gibi kalbimdeki boşluğu da kalbi tamamlıyordu. “Keşke şu an zamanı birbirimize sarıldığımız anda kelepçelem.”

“Lütfen değişme,” dedim yalvarır gibi. “Gölge ve sahip oldukları umurumda değil, lütfen *sen* değişme.”

“Birbirimizi kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağım, Dila. Yeter ki hep böyle sarıl bana.”

Hep sarılırım, yeter ki hep böyle kal bana.

“Yarın sizi alacağım,” dedi. Yüzünü saçlarımin arasından çekti ve alnımla, saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. “Beraber balık tutmaya gideceğiz.”

Yavaşça geri çekildim. Gözlerimin önünden kaybolana kadar onu izledim.

Gitti.

Ben hâlâ aynı yerdeydim.

Aylin, odaya döndüğümde bebeğinin saçlarını sevmeye devam ediyordu. Beni gördüğünde yatakta hafifçe kaydı. "Çakır'ı çok sevdim." dedi. "Abla, neden yine ağlıyorsun?"

"Çünkü sen yokken her şey çok zordu," diye yanıtladım, saklama gereği duymadan. "Şimdi buradasın, her şeye değdi ama çok zordu."

"Biliyor musun? Çok rüya gördüm. Hepsinde sen vardın. Hep gülüyordun. *Bekle, kavuşacağız*, diyordun."

Yanına uzandım, bir elimi yanağına yasladım ve nazikçe sevdim. "Kaç gözyaşıma tekabül ederse etsin, iyi ol diye hep çabalayacağım çünkü sen benim her şeyimsin. Bu da geride kaldı, hepsi yavaş yavaş geride kalacak."

Göz ucuyla anneme baktım. Ağlıyordu. Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi.

"Kız, iyice sulu gözlü olduk, susun artık, tamam," dedi Şevval teyzem. "Bu dalyan gibi kara kaşlı, kahve gözlü, efendime söyleyeyim, başta kocam olmak üzere dışarıdaki öküz adamlara taş çıkaracak naziklikte olan adam kim? *Arkadaş*, deme. Arkadaş ayağı, göt ayağı."

"Şevval, çocuğun yanında konuşma şöyle," dedi annem.

Bu sırada Aylin gülümseyerek bana baktı. "Abla, göt ayağı ne demek? Götün ayağı mı var?"

Annem *al işte*, der gibi baktı. "Ayıp bir tabir, ablacığım, duyma sen teyzemi. Hadi gel, sarılmaya devam edelim."

"İş arkadaşın mıydı? Öyle demiştin sanki."

"Patronum," diye fısıldadım.

"Ne?" dedi teyzem. "Patronun mu? Ahu, kaç tane patronun var? Hem restoran da hem de holdingde çalışıyorsun."

"İkisinin de." Sertçe yutkundum. "Gerçekten arkadaşım. Sandığınız gibi bir şey yok aramızda."

"Olmayacağını biliyorum," dedi annem, sakın bir sesle. "O yüzden içim rahat."

"Neden olmasın? Bizim kızımız gibi birini bulmuş, niye olmayacakmış?"

“Olmaz, Şevval, uzatma.”

Neden *olmaz*, dediğini biliyordum, bu yüzden üzerine gitmedim.

Teyzem yüzünü ekşiterek, “Umarım eski Türk dizilerindeki fakir zengin ayrımını düşünüp böyle salak bir cümle kurmamışsındır,” dedi.

Annem, “Davul bile dengi dengine, Şevval,” dedi. “Bunu en iyi sen bilirsin.”

Onları umursamadım. Aylin’in kulağına eğilip, “İsmi ne koyacaksın?” diye sordum.

“Biraz sana benziyor,” dedi yüzünü incelerken. “Gözleri özellikle.”

“Kaderi benzemesin,” dedim, alay dolu bir sesle. “Yarın ne giyeceksin? Kombi yapalım mı?”

“Eski günlerdeki gibi,” dedi, saçlarımı parmaklarına dolar-ken. “Burada elbisem var mı?”

“Aldık çoktan,” dedi teyzem. “En sevdiğin renk hem de.”

“Merak ettim!” dedi heyecanla.

“Ahu, çıkarsana dolaptan.”

Yataktan doğrulurken istemsizce yüzümü buruşturdum, ayağıma sancı girmişti. Belli etmemek için yüzümü çevirdim, dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve azalmasını bekledim. Annem endişeyle, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Hayır, iyiyim,” dedim ve dolaba gitmek için ayaklandım. Dolapta, yıkanmış ve ütülenmiş olan elbiseyi gördüğümde gülümseyerek Aylin’e döndüm. “Çok güzel ama bu.”

“Evet,” dedi, bu sırada hemşire kapıyı tıklatmış ve odaya girmişti. Aylin, hemşireyi görünce yüzüne öfkeli bir ifade yerleş-tirdi.

“Yarın ablam ve Çakır ağabeyimle balık tutmaya gideceğiz! Sakın beni uyutma!”

Hemşire rahatlatmak istercesine yumuşak bir sesle, “Bu yalnızca ağrı kesici,” dedi. “Eğer gece ağrın olursa uyuyamaz ve ertesi güne dinç uyanamazsın.”

“Sonra uyanacağım, değil mi?”

“Evet, ablacığım.”

Hemşire Aylin’e ağrı kesici iğne yaptı, hap olan ilaçları verdi. Aylin ilaçların etkisiyle yarım saat içinde uykuya yenildi.

“Sen gelmeden yarım saat önce uyandırdılar. Nefes aradı, *geleceğim*, dedi ama sonra ne oldu, bilmiyorum, ses çıkmadı.”

“Birazdan ararım. Nida gördü mü?”

“Gördü. Sen gelmeden on dakika önce çıktı.”

“Anladım. Biraz hava alacağım. İsteddiğiniz bir şey var mı?”

“Annem, bir şeye canın mı sıkkın? Niye durgunsun?”

Zihnimde dönüp duran düşüncelerden yorgun hissetmeme rağmen belli etmemeye çalışıp, “İyiyim,” dedim. Üzülmesin, bir de beni dert etmesin istiyordum. “Aylin uyandı, nasıl kötü olabilirim ki?”

“Final haftaları yaklaşıyor ya, ondandır stresi,” dedi teyzem. “Sen her şeyi halledersin, Ahu. Edemesen de dünyanın sonu değil ya? Bırakıverirsin alttan, seneye alırsın.”

“Öyle yaparım, evet. Dersler yüzünden.” Zorlukla yutkundum. “Geldiğimde uyumuş olursunuz. Bu odada ben kalırım, siz eski yerinize geçin.”

“Tamam, annem. Dikkat et.”

Koridor sessizdi ama zihnimin içindeki gürültü çok fazlaydı ve günler sonra ilk kez kendi kendime kalışımla daha da artmıştı. Üzgün değildim, çok üzgün olduğum geceler olmuştu. Nefes alamadığım, çaresiz hissettiğim...

Bugün, hayatıma ansızın giren adamın beni iki yıldır tanıdığını öğrenmiştim. Özgür bana karşı olan hislerini iki yıl önceden bilmesine rağmen iş için yanına gittiğimde hiçbir şey dememişti. İyi bir dersi hak ediyordu, işleri yoluna koyduktan sonra yanına gidecek ve Çakır’ın söyleyemediklerini ondan öğrenecektim.

Çakır Kağan... Önyargılarımı paramparça eden adam. Ansızın bir gece de hayatıma sızmış olan, yıllardır zihninde yaşadığım ama bilmediğim...

Gölge ise 'Tanrı'nın gözünde kaybeden. Karanlık uçurumuna kendi isteğiyle gitmeyen, itilen adam.

Alkaran'ın soğuk ayazı yüzüme çarparken zihnimdeki düşünceler dağıldı. İki elimi deri ceketin cebine kaydurdum, her zaman oturduğum banka ilerlemeye başladım. Birkaç dakika sonra hastanenin ön bahçesindeki bankta birinin oturduğunu gördüm.

Gözlerimi kısıtım, yürümeye devam ettim ve sonra Çakır'ı gördüm.

"Arabaya geçtim, motoru çalıştırdım," dedi, oturduğu yerden hafifçe doğrulurken. "Kalbime bir his oturdu. Kötü bir his. O eve gideceğim, yastıkta kokun olacak ama... Sen olmayacaksın. Gidemedim." Gözlerinin içine uzun uzun baktım. Yoksa ben de bu yüzden mi tuhaf hissetmişim? Yalnız değil ama öyleymiş gibi. "Çay aldurdum. Termosa da koydurdum. İçer miyiz?"

"Kalbime hiç iyi gelmiyorsun," diye fısıldadım. Sesim o kadar kısıktı ki ben bile zor duymuştum.

"Ne tesadüf, sen de benim kalbime. Böyle güzel iyi gelmek olamaz ama."

Yanına otururken, "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Her şeyi sorabilirsin, güzelim."

"Özgür, bana senin yanında iş ayarladı. Bunu yapmasını sen mi söyledin?"

"Hayır," derken sesi netti. "Dila, beni tanımanı hiçbir zaman istemedim. Hayatımın ne kadar boktan ve tehlikeli olduğunu görüyorsun, bile isteye seni bu cehennemin içine düşürmek istemedim."

"Ben uzun zamandır şeytanın bile uğramadığı cehennemde yaşıyorum," diye karşılık verdim ona, kaşlarım çatılmıştı. "Sen... O gece için kendini suçluyorsun. Hem de günlerdir."

Sertçe yutkundu. Gözlerine yerleşen kederli ifadeyle bana baktı. "Saçının bir teline zarar gelsin istemezken avuçlarımla kanlı yüzünü sevdim. Bunun ne kadar ağır bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Ama iyiyim." Sıcak elimi buz kesen yüzüne yasladım ve konuşmaya devam ettim. "Çok daha iyiyim."

Başını çevirdi, avcumun içini öptü. "Hadi bana biraz ne kadar seksi olduğumdan bahset. Bugün düştün mü bana?"

Güldüm. "Neden düşecekmişim?"

"Spor yaparken boğazın kuruduğu için su istedin ya... Düşmüşsündür diye düşündüm." Termostaki çayı karton bardağa döktü. "En sevdiğin çikolatadan da aldım."

PMS döneminde en iyi gelecek şeydi. "Ne aldın? Bakayım." Siyah poşetten bir kutu, sarı ve turuncu paketli küçük Cinolardan çıkardı. "Şaka yapıyorsun! Nasıl buldun bunu?"

"Nemrut ve Balerin'e buldurana kadar biraz küfür yemiş olabilirim."

Cino çocukluğumda en sevdiğim çikolataydı. "Beni marketten Cino kutusuyla çıkarken görmediğine göre kim söyledi?"

Bir elini ensesine kaydırды. "Nida."

"Onu sevdin mi peki?"

"Nefes'e göre melek gibi kız. Nefes, eşittir şeytan."

"Şu an gelip, aramıza oturmasını istemiyorsan kötü şeyler söyleyip çağırma bence. Ayrıca Nefes aşırı bebek biridir. Tek istediği zarar görmemem çünkü o, aşkta çok yaralandı."

"Nasıl yani?"

"İlk sevgilisi onu aldatmış, lise başlarından sonuna kadar. Uzun soluklu yani. Üniversiteye geldiğinde çok daha kapalı bir kutuydu. Herkesten uzak duruyordu. Onunla ilk arkadaş olan Nida, daha sonra da bendim. Zamanla birbirimizin ailesi olduk, bu aralar çok fazla şey üst üste geldiği için beraber değiliz ama yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez."

"İnsan ailesine yalan söyler mi peki?"

Neyi kastettiğini anlamadım. *Ne biliyordu?* "Anlamadım. Nasıl yani?"

"Hani benimle ilgili şeyler söylemişsin ya, sevgilisi var falan diye. Ondan bahsediyorum."

"Mecburiyettendi," diye mınıldandım. "Hem sen versene çikolatalarımı!"

"Bedavaya çikolata mı verilirmiş? Ver bir yanak."

“Bedavaya yanak verilmiyor.”

“Cino aldım ya?”

Omuz silktim. “Yetmez. Bir kutu Cino’ya kanacağımı düşünmedin herhalde, ha?”

“İki kutu da arabada var.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, “Ne?” dedim.

“Kandın mı?”

“Şaka yapmıştım,” dedim.

“Ne tesadüf, Minik Serçe, ben de şaka yapmıştım.”

“Fırsatçılıktan kandırıkçılığa yükselmişiz, ne diyeyim? Öp hadi.”

“Yanlışlıkla dudağına denk gelmez mi?” Gözleriyle etrafı kolaçan etti. “Gelir bence.”

Yüzünü yüzüme doğru eşitleyerek eğildi. Bir şey dememe izin vermeden sıcak nefesini dudaklarıma bıraktı ve dudaklarının arasından bıraktığı erotik iç çekiş, öpücüğüne karşılık verdiğimde dudaklarımda kayboldu.

Sekiz, diye geçirdim içimden. *Gün bitmeden*. Üstdudağımlı yavaşça kavradı, iç çekerek öptü ve geri çekildi. “Yarım sayıyorum, devamını alırım.” Çikolata kutusunu avuçlarıma bıraktı. Bir tane ona, bir tane de kendime açtım ve uzattım. “Çaydan sonra yiyeceğim,” dedi. İlk önce çayımızı içtik, daha sonra çikolatalarımızı yedik.

Bana her şeyi sorabilirsin, demişti. O yüzden, “Balerin’le nasıl tanıştınız?” diye sordum. “Bir de... Gerçek ismi ne?”

“Eğer bir gün sana gerçek kimliğini dökmek isterse diye ikinci sorunu pas geçiyorum. İlk soruna gelirsek... Serseri yıllarımdayken sokaklarda çok şarkı söyler, gitar çalar ve para kazanırdım. O da peçete satardı, öyle tanıştık.”

“Anladım,” dedim, üzerine gitmemeyi seçerek. Eğer bu kadar basit bir tanışma olsaydı yüksek ihtimal sabah sorduğumda söylerdi, demek ki anlatmak istemiyordu. Kendi bilirdi elbette. *Hayır, ben paranoyak değilim. Çakır çok fazla şey gizliyor.*

İkinci çayını da bitirdikten sonra bileğindeki saate baktı.

“Ben gideyim, sen de uyu,” dedi. “Saat bir buçuğu geçmiş. Sabah dokuz gibi alacağım sizi.”

“Yalnızca balık tutmayacak mıyız? Neden o kadar erken?”

“Demek ki yalnız balık tutmayacaktınız,” dedi. Göz ucuyla kravatı olup olmadığına baktım, çıkarmıştı. *Şansını kaybettin, ÇKA.* “Hadi, daha fazla dert olmayayım.”

Gözlerinin içine bakarken, “Böyle de güzel dert olunur mu?” diye mırıldandım. “İyi geceler, Çakır.”

Derin bir iç çekti ve hastane çıkışına doğru yürümeden hemen önce, “İyi geceler, Dila,” dedi.

O gitti.

Ben hâlâ aynı yerdeydim.

Aylin’in gözlerini açtığı, güldüğü ve günaydın öpücüğü vererek uyandırdığı bir sabaha uyanmak...

Uyku mahmurluğuyla ona bakarken, “Saat sekiz oldu,” dedi. “Hemşire abla dört kez gelip gitti. Bir de benden söz istedi.”

“Ne sözü?” diye sordum, çatallı bir sesle.

“Kendimi yormayacaktım. Koşmayacaktım. Abla, o zaman dışarı çıkmamın ne anlamı var ki?”

“Bir süre daha böyle olmak zorunda, küçüğüm,” dedim.

“Ne kadar süre?”

“Aylin, ben sana hiç yalan söylemek istemiyorum. Her zaman canın yanmasın, *ablam bana yalan söylüyor*, deme diye gerçekçi oldum. Bu sürenin ne kadar olacağını bilmiyorum. Sana *iki ay*, derim ama iki ayın sonunda geçmezse yüzüne nasıl bakarım?”

“Bilinmez bir zaman yani?”

Başımı salladım. “Bugün çok güzel bir gün olsun, tamam mı? Bundan başka bir şey düşünmeyelim.”

“Tamam. Elbisemi giymeme yardım eder misin?”

Bu sırada annem odaya girdi. “Uyandınız mı?” diye sordu, elinde kahvaltı tepsisi vardı. “Kahvaltı yapmadan hiçbir yere göndermem sizi.”

“Hep beraber yapacaksak neden olmasın?” dedim güler yüz-

le. Annem, elindeki servis tabaklarını masaya bıraktı, bu sırada ayağa kalktım. Ayağımı yere birden basınca dudaklarımın arasından acı dolu bir inilti döküldü.

Annem endişeyle, “Ayağını mı burktun sen?” diye sordu. Yanıma geldi, eğildi ve dün gece teyzemden aldığım pijamayı yukarı çekti. Sesindeki endişe gözlerine de yansıdı. “Ahu, ayak bileğin mosmor. Neden? Bir şey mi oldu?” Yatağa oturmama yardım etti. “Kızım, ne oldu?” Başımla Aylin’i işaret ettim ama bunun bir kaçış yolu olduğunu anladığı için umursamadı. “Yaralandın mı?”

“Dolap düştü,” diye yalan söyledim çünkü daha fazla endişelendirmek istemiyordum. “Restoranda.”

“Niye haber vermedin ki? Kaç gün oldu?”

“Bayağı oldu, anne,” dedim tekdüze bir sesle. “Morluklar hemen geçmiyor, biliyorsun.”

Morlukların hemen geçmediğini babamın sana bıraktıklarından bilmen ne kadar acı, anne.

“Ağrı kesici yapsınlar mı? Ağrın var mı?”

Dudağımı dişledim. “Dün gece ağrı fazla olunca yaptırdım.” Gerçekten de rahat uyuyabileyim diye yaptırmıştım.

“Balık olayınız bitsin, gel de doktora gösterelim.”

“Olur, olur, gösteririz,” dedim, yataktan kalktım ve elbiseyi almak için dolabı açtım. Dudaklarımın kıvrımına yerleştirdiğim gülümsemeyle Aylin’e baktım. O da bana tatlı tatlı gülümsedi, tek gözünü kırpmaya çalıştı ama iki gözünü de aynı anda kırptığından başaramadı.

“Çakırcığım yapınca çok tatlı oluyor,” dediğinde dudaklarımın arasından şaşkınlık nidaları döküldü.

“Çakırcığın mı?”

“Ona böyle desem kızar mı?”

“Kızmaz hatta manyak hoşuna gider.”

“Manyak hoşuna gitmek mi?” Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Göt ayağı gibi bir şey mi?”

“Ablacığım, göt ayağı falan karıştırma şimdi. Hem çok ayıp

bir kelime bu! Unut bu dediklerimi. Gel, üzerini değiştirelim. Sonra doktorla konuşmaya gideceğim.”

Elbisesini giydirdikten sonra yanağından öptüm. Saçları fizik tedaviden dolayı dökülmüştü, kel kabak başını öptüğümde gülümsedi. Kendisiyle barışık olmasını seviyordum ama üzöldüğünün de farkındaydım, bu yüzden ona henüz ayna yüzü göstermemiştik.

Buradaki dolapta birkaç parça yedek kıyafetim vardı, onları aldığım gibi banyoya geçtim. Pijamamı çıkardım, örgü detaylı balıkçı yaka, boğaz kısmı krem, kolları ve göğüs kısmı yeşil renk kazağı giydim. Dün gece giydiğim siyah pantolonu ve deri ceketini de üzerime geçirdikten sonra saçlarımı düzelttim, uçlarını köpükledim, hafif bir ten makyajı yaptım. Kirpiklerimi kıvrıdım, maskara sürdükten sonra renksiz bir dudak nemlendiriciyle dudaklarımı nemlendirdim, şeftali alt tonlu allık sürdüm ve banyodan çıktım.

“Minik savaşçı, çok güzelsin. Yok mu bana bir yanak?” Aylin, yanağını uzattı. “Balmış bu yanaklar, yemişim bu yanakları.”

Annem, “Kahvaltı yapmayacak mısınız?” diye sorunca göz ucuyla saate baktım. “Daha yirmi dakikamız var, atıştıralım.”

Annem, Aylin ve ben bir şeyler atıştırdıktan sonra Aylin’i kucağıma aldım. Asansörün önünde gördüğüm dört kişiye, kucağımda Aylin’le merdiven inmek zorunda bırakmadıkları için minnettardım. Hastanenin ön kapısına çıkmadan önce çenesine indirdiğim atkıyı düzelttim. Otomatik kapı açıldığında merdiven başında sigara içen Çakır’ı gördüm ve kalbim, deli gibi çarpmaya başladı.

“Günaydın, ışığınız bir miktar gözümü aldı ama halledeceğim. Çok fazla mı güzelsiniz?”

Aylin gözlerini kaçırarak utanmış bir edayla gülümsedi. Merdivenden indiğimizde bir bana bir de Çakır’a bakıyor, gülümsemeye devam ediyordu.

“Utanma,” dedi Çakır. “Gel bakayım kucağıma.”

Aylin, Çakır’ın kucağına gitmeye dünden razıydı. Kollarını

boynumdan çekti, Çakır'a doğru uzandı. Çakır, bir eliyle onu kavrarken diğer elini belime kaydırды ve kendine doğru çekti. Başımın Aylin'i işaret ettim, umursamazca omuz silkti. Adımlarımız senkronize olurken göz ucuyla yandan profiline baktım. En azından göz altlarındaki yorgunluk silinmişti.

Üzerine krem, balıkçı yaka boğazlı kazak, koyu gri kaban ve siyah kot pantolon giymişti. Koyu renk saçlarını yana doğru yatırmış, hafif arkaya doğru kaldırmıştı. Kalın kabanının yaka-larını ensesine kaldırmış, deri eldiven takmış ve çok beğendiğim parfümünü sıkmıştı.

"Gideceğimiz yer çok uzak mı?" diye sordu Aylin. "Biraz uy-kum var."

İlaçlardan dolayı yorgun hissettiğini biliyordum. "Senin için istersen yolu uzatırım," dedi ve Aylin, ona bu sefer tam anlamıyla düşmüş gibi baktı. Etrafımdaki herkesi düşürecek kadar iyi taktiklere ve ağza sahipti, başı da ben çekiyordum.

Aylin, başını Çakır'ın omzuna yaslarırken, "Keşke Çakır gibi arkadaşım olsa," dedi. "Abla, ben de onunla arkadaş olabilir miyim?"

"Ablanla ben çok çok yakın arkadaşız."

"Yapma," diye homurdandım. "Ablacığım, tabii ki olabilirsiniz."

Çakır, minik savaşçıyı arka koltuğa bıraktı, emniyet keme-rini taktı ve kapıyı kapadıktan sonra bana doğru döndü. Bir eli belime kaydı, beni yavaşça kendine çekti ve her iki yanağımdan öptü.

"Ayağın nasıl?"

"Biraz daha iyi," diye mırıldandım. "Sen nasılsın? Güzel uyuyabildin mi?"

"Sen yanımda olsaydın çok daha güzel uyurdum ama kokun-la idare ettim."

Gözlerimi kaçırma isteğini bastırmakta zorlandım ama başa-rılı oldum. Direkt gözlerinin içine baktım. "Aylin uyanır uyanmaz beni öptüğünde dünyanın en güzel sabahına uyanmışım

gibi hissederdim. Bu sabah anladım ki yalnızca onda hissetmiyorum,” diye cesur bir itirafta bulundum.

Art arda iki kez yutkundu. Uzun bir süre kirpiklerini bile kırpmadı, kapının kolunu kavrayan elini oynatamadı ve yalnızca bana baktı.

Aylin, neden gitmediğimizi sormak ister gibi kapıyı açmaya çalıştığında uğradığı şoktan zar zor da olsa çıktı, bir şey demeden aracın etrafında dolandı ve sürücü koltuğuna geçti. Ben de onunla aynı anda ön koltuğa geçtim, emniyet kemerimi bağladım. Motorun güçlü sesi kulaklarımda uğuldadı. Dizginleri elinden kayan hisler darmadağındı ve sebebi az önceki cümlelerimdi, biliyordum.

Bir eli direksiyonun üzerinde yağ gibi kaydı. Kalbindeki ateş ve telaşa rağmen aracı sakince kullanmaya başladı.

Aylin, motor çalıştığı an uykuya yenilmişti.

“Çok tuhaf,” dedim, başımı hafifçe sola çevirdim ve göz ucuyla Aylin’e baktım.

“Tuhaf olan ne?”

“Sen, ben ve Aylin beraberiz. Sanki onunla arkadaş olmaya dün değil, yıllar önce başladın.”

“Tuhaf ama kabul et, güzel bir his.” Isıtıcının ayarını düşürdükten sonra gözleriyle yolu kontrol etti, direksiyonu sağa kırdı ve dar sokaktan caddeye çıktı. “Bazen on yıllık tanıdığın bir insan aylardır tanıştığın insana denk olur hatta daha fazlası.”

Dikiz aynasından bizi takip eden korumaların olup olmadığına baktım, kimse yoktu. Ona neden kimsenin olmadığını soracaktım ama telefonu çaldığı için cümleler kuru dudaklarımda kaldı.

Arayan kişi sekreteriydi. İmza gereken dosyalarla ve fikir yürütemeyeceğim konularla ilgili konuşmaya başladılar. Yarım saat sonra telefonu kapadı. Arada bir Aylin’in rahatsız olup, olmadığını kontrol ederek konuşmasına devam edişi, yüzümde derin bir gülümseme oluşturmuştu.

Radyoda çalan şarkının sesini biraz daha açtı. Bir elini te-

“Sadece Çakır’a söylerim.”

Çakır, muzip bir tavırla bana baktı. “Yirmi dört saat bile geçmeden nasıl bağladım ama kendime?”

“Sendeki tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır. Şeytan tüylü seni.”

“Hadi canım, hadi, kıskanma.”

“Evet, abla, kıskanma arkadaşlığımızı,” dedi ama *şaka yapıyorum*, der gibi göz kırptı. Göz kırpmadan önce de Çakır’ın bakıp bakmadığını kontrol etti.

Çiftliğin girişinde küçük bir hayvanat bahçesi vardı. “Yazın burada birbirinden farklı hayvanlar oluyor. Tavşan, midilli, maymun...”

“Çok seviyorum ben hayvanları. Özellikle tavşanlar çok tatlı.”

“Yaz olsun, yine geliriz,” dedi Çakır. “O zaman tavşan da bulurum sana.”

Çiftliğin kapalı mekânından geçtik, ön bahçesine çıktık. Aylin, hayranlık dolu bir sesle, “Burada mı balık tutacağız?” diye sordu. “Çok güzel.” Kadrajıma giren iki sandal vardı. Sandallara çizgi film karakterleri çizilmişti. “Şirinler!” dedi Aylin heyecanla. “Çakır, onlara bakabilir miyiz? Kuğulara da bakalım, lütfen!”

“İlk önce bir şeyler atıştıralım, bakacağız,” dedi. Balık tutacağımız yer, kahverengi çitlerin ardında kalan, çok fazla büyük olmayan bir göldü. “Yemekten önce aklın kalmasın diye göstermek istedim.”

Ön bahçeden kapalı mekâna döndük, bizi orada üç kadın karşıladı. “Hoş geldin, Çakır,” dedi, başı yazmalı olan kadın. Vücudu yüzüne göre iri, güler yüzlü biriydi. Koyu renk gözleri ilk önce Aylin’e, daha sonra da bana takıldı. “Siz de hoş geldiniz. Her zamanki masanız hazır, cam kenarı.”

Çakır, “Hoş bulduk, Nevin,” dedi. “Yeni elemanlar mı?”

“Bir hafta önce işe aldım. Fatih, iki aylığına Antalya’ya döndü.”

Çakır, Aylin’i sandalyeye bırakırken, “Daha evlenmiyor mu?” diye sordu. “Evde kaldı.”

Nevin güldü. “Çakır evlenmeden evlenmem, diyor.”

“Her an her şey olabilir, hence beni beklemesin,” dedi bana hakarak. “Bir bakmış evlenmişim, kucığımda çocukla gelmişim.” Birkaç saniye bekledi. “Dila, Nevin annemin arkadaşı ve bu mekânın sahibi. Nevin, Dila ve kız kardeşi Aylin.”

Bir saniye. Yavaş. Tüm bu sözlerinin muhatabı kalbim ve söylediklerin ona hiç iyi gelmiyor.

Ben de onun gibi güler yüzle, “Memnun oldum,” dedim.

Yüzü damarlı kadın dolgun dudaklarını yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrırdı. “Ben de memnun oldum, güzel kızım. Hoş geldin, Aylin. Umarım burayı seversiniz. Her zaman beklerim. Çakır, sana gelince... Hadi bakalım,” derken gözleri imayla bedenimde geziniyordu. “Çayı her zamanki gibi kaçak mı demleyeyim?”

“Evet,” diye onayladı Çakır. Kahvaltılıklar yavaş yavaş masaya gelirken Çakır öncesinde demli bir çay ve Aylin için portakal suyu söylemişti. Aylin, pipetle portakal suyunu içerken gözleriyle gölü kolaçan ediyordu.

Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar iyi hissediyordum ve bu kadar iyi hissetmemin sebebi karşımda oturuyor ve gözlerimin içine, dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakıyordu. Çantamdan şeftali aromalı dudak balmı çıkardım, çatlayan ve kızaran dudaklarıma yedirdim. “Çok acıktım,” derken gözleri pürdikkat dudaklarımdaydı. “Bir an önce yesem keşke.”

“Çakır, sen çok mu seviyorsun yemek yemeyi?” diye sordu Aylin.

“Konu şeftali reçeli olunca ne yapayım, duramıyorum.”

Aylin, kafası karışmış bir şekilde bakan mavi gözlerini ona dikti. “Reçel nasıl sevilir ya? Hiç sevmiyorum ben. Ablam zorla yediriyor. Çileklisi bile çok kötü.”

“Keşke bana da yedirse o şeftali dudaklarını,” dedi ağzının içinden. Sol ayağımı yavaşça kaldırdım ve ayağına vurdum, geri çekmek istedim ama izin vermedi, iki ayağımı ayaklarının arasına kısırdı ve dudaklarına serseri bir gülümseme yerleştirdi. “Dila, sen seviyor musun? Şeftali reçelini yani?”

“Seviyorum,” dedim, bacağıma bacağına yavaşça sürterken yüzüme şeytani bir gülümseme yerleştirdim. “Şeftali reçelini yani.”

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinirken bacaklarının arasına kıştırdığı ayağımı son bir kez daha yavaşça bacağına sürttüm ve anlık dağılışımdan faydalanarak ayaklarımı oturduğum sandalyenin altına çektim.

“Ödeşeceğiz,” diye fısıldadığını duydum ama umursamadım, omuz silktim ve çayımı yudumlamaya başladım.

Kahvaltıdan sonra balık tutmak için çiftliğin ön bahçesine geçtik. Aylin, balık tutacağı için oldukça heyecanlıydı ve onu bu kadar mutlu gördüğüm için benim de içim içime sığmıyordu.

“Balık tutmanın en önemli püf noktası nedir, biliyor musun?” diye sordu Çakır. Gözleri Aylin’deydi. “Sabırlı olmak.”

“Denerim ama söz veremem,” dedi gülümseyerek. “Hemen yakalayalım, daha sonra da suya bırakalım!”

“Kız, niye tuttuktan sonra suya bırakalım? Yiyeceğiz.”

“Olmaz! Anneleri çok üzülür!” dedi yüzü düşerken. “Lütfen yemeyelim.”

“Tamam, yemeyiz,” dedi sakın bir sesle. “Üzülme sen yeter ki.” Balık tutmak için gerekli olan tüm malzemeleri çantadan çıkardı. Kamış makinesine uygun misinayı sardı, buz mavisini gözler pürdikkat ona bakarken, gözlerim her ikisinin de üzerinde gidip geliyordu. İki tane olta vardı, biri küçüktü. İkisine de aynı işlemi yaptı. Yakalamak istenilen balığa göre iğneleri kamışla birleştirdi, yemi hazırladı.

Çakır, oltayı bizden uzaklaşarak savurdu ve sapını Aylin’e bıraktı. Daha sonra benimkini savurdu ve hızlı adımlarla yanıma geldi, sapı elime bırakırken arkama geçti.

Lütfen, tam şu an ödeşmeyelim.

Kulağıma doğru eğilip, “Bebeğim,” diye fısıldadı. Bir elini karnıma yerleştirdi ve belimi kasıklarına bastırdı.

Zorlukla yutkunup, “Çok tehlikeli sulardasın,” dedim.

Göz ucuyla Aylin’i kontrol ettim, gözü gölde yüzen kuşlardaydı. “Ve sen de benimle o sulardasın.” Başımı hafifçe kal-

dırdım, bıçak gibi keskin gözlerine baktım. Hafifçe kısılan gözlerinde gördüğüm his, kasıklarımda başlayan sızıya bir ateş gibi serilmeyi bekliyordu. Karnıma yaslı olan avcu aşağı doğru hareket ettiğinde kalbim tekledi. Pantolonumun üzerinde biten kazağı hafifçe sıyırdı. “Çitlerin olduğu tarafa doğru yürü,” derken, göğsü hızla inip kalktı. Kahverengi çitlere doğru yürüdük, başını geriye yatırdı ve Aylin’i kontrol etti. “Cehennemde yanacağız, biliyorsun, değil mi?” diye sordu boğuk bir sesle.

Hiçbir şey diyemedim. Göğsümü sıkıştıran nefes, dudaklarımın arasından yol alırken başımı sert göğsüne yasladım. Karnımdaki eli kazağı geçti, parmak uçlarıyla göbeğime dokunuşu bir elektrik gibi çarptı ve tüylerim diken diken oldu.

Avuçlarımın arasındaki oltayı daha sıkı kavrarken, “Eğer istemiyorsan şimdi durabilirim,” dedi, sesi tereddütlüydü. Onu bir daha suçlamamı kaldıramayacakmış gibiydi.

Başımı yana çevirip gözlerine baktım. Gözlerimde gördüğü ifade yeterli bir cevaptı. Göz temasımızı kesmeden, düğmeyi açmadan bir elini pantolonumdan içeri kaydırды. Nefesimi tuttum ve kasıklarımда hissettiğim yakıcı his yüzünden titremeye başladım.

Sanki kalbiyle kalbim arasına görünmez bir ağ işlemiş ve beni, ona karşı koyamadığım bir anda kendine doğru çekmişti.

“İyi hissediyorsun, değil mi? Henüz sana dokunmadım. Dokunduğumda çok daha iyi hissedeceksin. Dokunmamı ister miydin?” Ben yine sessiz kalınca dudakları kısıp bir gülüşle aralandı. “İslendin, değil mi?”

“Hep böyle mi konuşacaksın?” diye sordum, gergin bir sesle. Dışarıdaydık, kardeşim arkamdaydı, odaklanmaktan ziyade ne hissettiğimi bilmiyordum. Çok tuhaf ve karmaşıktı.

“Böyle konuşmamdan hoşlanıyorsun diye düşünmüştüm,” dedi, sahte bir hayal kırıklığıyla. Sesindeki tını çok daha sert yutkunmama neden oldu. “Dila, bu gece *sana* dokunacağım,” dediğinde göğsüm hızla inip kalktı. Pantolonumun içinde duran ve kalın çit yardımıyla gözükmeyen eli biraz daha aşağı kaydı, işaretparmağı iç çamaşırımın üzerinde durdu. “İç çamaşırını aralayacak ve parmaklarımı ıslaklığının arasında gezdireceğim.” Yüz

hatlarına yayılan belli belirli gülümsemeyle çok daha yakışıklı olurken konuşmaya ve cümleleriyle beni tahrik etmeye devam etti. "Gözlerin çok daha fazlasını isterken ama dudakların korktuğun için aralanmazken seni çok fena okşayacağım." Kalbinin şiddetli atışı ve sözlerinin arsızlığı soluğumu hızlandırdı. Pantolonumun içindeki eli hızla geri çekildi, başparmağını ağzımın köşesine getirdi ve aralanan dudaklarıma yasladıktan sonra alt dudakımı aşağı doğru çekti. Bakışları kararlıydı. Sesi fısıltılı, yakıcı bir tona büründü. "Benim güzel Minik Serçe'm, hâlâ seninle aynı tehlikeli sularda olduğumu düşünüyor musun? Benimki tehlike değil, ateşi tutkuyla harlanan bir cehennem."

Ani çekilişi sayesinde derin bir boşluğa düşerken kısa bir an sarsıldım, yüzümdeki ifadeyi toparlamak çok zor olsa da birkaç dakika içinde kendime geldim ve güzel yüzünü çevreleyen gülümseyişini gördüğümde derin bir iç çektim.

"Geldi mi balık?" diye sordu, benim aksime çabucak toparlanmıştı.

Aylin üzgün bir ifadeyle, "Hayır, gelmedi!" dedi. "Sanırım kuğular bütün balıkları yemiştir!" Çakır, az önce tuttuğum oltayı yere bırakıp üzerine taş koydu. Aylin'in oltasına da aynı şeyi yaptıktan sonra onun duyabileceği kadar yüksek bir tonla, "Nevin!" diye seslendi.

Nevin Hanım, ellerinde uçurtmayla bize doğru geldiğinde şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "Uçurtma mı uçuracağız? Yaşasın!" dedi Aylin.

Çakır, uçurtmayı Nevin Hanım'dan aldıktan sonra rüzgârın gelişine doğru kaldırdı. Uçurtmanın rengi turuncuydu ve üzerinde Aylin yazıyordu. İplerini yeterince gevşettiğine emin olduktan sonra rüzgâra doğru bıraktı ve bir çocuk gibi heyecanla geriye doğru koşmaya başladı.

Gözlerim istemsizce buğulanırken Aylin'le beraber ona göre daha sakın adımlarla yürümeye başladık. Uçurtma gökyüzüne ulaştığında durdu ve dişlerini göstererek gülümsedi. O an zaman, ona bakarken ağır bir çekime alınmış gibiydi.

Aylin, gülümsüyordu. Çakır, kız kardeşimin gönlünü daha yirmi dört saat dolmadan kazanmıştı ve onu gerçekten karde-

şı gibi seviyordu. Gözlerine baktığımda her şeyi iyi niyetinden yaptığını görebiliyordum.

Uzun bir süre buğulu gözlerle ikisini izledim. Çakır, kısa bir an tüm hâkimiyeti ona vermişti. Aylin'in o anki mutluluğu yüzümde derin bir gülümseme oluşturdu. Kısa bir an Çakır'la göz göze geldim. *Bana öyle bakma*, dediği anı silmek istercesine ona öyle güzel güldüm ki... *Bana öyle bakınca on altı yaşındaki o çocukmuş gibi hissediyorum. Hiçbir şey yapmamasına rağmen suçlu ilan edilen o çocuk gibi. Bak, benden sana yuva olmaz ama içimde bir kıyamet nasıl sana kopuyor, bilmiyorsun*, dediği anı hatırladım. Bir bıçak gibi babamın gözlerine bakıp bilendiğim an, onu kestim. O anı da unutturmak ister gibi gülümsedim.

Bir saat boyunca uçurtma uçurdular, bir ara ben de onlara katıldım. Gülüyorduk, mutluyduk. Tüm kötü şeyler bitmiş gibi hissettiğim nadir anlardandı. Yeniden balık tutmaya döndüğümüzde uçurtmayı çitlere asmıştık.

Aylin umutsuz bir sesle, "Daha ne kadar sabredeceğiz?" diye sordu. "Neden hiç balık yakalayamadık?"

"Neden üzülüyorsun, cadı?" diye sordu Çakır. "Yakalasak da bırakacağız. Hem acıkmanın mı sen? Kaç saat oldu. Gel, olta hareket ettiği zaman camdan görürüz."

Bir elini Aylin'e uzattı. Aylin küçük elini onun büyük avcuna bırakıp, "Tamam," dedi. Diğer elini de bana uzattı. "Köfte patates var mıdır?"

"Bu aramızda bir sır olarak kalmalı," dedim. "Doktora söylemek yok."

"Söylemem," diye onayladı beni. Beraber iç mekâna girdik, saatler önce oturduğumuz masaya geçtik. Aylin, oltanın hareket edip etmediğini kontrol etmek için bu kez cam tarafındaki sandalyeye oturdu, Çakır da hemen yanındaki sandalyedeydi.

"Yemekleri sipariş edelim, iki dakika arabaya uğrayacağım," dedi Çakır. Kaşlarını sorguyla havalandırınca, "Getirdiğimde görürsün," demekle yetindi.

Nevin Hanım'ın yardımcıları yemek siparişlerimizi aldı. Küçük, nostalji müzik kutusundan duyulan şarkıya kulak verdim ve bir şarkının sözlerinde ilk kez ikimizi buldum. *Sarınıp yaru-*

ma gitsem çare değil ki, diyordu. Yüreğimde yangın çıkar, bu şehir yanar. İkimiz de bu şhirden gidemiyorduk ve gitsek bile çare olamayacağını biliyorduk.

Aylin için köfte patates, bizim için ise pirzola söyledik. Çakır, bahsettiği şeyi araçtan almak için ayağa kalktı, yanımızdan uzaklaştığında gözlerim Aylin'e kaydı.

"Onu sevdin mi?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Sevilmeyecek gibi değil ki," dedi. "O beni sevmiş midir?"

"Bence Çakır da seni çok sevdi," diye karşılık verdim. Mavi gözleri mutluluktan parlıyordu, onu böyle gördükçe içim içime sığmıyordu. Aylin, gözlerini yeniden oltaya çevirdi.

Birkaç dakika sonra Çakır'ın adım seslerini duydum. Omzumun üzerinden ona baktım. Bu sırada Aylin, "Olta hareket etti!" diye heyecanla bağırdı. Oturduğu yerden kalktı ama Çakır'ın hızlanan adımları ve Aylin'den kopan güçlü çığlık birbirine karıştı.

Mekân camları o çığlığın neden olduğunu anlamama izin vermeden üzerime doğru yığıldı.

Çakır, korku ve endişe dolu bir sesle, "Dila!" dedi. "Masanın altına yat!"

Cam kırıkları üzerimden yerlere dökülürken bedenimi yere bıraktım, başımı yavaşça çevirdim ve onlara baktım. Çakır, Aylin'in üzerine kapanmıştı ve elinde bir kitap vardı. Silahlar susmuyordu. Sekiz tane cam saydım, hepsi saniyeler içinde tuzla buz olmuştu.

Üzerimize kurşunlar yağmaya devam ederken Aylin'den çıt çıkmıyordu. "Çakır!" diye bağırdım. "Bir şey mi oldu? Neden konuşmuyor? Yanınıza gelmek istiyorum."

Çakır güçlükle konuşarak, "Bekle," dedi. "Bekle, Minik Serçe'm."

"Size zarar gelmesinden korkuyorum. Aylin! Ablacığım, lütfen bana ses ver." Yine tek kelime etmedi. Çakır, üzerinden kalkamıyordu çünkü kurşunlar üzerimize yağmaya devam ediyordu. Her yer cam parçasıydı. "Lütfen, Çakır," dedim yalvarırcasına. "Doğru söyle. Size bir şey mi oldu?"

Tüm sesler bir bıçak gibi kesildi. Sakin tutmaya çalıştığı sesiyle, "Masanın altından çıkma," diye uyardı beni. "Birkaç dakika bekle."

Birkaç dakika bana saat gibi geldi. Kalbim korkuyla çarpıyor, vücudum titriyordu. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda dizlerimin üzerinde sürünerek yanlarına ilerledim. Çakır, elindeki kitabı bırakmadan bedenini Aylin'in üzerinden çekti.

Aylin, gözlerini kırpmadan tavanı izliyordu. Vücudu korkudan titriyordu. Bir elimi yanağına yasladım. Hıçkırıklarımın arasından, "Lütfen iyiysen ve ağrıyan bir yanın yoksa bana bak," dedim, birkaç saniye sonra başını çevirdi ve bana baktı.

"Çakır vuruldu," diye fısıldadı. "Abla, Çakır ölmesin, lütfen." Bir elini kaldırdı. "Bak, ellerim kan oldu."

"Hayır," dedim fısıltıyla. Gözlerimdeki yaşlar durmaksızın akarken dudaklarımın arasından acı dolu bir haykırış döküldü. "Hayır!"

Dizlerimin üzerinde süründüm, bir adım attım ve başını yerden kaldırıp göğsüme yasladım. "Çakır Kağan," dedim güçlkle. "Bak bana." Gözlerim kazağındaki kurşun deliklerine değdi. Krem rengi kazağı saniyeler içinde kana bulanmıştı. Kazağına üç yakın yerden delik açılmıştı. Bir elimi kaldırıp kazağını sıyırdım. "Lütfen yardım edin!" diye bağırdım çaresizce. "Ne olursunuz yardım edin."

Üzerimdeki kazağı çıkardım, birbirine yakın olan kurşun izlerine bastırdım. Çakır Kağan'ın dudaklarının arasından kısık, acı dolu bir inilti döküldü.

"İyice bastır," dedi nefes nefese. "Korkma, tamam mı? Dayanabilirim."

Dudaklarımı yanağına yaslayıp, "Çok erken," dedim. "Çok erken, Çakır Kağan. Ne olursun, bizi bırakma. Ben seni yeni fark ettim, yıllardır benimleydin ama hiç göremedim. Ne olursun, bizim için dayan."

"Bırakamam ki," dedi. Boşta kalan elini zorlukla kaldırdı ve kanlanan elimin üzerine bıraktı. "Toprağından döner yüzüm, eğer bırakırsam sizi. Sefo'ya acil çağrı bıraktım," dedi kısık bir sesle. Dudaklarının arasından acıyla dökülen her nefes

ağır bir kurşun gibi kalbime saplandı. “Sadece bir gün, normal biri olmak istedim ve yanımda kimseyi istemedim. Yalnızca bir gün, *sevgilim*. Olmadı.”

Aylin, başını Çakır Kağan’ın dizlerine bırakırken, “Lütfen ölme,” dedi. “Çok sevdim ben seni. Lütfen gitme.”

“Gidemem ki,” dedi, sertçe yutkundu ve birkaç saniye gözlerini yumdu. Zorlukla araladığında gözlerimden akan yaşları gördü. “Gözünden bir damla yaş akıtmadan hayatında olamam ki ben senin,” dedi. Elimini üzerinde duran elini kaldırdı, titreyerek yanağını sevdi. Nefesi hızlandı. “Ağlama, kurban olurum her bir damla gözyaşına.”

O böyle deyince daha çok ağlamaya başladım. “Yalvarırım, dayan, Çakır Kağan,” dedim. Bir an midem bulanır gibi oldu. Başımı kaldırdım, saniyeler içinde bir harabeye dönen mekânın içinde göz gezdirdim. “Biz mutluyduk,” dedim, gözyaşlarıma ve hıçkırıklarıma engel olamadan. Yanağımdaki eliyle saçlarımı sevdi, bana veda mı ediyordu? “Yalvarırım, veda eder gibi dokunma bana.”

“Ben seni o bankta çok bekledim,” dedi güçsüz bir sesle. “Ben seni o bankta çok izledim. Dokunamadım, yanına gelip *her şey geçecek*, diyemedim. Çok ağladın, gözyaşlarını silemedim. Tek yapabildiğim uzaktan izlemektir. Seni kazanmak, kaybetmekten çok daha ağır olacaktı, biliyordum ama bu kadar olacağını tahmin etmiyordum. *Gölge*, bizim felaketimiz olacaktı, oldu da.”

“Hiçbiri umurumda değil!” dedim öfkeyle. “Kalbini gördüm ben senin! Bir çocuk ölmesin diye göze alabileceklerini gördüm! İstedığın kadar kötü biri ol, sen bana bir hayat bağışladın.”

“Sana tutulmak, ağır bir bedel ödemekmiş, Dila’m,” dediği an koyu kahve gözleri yaşla doldu. Gerçekten de *bize* veda ediyordu. “Benim güzel Minik Serçe’m, yaşattığım her şey için özür dilerim. Keşke her şey çok farklı olabilseydi.”

Yarasına baskı uygulamaya devam ederken, “Ölmeyeceksin!” diye bağırdım. “Söz verdin! Bırakmayacaksınız bizi!” Yakışıklı yüzünün her çizgisini ezberlemek ister gibi baktım. Eğildim, dudaklarımı çenesindeki yara izine bastırdım ve yavaşça öptüm. “Ben sensiz devam edemem,” diye bir itirafta bulundum. “Kendine bu kadar alıştırdıktan sonra gidersen seni hiç affetmem.”

Buruk bir gülümseme dudaklarında iz bırakırken, "Her gece uzak bir bankta, seni bekleyen birine *ölürken göreceğin en son yüzünün olacak*, deselerdi inanmazdı, biliyor musun? Bir değil, bin yalnızlığımı paylaştım her gece seninle. İki yıl, sekiz ay, yirmi dokuz gün boyunca bana birçok şey oldun."

"Lütfen dayan," dedim, burnumu çekerken. Nefesi kesik kesikti. Kurduğu her sözcükten sonra derin bir nefes alıyordu. "Gitme, bırakma bizi."

Gözlerim, Çakır Kağan'ın dizlerinde cenin pozisyonu almış bir şekilde ağlamaya devam eden Aylin'e kaydı. "Lütfen ölme, Çakırcığım," diye fısıldadı.

Eliyle tuttuğu ince kitabı serbest bıraktığında, "Hayır!" diye bağırdım. Bileklerime kadar kan bulaşmıştı. Kollarımın arasındaki bedenini daha sıkı sardım, yüzümü yanağına yasladım. "Lütfen, lütfen, hayır!"

Gözyaşlarım akmaya devam ederken parmaklarının arasından kayan ince kitaba baktım. Kırmızı Başlıklı Kız'a ait bir hikâye kitabıydı. Aylin'in dün gece *en sevdiğim*, diye bahsettiği hikâye kitabını almıştı.

Cam kırıklarının ortasında, kollarımın arasında bir adam vardı, kanlar içindeydi.

Cam kırıklarının ortasında, dizlerinde yatan ve ağlayarak *bizi bırakma*, diyen küçük bir kız çocuğu ağlıyordu.

Çok geç fark ettiğim bir sevgiyi kurtarmakla kaybetmenin eşiğindeydim, kanlı elimle yanağını seviyordum. "Ansızın bulduğum seni, ansızın kaybedemem," dedim.

On altı yaşında ellerine ilk kez kan lekesi düşen çocuk... Bu kadar yara bere içindeyken, beni nasıl kanatmadan sevdin?

"Seni çok seviyorum, Ahu Dila Tanin. Seni her şeyden, herkesten... Çok..." Soluğu kesik kesikti ama cümlelerindeki netlik canımın daha çok yanmasına neden oluyordu.

Cevap vermek için dudaklarım aralandı. "Söylemeyeceğim. Seni çok sevdiğimi söylemeyeceğim. İyileşeceksin, yaşayacaksın! Öyle söy-"

Yabancı bir ses, cümlemi tamamlamama izin vermeden, "Sadece sen onu değil, o da seni kaybedecek," dedi. Başımı çevirdim

ve arkamdaki pencereye baktım. Siyah saçları boynuna kadar uzanan, siyah kar maskeli bir adam gördüm. İki dirseğini yaslamış, gözlerindeki keyifli ifadeyle bana bakıyordu. “Hasta çocuk burada kalacak, diğeri benimle gelecek. Gölge’nin itleri helikopterle yola çıkmışlar, zamanımız kısıtlı,” dedi yüksek bir sesle.

Kar maskeli adamı engellemek için Çakır Kağan’ı sarsmaya dikkat ederek yerimden doğruldum ama onun kollarında yaralı bir adam olmadığı için benden bir adım öndeydi. Başıma sert bir darbe almamla yere düşmem bir oldu. Bilincimin kapanmaması için direnmem birkaç saniye sürdü.

Gözlerimi yummadan birkaç saniye önce gördüğüm yüz, camları tuzla buz olmuş pencereden bana şaşkınlıkla bakan *babama* aitti.

Geçmişte Bir Gün...

Ç.K.A

“Yaralarını diktik, kan takviyesinde bulunduk,” dedi doktor kadın. “Uyandığında onu hastane görevlilerinden birinin bulduğunu söyleyeceğiz. İntihar vakası olduğundan psikoloğumuzla da görüştüreceğiz.”

“Psikoloğa gideceğini sanmam,” dedim. “Ama teklif edin. Eğer giderse... Ne anlattığını bilmek istiyorum. Ne zaman uyanır?”

“Verdiğimiz ilaçlar ağır. Yarın sabah gibi.”

Başımı *anladım*, dercesine salladım. Kelimeler dudağımdan değil, içimdeki enkazdan dökülüyordu. Odaya yöneldim. Parmak uçlarım, sessizliği bozma korkusuyla hafifledi. Kapıyı araladım. İçeride hem bir hastane kokusu vardı hem de bir ölüm sessizliği. Birkaç adım attım ve onu gördüm.

Yüzü, beyaz bir mermer kadar solgundu. Dudakları kurumuş, kirpiklerinin dibinde yaşlar birikmişti.

“Dila...” dedim. Neredeyse nefesim kesilmişti. Ağlamamak için dişlerimle yanak içimi dişliyordum. “Neden, güzelim?”

Yatağın kenarına çöküp, çökmemek arasında salınıp durdum. Kalbim beni itti ve oturdum. Elim, kendi ağırlığından ür-

kermiş gibi titreyerek havalandı. Parmak uçlarım elinin tersine değdiğinde, içimde bir şey kesildi. Nefesim miydi yoksa korkum mu bilmiyordum.

“Böyle olsun istememiştim, böyle hayal...” Gözyaşlarımı silmedim, aksın istedim. Korkularını herkesten gizleyen bu adam ben miydim? “Sana *ilk kez* böyleyken dokunmayı istememiştim.”

Tam o an, farkında olmadan gözlerim bileğine kaydı. Sargıların altından taşan kırmızı izler gözümün önünde yeniden açıldı ve içimde, saklamaya çalıştığım görüntüler bir anda kapıyı kırıp geri döndü.

O kapıyı açtığım anın kokusu hâlâ boğazımdaydı. Demirin pas kokusuna karışan o keskin metal tadı, kan kokusu...

Odaya girdiğimde yere düşen havlunun altından sızan kırmızı, önce bir çizgi gibi görünmüştü. Sonra o çizgi genişledi. Ayaklarımın altından geçip karanlığa doğru uzanan bir nehir gibi oldu.

“Dila?” diye seslenişim yankı bile bulmamıştı.

Gözüm yatağın altına kaydı. Bileğinin altından akan kan, damla damla değil, bir insanın içini boşaltırcasına akıyordu. Dila ölüyordu ve ben yetişemiyordum.

Dizlerimin bağı çözüldü. Ona koştuğum an, elimi tutması için yalvarışım hâlâ kulağımdaydı:

“*Dila! Dila, gözünü aç! Nefes al! Hadi, nefes al!*”

Beni tanımıyordu bile. Adımı dahi bilmiyordu. Varlığım, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Elini kaldırdığımda avuçiçi buz gibiydi. İçimde kırılmaktan çok daha büyük bir şey yaşanmıştı, korkunun en ilkel hali... Dila'yı kaybetme korkusu değil, zaten kaybetmiş olma ihtimali.

Kollarım titriyordu, sesim çıkmıyordu. Bir noktadan sonra sadece adını sayıklıyordum:

“Lütfen, Dila... Lütfen, güzelim... Hayır!”

Kan, bileklerinden yatağın kenarına doğru genişleyen bir gölge gibi yayılmıştı. Kan o kadar çoktu ki ilk gördüğüm saniyede ne kadar derin kestiğini anlamıştım.

İnsan gözü bazı şeyleri bir kere görür ve bir daha asla silin-

meadı. Ben de o gece onun kanının kıyısında bir ömür kalacaktım gibi hissettim.

Bakışlarım yeniden Dila'ya döndüğünde elim hâlâ onun sarıgılı bileğinin üzerindeydi. Boğazım yanıyordu. "Keşke sana güzel bir gelecek alabilseydim, geçmişini unutturabilseydim. Elimde olsaydı, sana o kadar güzel bir gelecek alırdım ki geçmişine bakıp da kahrolmazdın." Bileklerini usulca sevdim. Kalbim heyecandan yanıyordu. Kalbim, öyle yanıyordu ki göğsümden çıkacakmışçasına atıyordu. "Gözlerimin içine bir kez bile bakmadın. Ama sen bana bakmazken bile böyleyim." Elimi bileğinin üzerinde bıraktım. "Peki, ya baktığında ne olacağım, Dila?"

Gözyaşlarım durmaksızın akarken yapabildiğim tek şey sarıgılı bileklerini titreyen bir öpücükle mühürlemek oldu. Daha fazlasını yapma isteği içimi parçalarken, nefes alamadan odadan çıktım.

Yol seni bir gece ansızın kollarıma bıraktığında anlayacaksın. Gözlerin buğulu, kalbin yaralı, ellerinde bir yalan, gecenin bir buçuğu. *Burası*, diyeceksin. *Benim yeniden dünyaya geldiğim yerd.* *Burası, aruçığımdeki yalanlarla yıktığım kalbimdi.* *Burası, elimdeki bıçakla gövdesini yaraladığım, gölgesini benimle paylaşan ağacımdı.* *Kestim, yıktım, bir dağın ağırlığını omuzlarına bıraktım.* *Buradan, bu yıkıntıdan, nasıl sağ çıktım?*

Kimse için kıpırdamayan ama sana uzanan kollarımı ve ellerimi göstereceğim. *Bak*, diyeceğim. *Seni o yıkıntıdan bir kez bile tutmadığın ellerim kurtardı.*

Devam edecek...

İngilizce öğretmeni
olan yazar, kendini
geliştirmeye ve yeni hikayeler
keşfetmeye devam etmektedir.

Leza Çukuru I, Gölge,
yazarın yayımlanan
beşinci romanıdır.

@burcinsaridogann